

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Haldeman_Joe-2-Vecny_mir.PDB

PDB Name: Haldeman_Joe-2-Vecny_mir
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.10.2006
Modification Date: 29.10.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Joe Haldeman

VĚČNÝ MÍR

(Forever Peace)

Tento román věnuji dvěma vydavatelům: Johnu W. Campbellovi, který odmítl jeho příběh, protože si myslel, že je absurdní psát o amerických ženách, které bojovaly a umíraly ve válce, a Benu Bovovi, který si to nemyslel.

„Člověk se zrodil do barbarství, v němž zabíjení svého bližního bylo přirozenou podmínkou existence. Pak byl obdařen svědomím. A nyní dosáhl dne, kdy se násilí vůči jiné lidské bytosti musí stát něčím stejně strašným jako lidožroutství.“
?Martin Luther King, Jr.

Varování: Tato kniha není pokračováním mého románu Věčná válka z roku 1975. Nicméně z autorského úhlu pohledu svým způsobem přece jen jeho pokračováním je, protože se zabývá některými problémy oné knihy z hlediska, které před dvaceti lety neexistovalo.

Nebyla tam úplná tma, baldachýnem listů prosvítalo slabé měsíční světlo. A nikdy tam nebylo úplné ticho. Tlustá větev praskla, ale zvuk utlumila vrstva vlhkého mechu. Z dřimoty se probudil samec vřešťana a podíval se dolů. Něco se tam pohybovalo, něco černého na černém pozadí. Vřešťan si naplnil plíce vzduchem, aby zaječel svou výzvu. Ozval se zvuk, jako by někdo přetřhl noviny. Břicho opice zmizelo v rozstříknuté krvi a kusech vnitřností. Obě poloviny těla dopadly skrze větve na zem.

Proč jsi zabil tu zatracenou opici? Drž hubu! Je to ekologická rezervace. Zatraceně, drž hubu! Musím přece trénovat. Černý obrys na černém pozadí se zastavil, pak se zase začal sunout džunglí jako velký tichý plaz. Člověk by mohl stát dva metry od toho a neviděl by to. V infračerveném spektru to neexistovalo. Paprsek radaru by po tom sklouzl. Pak to ucítilo lidské tělo a zastavilo to. Oběť asi třicet metrů po větru, muž, páchnoucí starým potem a česnekem. Pach oleje na zbraně a zbytků bezdýmného střelného prachu. Zkontrolovalo to směr větru a pak to ustoupilo zpět do porostu, aby ho to obešlo z druhé strany. Člověk možná hlídal cestu, proto se to k němu přiblížilo lesem. Bleskově to popadlo muže zezadu za krk a utrhlo mu to hlavu jako zvadlý květ. Jeho tělo se zazmítalo, vlhce zabublalo a zhroutilo se. Ta věc je úhledně uložila na zem a hlavu mu položila mezi kolena. Efektivní. Díky.

Pak to vzalo mužovu pušku, ohnulo to její hlaveň do pravého úhlu a zase ji klidně položilo na zem. Několik minut to zůstalo stát, tiše a naprosto nehybně.

Z lesa se vynořily další tři stíny a všechny společně zamířily k malé dřevěné chatrči. Její stěny byly ze starých hliníkových kanystrů přibitých k dřevěným prkům, střecha byla vyrobená z levného plastu.

Bez zmatelné námahy to vytrhlo dveře, a když to zapnulo reflektory jasnější než slunce, strhl se uvnitř v této chvíli už naprosto zbytečný poplach. Šest lidí na kavalcích, překvapených ve spánku.

„?Nekladte odpor,“ zahřímalo to španělsky. „?Jako s válečnými zajatci s vámi bude nakládáno v souladu s ustanoveními Ženevské konvence.“

„Mierda.“ Jeden z mužů popadl amatérsky vyrobenou nálož a mrštil jí proti světlům. Zvuk trhaného papíru byl tišší než ten, který doprovázel explozi mužova těla. O zlomek sekundy později to ze sebe smetlo bombu jako obtížný hmyz.

Výbuch rozmetl přední stěnu budovy a srazil všechny její obyvatele do bezvědomí.

Černá postava si zkontrolovala levou ruku. Funkční byl jen palec a ukazováček, a když otočila zápěstím, vydávalo skřípavý zvuk.

Skvělé reflexy. Drž hubu.

Ostatní tři postavy zapnuly reflektory, pak strhly střechní budovy a zbořily zbylé stěny.

Lidé uvnitř se zdáli být mrtví, zkrvavení a nehybní. Když je stroje přesto začaly kontrolovat, mladá žena se najednou převalila na bok a pozvedla laserovou pušku, kterou skrývala pod sebou. Zamířila na toho s poškozenou rukou, a než ji výbuch roztrhal na kusy, stačila vystřelit. Z hrudi stroje se zvedl obláček kouře.

Ten, který zkoumal ležící těla, ani nevzhledl. „Je to špatné," řekl. „Všichni jsou mrtví. Žádné podzemní skrýše. Nenašel jsem ani žádné exotické zbraně."

„No, máme alespoň nějaké body pro odbornost 8." Zhasli reflektory a rozešli se do čtyř různých směrů.

Ten s poškozenou rukou asi po čtyřech stech metrech zastavil, aby v tlumeném infračerveném světle prověřil rozsah škod. Několikrát si rukou udeřil o bok. Stále mu fungovaly pouze dva prsty.

No skvělé. Budeme ho muset stáhnout.

A co bys dělal ty?

Copak si stěžuju? Strávím část svých deseti dnů na základně. Všichni čtyři se čtyřmi různými cestami dostali na vrchol holého kopce. Tam stáli několik sekund v řadě s pažemi zvednutými k nebi, až nad korunami stromů přiletěla nákladní helikoptéra a odnesla je pryč.

Kdo dostane to druhé zabítí? pomyslel si ten s poškozenou rukou.

Ve všech čtyřech hlavách se ozval hlas: „Reakci vyprovokoval Berryman. Ale Hogarth začal pálit dřív, než byla oběť jednoznačně mrtvá. Podle pravidel se na zabítí podíleli oba."

Helikoptéra se čtyřmi vojáčky se snesla z vršku a s jekotem zamířila nízko nad korunami stromů naprostou temnotou noci východně, k spřátelené Panamě.

Vůbec jsem neměl radost z toho, že přede mnou měl voják Scoville. Předešlého mechanika musíte sledovat čtyřadvacet hodin před tím, než ho převezmete, abyste se jakseptí zahřáli a stali se citliví na to, jak se voják od poslední vaší směny změnil. Jako například že mu přestaly fungovat tři prsty.

Když jste na zahřívacím sedadle, jen se díváte. Nejste připojeni k zbytku čtyř, protože by z toho vznikala beznadějný zmatek. Pravidelně rotujeme, takže u ostatních devíti vojáků v četě také funí jejich mechanikům střídači na záda.

Asi jste slyšeli o nouzových situacích, kdy střídač musel nastoupit za mechanika předčasně. Není na tom nic divného. Poslední den by byl nejhorší i bez dodatečného stresu z toho, že vás někdo pozoruje. Pokud se sesypete, dostanete infarkt nebo vás raní mrtvice, dojde k tomu obvykle desátého dne.

Mechanici nejsou nijak fyzicky ohroženi, hluboko v Operačním bunkru v Portobelu. Přesto je u nás procento neschopnosti a úmrtnosti vyšší než u obyčejné pěchoty. Nezabíjejí nás však kulky, ale naše vlastní mozky a cévy.

Pro mne nebo pro některého z mých lidí by nebylo snadné nahradit někoho ze Scovillovy čtyř. Oni jsou jednotka lovců zabíjáků, zatímco my máme na starosti „obtěžování a rušení," O&R, občas nás půjčují psychopům. Nezabíjíme často.

Nevybrali nás pro tohle nadání.

Během několika minut se všech deset našich vojáků vrátilo do garáže. Mechanici byli odpojeni a skořápky jejich exoskeletů se otevřely. Scovillovi lidé z nich vylezli jako stařečkové a stařenky, přestože pravidelně cvičili a jejich těla byla na jedy únavy zvyklá. Člověk má prostě pořád pocit, jako by seděl devět dní na jednom místě.

Odpojil jsem se. Moje propojení se Scovillem bylo jen lehké, ne jako ta takřka telepatická vazba, kterou mezi sebou má deset mechaniků v jedné četě. Stejně jsem byl chvíli zmatený z pocitu mít svůj mozek jen pro sebe.

Nacházeli jsme se ve velké bílé místnosti s deseti skořápkami pro mechaniky a deseti zahřívacími sedadly, jež se podobaly zvláštním holičským křeslům. Za nimi byla na stěně velká prosvětlená mapa Kostariky, na níž byly různobarevnými světélky označeny polohy jednotlivých jednotek vojáků a letáček. Ostatní stěny byly pokryty monitory a digitálními displeji s popiskami v žargonu. Kolem chodili lidé v bílých pláštích a kontrolovali údaje.

Scoville se protáhl, zívá a vykročil ke mně.

„Je mi líto, že si myslíš, že to poslední maličké násilí nebylo nevyhnutelné. Měl jsem pocit, že si situace žádá rozhodnou akci." Bože, Scoville a jeho akademické vyjadřování. Doktorát ve vědeckém využívání volného času.

„To ty vždycky. Kdybys je varoval zvenčí, měli by čas zhodnotit situaci. Vzdali by se."

„No jistě. Jako to udělali v Ascensiónu."

„To se stalo jen jednou." V nukleární pasti jsme tam ztratili deset vojáků a jednoho letáčka.

„Jestli se to stane podruhé, na mé směně to nebude. O šest pedrů na světě miň." Pokrčil rameny. „Zapálím za ně svíčku."

„Deset minut do kalibrace," ozvalo se z reproduktoru. Sotva dost času, aby se skořápka ochladila. Šel jsem za Scovillem do šatny. On šel na jednu stranu, aby se převlékl do civilu; já šel na druhou, abych se přidal ke své četě.

Sára už byla skoro svlečená. „Juliane. Chceš mi to udělat?"

Samozřejmě, že jsem chtěl, stejně jako většina našich chlapů a jedna žena. Chtěl jsem a ona to dobře věděla, ale to teď na mysli neměla. Sundala si paruku a podala mi holicí strojek. Na hlavě měla třítydenní světlé chmýří. Opatrně jsem jí oholil oblast kolem vstupu u spodní části lebky.

„Ta poslední akce byla pěkně drsná," prohodila. „Řekla bych, že Scoville shání body za mrtvolu."

„Vypadá to tak. Na osmičku mu jich chybí ještě jedenáct. Ještě že nepřipočítávají i potenciální potomky zabitých."

„Aspiruje na kapitána," řekla.

Dodělal jsem ji a ona si pak prohlédla moje strniště, palcem přejela kolem konektoru. „Hladoučké," řekla. Holil jsem si hlavu i mimo službu, ačkoliv to pro černocho na univerzitě není typické. Nijak by mi nevadilo mít dlouhé kudrnaté vlasy, ale nechce se mi pařit se celý den v paruce.

Přišel Louis. „Ahoj, Juliane. Píchni mi, Sáro." Natáhla se - Louis měří metr devadesát a Sára je malé postavy - a on zamrkal, když zapnula holicí strojek.

„Počkej, já se podívám," řekl jsem. Pokožku kolem implantu měl trochu ožehlou. „To bude problém, Lou. Měl by ses holit před zahříváním."

„Možná. Člověk si nevybere." Jakmile jste jednou v kleci, trčíte tam devět dní. Mechanici, kterým rychle rostou vlasy a mají jemnou pokožku jako Sára a Lou, se obvykle holí jen jednou, mezi zahříváním a směnou. „Není to poprvé," řekl.

„Řeknu felčarům, ať mi na to dají nějakou mast."

Četa Bravo si vedla docela dobře. Částečně to byla věc náhody, jelikož jsme byli vybráni z vhodných odvedenců podle velikosti a rozměrů těla, abychom se hodili do četových klecí a postojového profilu pro O&R. Pět z nás přežilo ještě z původního výběru: Candi a Mel stejně jako Lou, Sára a já. Děláme to už čtyři roky, vždy deset dní služby a dvacet volna. Mně to připadá jako mnohem déle.

Candi je v normálním životě poradkyní pro nešťastné; my ostatní máme různá akademická povolání. Lou a já jsme vědci, Sára dělá v oboru americké politiky a Mel je kuchař. Říká se tomu ‚vědecké stravování', ale kuchař je skvělý. Několikrát za rok pořádáme u něj v St. Louis banket.

Společně jsme se vydali zpátky ke klecím. „Teď všichni poslouchajte," ozvalo se z reproduktoru. „Jednotky Jedna a Sedm jsou poškozené, takže tentokrát nebudeme kalibrovat levou ruku a pravou nohu."

„Takže budeme potřebovat cucáky na ptáky?" zeptal se Lou.

„Ne, vyprázdňovací nástavce nebudou instalovány. Pokud to pětáctýřicet minut vydržíte."

„Vynasnažím se, pane."

„Provedeme částečnou kalibraci a pak budete mít devadesát minut volno, možná i dvě hodiny, než namontujeme Julianovu a Candinu stroji nový ruční a nožní modul. Potom dokončíme kalibraci a připojíme protetiku; pak vyrazíte na stanoviště."

„Utiš se, mé srdce," zamumlala Sára.

Ulehli jsme do klecí, ruce a nohy jsme nasunuli do neohebných rukávů a technici nás připojili. Pro kalibraci jsme byli naladěni asi tak na deset procent bojové citlivosti, takže jsem neslyšel nikoho kromě Lou - jeho „ahoj ty tam" zaznělo jako tichý výkřik z kilometrové vzdálenosti. Soustředil jsem svou mysl a odpověděl jsem.

Pro ty z nás, kteří už to dělají celé roky, je kalibrace takřka mechanická záležitost, ale museli jsme ji dvakrát přerušit a zopakovat pro Ralpha, nováčka, jenž se k nám přidal přede dvěma cykly, když exnul Richard. Šlo jen o to, aby všech nás deset zařalo určitou skupinu svalů najednou, až hodnota na červeném teploměru odpovídala té na modrém teploměru. Ale než si člověk zvykne, má tendenci zatínat svaly příliš silně.

Po hodině otevřeli klece a odpojili nás. Půl druhé hodiny jsme mohli zabíjet čas v hale. Skoro ani nestálo za to se oblékat, ale stejně jsme to udělali. Je to gesto. Budeme žít ve svých tělech navzájem devět dní a to stačí.

Co člověk má, toho si neváží, říká se. Někteří mechanici se stanou milenci a někdy to i funguje. Zkoušel jsem to s Carolyn, jež zahynula před třemi roky, ale nikdy se nám nepodařilo přemostit mezeru mezi normálním životem a časem, kdy jsme byli propojeni v boji. Zkoušeli jsme to vyřešit s pomocí poradce přes vztahy, jenže ten nikdy nebyl připojený, takže jsme na něj klidně mohli mluvit sanskrtem.

Nevím, že by to se Sárrou byla ‚láska', ale to je akademická záležitost. Ve skutečnosti ji nepřitahuji a ona samozřejmě nedokáže, co ke mně cítí nebo necítí, skrýt. Po fyzické stránce jsme si bližší, než může jakýkoli civilní pár být, protože při plném bojovém připojení jsme jediný tvor s dvaceti rukama a nohama, deseti mozky, pěti vaginami a pěti penisy.

Někteří lidé ten pocit nazývají božským a myslím, že existovali bohové, kteří byli vytvořeni podobným způsobem. Ten, se kterým jsem vyrostl já, byl starý bělovousý běloch, jenž neměl ani jedinou vagínu.

Už jsme si samozřejmě prostudovali bojový rozkaz i svoje specifické rozkazy pro příštích devět dní. Měli jsme pokračovat ve Scovillově oblasti, ale dělat O&R, působit v mlžných lesích Kostariky problémy. Nebyl to nijak zvlášť nebezpečný úkol, ale mně to připadalo nechutné, jako nějaké tyranizování, protože povstalci neměli nic dálkově řízeného jako vojáčky.

Ralph dal najevo své rozpaky. Seděli jsme u jídelního stolu a pili čaj a kávu.

„To zabíjení mě ničí," řekl. „Jako ty dvě ve stromě minule."

„Odporné," přisvědčila Sára.

„Pche, ti parchanti se zabili sami," řekl Mel. Upil kávy a zamračil se na ni. „Pravděpodobně bychom si jich vůbec nevšimli, kdyby na nás nezačali pálit."

„Tebe trápí, že to byly děti?" zeptal jsem se Ralpha.

„Hm, ano. Tebe ne?" Pohladil si strniště na bradě. „Malé holčičky."

„Malé holčičky se samopaly," opravila ho Karen a Claude přikývl na souhlas. Před rokem sem přišli spolu a byli milenci.

„Taky jsem o tom přemýšlel," přiznal jsem. „Jak by to dopadlo, kdybychom věděli, že to byly malé holky?" Bylo jim asi deset a schovávaly se v domku ve stromě.

„Před tím nebo po tom, co začaly pálit?" zeptal se Mel.

„I po tom," řekla Candi. „Kolik škody mohly natropit s obyčejnými samopaly?"

„Mě poškodily docela účinně!" opáčil Mel. Ztratil jedno oko a čichové čidlo. „Věděly přesně, kam mířit."

„Zase tak strašné to nebylo," namítla Candi. „Měl jsi náhradní díly."

„Mně to strašné připadalo."

„Já vím. Já jsem tam byl." Když vám zlikvidují čidlo, necítíte přímo bolest. Je to něco stejně intenzivního, ale chybí pro to výraz. „Stejně si nemyslím, že bychom je zabili, kdyby byly na volném prostranství," řekl Claude. „Kdybychom viděli, že jsou to pouhé děti a navíc jen lehce ozbrojené. Ale sakra, podle toho, co jsme věděli, to mohly být předsunuté hlídky a mohly na nás navést taktickou atomovku."

„V Kostarice?" zeptala se Candi.

„Stává se to," odvětila Karen. V uplynulých třech letech se to stalo jednou. Nikdo nevěděl, kde vzbouřenci atomovou bombu vzali. Stálo je to tenkrát dvě městečka, jedno, ve kterém byli vojákci, když bomba vybuchla, a jedno, které jsme srovnali se zemí jako odvetu.

„Jasně, jasně," řekla Candi a já v těch dvou slovech slyšel i to, co neřekla: že i kdyby na nás navedly atomovku, zničila by jen deset strojů. Když Mel sežehl stromový domek, upekł dvě holčičky, které byly pravděpodobně příliš malé na to aby vůbec chápaly, co dělají.

Když jsme byli propojeni, byly v Candině mysli vždycky nějaké spodní proudy. Byla dobrý mechanik, ale člověk musel neustále uvažovat, proč nebyla přidělena k nějaké jiné specializaci. Byla příliš citlivá a ani na okamžik jsem nepochyboval o tom, že se složí dřív, než si odslouží svoje roky.

Ale možná měla v četě fungovat jako naše kolektivní svědomí. Na naší úrovni nikdo nevěděl, proč byl kdo vybrán, aby byl mechanikem, a měli jsme pouze vágní ponětí o tom, proč jsme byli přiděleni k četě, u které jsme sloužili. Pokrývali jsme poměrně široké spektrum agresivity Candi počínaje a konče Melem. Ale neměli jsme mezi sebou nikoho, jako je Scoville. Nikoho, pro koho by zabijení bylo potěšením. Scovillova četa prožila mnohem víc akcí než ta moje a nebyla to vůbec žádná náhoda. Lovci zabijáci - ti jsou přirozeně víc nakloněni masakrování než my. Takže když Velký počítač na obloze přiděloval úkoly, na Scovillovu četě připadlo zabijení a na naši rekognoskace.

Stěžovali si na to hlavně Mel a Claude. Potvrzená zabití se automaticky počítala jako body pro postup a měla příznivý vliv přinejmenším na odměňování, když už ne na hodnost, protože na pravidelné vojenské přehlídky se u nás nedrželo. Scovillovi lidé zabíjeli, a proto dostávali průměrně o pětadvacet procent vyšší služné než my. Jenže za co jste ty peníze mohli utratit? Šetřit si a vykoupit si propuštění z armády?

„Takže nás nasadili na nákladáky," povzdechl si Mel. „Na auta a nákladáky."

„Tak to pojmenovali," přikývl jsem, „ale stejně dobře to může být i tank." Satelity zachytily infračervené stopy, které s největší pravděpodobností znamenaly, že jsou povstalci zásobováni malými kradmými nákladáky, pravděpodobně robotickými nebo dálkově řízenými. Jeden z těch výdobytků techniky, který zabraňuje, aby se tahle válka stala naprostým jednostranným masakrem.

Myslím, že kdyby trvala dost dlouho, nepřítel by nakonec také získal vojákky. Pak bychom se dostali do jejího konečného stadia: stroje za desítky milionů dolarů by se navzájem proměňovaly v šrot, zatímco jejich operátoři by seděli stovky mil daleko, soustředěni v klimatizovaných jeskyních.

Už se o tom psalo: války založené na atributech bohatství spíše než na ztrátách životů. Jenže vždycky bylo snazší vytvořit nové životy než nové bohatství. Ekonomické boje byly dlouhodobé podniky, některé politicky zaměřené a jiné ne, a probíhaly stejně často mezi spojenci jako mezi protivníky.

Co o tom ale může vědět fyzik? Moje věda má pravidla a zákony, které jak se zdá korespondují s realitou. Ekonomie popisuje skutečnost následně, ale v předpovídání příliš dobrá není. Nanotovárny nepředpověděl nikdo.

Reproduktor nám oznámil, abychom se usadili. Devět dní pronásledování nákladáků.

Všech deset lidí v četě Juliana Classe mělo stejnou základní zbraň - vojákka, neboli Dálkově ovládanou pěší bojovou jednotku: obrovské brnění a uvnitř duch. Přes všechnu váhu pancíře více než polovinu celkové hmotnosti DOPBJ představovala munice. Vojákček dokáže s přesností ostřelovače zasahovat cíle na horizontu šedesátigramovými kulkami z vyčerpaného uranu nebo může na kratší vzdálenosti vychrlit dávku nadzvukových šipek. Má vysoce explozivní a zápalné rakety s očima, plně automatický metač granátů a vysokovýkonnostní laser. Speciální jednotky mohou být vybaveny chemickými, biologickými nebo nukleárními zbraněmi, ale ty bývají používány pouze v odvetných akcích. (Za dvanáct let bylo použito méně než deset nukleárních zbraní a ještě k tomu malých. Jedna velká zničila Atlantu, a přestože za to Ngumi* popírá zodpovědnost, Aliance odpověděla varováním čtyřadvacet hodin před tím, než srovnala se zemí Mandellaville a Sao Paolo. Ngumi měla za to, že Aliance cynicky obětovala jedno nedůležité město, aby získala záminku pro zničení dvou strategicky důležitých. Julian měl pocit, že se nemýlila.)

Existovaly i vzdušné a námořní jednotky, nevyhnutelně nazývané létácci a plavácci, přestože například většinu letáček pilotovaly ženy.

Všichni v Julianově četě měli stejné zbraně a výzbroj, ale někteří měli specializované funkce. Julian, jako velitel čety, komunikoval přímo a (teoreticky) ustavičně s koordinátorkou roty a přes ni s velitelem brigády. V poli dostával konstantní vstup ve formě šifrovaných signálů z prolétajících satelitů stejně jako z velitelského stanoviště na geosynchronní oběžné dráze. Každý rozkaz přicházel simultánně ze dvou různých zdrojů s rozdílným šifrovacím kódem a přenosovým zpožděním, takže bylo pro nepřítele prakticky nemožné napojit se na něj nebo ho rušit.

Ralph měl 'horizontální' spojení obdobné s Julianovým 'vertikálním'. Jako spojař čety byl v neustálém kontaktu se svým protějškem v každé z dalších devíti čet, podobných jako Bravo. Byly 'lehce napojeny' - komunikace nebyla tak intimní jako mezi jednotlivými členy čety, ale bylo to víc než pouhé rádiové spojení. Mohl Julianovi rychle a přímo předat informace nejen o akcích ostatních čet, ale i o jejich pocitech a morálce. Nestávalo se často, že by všechny čtyři spolupracovaly na jediné akci, ale pokud ano, byla situace chaotická a matoucí. Spojáři jednotlivých čet pak byli stejně důležití jako vertikální velicí spojení.

Jedna četa vojáků mohla natropit stejné škody jako celý sbor obyčejné pěchoty. Navíc to dokázali rychleji a mnohem dramatičtěji, jako velcí neporazitelní roboti pohybující se v tiché souhře.

Skutečné automatické roboty nepoužívali z několika důvodů. Jeden z nich byl, že roboti mohli být zajmuti a použiti proti svému původnímu majiteli; pokud na druhé straně zajal nepřítel vojákka, měl v nejlepším případě hromadu drahého šrotu. Ve skutečnosti však nikdy žádný zajat nebyl: v případě nebezpečí u nich docházelo k impozantnímu sebezničení.

Další problém u robotů představovala autonomie: pokud by nebyly řízeny dálkově, musely by stroje být schopny fungovat na vlastní pěst. Představa, natožpak realita těžce ozbrojeného stroje schopného činit blesková bojová

rozhodnutí nebylo nic, s čím by chtěla mít kterákoliv armáda co do činění. (Vojáči měli jistou omezenou samostatnost pro případ, že by jejich mechanici zemřeli nebo se zhroutili. Okamžitě zastavili palbu a odešli do krytu, kde počkali, až se nový mechanik zahřeje a připojí.)

Vojáči byli beze sporu mnohem efektivnější psychologickou zbraní, než by kdy mohli být roboti. Byli jako všemocní rytíři, hrdinové. A reprezentovali technologii, která byla nepřítelům naprosto nesrozumitelná.

Nepřítel na druhé straně ozbrojené roboty používal, například - jak se ukázalo - dva tanky střezící konvoj nákladáků, který byla Julianova četa vyslána zničit. Žádný z tanků nepředstavoval problém. V obou případech byly zničeny hned, jakmile palbou odhalily svou polohu. Zničeno bylo i čtyřicet robotických nákladních vozů, poté co byl prozkoumán jejich náklad: munice a léky.

Když byl poslední z nich změněn v hromadu lesklé strusky, četě pořád ještě zbývaly čtyři dny služby, a proto byli odveleni zpátky do základního tábora v Portobelu, aby zde vykonávali strážní službu. To mohlo být docela nebezpečné, protože základní tábor byl několikrát do roka napaden raketami, ale po většinu času nic nehrozilo. Nudné to však nebylo - mechanici pro změnu chránili své vlastní životy.

Někdy mi několik dní trvalo, než jsem ze sebe shodil napětí a byl jsem připraven být zase civilem. V Portobelu bylo dost putyk ochotných vám takovýto přechod ulehčit. Obvykle jsem ale byl zvyklý relaxovat až v Houstonu. Pro povstalce nebylo těžké proklouznout přes hranici, a jestliže ve vás poznali mechanika, stali jste se hlavním cílem jejich útoků.

Samozřejmě, v Portobelu byla spousta jiných Američanů a Evropanů, ale mechaniky každý poznal na první pohled: jsou bledí a nervózní, nosí ohrnuté límce nebo paruky, aby zakryli lebeční konektory.

Minulý měsíc jsme tak přišli o jednu kolegyni. Arly šla do města na něco k snědku a pak si chtěla zajít do kina. Někdo jí tam strhl paruku a pak ji zaveklí do boční uličky, kde ji zmlátili a znásilnili. Nezemřela, ale už se z toho ani nevzpamatovala. Tloukli jí hlavou o zeď tak dlouho, až jí praskla lebka a konektor vypadl. Pak jí ho nacpali do pochvy a nechali ji, ať pomalu umře.

Takže tento měsíc četě jeden člen chyběl. (Nováček, kterého nám přiveleli, se nevešel do Arlyiny klece, na čemž nebylo nic překvapujícího.) Možná, že příští měsíc už nám budou chybět dva: Samanta, která byla Arlyinou nejlepší přítelkyní a ještě trochu víc, tu tenhle týden sotva byla. Stále zadumaná, pohroužená do sebe, pomalá. Kdybychom byli nasazeni do skutečné bojové situace, možná by se z toho dostala: obě byly velice dobří vojáci - ale strážní služba jí poskytovala příliš mnoho času k přemýšlení a ta záležitost s nákladáky byla jen maličkost, kterou klidně mohl zvládnout letáček na zpáteční cestě z jiného úkolu.

Jakmile nás propojili, snažili jsme se všichni vyjádřit Samantě svou podporu, ale tím jsme to ještě zhoršili. Samozřejmě, že ona a Arly nemohly skrýt, že se navzájem fyzicky přitahují, ale obě byly dost konvencionalisticky založené, aby se za to styděly (každá z nich měla venku přítele) a přímo sváděly k popichování, které činilo jejich komplikované vztahy snazšími. Samozřejmě, teď se do vtípkování nikomu nechtělo.

Samanta strávila poslední tři týdny každodenními návštěvami u Arly v rekonvalescenčním centru, kde jí zase dorůstaly obličejové

kosti, ale to jen zesilovalo její pocit bezmoci, protože povaha Arlyiných zranění znamenala, že už nebude moci být připojena a že už si nikdy nebudou tak blízké. Nikdy. Pro Samantu bylo přirozené toužit po pomstě, ale i to teď bylo nemožné. Všechny pět povstalců, kteří se Arlyina přepadení účastnili, bylo ihned dopadeno, prošli legislativním aparátem a o týden později byli pověšeni na veřejném prostranství.

Viděl jsem to v kostce. Nebyli ani tak oběšeni, jako spíš pomalu uškrceni. Před válkou tahle země trest smrti vůbec nepoužívala.

Možná, že po válce budeme zase civilizovaní. V minulosti to tak vždycky fungovalo.

Julian se obvykle vracel rovnou domů do Houstonu, ale ne když měl po jeho deseti dnech následovat pátek. To byl den v týdnu, kdy se musel chovat co nejspolečenštěji, a na to se potřeboval alespoň den připravovat. Každým dnem, kdy jste byli napojeni, jste cítili stále silnější pouto k ostatním devíti mechanikům. Když vás pak odpojili, zaplavil vás hrozný pocit odloučení a pak jste se jen tak motali kolem a nikdo vám nepomáhal. Na to byl nejlepší den nebo dva izolace v lese nebo v davu.

Julian nebyl přírodní typ, a proto obvykle na den zapadl do univerzitní knihovny. Ale ne, když byl pátek.

Mohl letět, kam se mu zachtělo, a z náhlého popudu si vybral Cambridge ve státě Massachusetts, kde dělal svou diplomovou práci. Nebyla to dobrá volba, všude ležel rozbředlý špinavý sníh a pořád ještě drobně sněžilo, ale to pro něj znamenalo jen o důvod víc, aby navštívil každý bar, na který si dokázal vzpomenout. Byly plné neuvěřitelně mladých a nezralých lidí.

Harvard byl pořád Harvard; kopule pořád prosakovala. A lidé se snažili necivět na černocho ve vojenské uniformě.

Šel asi půl druhého kilometru špinavou sněhovou břečkovou do své oblíbené hospůdky, Velkého vozu, ale na dveřích byl visací zámek a v okně byla pohlednice s nápisem BAHAMY! Proto se na svých zmrzlých nohou odvrátil zpátky na náměstí a přitom si střídavě sliboval, že se opije a nenechá se vyvést z míry.

Našel bar pojmenovaný po Johnu Harvardovi, kde slibovali točit devět druhů piva. Dal si půllitr každého z nich, přičemž si je metodicky odškrtával na účtence, pak si zavolal taxi a nechal se odvézt na letiště. Po šesti hodinách přerušované dřimoty jej i s jeho kocovinou přivítalo houstonské nedělní ráno, následované východem slunce nad krajem.

Když se konečně ocitl ve svém bytě, udělal si hrnec kávy a pak odvážně zaútočil na nahromaděnou poštu a vzkazy. Většina z nich rovnou putovala do koše. Zajímavý byl dopis od jeho otce: byl na dovolené v Montaně se svou novou ženou, kterou si Julian nijak neoblíbil. Jeho matka volala dvakrát kvůli finančním problémům, ale pak zavolala potřetí, aby mu řekla, že to má pustit z hlavy. Oba bratři mu volali, aby ho informovali o opravě; sledovali jeho 'kariéru'

dostatečně pozorně na to, aby věděli, že přepadená žena byla z jeho čtyry.

Jeho skutečná kariéra měla na svědomí obvyklé tiše a lehce se snášející sněžení růžových vloček bezvýznamných zprávek a vzkazů, které musel alespoň přelétnout. Prostudoval si časový rozpis pravidelné měsíční fakultní schůze jen pro případ, že by se tam tentokrát probíralo něco důležitého. Nikdy se na ni nedostal, protože míval službu vždy od desátého do devatenáctého dne v měsíci. Jediné, co mohlo poškodit jeho kariéru, byla žárlivost některého z ostatních členů fakulty.

A pak tam byla osobně doručená obálka, malý čtvereček pod všemi těmi úředními dopisy, adresovaný „J“. Uviděl její růžek a vytáhl ji ven, růžové listky papíru se rozletěly, on odtrhl chlopeň obálky, na níž byly otištěny razítkem rudé plameny: dopis byl od Blaze*, kterou směl Julian nazývat jejím skutečným jménem, Amelie. Byla jeho spolupracnicí, bývalou poradkyní, důvěrníci a sexuální společníci. Ani v duchu ji nenazýval „milenkou“, protože mu to připadalo nevhodné. Amelie byla o patnáct let starší než on. Mladší než nová žena jeho otce.

Vzkaz začínal novinkami o projektu Jupiter, experimentu z oboru subnukleární fyziky, na kterém se oba podíleli, a pokračoval skandálními klevetami o jejich šéfovi, což však samo o sobě nevysvětlovalo zalepenou obálku. „Ať se vrátíš kdykoliv,“ psala, „přijď hned ke mně. Klidně mne probud’ nebo vytáhni z laboratoře. Potřebuji svého malého chlapečka tak, že už to víc nejde. Chceš za mnou přijít a zjistit, jaké to je, když už to víc nejde?“

Vlastně měl původně v úmyslu se několik hodin prospat. Ale to mohl udělat i potom. Roztřídil poštu na tři hromádky a jednu hodil do recyklátoru. Začal jí volat, ale pak videofon zase položil. Oblékl se do ranního chladu a zašel si do sklepa pro kolo.

Univerzitní městečko bylo prázdné a nádherné, rododendrony a azalky byly v plném květu pod modrým texaským nebem. Šlapal pomalu a postupně se vpravoval do normálního života nebo alespoň do jeho pohodlné iluze. Čím více času strávil v napojení, tím obtížnější pro něj bylo uvěřit, že tento poklidný, monokulární pohled na život je realita. Spíš než stvůra s dvaceti pažemi, bůh s deseti srdci.

Alespoň, že už nemenstruoval.

Otiskem palce se dostal do jejího bytu. Amelie vstávala toho nedělního rána v devět a teď byla ve sprše. Chvilí si pohrával s myšlenkou, že ji tam překvapí, ale pak si to rozmyslel. Sprchy byly nebezpečná místa - jednou v ní už uklouzl, když experimentoval s dívkou stejně neohrabanou, jako byl on sám, a dostal se z toho s pořezanou bradou, modřinami a naprosto neerotickým postojem vůči tomu místu (k té dívce mimochodem také).

Proto se prostě posadil na její postel, četl si noviny a čekal, až přestane téct voda. Amelie si vesele prozpěvovala a přepínala jemnou spršku na vydatnou vodní masáž a zase zpátky. Julian si ji v duchu představil, jak tam stojí, a skoro změnil názor. Ale zůstal v posteli, oblečený, a předstíral, že čte.

Amelie vešla do dveří zabalená do osušky, a když ho uviděla, překvapeně sebou trhla; rychle se však vzpamatovala:

„Pomoc! V mé posteli je cizí chlap!“

„Myslel jsem, že máš cizí chlapy ráda.“

„Jenom jednoho.“ Zasmála se a vrhla se mu kolem krku, horká a mokrá.

Všichni mechanici mezi sebou mluví o sexu. Být připojen automaticky zahrnuje dvě věci, které normální lidé hledají v sexu a někdy v lásce: citovou jednotu s druhou osobou a průnik do takzvaných fyzických tajemství opačného pohlaví. Tyto věci přicházejí po připojení automaticky a okamžitě, jakmile zapnou proud. Když se odpojíte, je po tajemstvích a bavíte se o tom jako o čemkoliv jiném.

Amelie je jediný civil, se kterým jsem o tom kdy mluvil. Silně ji to zajímá, a kdyby to bylo možné, velice ráda by to vyzkoušela. Jenže by přišla o své postavení a možná i o mnohem víc.

Osm až devět procent lidí, kteří se podrobí instalaci konektoru, buďto zemře na operačním stole, nebo dopadnou ještě hůř - dostanou se z toho s naprosto nefunkčním mozkiem. I ti z nás, kteří instalaci úspěšně absolvují a přizpůsobí se zvýšení cerebrovaskulární frekvence, utrpí vážný šok. Pro mechaniky vojáků je toto zvýšení desetinásobné.

Amelie by si mohla nechat konektor nainstalovat - peníze má a stačilo by, aby si zajela do Mexico City nebo Guadalajara a nechala si to udělat na některé z tamních klinik - ale přišla by tím o své postavení: o titul, o důchod, o všechno. Většina pracovních smluv má klauzuli týkající se připojení, v akademické sféře prakticky všechny. Lidé jako já jsou výjimka, protože jsme si to nenechali udělat z vlastní vůle a bylo by proti zákonu diskriminovat lidi ve státní službě. Amelie je ovšem příliš stará na to, aby ji odvedli. Někdy, když se milujeme, cítím, jak prsty laská chladný kovový kotouček v mé lebce, jako by se snažila proniknout dovnitř. Myslím, že si to ani neuvědomuje.

S Amelií jsme si blízcí už mnoho let, chodili jsme spolu, už když byla mým vědeckým poradcem. Ale fyzicky jsme se začali stýkat, až když umřela Carolyn.

Carolyn a já jsme byli napojeni ve stejnou dobu, přiřadili nás k četě ve stejný den. Bylo to okamžité citové spojení, přestože jsme jinak neměli skoro nic společného. Oba jsme byli černí jižané (Amelie je bílá bostonská Irka) a absolventi vysoké školy. Ale ona nebyla intelektuálka: byla orientována spíše kreativně. Já jsem se nikdy nedíval na kostku a ona by nepoznala diferenciální rovnici, ani kdyby vyskočila a kousla ji do zadku. Na téhle úrovni jsme zkrátka k sobě neměli žádný vztah, ale to nebylo důležité.

Fyzicky jsme se začali navzájem přitahovat už během výcviku, když nám dávali do těla, než nás vůbec pustili k vojákům. Už tenkrát jsme si tu a tam ukradli pár minut pro sebe v soukromí a třikrát i na spěšné a zoufale vášnivé milování. I pro normální lidi by to byl hezky intenzivní začátek. Ale když nás připojili, bylo to něco, co žádný z nás ještě nikdy nezažil. Bylo to, jako by se život najednou stal velkou a prostou skládačkou a my do ní vložili dílky, které nikdo jiný nemohl vidět.

Jenže když jsme propojeni nebyli, neviděli jsme je ani my. Často jsme se spolu milovali, hodně jsme spolu mluvili, navštěvovali jsme různé sexuální poradce - ale bylo to, jako bychom byli jednou bytostí v kleci a jinou - nebo spíše

dvěma jinými - venku.

Po čase jsem se s tím svěřil Amelii, nejen proto, že jsme byli přátelé, ale i proto, že jsme pracovali na stejném projektu a ona už si začínala všimnout, jak tím moje práce trpí. Nemohl jsem vypudit Carolyn z mysli a to velice doslovným způsobem.

Vlastně se to nevyřešilo nikdy. Carolyn zemřela na mozkovou mrtvici ve chvíli, kdy jsme nedělali nic zvlášť namáhavého - jen jsme čekali, až nás po splnění vcelku nudného úkolu vyzvedne vrtulník.

Následující týden jsem pak strávil v nemocnici; určitým způsobem to bylo mnohem horší než jenom ztratit někoho, koho jste milovali. Bylo mi, jako bych navíc ztratil ještě končetinu, jako bych přišel o část mozku.

Amelie mě po celý ten týden držela za ruku a zanedlouho už jsme se svírali navzájem v náruči.

Obvykle neusínám hned po milování, ale tentokrát jsem usnul: zmohl mne proflámaný víkend a bezesné hodiny strávené v letadle - mohli byste si myslet, že člověk, který tráví třetinu života jako součást stroje, se bude cítit při cestování v jiném stroji pohodlně, ale u mne to neplatí. Nedokázal jsem usnout, musel jsem prostě zůstat vzhůru, abych držel tu ztracenou věc ve vzduchu.

Probudila mne vůně cibulky. Snídaně a oběd současně nebo prostě svačina, na tom nezáleželo. Amelie je zatížená na brambory; myslím, že to má na svědomí její irská krev. Smažila je na pánvi s cibulkou a česnekem. Řekla mi, že se vrátila ve tři ráno po práci, která se stejně nakonec ukázala být naprosto k ničemu. Takže se za nedělní směnu odměnila sprchou, jakž takž bdělým milencem a smaženými brambory.

Našel jsem košili, ale nikde jsem neviděl své kalhoty, proto jsem se spokojil s její noční košilí, naštěstí nepříliš frivolní. Velikost máme stejnou.

V koupelně jsem našel svůj modrý kartáček na zuby a použil jsem její zvláštní zubní pastu s hřebíčkovou vůní. Sprchu jsem zavrhl, protože mi kručelo v břiše. To, co chystala, sice nebyla žádná delikatesa, ale jedovaté to také nebylo.

„Dobré ráno, čipero.“ Nebylo divu, že jsem nemohl najít kalhoty. Měla je na sobě ona.

„To už jsi zpodivništěla úplně?“ zeptal jsem se.

„Je to jen takový pokus.“ Přistoupila ke mně a uchopila mne za ramena. „Vypadáš skvěle. Naprosto kouzelně.“

„Pokus? Vidiš, co jsem si musel obléknout?“

„No zdali.“ Svlékla si džíny a podala mi je, pak se vrátila ke smažení brambor, oblečená jen v tričku. „No vážně. Tvoje generace je tak pruderní.“

„Opravdu?“ Stáhl jsem si noční košili a přistoupil jsem k ní zezadu. „No počkej. Já ti ukážu, jak jsem pruderní!“

„To se nepočítá.“ Napůl se otočila a políbila mne. „Ten pokus se týkal šatů, ne sexu. Posad' se, než se někdo z nás popálí.“

Posadil jsem se do jídelního koutku a díval se na její záda. Pomalu míchala jídlo. „Vlastně ani nevím, proč jsem to udělala. Okamžitý nápad. Nemohla jsem spát, ale nechtěla jsem tě budit přehrabováním ve skříni. Když jsem vstala z postele, uviděla jsem tvoje džíny a prostě jsem si je oblékla.“

„Nevysvětluj. Chci, aby to pro mne zůstalo velkou perverzní záhadou.“

„Jestli chceš kávu, viš, kde je.“ Uvařila hrnec čaje. Skoro jsem ji požádal o šálek. Ale abych to hned po ránu s těmi záhadami nepřeháněl, spokojil jsem se s kávou.

„Takže Makro se rozvádí?“ Doktor ‚Mac‘ Roman byl děkan výzkumu a titulární hlava našeho projektu, ačkoliv běžné práce na něm se neúčastnil.

„Hluboké temné tajemství. Ještě to nikomu neřekl. Moje přítelkyně Nel na to narazila náhodou.“ Nel Nyeová byla spolužačka, která pracovala pro město.

„A byli takový roztomilý pár.“ Zasmála se jediným ‚ha‘ a píchla do brambor vařečkou. „Byla v tom jiná žena, muž, robot?“

„To na formulář neuvedli. Ale rozcházejí se tento týden a já se s ním musím setkat zítra, než půjdeme na rozpočtovou schůzi. Bude ještě nervóznější než obvykle.“ Rozdělila brambory na dva talíře a donesla je ke stolu. „Takže tebe poslali zlikvidovat nákladáky?“

„Přesnější by bylo říct, že jsem ležel v kleci a kroutil sebou.“ Odbyla to mávnutím ruky. „Nic na tom nebylo. Žádní řidiči ani cestující. Dva sapíci.“

„Sapíci?“

„Rozumné obranné jednotky‘ ano, ale poměrně primitivní. Byly to jen zbraňové systémy na pásech s jednoduchým programem, který jim umožňoval jistý stupeň autonomie. Docela účinné proti pozemním vojskům a dělostřelectvu s leteckou podporou. Nevím, co dělali v naší OO.“

„To je krevní skupina?“ zeptala se přes svůj šálek s čajem.

„Promiň. ‚Operační oblast‘. Jeden letáček by je dokázal zlikvidovat při jediném přeletu.“

„Tak proč nepoužili letáčka? Místo toho, aby riskovali poškození těch vašich drahocenných ozbrojených mrtvol.“

„Hm, nám řekli, že chtějí analyzovat náklad, ale to byl žvást. Jediné, co tam bylo kromě jídla a munice, bylo několik solárních článků a sady náhradních dílů pro polní elektronická zařízení. Takže teď už víme, že používají Mitsubishi. I kdyby něco koupili od Rimcorpu, dostali bychom automaticky kopie jejich faktur. Takže si nemyslím, že by to pro někoho bylo bůhvíjaké překvapení.“

„Proč tedy poslali vás?“

„Nikdo nám to oficiálně neřekl, ale z toho, co se ke mně dostalo po vertikální linii, si myslím, že to bylo kvůli Sam, Samantě.“

„To je ta, jejíž přítelkyně...?“

„Byla zbita a znásilněna, ano, Nenese to zrovna nejlépe.“

„Kdo by nesl?“

„Já nevím. Sam není žádná měkkota. Ale teď s námi nebyla ani z poloviny.“
„Takže se bojí, aby to na ni nedolehlo příliš těžce? Kdyby ji zneschopnili z psychiatrických důvodů?“
„To dělají neradi, pokud se nejedná o skutečné poškození mozku. Buď to ho ‚najdou‘, nebo to vezmou přes Článek 12.“
Vstal jsem, abych si našel na brambory kečup. „Možná, že to není zase tak zlé, jak se tvrdí. Nikdo z naší roty tím ještě neprošel.“
„Myslela jsem, že se tím zabývala vyšetřovací komise kongresu. Když zemřel někdo s vysoce postavenými rodiči.“
„Jo, to se říkalo. Ale nejsem si jistý, jestli za tím bylo něco víc než jenom řeči. Článek 12 musí být zeď, přes kterou se nedá přelézt. Jinak by to na propuštění z psychiatrických důvodů zkoušela uhrát polovina armády.“
„Takže vám to nechtějí ulehčovat.“
„Alespoň já si to myslím. Taky si říkám, že to má co dělat i s rovnováhou sil. Kdyby se dalo na Článek 12 odejít příliš snadno, přišli bychom o všechny, kteří si se zabíjením dělají hlavu. Vojáčky by pak ovládali už jen vražední maniaci.“
„To není hezké pomýšlení.“
„Měla bys vidět, jak to vypadá zevnitř. Už jsem ti říkal o Scovillovi.“
„Několikrát.“
„Představ si dvacet tisíc takových.“ Lidé jako Scoville o zabíjení nikdy příliš nepřemýšlejí, zvláště o zabíjení skrz vojáčky. Ale i v konvenční armádě se najdou lidé, pro které nepřátelští vojáci nejsou lidské bytosti, pouze body v nějaké hře. Pro některé úkoly jsou ideální, pro jiné zase hotová pohroma.
Musím přiznat, že brambory byly docela dobré. Několik dní jsem žil na hospodském jídle, sýru a minutkách s kukuřičnými lupínky místo zeleniny.
„Och... tentokrát jsi nebyl v kostce.“ Sledovala válečné kanály a nenechala si ujít jediný šot, ve kterém se objevila naše jednotka. „Takže jsem si byla vcelku jistá, že jsi v bezpečí a koušeš si nehty nudou.“
„To znamená, že si teď pro změnu najdeme nějakou vzrušující zábavu?“
„Budeš si ji muset najít sám.“ Vzala talíře a odnesla je do dřezu. „Já se ještě musím na půl dne vrátit do laboratoře.“
„Něco, s čím bych ti mohl pomoci?“
„Neurychlil bys to. Jde jenom o nějaké datové formátování pro projekt Jupiter.“ Roztřídila talíře do myčky. „Co kdybys teď dohnal spánkový dluh a podnikli jsme spolu něco večer?“
To mi připadalo vcelku rozumné. Vypnul jsem videofon pro případ, že by mě někdo chtěl otravovat v neděli ráno, a pak jsem se vrátil do její rozestlané postele.

Projekt Jupiter byl největší urychlovač částic, jaký byl kdy postaven, s několika zesilovacími rozsahy. Urychlovače částic stojí peníze - čím více chcete částice urychlit, tím víc to stojí - a historie subnukleární fyziky je alespoň z části historie toho, jak důležité byly ve skutečnosti urychlené částice pro různé sponzorující vlády. Samozřejmě, s nanotovárnami se celé pojetí peněz změnilo. A změnilo se i pojetí ‚velké vědy‘.
Projekt Jupiter byl výsledkem několika let dohadování a přemlouvání, které vyústilo ve sponzorování letu k Jupiteru Aliancí. Sonda k Jupiteru svrhla do husté atmosféry této planety naprogramovanou nanotovárnu, zatímco druhou umístila na povrch měsíce Io. Oba stroje spolupracovaly, ten na Jupiteru vysával deuterium pro horkou jadernou syntézu a energii vyzařoval k tomu na Io, který vyráběl součástky pro urychlovač částic, jenž by obepínal planetu jako prstenec na oběžné dráze Io a koncentroval energii z Jupiterova gargantuovského magnetického pole.
Před projektem Jupiter byl největším ‚superkoliderem‘ Johnsonův prstenec, který cirkuloval několik set kilometrů pod texaskými pustinami. Tento byl tisíckrát větší a stotisíckrát výkonnější.
První nanotovárny vlastně produkovaly další nanotovárny a ty vyráběly nejrůznější součásti orbitálního urychlovače částic. Stroje, které přibývaly exponenciální řadou, přežvýkaly spečený povrch Io a plivaly materiál do kosmického prostoru, kde se z něj vytvářely části obřího prstence.
Co dříve stálo peníze, byla teď jen otázka času. Výzkumníci na Zemi čekali, až se na oběžné dráze nacházelo deset, sto, tisíc jednotlivých součástí. Po šesti letech jich tam bylo už pět tisíc, dost na to, aby bylo možné spustit ten gigantický stroj.
Času se to týkalo ještě i jiným způsobem, jako teoretické veličiny. Mělo to co dělat s počátkem vesmíru - s počátkem času. V prvním okamžiku po Diaspoře (dříve nazývané Velký třesk) byl vesmír malý obláček částic o vysoké energii, které se rychlostí blízkou světla rozptylovaly. V příštím okamžiku se každá z nich proměnila v další roje a tak to pokračovalo po celou sekundu, deset sekund a tak dále. Čím více energie jste nahustili do urychlovače částic, tím přesněji jste napodobili podmínky, které vládly těsně po Diaspoře, na samém počátku času.
Už více než sto let pokračovala spolupráce mezi subnukleárními fyziky a kosmology. Kosmologové psali svoje rovnice a snažili se z nich odvodit, které částice by mohly zapadat do různých etap vývoje vesmíru, a jejich výsledky dávaly podněty k experimentům. Pak přicházeli na řadu fyzikové se svými urychlovači, kteří jejich rovnice buďto potvrdili nebo poslali kosmology zpátky k tabuli a křídě.
Občas to fungovalo i opačně. Jedna z věcí, na nichž se většina z nás shodne, je, že vesmír existuje (lidé, kteří to popírají, se obvykle řídí jinými hledisky než vědeckými), takže pokud by některé teoretické interakce částic vedly v konečném důsledku k neexistenci vesmíru, můžete ušetřit spoustu elektrické energie tím, že se to nesnažíte demonstrovat.
A tak tomu bylo až do chvíle, kdy byl spuštěn projekt Jupiter. Johnsonův prstenec byl schopen vytvořit takové podmínky, jaké vládly v době, kdy byl vesmír starý pouhou desetinu sekundy. Tehdy byl jen asi čtyřikrát větší, než je naše Země, a velkou rychlostí se rozpínal.
Pokud by fungoval projekt Jupiter, dostali bychom se do okamžiku, kdy byl vesmír velký jako hrášek nacpaný exotickými částicemi, které dnes už neexistují. Ale byl by to také největší stroj, jaký byl kdy postaven, v několika

postupných velikostech, a byl by vystavěn automaticky pracujícími roboty bez přímého řízení. Pokud tým projektu Jupiter poslal povel na Io, dorazil tam s časovým zpožděním patnácti až dvaceti čtyř minut a odpovědi na něj přirozeně trvalo stejnou dobu, než se dostala zpátky. Za čtyřicet osm minut se toho může přihodit mnoho. Navíc, projekt samozřejmě mohl být zastaven a přeprogramován - ale nedal se zastavit okamžitě, protože jeho subsoustavy, které vyráběly díly k odeslání na oběžnou dráhu, by pracovaly ještě dalších čtyřicet osm minut plus čas potřebný k jejich přeprogramování.

Nad stolem ředitele projektu Jupiter visel obrázek z více než sto let starého filmu: byl na něm Mickey Mouse jako čarodějův učeň, který ohromeně civí na nekonečnou řadu kouzelných košťat pochodujících dveřmi.

Spal jsem několik hodin a probudil jsem se náhle, zalitý studeným potem. Nedokázal jsem si vzpomenout, o čem se mi zdálo, ale zůstal mi po tom lehký pocit závratí z volného pádu. Tohle se mi už několikrát přihodilo, vždycky den nebo dva po skončení služby.

Někteří lidé už zašli tak daleko, že nejsou schopni upadnout do skutečně hlubokého spánku, pokud nejsou napojeni. Takový spánek se podobá naprostému bezvědomí bez jakýchkoliv pocitů a myšlenek. Nemá daleko ke klinické smrti. Ale je velice osvěžující.

Ležel jsem tam a hleděl do vodnatého světla ještě půl hodiny a pak jsem se rozhodl to vzdát. Šel jsem do kuchyně a uvařil jsem si kávu. Vlastně bych měl pracovat, ale podklady dostanu až v úterý a výzkum mohl počkat, až bude po zítřejší ranní schůzi.

Popadni svět za pačesy. V Cambridgi jsem si ho zásadně držel od těla. Zapnul jsem Ameliin stůl a vyhledal jsem přístup k zpravodajskému modulu.

Nejprve jsem se pustil do lehčích věcí. Přečetl jsem si asi dvacet stránek komiksů a tři články, o kterých jsem bezpečně věděl, že jsou imunní vůči politice. Jeden z nich byl přesto v širším smyslu satirou na situaci ve Střední Americe.

Střední a Jižní Amerika byly obsahem většiny zpráv ze světa. Na africké frontě byl klid. Rok poté, co jsme shodili atomovou bombu na Mandellaville, se stále ještě nevzpamatovali z ochromení. Možná sbírali síly a rozhodovali se, která naše města přijdou na řadu teď.

Náš drobný úkol nebyl nikde ani zmíněn. Dvě čtyři vojáků obsadily města Piedra Sola a Igitimi v Uruguayi a Paraguayi, o kterých se předpokládalo, že jsou to pevnosti povstalců. Samozřejmě, že jsme to vykonali s vědomím a souhlasem jejich vlád - a stejně samozřejmě nedošlo k žádným ztrátám na životech mezi civilním obyvatelstvem. Každý, kdo byl zabit, byl automaticky povstalec. „La muerte es el gran convertidor“, říkalo se - Smrt je velký proměňovač. Když jde o statistiku obětí války, je to nejspíš pravda doslova stejně jako v sarkastickém smyslu. Ve Střední a Jižní Americe jsme zabili čtvrt milionu lidí a jen Bůh ví, kolik v Africe. Kdybych žil v některé z těchto zemí, byl bych také povstalec.

Našel jsem také jako obvykle stručnou a věcnou zprávu o průběhu ženevských rozhovorů. Nepřátelé jsou tak roztroušeni, že se nikdy nemohou domluvit na podmínkách, a osobně si myslím, že přinejmenším někteří z jejich vůdců jsou pouhé loutky, které mají za úkol udržovat věci v běhu a stávajícím chaosu.

Fakticky dospěli k dohodě ohledně nukleárních zbraní: žádná ze stran je od této chvíle nepoužije jinak než k odvetě, ačkoliv Ngumi se stále ještě nepřihlásila k zodpovědnosti za Atlantu. Doopravdy bychom potřebovali dohodu o dohodách: „Když něco slíbíme, alespoň po třicet dní ten slib neporušíme.“ Jenže na to by žádná ze stran nepřistoupila.

Vypnul jsem to a šel jsem zkontrolovat Ameliinu chladničku. Pivo tam nebylo. No, to byla moje starost. Trocha čerstvého vzduchu mi nemohla uškodit, a tak jsem zamkl byt a vyrazil jsem na kole k bráně univerzity.

Seržant od bačkoráků ve funkci vojenské policie mi zkontroloval doklady a pak mne nechal čekat, dokud si je videofonem neověřil. Dva vojáci, kteří byli s ním, se opírali o svoje zbraně a šklebili se. Některé bačkoráky se dívají na mechaniky spatra, protože doopravdy nebojují. Při tom zapomínají, že sloužíme déle a máme větší úmrtnost než ostatní zbraně. A že jenom díky nám už nemusejí plnit skutečně nebezpečné úkoly.

Samozřejmě, některým vadí právě tohle: bráníme jim, aby se stali hrdiny. „Svět potřebuje k tomu, aby fungoval, všechny druhy lidí,“ říkávala vždycky moje matka. V menším měřítku to platí i o armádě.

Konečně uznali, že jsem ten, kdo jsem. „Máte zbraň?“ zeptal se mě, když mi vyplňoval propustku.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Ve dne ji nenosím.“ „Je to váš život.“ Přeložil propustku přesně vedví a podal mi ji. Ve skutečnosti jsem byl ozbrojený, sklenářským nožem a maličkým laserem Beretta ve sponě opasku. Pokud nedokáže poznat, kdo je a kdo není ozbrojený, může jednoho dne přijít o svůj život. Zsalutoval jsem vojínům jedním vztyčeným prstem mezi očima, tradičním pozdravem odvedenců, a vydal jsem se do zoologické zahrady. Kolem brány se poflakovalo asi tucet šlapek, jedna z nich byla dokonce konektoračka s vyholenou hlavou. Byla dost stará na to, aby mohla být vysloužilou mechanikou. Něco takového vás napadne vždycky.

Samozřejmě si mne všimla. „Hej, Kony!“ Zkřížila mi cestu a já zastavil. „Mám něco, na čem by sis mohl zajezdit líp.“

„Možná později,“ odpověděl jsem. „Vypadáš dobře.“ Ve skutečnosti ale nevypadala. Její obličej i držení těla vyzařovaly přílišné napětí a zrádný růžový lesk v očích prozrazoval, jakou drogu používá.

„Pro tebe za polovic, zlato.“ Zavrtěl jsem hlavou. Sevřela řídítka mého kola. „Za čtvrtinu. Už je to tak dlouho, co jsem byla naposledy napojená.“

„Nemohl bych to dělat v napojení.“ Něco mé nutilo, abych byl upřímný, alespoň částečně. „Ne s někým, koho neznám.“

„Jak dlouho bys mě neznal?“ Nedokázala skrýt prosebný tón ve svém hlase.

„Promiň.“ Odstrčil jsem ji. Jestli nezmizím dost rychle, nabídne mi, že zaplatí ona mně.

Ostatní šlapky sledovaly náš rozhovor s různými emocemi: zvědavostí, soucitem, škodolibou radostí. Jako by každá z nich neměla nějakou tu závislost. Ve státě všeobecného blahobytu nikdo nešoustal pro obživu. Nikdo už nemusel dělat nic než se vyhybat průšvihům, a měl vystaráno.

Na Floridě legalizovali prostituci před několika lety, když jsem z toho ještě neměl pojem. Než jsem dospěl, aby to pro mne mohlo být zajímavé, dopadlo to s ní stejně jako s velkými kasíny.

V Texasu je šlapání chodníku zločin, ale myslím, že musíte mít skutečně vážný malér, než vás doopravdy zavřou. Dva policisté, kteří se zájmem pozorovali náš rozhovor, jí železka nenasadili. Možná později, až vydělá nějaké peníze.

Prostitutky s konektorem obvykle nemají o práci nouzi. Vědí totiž, jaké to je být muž.

Šlapal jsem kolem obchodů univerzitního městečka s jejich akademickými cenami směrem k centru města. Jižní Houston nebyl zrovna příjemný, ale já byl ozbrojen. Kromě toho, počítal jsem s tím, že zločinci většinou ponocují a teď budou v postelích. Jeden však nebyl. Opřel jsem kolo do stojanu před obchodem s alkoholem a pustil jsem se do křížku s tím zatraceným zámekem, který neustále odmítal přijmout mou kartu. „Hej, kámo," ozval se za mnou hluboký hlas. „Nemáš pro mne deset babek? Nebo i dvacet?"

Pomaloučku jsem se otočil. Byl o hlavu vyšší než já, možná čtyřicet let starý, štíhlý a šlachovitý. Lesklé boty až po kolena a hladce vyholená hlava s koňským ohonem Enderů: Bůh jej za něj údajně vytáhne do nebe. Brzy, jak doufal.

„Myslel jsem, že vy prachy nepotřebujete." „Já ano. A hned."

„Tak na co máš návyk?" Opřel jsem si pravou ruku o bok. Nevypadá to ani nenuceně ani pohodlně, ale měl jsem ji tak blízko nože. „Možná něco mám."

„To, co potřebuju, nemáš. Musím si to koupit." Vytáhl z boty dlouhý nůž s tenkým zvlněným ostřím.

„Dej to pryč. Dám ti pětku." Ta jeho pitomá dyka se nemohla měřit s mým sklenářským nožem, ale neměl jsem chuť provádět pitvu na veřejnosti. „Tak ty máš pětku. Možná máš i půl kila." Vykročil ke mně.

Vytáhl jsem sklenářský nůž a zapnul jsem ho. Zabzučel a rozzářil se. „Právě jsi přišel o pětku. O co ještě chceš přijít?" Nespouštěl oči z vibrujícího ostří. Třpytící se mlha jeho horní třetiny byla žhavá jako slunce. „Ty jsi z vojska. Jsi mechanik."

„Možná jsem mechanik a možná jsem nějakého zabil a vzal jsem mu nůž. Ať už je to tak nebo tak, chceš si to se mnou rozdat?"

„Mechanici nejsou takoví frajeři. Já jsem v armádě byl."

„No tak to o nich víš všechno." Ustoupil o půl kroku vpravo,

myslím, že to byl klamný manévr. Nehýbal jsem se. „Takže ty si nechceš počkat na svoje nanebevzetí? Chceš zemřít hned?"

Po dlouhý okamžik si mne měřil pohledem. V jeho očích nebylo nic. „Čert aby tě vzal." Zastrčil nůž zpátky do boty, otočil se a bez jediného ohlédnutí odešel.

Vypnul jsem sklenářský nůž a chvíli jsem na něj foukal. Když byl dost studený, schoval jsem ho a vešel jsem do obchodu s alkoholem.

Prodavač měl chromovaný sprej Remington. „Zatracenej End'ák. Já bych ho odejít nenechal."

„Jo." Kdyby použil sprej, neodešel bych po svých ani já. „Budeš mít šest jižanských?"

„Jasně." Otevřel skříň za sebou. „Přídělová karta?"

„Voják," odpověděl jsem. S doklady jsem se neobtěžoval.

„Dobře." Chvilu se přehraboval ve skříni. „Věřil byste, že teď je zákon, podle kterého musím pustit ty zatracené End'áky do krámu? Nikdy si nic nekoupí."

„Proč by měli?" opáčil jsem. „Svět se podle nich přece zítra vypaří. Možná pozítří."

„Správně. Mezitím rozkradou, co jim přijde pod ruku. Mám jenom plechovky."

„To je jedno." Konečně jsem se začal trochu třást. Mezi tím Enderem a prodavačem se sprejem jsem měl patrně na kahánku víc než kdykoliv v Portobelu.

Postavil přede mne balení šesti plechovek piva. „Nechcete prodat ten nůž?"

„Ne, potřebuju ho. Otvírám si jím dopisy od fanynek."

Tohle jsem říkat nemusel. „Musím říct, že vás nějak nepoznávám. Ale já sleduju hlavně čtvrtou a šestnáctou."

„Já jsem z deváté. Tam si tolik vzrušení neužijeme."

„Záškodníci," řekl a přikývl. Čterka a šestnáctka byly čtyři lovců zabijáků a o ty se zajímal kdekdo. Ti opravdu měli fanyšky, dokonce i fanoušky.

Na prodavače to udělalo dojem, i když jsem byl od O&R. A psychouš. „Minulou středu jste se náhodou nedíval na čterku, co?"

„Ale no tak, nestačím sledovat ani vlastní. A v úterý jsem byl navíc v kleci."

Na okamžik se zastavil s mou kartou v ruce, omráčený představou, že lidi můžou žít devět dní po sobě ve vojáccích a hned potom se nevrhnou ke kostce, aby se dívali na válku.

Někteří to samozřejmě dělají. Potkal jsem Scovilla, když zrovna nebyl v kleci, v Houstonu na shromáždění „válečníků".

Každý týden se někde v Texasu nějaké koná - seženou dohromady dost ožralů, tuláků a flákačů, se kterými by jinak stejně byly jenom potíže, pak zaplatí několika mechanikům, aby jim vyprávěli, jaké je to ve skutečnosti. Být zamčený v kleci a dívat se, jak pomocí dálkového ovládání zabijíte lidi. Přehrávají si záznamy velkých bitev a diskutují o strategii.

Jediné podobné setkání, na kterém jsem kdy byl, byl 'den válečníků', na němž byli všichni účastníci - až na nás outsiders - oblečení jako válečníci z minulosti. Bylo to dost strašné. Předpokládal jsem, že jejich staré vojenské flintičky a pušky s křesadlovým zámekem nefungovaly; ani zločinci si to netroufli riskovat. Ale meče, kopí a luky vypadaly dost opravdově a v rukou je drželi lidé, kterým by se podle mého názoru neměl svěřit ani špičatý klacek.

„Zabil byste toho chlapa?" zeptal se mě prodavač konverzačním tónem.

„Nebyl důvod. Vždycky se stáhnou." Pokud jsem věděl. „Ale co kdyby se nestáhl."

„Žádný problém," slyšel jsem sám sebe, jak říkám. „Uťal bych mu ruku s nožem v zápěstí. Pak bych zavolał 9-1 -1.

Možná by mu ji přilepili naopak." Ve skutečnosti by si zřejmě dali načas. Aby mu poskytli možnost dosáhnout

nanebevstoupení pomalým vykrvácením k smrti.

Příkývl. „Minulý týden se venku před krámem rvali dva hoši s kapesníkem, kvůli ženské." Při takovém zápasu se dva chlapi zakousli do protilehlých rohů kapesníku a pak se do sebe pustili noži nebo břitvami. Ten, který první pustí kapesník, prohrává. „Jeden z nich byl mrtvý, než se sem dostali. Druhý přišel o ucho - vůbec se neobtěžovali ho hledat." Pokrčil rameny. „Pár dní jsem ho měl pro všechny případy v mrazáku." „To vy jste zavolał poldy?" „Jo," příkývl. „Hned jak bylo po všem." Uvědomělý občan. Plechovky s pivem jsem připevnil na nosič a vydal jsem se zpátky k bráně.

Všechno jde k horšímu. Nejsem nijak šťastný z toho, že už mluvím jako nějaký stařík. Ale když jsem byl malý kluk, opravdu to bývalo lepší. Enderi tenkrát nebyli na každém rohu. Lidé nepořádali souboje na nože. A lidé jen tak nepostávali a nedívali se, jak se jiní lidé zabíjejí navzájem. A policajti sbírali po rvačce uši.

Ne všichni Enderi mají koňský ohon a evidentní postoj k životu. Na Julianově fyzikálním oddělení byli dva, tajemník a sám Mac Roman.

Lidé se občas divili, jak se mohl takový průměrný fyzik vynořit odnikud a dokázat se prodrat až na vrcholek akademické moci. Co však nemohli ocenit, bylo intelektuální úsilí, které musel vynaložit, aby mohl úspěšně předstírat, že věří ve fyziky všeobecně uznávané agnostické pojetí vesmíru. Ovšem i tohle bylo součástí Božího plánu. Stejně jako falešné dokumenty, které mu zajistily pozici minimální kvalifikace pro předsednictví. V radě řídícího sboru univerzity byli dva další Enderi, kteří byli schopni v jeho případě patřičně zatlačit.

Makro (jako jeden z členů řídícího sboru) byl také členem militantní a supertajné sekty uvnitř sekty: Kladiva Božího. Ti stejně jako všichni Enderi věřili, že Bůh má v úmyslu zničit lidstvo.

Oproti většině z nich byli ovšem členové Kladiva Božího přesvědčení, že jsou povoláni, aby mu s tím pomohli.

Při zpáteční cestě na univerzitu jsem špatně zahrnul, a když jsem zatáčet zpátky, natrefil jsem na nenápadný krámk pro konektorky, který jsem neznal. Měli tam pocitovky ze skupinového sexu, svahového lyžování a automobilových bouraček. Napoj se a budeš při tom. Nemluvě o velkém výběru válečných titulů.

Automobilovou bouračku jsem ještě nikdy nezkusil. Napadlo mne, jestli při nich herci umírali. Někdy to dělali Enderi, i když se u nich napojení považovalo za hřích. Někdy to dělali i jiní lidé, aby se na několik minut stali slavnými. Nikdy jsem se na žádného z nich nepřipojil, ale Ralph ano, takže když jsem se propojil s Ralphem, měl jsem to z druhé ruky. Zdá se, že touhu po slávě nikdy tak docela nepochopím.

U brány univerzity byl nový seržant, takže jsem celou tu byrokratickou proceduru musel absolvovat znovu.

Pak jsem asi hodinu jezdil bezcílně po pozemku univerzity. Jelikož byla neděle odpoledne prodlouženého víkendu, bylo tam více méně pusto. Zastavil jsem se na katedře fyziky, abych se podíval, jestli mi některý student nepodsunul pode dvěma nějaký vzkaz, a skutečně - div divů, v předstihu vypracovaný úkol. Spolu s ním poznámka, že nepříjde do hodiny, protože má jeho sestra debutantský večírek v Monaku. Chudák. Ameliina kancelář byla o jedno patro nad mou, ale nechtěl jsem ji rušit. Vlastně bych měl pracovat na zhodnocení toho úkolu, pokračovat ve hře. Ne, měl bych se vrátit do Ameliina bytu a promarnit zbytek dne.

Vrátil jsem se k Amelii, ale posedla mne objevitelská nálada. Nedávno si pořídila nové zařízení, kterému říkali „antimikrovlnka". Něco do toho strčíte, nastavíte požadovanou teplotu a zařízení to ochladí. S mikrovlnami to samozřejmě nemá nic společného.

Na plechovce piva se to osvědčilo znamenitě. Když jsem otevřel dvířka, vyvalil se zevnitř oblak páry. Pivo mělo čtyři a půl stupně, ale teplota uvnitř přístroje musela být mnohem nižší. Jen abych zjistil, co to udělá, jsem dovnitř strčil plátek sýra a zapnul jsem to na nejnižší teplotu, minus čtyřicet stupňů. Když jsem ho zase vytáhl, pustil jsem ho na podlahu a on se roztříštil. Poctivě jsem posbíral všechny kousky.

Amelie má za krbem malý výklenek, který nazývá „svou knihovnou". Je tam místo akorát pro starožitný fotel a mrňavý stolek. Tři stěny, které ohraničují jeho prostor, jsou tvořené zasklenými policemi zaplněnými stovkami starých knih. Už jsem s ní uvnitř byl, ale ne kvůli čtení.

Postavil jsem pivo na stůl a začal jsem si prohlížet svazky. Byly to převážně romány a poezie. Na rozdíl od většiny konektorků a konektoraček pořád čtu pro potěšení, ale mám rád věci, které korespondují se skutečností.

V prvních letech na univerzitě jsem se specializoval na historii s vedlejší zaměřením na fyziku, ale pak jsem změnil preference. Někdy si myslím, že právě moje promoce z fyziky byla příčinou toho, že mne odvedli. Jenomže většina odvedenců má pouze obvyklé povinné vzdělání - gymnázium, sledování denních událostí a komunikační schopnosti. Na to, abyste mohli ležet v kleci a cukat sebou, moc chytří být nemusíte.

Tak či tak, mám rád knihy o historii a v tom směru byla Ameliina knihovna velice skoupá. Věhovšudy několik populárních ilustrovaných knih. Většinou jedenadvacáté století, o kterém jsem si plánoval přečíst, až ho budeme mít za sebou.

Vzpomněl jsem si, že chtěla, abych si přečetl román o občanské válce nazvaný Rudý odznak odvahy, takže jsem ho vyhledal a usadil jsem se s ním do křesla. Dvě hodiny a dvě piva.

Rozdíl mezi jejich a naším válčením byl asi takový jako mezi katastrofou a špatným snem.

Jejich armády byly srovnatelně vyzbrojené; obě měly roztroušený, zmatený systém velení, který v konečném výsledku vedl k tomu, že se jeden velký dav vrhl proti jinému a pak se navzájem řezali šavlemi, klacký a primitivními puškami tak dlouho, dokud jeden dav neutekl.

Henryho, zmateného protagonisty románu, se válka týkala příliš osobně, než aby si tyto prosté pravdy uvědomoval, ale popisoval je přesně.

Napadlo mne, co by si ubohý Henry myslel o našem vedení války. Napadlo mne, jestli jeho doba vůbec znala tu

nanejvýš výstižnou paralelu: exterminátory. A zajímalo by mne, jaké prosté pravdy mi zabraňuje vidět moje osobní zaangažovanost.

Julian ovšem nevěděl, že autor knihy Rudý odznak odvahy měl tu výhodu, že sám nebyl součástí války, o níž psal. Je nesnadné vidět souvislosti, když jste jejich součástí.

Z ekonomického a ideologického hlediska byla občanská válka poměrně jednoduchá; ta Julianova nikoliv. Ngumi bylo ve skutečnosti volné spolenectví tuctů ‚povstaleckých‘ ozbrojených sil; toho roku jich bylo přesně pětadvacet. Ve všech nepřátelských zemích existovaly legální vlády, které spolupracovaly s Aliancí, ale nebylo žádným tajemstvím, že jen málo z těchto vlád se těšilo podpoře většiny svého lidu.

Byla to zčásti ekonomická válka, ‚majetní‘ se svou ekonomikou taženou automatizací proti ‚nemajetným‘, kteří se nenarodili do světa industriální prosperity. Částečně to byla rasová válka, černí, hnědí a někteří žlutí proti bílým a jiným žlutým. Julian tuto skutečnost přijímal s jistými rozpaky, ale žádné pouto k Africe sám necítil. Bylo to příliš dávno a příliš daleko a připadali mu příliš blázniví.

A pro některé to samozřejmě byla ideologická válka - obránci demokracie proti charismatickým vůdcům povstalců, vládnoucím silnou rukou. Nebo kapitalističtí lupiči země proti obráncům lidu, můžete si vybrat.

Ale nebyla to válka, u níž by se dal čekat nějaký přesvědčivý konec hry, jako byl Appomattox nebo Hirošima. Budťo pomalá eroze Aliance způsobí její rozpad a následný chaos, nebo bude Ngumi zatlačena dost daleko na to, aby představovala spíše problém pro místní kriminalisty, než jakžtakž jednotnou vojenskou sílu.

Kořeny toho všeho vězely ve dvacátém století, nebo možná ještě hlouběji; mnozí z přívrženců Ngumi vystopovali politické počátky až do doby, kdy bílí muži připluli k jejich zemi na plachetnicích a přivezli střelný prach. Aliance to odmítala jako šovinistickou rétoriku, ale jistá logika v tom byla.

Situace byla komplikována skutečností, že v některých zemích byli povstalci napojeni na organizovaný zločin stejným způsobem jako v drogové válce, která vzplála na začátku století. V jiných pak už nezbývalo nic kromě zločinu, organizovaného i neorganizovaného, avšak rozšířeného od jednoho konce země k druhému. V některých z těchto zemí byly vojenské síly Aliance jedinými zástupci zákona - často nechtěnými, protože legální obchod prakticky neexistoval a lidé měli na výběr pouze mezi dobře zásobeným černým trhem a nedostačující humanitární pomocí ze strany Aliance. Julianova Kostarika byla výjimkou. Zpočátku se jí dařilo držet se stranou války, zachovat si neutralitu, která ji chránila před kataklyzmatem dvacátého století. Ale její geografická poloha mezi Panamou, jedinou pevností Aliance ve Střední Americe, a Nikaraguou, nejmocnějším státem Ngumi na západní polokouli, ji do války nakonec stejně zatáhla. Nejprve většina patriotických povstalců začala hovořit podezřele nikaragujským přízvukem. Pak se ale objevil charismatický vůdce a došlo k prvnímu zabíjení - oboji pod taktovkou Ngumi, jak tvrdila Aliance - a než se kdo nadál, lesy a pole se hemžily mladými muži a tu a tam i ženami připravenými riskovat životy při ochraně své země před zlými kapitalisty a jejich присluhovači. Proti nestvůrným neprůstřelným obrům, kteří se plížili džunglí tiše jako kočky a kteří dokázali během několika minut srovnat se zemí menší město.

Julian se považoval za politického realistu. Neskočil na zjednodušující propagandu své vlastní strany, věděl, že osud druhé strany je zpečetěn. Měl za to, že by se měli s Aliancí raději dohodnout než jí vzdorovat silou. A svržením nukleární pumy na Atlantu si zatloukli poslední hřebík do vlastní rakve.

Samozřejmě, pokud to udělala Ngumi. Žádná skupina povstalců se k tomuto činu nepřihlásila a Nairobi otevřeně prohlašovalo, že má téměř důkazy o tom, že bomba pocházela z jaderných skladů Aliance. Tvrdili, že obětovali životy pěti milionů Američanů, aby si připravili cestu pro totální válku, totální zničení nepřítele.

Na druhé straně se Julian zamýšlel nad povahou důkazů, které měli ‚téměř‘, a při tom nedokázali uvést nic konkrétního. Vůbec nepochyboval, že by na jejich straně nebyli lidé dost šílení, aby něco podobného udělali. Ale pochyboval, že by se taková věc nadlouho utajila. Týkalo se to přece jen příliš mnoha lidí.

Samozřejmě, že se to dalo zařídit. Lidé, kteří pozabíjeli pět milionů cizinců, by mohli obětovat několik desítek přátel, několik set spolubojovníků.

Podobně o tom uvažovali všichni, v těch měsících po Atlantě, Sao Paulu a Mandellaville. Objeví se nějaké skutečné důkazy? Bude zítra zničeno další město a pak další, jako odvěta?

Byly to dobré časy pro ty, kdo vlastnili pozemky na venkově. Lidé, kteří si mohli dovolit se přestěhovat, totiž najednou objevili krásu života na vesnici.

První dny civilu jsou obvykle krásné a intenzivní. Pocit návratu domů posiluje váš milostný život a celou dobu, kdy jsem nebyl s ní, jsem byl ponořen do projektu Jupiter a doháněl jsem, co jsem zameškal. Hodně to však záleželo na dnu v týdnu, kdy jsem se vrátil, protože pátek vždycky představuje jistou výjimku. Pátek znamená večer strávený ve Speciálu sobotní noci.

To je jméno restaurace ve čtvrti Hidalgo, dražší, než jaké obvykle navštěvuji, a mnohem náročnější: je zařízena ve stylu romantizované doby kalifornských pouličních gangů - pomáda, graffiti a špína, pečlivě držená v bezpečné vzdálenosti od ubrusů. Podle mne se lidé tenkrát nijak nelišili od dnešních ranářů a drsňáků - nebo spíš byli ještě horší, protože si tenkrát nemuseli dělat starosti s tresty smrti za použití střelné zbraně. Číšnice na sobě měly kožené vestičky a důsledně umaštěná trička, černé džíny a vysoké boty. Povídá se, že tu mají nejlepší vinný listek v Houstonu.

Z lidí, kteří se scházejí kolem Speciálu sobotní noci, jsem nejmladší, s alespoň desetiletým odstupem, a zároveň jsem jediný, kdo se necítí být intelektuálem na plný úvazek. Pro ostatní jsem ‚Blazein‘ kluk; nevím, kolik z nich ví nebo tuší, že jsem její kluk doopravdy. Přišel jsem sem jako její přítel a spolupracovník a zdá se, že to všichni přijali.

Pro ostatní mám cenu zejména tím, že jsem mechanik, což je pro ně něco nového. Tím spíše, že senior skupiny Marty Larrin patřil k lidem, kteří vymysleli kyberspojení, jež umožnilo napojení, a tedy i vývoj vojáků.

Marty měl na starosti bezpečnostní systém. Jakmile byl jednou konektor instalován, stává se na molekulární úrovni nedotknutelný, doslova nemodifikovatelný dokonce i pro jeho výrobce: dokonce i pro vývojáře, jako je Marty. Nanookruhy, které jsou v něm, by se během zlomku sekundy samy zničily, pokud by si s ním někdo zkoušel hrát. Pak by musel následovat poměrně složitý chirurgický úkon s šancí jedna ku deseti, že pacient nepřežije nebo skončí s nenávratně poškozeným mozkem, při kterém by bylo třeba vyjmout nefunkční konektor a nahradit jej novým. Martymu bylo asi tak šedesát, přední polovinu hlavy měl oholenou dohola ve stylu své generace, zbytek měl až na vyholený kruh kolem konektoru porostlý dlouhými bílými vlasy. Stále byl ještě svým způsobem pohledný, měl pravidelné rysy muže - vůdce a z toho, jak se choval k Amelii, bylo zřejmé, že měli společnou minulost. Jednou jsem se jí zeptal, jak dávno to bylo; takové otázky jsem jí někdy kladl. Na chvíli se zamyslela a pak řekla: „Myslím, že jsi tehdy ještě chodil na základní školu.“

Osazenstvo Speciálu sobotní noci se týden od týdne měnilo. Marty tam přicházel skoro vždycky spolu se svým tradičním oponentem, Franklinem Asherem, matematikem s umístěním na filozofické katedře. Jejich vzájemné popichování mělo počátky v době, kdy ještě byli studenti, a Amelie jej znala skoro stejně dlouho jako Martyho. Obvykle tam bývá také Belda Magyarová, trochu podivínská, ale zjevně, patřící k užšímu kruhu. Sedí a poslouchá s ostentativním, nesouhlasným výrazem, a přitom si pohrává se skleničkou vína, která jí vydrží celý večer. Jednou nebo dvakrát za večer utrousí veselou poznámku, aniž při tom změní výraz v obličeji. Je nejstarší, více než devadesátiletá, emeritní profesorka z katedry umění. Prohlašuje, že si vzpomíná, jak se setkala s Richardem Nixonem, když ještě byla velice malá. Byl velký a děsivý a dal jí bloček trhacích zápalek, bezpochyby suvenýr z Bílého domu, ale její máma jí je hned zase vzala.

Mám docela rád Rezu Paka, asi čtyřicetiletého ostýchavého chemika. Kromě Amelie je jediný, s kým se stýkám i mimo klub. Občas se setkáme na stělnici nebo si zahrajeme tenis. On se nikdy nezmiňuje o Amelii a já se ho zase neptám na jeho přítele, který vždycky přijíždí, aby ho odvezl, pokaždé přesně ve stejném čase.

Reza, který také žije na půdě univerzity, nás s Amelií obvykle vozí do klubu, ale tento pátek už jsme byli ve městě, a proto jsme si zavolali taxi. (Amelie jako většina lidí nevlastní auto a já ani nikdy žádné neřídil s výjimkou základního výcviku a to jsem byl napojený na někoho, kdo to uměl.) Ve dne můžeme jet do Hidalgo na kole, ale po setmění by to byla sebevražda.

Za soumraku stejně začalo pršet a v čase, kdy jsme se chystali do klubu, už zuřila úplná bouře s nebezpečím tornáda. Klub měl vpředu ochrannou stříšku, ale déšť padal skoro horizontálně, a než jsme stačili přeběhnout z taxíku dovnitř, byli jsme promočení na kost.

Reza a Belda už tam byli a seděli u našeho obvyklého stolu v pomádové sekci. Přemluvili jsme je, aby se s námi přesunuli do klubové místnosti, kde praskal falešný, nicméně hřející krb.

Další napůl pravidelný host, Ray Booker, přišel, zatímco jsme se přemísťovali, a byl stejně promočený jako my. Ray byl technik. Spolu s Martym Larinem pracoval na technologii vojáků a mimo to byl zanícený bluegrassový hudebník, který hrával v létě na banjo po celém státě.

„Dnes ses měl dívat, jak to Desátá zaválela, Juliane.“ Ray mluvil trochu přehrávaným hlasem. „Dávali záznam obojživelného útoku na Punta Patuca. Přišli jsme, viděli jsme, nakopali jsme jim prdel.“ Podal svůj promočený plášť a klobouk robotické obsluhy, která ho následovala. „Obešlo se to skoro bez obětí.“ „Co to znamená ‚skoro‘?“ zeptala se Amelie. „No, vběhli do tříštivého pole.“ Ztěžka dosedl na židli. „Tři jednotky přišly o obě nohy, Ale podařilo se nám je evakuovat, než se k nim dostali jejich smečáci. Taký jsme měli jedno nervové zhroucení, dívku, která byla teprve na své druhé nebo třetí akci.“ „Počkej,“ řekl jsem. „Oni použili tříštivé pole uvnitř města?“ „To si tedy piš. Zlikvidovalo celý blok domů na periferii. Samozřejmě že tvrdí, že jsme to udělali my.“ „Kolik mrtvých?“

„Musely jich být stovky.“ Ray potřásl hlavou. „Možná proto se ta holka zhroutila. Byla uprostřed toho všeho, nehybná, s oběma nohama utrženými. Rvala se se záchrannou jednotkou, chtěla po nich, aby evakovali civilisty. Museli ji vypnout, aby ji odtamtud dostali.“

Objednal si skotskou se sodou a my ostatní jsme si objednali také. V téhle části podniku žádní napomádovaní číšníci nebyli. „Možná, že se z toho dostane. Je to jedna z těch věcí, se kterými se člověk musí naučit žít.“

„My jsme to přece neudělali,“ řekl Reza.

„Proč bychom měli? Žádnou vojenskou výhodu to neskýtá a nevypadá to hezky v masmédiích. Tříštivé pole ve městě je zbraň teroristů.“

„Překvapuje mě, že vůbec někdo přežil,“ řekl jsem. „Na zemi nikdo. Z těch byla okamžitě náplň do hamburgerů. Ale byly tam tři a čtyřpatrové budovy. Lidem, kteří bydleli v horních poschodích, stačilo jen přežít jejich zhroucení.“

Jakmile byli všichni vojáci venku. Desátá vytýčila zničený okruh značkami OSN. prohlásila ho za zónu klidu zbraní a společného neštěstí. Za chvíli tam byl lékařský transportér Červeného kříže.

Tříštivé pole byl jejich jediný technický prostředek. Jinak se zmohli jen na obvyklou taktiku ‚udeř a stáhni se‘, která na tak dobře zorganizovanou četku, jako je Desátá, neplatí. Fakt byli skvěle organizovaní. Ty bys to měl ocenit, Juliane. Ze vzduchu to vypadalo jako balet s dokonalou choreografií.“

„Možná se na to podívám.“ Nepodívám; nikdy to nedělám, pokud v boji nebyl někdo, koho znám.

„Můžeš kdykoliv,“ řekl Ray. „Mám to na dvou krystalech. Jeden jsem sehnal od Emily Vailové, koordinátorky jednotky. Ten druhý je běžné komerční zboží.“ Samozřejmě, že neukazovali boje, dokud probíhaly - nepřítel by se mohl dívat také. Komerční záznamy byly pořizovány s ohledem na maximální dramatickост a minimální možnost prozrazení vojenských tajemství. Obyčejní lidé se nedostanou k nezkorigovaným záznamům bitev; váleční fanové by kvůli nim dokázali vraždit. Ray měl prověření nejvyššího stupně a necenzurované napojení. Kdyby od Emily Vailové získal krystal civilista nebo špion, získal by z něj mnohem víc, než je na jeho komerční verzi, ale bez konektoru, jaký má Ray, by se k některým věcem a pocitům stejně nedostal.

Lidský číšník v čistém smokingu nám donesl objednané pití. Já se dělil o džbán stolního červeného s Rezou.

Ray pozvedl sklenici. „Na mír," řekl a myslel to bez ironie. „Ať to přežiješ ve zdraví, Juliane." Amelie se mě pod stolem dotkla kolenem.

Víno bylo docela dobré, naladilo vás tak, že jste začali pomýšlet na dražší značku. „Tentokrát jsme to měli snadné," řekl jsem a Ray přikývl. Vždycky přesně věděl, co naše četa dělala.

Objevili se další lidé a pomaloučku se z nás utvořily obvyklé malé uzavřené konverzační skupinky. Amelie si přesedla k Beldě a k ostatním z katedry krásných umění, protože ji řeči o knihách nudily. Obvykle jsme se rozdělili hned, jakmile se to zdálo přirozené.

Já jsem zůstal s Rezou a Rayem; když přišel Marty, políbil Amelii na tvář a pak si přisedl k nám. Z lásky mezi ním a Beldou už nezůstalo nic.

Marty byl skutečně promočený, dlouhé bílé vlasy mu visely v provázcích. „Musel jsem zaparkovat až na druhé straně bloku," řekl, když podával promočený plášť obsluhujícímu robotovi.

„Myslel jsem, že budeš dělat přesčas a přijdeš později," nadhodil Ray.

„Tohle ti nepřípadá dost pozdě?" Objednal si kávu a sendvič. „Ještě se tam budu muset vrátit a ty taky. Tak si dej ještě pár panáků."

„Co se děje?" Ray odstrčil sklenici se skotskou o několik symbolických centimetrů.

„Nechce se mi mluvit o práci. Na to ještě bude času dost. Ale je to kvůli té dívce, co jsi říkal, že jsi ji viděl na krystalu od Vailové."

„Ta, co se zhroutila?" zeptal jsem se.

„Hm. Proč ses nezhroutil ty, Juliane? Zprostil by tě služby. Rádi bychom tě tu viděli častěji."

„A ostatní z tvé čety taky," zavtipkoval Ray. „Dobrá parta."

„Jak ta zapadá do vaší práce?" zeptal jsem se. „Se spojením přece neměla prakticky nic společného."

„Zatímco jsi byl pryč, začali jsme dělat na novém úkolu," řekl Ray. „Máme smlouvu na analýzu empatických poruch.

Ted' se zabýváme lidmi, kteří se zhroutili v důsledku soucitu s nepřítelem."

„Tak to je Julian váš člověk," přisadil si Reza. „Ten pedry přímo miluje."

„To nemá s politikou nic společného," řekl Marty. „V prvních letech je to poměrně běžné. Častěji to postihuje ženy než muže. On by nebyl dobrý kandidát." Dostal svou kávu, zvedl šálek a začal si do něj foukat. „Co říkáte na počasí? Říkali, že bude chladno a jasno."

„Miluju je jako osinu v zadku," řekl jsem Reza přikývl. „Minus jedna na druhou." O zhroucení v důsledku soucitu se ten večer už nemluvalo.

Julian nevěděl, jak selektivní byly ve skutečnosti odvozy, jak pečlivě byli vybíráni mechanici pro jednotlivé úkoly. Čet lovců zabijáků nebylo mnoho, ale měly tendenci vymykát se kontrole hned na několika úrovních. Jako jednotka plnili rozkazy velice laxně a nespouštěvali dobře ani na horizontální úrovni, s ostatními četami v rotě. Jednotliví mechanici v četách lovců zabijáků obvykle neměli příliš pevná pouta ani mezi sebou.

Nebylo na tom nic překvapivého. Byli to stejní lidé, jaké si armády v minulosti vybíraly pro ‚špinavou práci'. Dalo se u nich čekat, že budou nezávislí a tak trochu divocí.

Jak už si Julian všiml, většina čet měla mezi sebou alespoň jednu osobu, která se na první pohled zdála nevhodně zvolená. U nich to byla Candi, dívka vyděšená válkou a odmítající zabíjet nepřátele. Takovým osobám říkali stabilizátoři. Julian se domníval, že funguje jako jakési svědomí čty, ale přesnější označení by bylo regulátor, jako je odstředivý regulátor parního stroje. Čety, které mezi sebou neměly nikoho, jako byla Candi, měly tendenci vymykát se kontrole a propadat vražednému běsnění. Občas se to stávalo u lovců zabijáků, jejichž regulátor nemohl být příliš pacifistický, a z hlediska taktiky to pokaždé bylo neštěstí. Podle von Clausewitze je válka řízené použití síly vedoucí k politickým výsledkům. Neřízené použití síly může být stejně dobře škodlivé jako prospěšné.

(Existoval mýtus vzniklý z nezasvěceného pozorování, podle kterého měly občasné masakry z dlouhodobého hlediska kladný vliv, protože se pak přívrženci Ngumi více báli vojáků. Ve skutečnosti byl podle lidí, kteří psychologii nepřítel skutečně studovali, pravdou naprostý opak. Vojáci byli nejděsivější, když působili jako skutečné stroje řízené na dálku. Jestliže se rozzuřili nebo propadli šílenství a jednali spíše jako lidé než jako roboti, zdáli se zranitelnější.)

Více než polovina regulátorů se zhroutila dřív, než jim vypršela služba v armádě. Ve většině případů k tomu nedošlo najednou, ale po určitém období, které se dalo rozeznat podle jejich nepozornosti a nerozhodnosti. Marty a Ray zkoumali záznamy činnosti regulátorů před jejich zhroucením, aby našli nejspolehlivější indikátor, jenž by varoval velitele, že je čas pro výměnu nebo modifikaci.

Nepřeprogramovatelný konektor měl údajně chránit lidi, aby neublížili sami sobě nebo jiným, ale každý věděl, že hlavním důvodem je pojitit vládní monopol. Jako většina věcí, které věděl každý, to však nebyla pravda. Pravda nebyla ani to, že by se už jednou usazený konektor nedal modifikovat, ale změny se omezovaly na paměť - jako v případech, kdy voják viděl něco, co armáda chtěla, aby zapomněl. O tomhle však věděli pouze dva členové Speciálu sobotní noci.

Někdy museli vymazat paměť vojáka z bezpečnostních důvodů, častěji však z humanitních.

V současnosti se prakticky veškerá Martyho práce týkala vojenského sektoru a to mu působilo problémy. Když na tomto poli před třiceti lety začínal, byly konektory nedokonalé, drahé a vzácné, užívaly se jen v lékařství a ve vědeckém výzkumu.

Tehdy si ještě většina lidí musela vydělávat na živobytí. O deset let později se alespoň v „prvním světě" stala většina práce související s výrobou a distribucí zboží zbytečná nebo nejvýše kuriózní. Nanotechnologie dala lidstvu nanotovárny: stačilo si jednu objednat domů a umístit ji někde, kde měla blízko k vodě a písku. Za pár dní jste k ní

mohli přistavit stěhovací vůz. Auto, kniha nebo cokoliv jiného, co jste si objednali, bylo hotovo. Krátce poté už ani nebylo třeba objednávat: nanotovárny věděly, co lidé potřebují, a věděly také, kolik jich je.

Přirozeně mohly vyrábět i nové nanotovárny. Ale ne pro kohokoliv. Pouze pro vládu. Nemohli jste si ani jen tak vyhnout rukávy a sami si nějakou vyrobit, protože vláda vlastnila tajemství horké syntézy a nanotovárny nemohly existovat bez tohoto vydatného zdroje energie.

Jejich vývoj stál tisíce lidských životů a mezi jeho výsledky patřil i obrovský kráter v Severní Dakotě, ale v době, kdy Julian začal chodit do školy, byla už vláda v pozici, kdy mohla všechny zaopatřit materiálními statky. Samozřejmě, nedávala vám všechno, co jste chtěli, alkohol a jiné drogy byly striktně hlídány, a stejně tak jiné nebezpečné věci, jako zbraně a auta. Ale jestliže jste byli slušnými občany, mohli jste si žít v pohodlí a bezpečí, aniž byste museli hnout prstem - pokud jste pracovat nechtěli. Až na tři roky povinné vojenské služby.

Většina lidí stráví ty tři roky tak, že několik hodin denně pracuje v uniformě v zásobovacím oddělení, které se zabývá zajišťováním všech potřebných surovin pro nanotovárny. Asi pět procent odvedenců dostane modrou uniformu a stanou se pečovateli, to jsou lidé, u nichž testy určí, že se hodí na to, aby se starali o nemocné a staré. Další pět procent dostane zelené uniformy a ti se stanou vojáky. Jen malá část z nich prokáže v testech bystrost a pohotovost dostatečnou k tomu, aby se mohli stát mechaniky.

Člověk, kterému končí služba v armádě, se může zapsat znovu a mnoho jich to také dělá. Někteří nemají zájem prožít život v naprosté a možná bezúčelné svobodě. Jiní stojí o věci, které k uniformě patří: peníze na osobní záliby a zvyky, určitý druh prestiže, pohodlí vyplývající z toho, že vám jiní říkají, co máte dělat, přidělová karta, která vám mimo službu zaručuje neomezený přísun alkoholu.

Některým docela stačí, že mohou mít zbraň.

Vojáci, kteří nepracují s plaváčky, letáčky nebo vojáčky - lidé, kterým mechanici přezdívali 'bačkoráci' - mají všechny tyto požitky také, ale zároveň musejí žít s určitou, byť malou pravděpodobností, že dostanou rozkaz, který je pošle obsadit kus sporné půdy. Obvykle nemusejí bojovat, protože to dokážou vojáči lépe a nemohou při tom být zabiti, ale není sporu o tom, že bačkoráci plní v armádě důležitou úlohu: slouží jako rukojmí. Možná i jako vábničky, návnady pro dalekonosné zbraně Ngumi. Nedá se říct, že by měli mechaniky zrovna v lásce, přesto nebo právě proto, že jim často vděčí za své životy. Pokud je voják roztrhán na kusy, mechanik prostě dostane jiného. Nebo si to tak lidé alespoň myslí. Nemají obvykle ani tušení, jaké to je doopravdy.

Rád spím ve vojákovi. Některým lidem ten spánek připadá strašidelný, hluboký a nevědomý, skoro jako smrt. Polovina čtyř obvykle stojí na stráž, zatímco ta druhá dvě hodiny spí. Usnete okamžitě, jako když se zhasne světlo, a stejně náhle se probouzí, dezorientovaní, ale odpočatí jako po osmi hodinách normálního spánku. Je to tím, že prospíte opravdu celé dvě hodiny. Útočiště jsme si našli v polozbořené škole v jedné opuštěné vesnici. Spát jsem měl v druhé směně, takže jsem strávil dvě hodiny sezením u rozbitého okna, vdechováním pachů džungle a starého popela, hlídáním v neměnné temnotě. Z mého úhlu pohledu samozřejmě nebyla ani tma ani neměnná. Přisvit hvězd ozařoval krajinu jako bezbarvé denní světlo a jednou za deset sekund jsem na okamžik přepnul na infračervené vidění. Infravize mi pomohla odhalit velkou černou kočku, která se k nám plížila, pomalu se protahovala mezi pobořenými troskami dětského hřiště. Byl to ocelot nebo něco takového. Zřejmě zahlédl pohyb v ruinách školy a šel se přesvědčit, zda by nenašel něco k snědku. Když se dostal asi na deset metrů od nás, na dlouhý okamžik strnul - ale nic necítil nebo možná jen pach strojního oleje, a pak, v jediném rychlém mihnutí, zmizel.

Nic jiného se nepříhodovalo. Po dvou hodinách se první směna probudila. Dali jsme jim několik minut, aby si protáhli ložiska, a pak jsme jim předali hlášení o situaci: negativní.

Usnul jsem a v příštím okamžiku jsem se probudil bolestí. Moje čidla nezaznamenávala nic než oslepující světlo, pekelný řev a spalující žár - a naprostou izolaci! Všichni ostatní členové mé čtyři byli odpojeni nebo zničeni.

Věděl jsem, že to není doopravdy; věděl jsem, že jsem v bezpečí v kleci v Portobelu. Ale pořád to bolelo jako popáleniny třetího stupně, cítil jsem bolest v každém čtverečním centimetru kůže, oči se mi škvařily v důlcích, pak přišlo jedno smrtící vdechnutí roztaveného olova a klystýr téhož: naprosté přetížení zpětné vazby.

Zdálo se mi, že to trvalo nekonečně dlouho - dost dlouho, abych si myslel, že je to doopravdy, že nepřítel dobyl Portobelo nebo na ně svrhl nukleární pumu a že jsem to přece jen já, kdo umírá, ne můj stroj. Ve skutečnosti nás odpojili za 3,03 sekundy. Mohlo to být rychleji, ale mechanici z čtyř Delta, kteří s námi byli v horizontálním spojení - náš kontakt na velitelství, kdybych zemřel - byli v prvním okamžiku naprosto dezorientováni intenzitou toho prožitku, přestože jej měli z druhé ruky.

Satelitní analýzy později odhalily dva vzdušné stroje, katapultované ze vzdálenosti pěti kilometrů. Byly nezachytitelné radarem a letěly bez pohonu, takže nezanechávaly žádnou tepelnou stopu. Jeden z pilotů opustil letoun těsně před tím, než zasáhl naši školu. Druhý letoun byl buďto řízený automaticky, nebo pilot havaroval s ním - ať už se jednalo o kamikadze, nebo o selhání katapultovacího zařízení.

Oba letouny byly plné hořlaviny. Asi jednu setinu sekundy poté, co Candi zaregistrovala, že něco není v pořádku, se všichni naši vojáci ocitli v záplavě roztaveného kovu.

Věděli, že musíme spát, a věděli, jak to probíhá. Všechno pečlivě připravili dopředu: zamaskovali katapult, zaměřili ho na budovu, kterou dříve nebo později použijeme, a dvoučlenná posádka letadel čekala celé měsíce, možná i roky.

Nemohli školu prostě podminovat, protože přítomnost výbušnin nebo hořlaviny bychom vycítili.

V Portobelu třem z nás selhalo srdce; Ralph na to zemřel. Do nemocničního křídla nás dopravili pomocí nosítek na vzduchovém polštáři, ale i tak nás každý pohyb bolel; i dýchání nám působilo nesnesitelné bolesti.

Žádné fyzické léčení nemohlo nijak proniknout tam, kde sídlila naše bolest, iluzorní bolest stvořená našimi nervovými systémy ze vzpomínky na strašlivou smrt. Proti představě bolesti se dá bojovat zase jen představami.

Napojili mne na karibskou ostrovní fantazii, plavání v teplé vodě s půvabnými černými ženami. Spousta virtuálních nápojů s rumem a ovocem, pak virtuální sex a virtuální spánek.

Když jsem se probudil stále v bolestech, zkusili opačný scénář - lyžařské středisko, čistý mrazivý vzduch. Prudké svahy a rychlé ženy, stejné etudy ze scénáře virtuální smyslnosti. Plavba na kajaku v studeném horském jezeru. Pak nemocniční lůžko v Portobelu.

Doktor byl drobný mužik, černější než já. „Jste vzhůru, seržante?“

Sáhl jsem si na temeno hlavy. „Očividně.“ Posadil jsem se a pak jsem se zoufale tiskl k matraci, dokud mě nepřešla závrať. „Jak se daří Candi a Karen?“

„Budou v pořádku. Vzpomínáte si...“

„Ralph je po smrti. Ano.“ Matně jsem si vzpomněl, kdy na něm přestali pracovat a přinesli z kardiojednotky další dva. „Co je za den?“

„Středa.“ Směna mi začala v pondělí. „Jak se cítíte? Můžete odejít hned, jak se na to budete cítit.“

„Léčení skončilo?“ Přikývl. „Bolest pokožky už zmizela. Pořád se cítím divně. Ale ještě nikdy jsem nestrávil dva dny napojený na imaginární svět.“ Spustil jsem nohy na studenou kachlíkovou podlahu a postavil jsem se. Vrávoravě jsem přešel místnost ke skřini, ve které jsem našel svou uniformu a pytel s civilními šaty.

„Myslím, že tu chvíli ještě zůstanu a podívám se na ostatní z čety. Pak půjdu domů nebo někam jinam.“

„Dobře. Jsem doktor Tulí z rehabilitačního DOPBJ, kdybyste mne potřeboval.“ Potřásli jsme si rukama a on odešel.

Salutuje se doktorům?

Rozhodl jsem se vzít si uniformu, pomalu jsem se oblékl a pak jsem chvíli tiše seděl a upíjel vodu s ledem. O vojáčka jsem přišel už dvakrát, ale v obou případech to byla jen chvilková dezorientace a pak vypnutí. O těchto zpětnovazebních záležitostech už jsem slyšel a věděl jsem o případu, kdy zahynula celá četa, protože je nestačili včas vypnout. Tehdy se předpokládalo, že už se to nebudě opakovat.

Jaký to bude mít vliv na naši další službu? Scovillova četa prošla něčím podobným minulý rok. Pak jsme museli všichni prodělat výcvik s novými vojáčky a mně při tom připadali v podstatě nedotčení, spíše byli netrpěliví, až se zase budou moci vrátit do akce. Jenže v jejich případě to byl pouhý okamžik, ne celé tři sekundy, po které jsme hořeli zaživa.

Šel jsem navštívit Candi a Karen. Obě byly už půl dne odpojené od léčebných procedur. Byly bledé a zesláblé, ale jinak v pořádku. Ukázaly mi dvojici rudých značek mezi prsy, tam, kde jim pokožku propálily elektrody, jež je vrátily zpět do života.

Všichni kromě nich a Mela už odešli domů. Zatímco jsme čekali na Mela, zašel jsem si do operačního a přehrál jsem si útok.

Samozřejmě, že jsem si nepřehrával ty tři sekundy; pouze minutu, která jim předcházela. Všichni lidé na stráži slyšeli tiché „pop“, které doprovázelo katapultování nepřátelského pilota. Pak Candi koutkem oka na setinu sekundy zahlédla jedno z letadel, jak se prodírá skrze stromy, které ohraničovaly parkoviště, a řítí se dolů. Začala se otáčet, aby ho sestřelila svým laserem, a pak záznam skončil.

Když Mel přišel k sobě, dali jsme si pár piv a talíř tamales. On odletěl do Kalifornie a já se ještě na několik hodin vrátil do nemocnice. Podplatil jsem technika, aby mě na několik minut propojil s Candi a Karen - vlastně to ani nebylo proti předpisům, protože jsme oficiálně byli stále ve službě - což stačilo, abychom se navzájem ujistili, že budeme v pořádku a podělili se o smutek za Ralphi. Pro Candi to bylo zvlášť kruté. Vzal jsem na sebe část strachu a bolesti, kterou měly v srdcích. Nikdo nemá rád možnost, že bude nahrazen, pokud je stroj ústředním bodem jeho života. A jim to teď hrozilo.

Když jsem se odpojil, Candi mě velice pevně uchopila za ruku, vlastně jen za ukazováček a podívala se mi do očí.

„Skrýváš své tajemství hlouběji než kdokoliv jiný,“ zašeptala. „Nechci o tom mluvit.“ „Já vím, že nechceš.“ „Mluvit o čem?“ zeptala se Karen.

Candi zavrtěla hlavou. „Díky,“ řekl jsem jí a ona můj prst pustila. Vycouval jsem z malé místnosti. „Bud...“ řekla Candi a větu nedopověděla. Možná, že to byla celá věta. Věděla, jak moc jsem se nechtěl probudit. Z letiště jsem zavolał Amelii a řekl jsem jí, že budu za několik hodin doma a že jí všechno vysvětlím později. Bylo krátce po půlnoci, ale ona řekla, abych přišel rovnou k ní. To byla úleva. Náš vztah si nekladl žádná omezení, ale vždycky jsem doufal, že těch deset dní, kdy jsem pryč, spí sama a čeká.

Samozřejmě, že věděla, že se něco vážného přihodilo. Když jsem vysedl z letadla, byla tam a venku čekal taxík.

Jeho program byl přepnutý na dopravní špičku, takže nám trvalo dvacet minut, než jsme se dostali domů přes povrchové silnice, které jsem do té doby viděl jen při svých cestách na kole. Zatímco jsme se proplétali neexistujícím dopravním ruchem, vyprávěl jsem Amelii základní rysy celého příběhu. Když jsme dojeli k univerzitě, strážní se jen podívali na mou uniformu a beze slova nás pustili dovnitř - div divoucí, pomyslel jsem si.

Nechal jsem se od ní přemluvit na jakousi přihřivanou smaženou míchalinu. Neměl jsem hlad, ale věděl jsem, že mě ráda krmí.

„Nedovedu si to představit,“ řekla, zatímco hledala misky a hálky a jídlo se ohřívalo. „Přirozeně. Pro mne jsou to jen slova.“ Stála za mnou a masírovala mi šíji. „Řekni mi, že zase budeš v pořádku.“

„Já jsem v pořádku.“

„Ale houby.“ Přitlačila víc. „Jsi tuhý jako prkno. Nejméně z poloviny jsi stále ještě v tom... ať už to bylo cokoli.“

Měla ulité nějaké saké. Pil jsem už druhou sklenici. „Možná, že... nechali mne napojit na Candi a Karen. Candi je na tom hodně zle.“

„Bojíš se, že jí pukne srdce?“

„To je spíš Karenin problém. Candi se pořád dokola vrací k tomu, co se stalo Ralphi. Nemůže se vypořádat s tím, že ho ztratila.“

Natáhla se přes mne a nalila si sklenici pro sebe. „Není náhodou poradkyní pro nešťastné? V civilním životě.“

„No právě, proč si myslíš, že by někdo chtěl dělat takovou práci? Když jí bylo dvanáct, její otec se zabil při dopravní nehodě ve voze, ve kterém seděla i ona. To se jí vrylo hluboko do mozku. Pořád to má někde tam vzadu a vynořuje se to s každým mužem, ke kterému něco cítí.“

„Kterého miluje? Jako tebe?“

„To není láska. Děje se to automaticky. Už jsme to probírali.“ Odešla k dřezu, aby umyla nádobí. „Možná bychom to měli probrat znovu,“ řekla otočená zády ke mně. „Možná bychom se k tomu měli vracet každého půl roku.“

Skoro jsem na ni vybuchl, ale ovládl jsem se. Oba jsme byli unavení a rozrušení. „To nebylo jako s Carolyn. Musíš mi prostě věřit. Candi je spíše jako sestra?“ „No jistě.“

„No dobře, ne jako moje sestra.“ Tohle už jsem od ní neslyšel více než rok. „Jsme si blízcí, intimně blízcí, a možná by se to i dalo nazývat láskou. Ale není to stejné jako mezi tebou a mnou.“

Přikývla a naložila jídlo do misek. „Promiň. Právě jsi prošel peklem a já ti tu dělám zase peklo.“

„Peklo a činu.“ Vzal jsem od ní misku. „Máš svoje období?“

Postavila misku na stůl poněkud tvrdě. „To je další zatracená věc. Sdílení periody. To už je víc než jen být ‚blízky‘. To je prostě divné.“

„Prostě je to tak. Ženy v četě si sesynchronizují menstruační cyklus velice rychle a na muže to přirozeně působí také. To je problém třicetidenního cyklu rotace: prvního půl roku jsem se každý měsíc vracel domů s migrénou jako důkazem, že mozek je mocnější než žlázy.“

„Jaký byl ten Ralph? Nikdy jsi mi o něm nevyprávěl.“

„Tohle byl teprve jeho třetí cyklus,“ řekl jsem. „Pořád byl vlastně nováček. Skutečnou bojovou akci nikdy nezažil.“

„Zažil dost, aby ho to zabilo.“

„Jo. Byl to nervózní chlapec, možná přecitlivělý. Předě dvěma měsíci, když jsme byli paralelně napojeni na Scovillovu četou, to bylo horší než obvykle a on potom chodil celé dny jako tělo bez duše. Všichni jsme v tom byli s ním, učili jsme ho klást jednu nohu před druhou. Candi v tom byla samozřejmě nejlepší.“

Amelie si hrála s jídlem. „Takže důvěrnosti z jeho života neznáš.“

„Ale ano, jenom ne do takové hloubky jako u ostatních. Až do puberty se počurával a nesl si s sebou hluboký pocit provinění kvůli zabítí želvy. Všechny peníze utratil za konektorový sex s děvčkami, které se potloukají kolem Portobela. Až do svatby nezažil normální sexuální vztah a v manželství nevydržel dlouho. Než ho napojili, byl zvyklý často onanovat při kazetách s orálním sexem. Zdá se ti to dost důvěrné?“

„Co nejraději jedl?“

„Krabí koláče. Takové, jaké mu dělala maminka.“

„Oblíbená kniha?“

„Moc nečetl, určitě ne pro potěšení. Když ještě chodil do školy, měl rád Ostrov pokladů. Každý rok psal závěrečnou práci o Jimovi a na vysoké škole je použil znovu.“

„Byl přitažlivý?“

„Docela pohledný hoch. Nikdy jsme spolu nic neměli - s ním vlastně nikdo. Sotva vylezl z klece, pádil do barů, nadřazený na konektorové děvky.“

„Candi ne... žádná z žen mu nechtěla... pomoci, aby se z toho dostal?“

„Bože, to ne! Ty bys chtěla?“

„To je právě to, čemu nerozumím. Proč jste nechtěli? Všechny ženy přece věděly, jak na tom je.“

„Jenže jemu to vyhovovalo. Nemyslím, že z toho byl nešťastný.“ Odstrčil jsem misku a nalil jsem si trochu saké.

„Kromě toho, to by bylo porušení soukromí v kosmickém měřítku: pokaždé, když jsme s Carolyn byli spolu a když jsme se vrátili k četě, osm lidí vědělo všechno, co jsme dělali, z obou stran a hned po připojení. Věděli, jak Carolyn vnímala všechno, co jsem s ní dělal, a více versa, stejné jako všechny ty zpětnovazební pocity, které jsou s těmi věcmi spojené. S něčím takovým člověk obvykle nezačíná jen tak.“

Nedala se přesvědčit. „Pořád nechápu, proč ne. Jste přece zvyklí, že všichni víte všechno. Znáte navzájem svá nitra, probohaživého! Trocha kamarádkského sexu by přece nikoho nezabila.“

Věděl jsem, že se rozčiluji iracionálně, že za to nemohou její otázky. „Jak by se tobě líbilo, kdyby s námi trávil páteční večery v posteli parta lidí? Kdyby cítili všechno, co cílíš ty?“

Usmála se. „Mně by to nevadilo. Je nějaký rozdíl mezi muži a ženami nebo mezi tebou a mnou?“

„Podle mne je velký rozdíl mezi tebou a duševně zdravými lidmi.“ Můj úsměv asi nebyl úplně přesvědčivý. „Vlastně tu nejde o fyzický pocit. Člověk od člověka se to různí, ale muži prostě vnímají jako muži a ženy jako ženy. Když má člověk za sebou počáteční zvědavost, není sdílení pocitů mezi pohlavími nic světoborného. Většina tvého vědomí to prostě považuje za osobní. A zahanbující.“

Odnesla misky do dřezu. „Podle reklamních inzerátů bych to nikdy neřekla.“ Změnila hlas. „Vyzkoušej si, jak to prožívá ona.“ „No jistě. Lidé, kteří platí za zapojení, to často dělají ze zvědavosti. Nebo je v tom ještě něco jiného: cítí se uvěznění v nesprávném druhu těla, ale nechtějí se nechat přepólovat.“ Pokrčil jsem rameny. „To se dá pochopit.“

„Lidé to dělají pořád,“ řekla dráždivě. Věděla, jaký na to mám názor. „Je to méně nebezpečné, než instalace konektoru, a dá se to snadno vrátit.“

„No jistě. Získáš ptáka někoho jiného.“

„Muži toho kvůli těm svým ptákům nadělají. Je to z větší části tvoje vlastní tkáň.“

„Tohle většinou bývá neodlučitelné.“ Karen byla mužem až od svých osmnácti let, kdy dosáhla věku potřebného k tomu, aby mohla požádat národní zdravotnictví o přepólování. Prošla několika testy a nakonec se shodli, že bude šťastnější, když ji předělají.

Poprvé je to zadarmo. Kdyby se chtěla stát zase mužem, musela by zaplatit. Dvě z prostitutek, které si Ralph zvlášť

oblíbil, byli přepólování chlapi, kteří se snažili vydělat si dost na to, aby si mohli koupit zpátky svoje penisy. Jaký podivuhodný svět.

Lidé, kteří nejsou zaměstnání ve státní službě, mají možnost vydělat si peníze legálně, ale nikde nedostávají tolik jako za prostituci. Akademici dostávají malá stipendia, trochu víc mají ti, kteří učí, a výzkumníci dostávají jen symbolický plat. Marty je vedoucí svého oddělení, světově uznávaná autorita na spojení mozek-stroj a mozek-mozek, ale vydělává si méně peněz než učící asistent, jako je Julian. Má mň peněz než mladí, kteří dělají číšníky ve Speciálu sobotní noci. A stejně jako většina lidí v jeho postavení cítí Marty zvrácenou pýchu, která překonává všechny časové bariéry - je příliš zaměstnaný na to, aby vydělával peníze. I kdyby je vydělal, stejně nepotřebuje věci, které by si za ně mohl koupit. Každý například dostává tři kupóny na zábavu denně. Za jeden kupón si můžete zajít do kina, svézt se na horské dráze nebo si užít hodinu jízdy v ručně řízeném sportáku, případně si za něj můžete zajít do podniku, jako je Speciál sobotní noci.

Jakmile jste jednou uvnitř, můžete tam sedět třeba celou noc a nic vás to nestojí, pokud nechcete nic jíst nebo pít. Jídlo v restauraci bývá podle složitosti přípravy za jeden až třicet kupónů, ale na jídelním lístku jsou i ceny v dolarech pro případ, že jste svoje kupóny už utratili, ale máte peníze.

Za obyčejné peníze si ovšem nemůžete koupit alkohol - pokud na sobě nemáte uniformu. Váš přiděl je půl deci alkoholu denně a vládě je naprosto jedno, jestli si jej zkonsumujete jako dvě malé skleničky vína každý večer, nebo si jednou za měsíc uděláte mejdan se dvěma lahvevi vodky.

V určitých kruzích to dělá z abstinenců a lidí v uniformě vyhledávané společníky - a možná úmyslně to nijak nesnižuje počet alkoholiků. Lidé, kteří to musejí mít, si to vždycky buď obstarají nebo vyrobí.

Za peníze můžete mít i protizákonné služby a ty vlastně tvoří podstatnou část dolarové ekonomiky. Drobnější prohřešky jako domácí výroba alkoholu nebo neregistrovaná prostituce jsou buď ignorovány nebo se dají vyřešit drobnými úplatky. Ale existují i velké operace, při nichž se hýbou velké peníze, jako například obchod s tvrdými drogami nebo vraždy na objednávku.

Některé lékařské služby jako instalace konektoru, kosmetická chirurgie nebo operace pro změnu pohlaví se teoreticky dají získat zdarma přes národní zdravotnictví, ale jen málo lidí projde jeho výběrovými testy. Před válkou se 'lékařské služby načerno' daly koupit v Nikaragui nebo v Kostarice. Teď se za nimi jezdí do Mexika, třebaže spousta tamějších doktorů má nikaraguský nebo kostarický přízvuk.

Načerno prováděné lékařské služby přišly na pořad následující páteční večer. Ray byl na malé dovolené v Mexiku. Nebylo žádným tajemstvím, že tam jel proto, aby si nechal odebrat několik přebytečných kilogramů tuku.

„Podle mne zdravotní prospěch té operace převládá možná rizika," řekl Marty.

„Ty jsi mu to schválil?" zeptal se Julian.

„Formálně," odpověděl Marty. „Škoda, že si na to nemohl vzít zdravotní dovolenou. Nemyslím, že by si z ní kdy vybral alespoň jediný den."

„Není to nic než marnivost," prohlásila Belda roztřeseným hlasem. „Mužská marnivost. Mně se líbil, tak jak byl, tlustý."

„Jenže on nechtěl dostat do postele tebe, zlato," připomenul jí Marty.

„Jeho chyba." Stará žena si uhladila vlasy. Číšník byl nevrlý atraktivní mladík, který vypadal, jako by právě vystoupil z filmového plakátu. „Poslední objednávky." „Je teprve jedenáct," namítl Marty. „Tak si dejte ještě jednu."

„Ještě jednou všichni totéž?" zeptal se Julian. Všichni přisvědčili až na Beldu, která se podívala na hodinky a spěšně se rozloučila. Blížil se konec měsíce, takže všichni pili na Juliana, aby si ušetřili své přiděly, a pod stolem mu posílali peníze. Nabízel jim, aby to tak dělali pořád, ale technicky to bylo protizákonné, a proto většinou odmítali. Až na Rezu, který v klubu nikdy neutratil jediný cent - s výjimkou toho, co dával Julianovi.

„Zajímalo by mne, jak tlustý by musel člověk být, aby mu to zaplatilo národní zdravotnictví," řekl Reza.

„Museli by tě převážet na vysokozdvížném vozíku," soudil Julian. „Tvoje hmotnost by musela ovlivňovat oběžné dráhy blízkých planet."

„On o to žádal," řekl Marty. „Jenže mu nenaměřili dostatečně vysoký krevní tlak ani hladinu cholesterolu." „Ty se o něj bojíš," podotkla Amelie.

„Samozřejmě, že se o něj bojím, Blaze. Osobní city stranou, kdyby se mu něco stalo, musel bych zastavit nejméně tři projekty. Hlavně ten nejnovější, ohledně duševních poruch způsobených empatickými reakcemi. Většinu práce na něm udělal on."

„Jak to pokračuje?" zeptal se Julian. Marty pozvedl dlaň a zavrtěl hlavou. „Promiň. Nechtěl jsem?"

„Na tom nezáleží, docela klidně ti můžu říct jednu věc - studoval jsem jednoho z tvých lidí. Až se na ni zase napojíš, stejně o tom budeš vědět všechno."

Reza odešel na toaletu, takže tam byli jen tři: Julian, Amelie a Marty.

„Jsem rád, že jste oba tak šťastní," řekl Marty bezbarvým hlasem, jako by mluvil o počasí.

Amelie jen vytřeštila oči. „Ty... máš přístup k mým záznamům?" zeptal se Julian.

„Ne přímo a ne proto, abych se ti hrabal v soukromí. Studovali jsme jednoho z tvých lidí, takže toho o tobě vím spoustu z druhé ruky a stejně tak Ray. Přirozeně zachováme tvá tajemství tak dlouho, jak si budeš přát, aby tajemstvími zůstala."

"Je od tebe moc hezké, že jsi nám to řekl," poznamenala Amelie.

„Nechtěl jsem vás uvést do rozpaků. Ale Julian by to zjistil hned, jak by se k ní znovu připojil. Jsem rád, že jsem ti to mohl říct sám."

"Kdo to byl?"

„Vojín Defolletteová."
„Candi. To dává smysl."
„To je ta, co na ni před měsícem tak zapůsobila smrt?" zeptala se Amelie.
Julian přikývl. „Předpokládáš, že se zhroutí?"
„Nepředpokládáme nic. Prostě jen studujeme jednu osobu z každé čtyř."
„Náhodně vybranou." řekl Julian.
Marty se zasmál a pozvedl obočí. „Nebavili jsme se náhodou o liposukci?"

Na příští týden jsem nečekal žádnou zvláštní akci, protože jsme se museli sžít s novou sadou vojáků a zároveň s novým mechanikem. Vlastně prakticky se dvěma, protože Rose, která nahradila Arly, ještě neměla jinou zkušenost než katastrofu z minulého měsíce.

Nový mechanik nebyl nováček. Z nějakého důvodu rozpustili četu Indie a její členy použili jako náhradníky. Takže jsme toho nového, Parka, svým způsobem znali z mezičetového spojení skrze Ralpha a před ním Richarda.

Nijak zvlášť jsem si Parka neoblíbil. Indie byla četa lovců zabíjáků. On sám odpravil víc lidí než celá naše četa dohromady a nepokrytě dával najevo, že se mu to líbí. Sbíral krystaly se záznamy svého zabíjení a po službě si je přehrával.

Tři hodiny jsme cvičili s novými vojáčky a ničili jsme jejich prostřednictvím maketu města ‚Pedrákov‘, které bylo pro tyto účely vystavěno na základně v Portobelu.

Když jsem měl chvíli času, napojil jsem se na Carolyn, koordinátorku roty, a zeptal jsem se jí, o co tady jde - proč jsme dostali chlapa, jako je Park? Vůbec mezi nás nezapadal.

Carolynina odpověď byla ostrokyselá rozpaky a vztekem. Rozkaz ‚rozložit‘ četu Indie přišel odněkud nad úroveň brigády a působí organizační problémy úplně všude. Mechanici z Indie byli tlupa hazardérů. Nevycházeli dobře ani sami mezi sebou.

Měla za to, že to byl úmyslný experiment. Pokud jí bylo známo, nic podobného se v minulosti ještě nestalo; k jedinému případu rozpustění čety, o němž slyšela, došlo poté, co najednou zahynuli čtyři její členové a ostatní už nebyli schopni spolupracovat kvůli sdílenému žalu. Na druhé straně Indie byla jedna z nejúspěšnějších čet, které měli, alespoň pokud šlo o zabíjení. Skutečně nemělo význam ji rozpouštět.

Říkala, že mám štěstí, že jsem dostal Parka. Byl horizontální spojař a tak byl poslední tři roky přímo napojen na mechaniky z ostatních čet. Ti ostatní, samozřejmě s výjimkou velitele čety, byli propojeni jen mezi sebou a byla to pěkně divoká banda. I Scoville byl vedle nich hotový pedromil.

Park rád zabíjel nejen lidi. Během výcviku tu a tam odstřílel laserem nějakého ptáka rovnou v letu, což není zrovna snadné. Samanta i Rose protestovaly, když odpravil zatoulaného psa. Svůj čin cynicky ospravedlňoval tvrzením, že pes nepatřil k řádné armádě a mohl to být zamaskovaný špion nebo mina. Jenže jsme všichni byli propojeni, a proto jsme cítili, co cítil on, když po něm střílel: bylo to takřka obscénní potěšení. Seřídil si při tom vidění na maximální zvětšení, aby se mohl kochat pohledem na to, jak pes exploduje.

Závěrečné tři dny jsme střídali strážní službu s cvičením a já měl vizi Parka, jak používá děti jako cvičné cíle. Děti často pozorovaly z bezpečné vzdálenosti vojáčky a nebylo pochyb, že to některé hned běžely oznámit svému tátovi a ten zase pohotově poslal vzkaz do Kostariky. Ale většina z nich byly obyčejné děti fascinované stroji, fascinované válkou. S největší pravděpodobností jsem tím stadiem prošel také. Moje vzpomínky z doby, kdy mi bylo méně než jedenáct nebo dvanáct let, jsou tak rozmazané, že prakticky neexistují. Je to vedlejší účinek instalace konektoru a postihlo to asi třetinu z nás. Kdo potřebuje dětství, když je současnost tak zábavná?

Poslední noc jsme zažili tolik vzrušení, že by to stačilo každému. Zaútočily na nás současně tři rakety: dvě vypálené z moře a jedna s nízkou dráhou letu z balkonu výškového domu na okraji města.

Ty dvě, které přiletěly od moře, byly mimo náš sektor. Proti podobným útokům jsme sice měli automatickou obranu, ale my jsme ji jistili.

Jakmile jsme uslyšeli explozi - Alfa sundala raketu na druhé straně tábora - ztuhli jsme v přirozeném impulzu obrátit se a začít hlídat z opačného směru, od tábora. V tom okamžiku se objevily další dvě rakety, maskované, ale jasně viditelné v infračerveném světle. Spustila stěna protiletadlových zbraní a my jsme na ně ve stejnou chvíli zaútočili těžkými střelami. Na obloze se objevily dvě karmínové ohnivé koule. Ještě zářily na nočním nebi, když s jekotem odstartovali dva létáči, aby na moři vyhledali jejich odpalovací zařízení.

Naše reakční doba byla dost krátká, ale na druhé straně jsme nezlomili žádný rekord. Park přirozeně vypálil jako první, dvě desetiny sekundy před Claudem, takže měl důvod k naparování. Jelikož to byl náš poslední den služby, na zahřívacích křeslech už seděla další směna a já přes svého střídače zachytil rozpaky Parkova náhradníka: Co s tím chlapem je?

Prostě je skutečně dobrý voják, odpověděl jsem a věděl jsem, že to myslím upřímně. Můj střídač, Wu, neměl o nic silnější zabíjácký instinkt než já.

Pět vojáků jsem nechal na obranném perimetru a ostatních pět jsem vzal na pláž, abychom prozkoumali trosky po střelách. Žádné překvapení nás nečekalo. Byly to tchajwanské RPB-4. Bude odeslána protestní nota a jako odpověď přijdou obvyklé nářky na zloděje.

Jenže rakety měly pouze odpoutat naši pozornost.

Skutečný útok byl načasován velice dobře. Došlo k němu necelou hodinu před koncem naší směny.

Nakolik jsme ho dokázali později analyzovat, jeho plán byl založen na trpělivosti a náhlém zoufalém vypětí sil. Dva povstalci, kteří to udělali, pracovali v Portobelu celé roky ve stravovacích službách.

Přijeli do haly sousedící se šatnami, aby zásobili bufet, kam se většina z nás hnala hned po skončení směny. Ve

vozících s jídlem měli schované rychlopalné brokovnice a samopaly s širokým rozptylem. Spolupracovala s nimi třetí osoba, která nikdy nebyla dopadena, a ta přerušila vedení k monitorovacímu systému, poskytujícímu velitelské fyzický obraz situace v hale a šatnách.

Útočníci tak získali asi třicet sekund, kdy si všichni mysleli, že „někdo patrně zakopl o kabel“. Vytáhli zbraně a prošli nezamčenými dveřmi do šaten a odtamtud do operačního střediska. Sotva se objevili ve dveřích, začali střílet.

Záznamy odhalily, že žili přesně 2,02 sekund poté, co vstoupili dovnitř, a za tu dobu stačili vypálit sedmdesát osm nábojnic po dvaceti srnčích brocích. Samozřejmě nezranili nikoho z nás v klecích, protože ty mají pancéřové skořápky a další ochranná opatření, ale zabili všech deset mechaniků na zahřívacích sedadlech a dva další techniky, kteří byli za údajně neprůstřelným sklem. Strážného, který klímal ve své pancéřové kukani, probudil hluk a okamžitě je usmažil laserem. Jak se ukázalo, stihl to na poslední chvíli, protože sám dostal čtyři přímé zásahy. Sice mu nijak neublížily, ale kdyby zasáhl laser, musel by dolů a zaútočit na ně přímo. To by jim mohlo poskytnout dost času, aby rozbili naše skořápky. Pod košili měl každý z nich ukryto pět dostatečně silných náloží.

Všechny zbraně pocházely z našich zásob; plně automatické brokovnice vystřelovaly projektily z vyčerpaného uranu. Propagační mašinérie vytěžila sebevražedný aspekt celé té záležitosti - pro bláznivě pedros lidský život neznámá nic. Jako by najednou propadli amoku a povraždili dvanáct mladých mužů a žen. Ve skutečnosti nebyl děsivý jen fakt, že se jim podařilo proniknout k nám a napadnout nás, ale i zoufalá odvaha lidí, kteří útok provedli.

Ty dva jsme nenajali jen tak na ulici. Každý, kdo pracoval v komplexu, musel projít řadou důkladných prověrek a psychologických testů, které měly dokázat, že není nebezpečný. Kolik dalších časovaných bomb se ještě potuluje po Portobelu?

Candi i já jsme měli svým smutným způsobem štěstí, protože oba naši střídači zahynuli okamžitě. Wu ani neměl čas se otočit. Uslyšel, jak cvakla klika u dveří, a pak mu rána z brokovnice utrhla vršek hlavy. Candina náhradnice, Maria, zemřela podobným způsobem.

Někteří z ostatních na tom ale byli dost zle. Dívka, která měla vystřídat Rose, měla ještě čas vstát a otočit se, takže ji výstřely zasáhly do hrudi a do břicha. Žila dost dlouho na to, aby se utopila ve vlastní krvi. Claudova střídače střelili z pomsty za to, že se jim odvážil postavit, do rozkroku; několik dlouhých sekund se v agonii svíjel na zemi, než mu druhý zásah roztrhl kus páteře a utrl mu ledviny.

Byli jsme propojeni jen lehce, ale i tak to byl šokující zážitek, zvláště pro ty, jejichž střídači zemřeli v bolestech. Všechny nás uspali, ještě než nám otevřeli skořápky, a okamžitě poté nás převezli na traumatologické oddělení. Na krátký okamžik jsem zahlédl jatka kolem a velké bílé stroje, které se snažily vzkřísit život v těch, jejichž mozky unikly poškození. Příštího dne jsme se dozvěděli, že ani v jednom případě neměli úspěch. Těla těch nešťastníků byla příliš poničena.

Další směna tedy nenastoupila. Naši vojákci stáli nehybně v obranné pozici, zatímco se kolem nich začala stahovat pěchota. Předpokládalo se, že po tomto útoku bude celkem logicky následovat konvenční útok na základnu, dřív, než stačí zasáhnout ostatní čtyři vojáků. Možná by k tomu došlo, kdyby jedna nebo dvě z raket zasáhly své cíle. Ale všude byl klid a za necelou hodinu k nám byla převelena četa Foxtrot.

Několik dlouhých hodin si nás nechali na traumatologickém oddělení a pak nám řekli, abychom se nikde nešířili o tom, co se stalo. Bylo ovšem jasné, že Ngumi si to pro sebe nenechá.

Automatické kamery zaznamenaly celý masakr a jedna z kopií záznamu se dostala do rukou Ngumi. Ve světě, který už nemohl být šokován žádným násilím a zabíjením, to byla mohutná propagační zbraň. Pro kameru nebyli Julian a jeho deset přátel mladí muži a ženy, nazí v dešti vražedného olova. Byli symbolem slabosti, triumfálním důkazem, že je Aliance tváří v tvář odhodlání bojovníků Ngumi zranitelná.

Aliance to nazvala šíleným sebevražedným útokem dvou vraždících fanatiků. Jednalo se o situaci, která se už nikdy nemůže opakovat. Skutečnost, že všichni domorodí zaměstnanci základny v Portobelu byli týden nato propuštěni a nahrazeni americkými odvedenci, nezveřejnili.

Jelikož základna byla největším a prakticky i jediným zdrojem příjmů místních obyvatel, znamenalo to pro ekonomii Portobela těžkou ránu. Panama byla národem s „nejvyššími výsadami“, ale nebyla členem Aliance, což přeloženo do obvyklého jazyka znamenalo, že mohli v jisté míře čerpat z výhod nanotováren, ale žádná se nenacházela uvnitř jejich hranic.

Ve stejné labilní postavení byly asi dva tucty dalších malých zemiček. Pro Panamu byly vyhrazeny dvě nanotovárny v Houstonu a o tom, co budou vyrábět, rozhodovala panamská obchodní komora. Houston ji vybavil „knihou přání“ s udáním, jak dlouho trvá co vyrobit a jakou surovinu mají dodat. Houston při tom zajišťoval vzduch, vodu a písek. Pokud bylo k výrobě požadovaného zboží třeba například několik gramů platiny nebo špetka dysprosia, musela si to někde nebo nějak obstarat Panama.

Stroj měl svá omezení. Pokud jste mu dodali kbelík uhlí, mohl vám vyrobit dokonalou kopii diamantu Hope, takže jste mohli mít impozantní těžátko. Samozřejmě, pokud jste chtěli, aby vám vyrobil honosnou korunu, museli jste mu dodat zlato. Pokud jste toužili po atomové bombě, museli jste sehnat několik kilogramů plutonia. Ale termonukleární bomba v knize přání nebyla, stejně jako vojákci nebo jiné produkty vyspělého válečného průmyslu. Letadla a tanky ovšem byly v pořádku a patřily mezi nejžádanější zboží.

Situace se vyvíjela takto: den poté, kdy byli ze základny Portobelo propuštěni všichni místní zaměstnanci, předložila panamská obchodní komora Alianci analýzu dopadu tohoto aktu na ekonomii země. (Z rychlosti, s jakou to učinila, bylo zřejmé, že tuto možnost někdo předvídal.) Po několika dnech dohadování Aliance přislíbila, že zvýší přiděly z nanotováren z původních osmačtyřiceti na padesát čtyři jednotkohodin denně, spolu s jednorázovou náhradou půl miliardy dolarů ve formě vzácných surovin. Takže pokud by si chtěl premiér země pořídit Rolls-Royce, který by měl šasi z ryzího zlata, mohl ho mít. Stále by však nebyl neprůstřelný.

Aliance se oficiálně nijak nezajímala, jak její spřátelené země naloží s dodávkami navíc. V Panamě byla alespoň navenek demokratická vláda a v obchodní komoře rozhodovali reprezentanti, compadres, volení po jednom z každé provincie a kraje. Podle toho, co se říkalo v médiích, pokrýval import potřeby chudých.

Stejně jako Spojené státy, i tyto země měly semisocialistickou ekonomii založenou na elektronických penězích. Jaksi automaticky se předpokládalo, že se vláda stará o všechny základní potřeby a občané pracují za peníze, které jsou jim vypláceny buďto elektronickou formou na účet, nebo v hotovosti a za které si pořizují nadstandardní zboží. Jenže ve Spojených státech se pod pojmem nadstandard rozuměla zábava a věci, které zpříjemňovaly život. V Průplavové oblasti se za peníze obvykle kupovalo maso a léky, které za přidělové kupóny k dostání nebyly.

Nesouhlas projevila vláda země i Tio Rico na severu, což vyústilo v ironické schéma obecné pro většinu spojeneckých zemí: incidenty jako Portobelský masakr jasně ukázaly, že Panama ještě dlouho nebude mít své vlastní nanotovárny, přičemž kořeny nepokojů, které k masakru vedly, by se daly vystopovat právě k tomu, že nevlastnila tyto kouzelné skříňky.

První týden po masakru jsme nezažili chvíli klidu. Gigantická propagační mašinérie, která přikrmovala proválečnou náladu a obvykle se zabývala mnohem zajímavějšími čertami, soustředila svou energii na nás; na pokoji nás nenechala ani všeobecná masmédiá. Pro civilizaci, která masmédií žila, to byla zpráva roku: na základny jako Portobelo se sice útočilo neustále, ale tohle bylo poprvé, kdy byla znesvěcena vnitřní svatyně mechaniků. Že mechanici, kteří byli zabiti, nebyli ve službě, byla drobná maličkost, kterou vláda zatajila, a ani média se o tom nešířila.

Dokonce udělali rozhovor s několika mými studenty, aby zjistili, jak to „snášim“, a samozřejmě neváhali okamžitě zveřejnit, že ve škole probíhá vše jako obvykle. Z čehož bylo patrné, jak jsem necitlivý, nebo silný a statečný, nebo traumatizovaný, to záleželo na konkrétním reportérovi. Ve skutečnosti to mohlo znamenat tohle všechno nebo prostě jen skutečnost, že seminář ze subatomární fyziky není místo, kde by se diskutovalo o osobních pocitech.

Když se pokusili donést mi do třídy kameru, zavolal jsem na ně bačkoráka a nechal jsem je vyvést. To bylo v mé akademické kariéře poprvé, kdy pro mne být šeržantem znamenalo víc než být lektorem, třebaže mladším.

Stejně tak jsem mohl přikázat dvěma bačkorákům, aby mi reportéry drželi od těla, když jsem šel ven. Ale po celý týden na mne byla trvale zaměřená alespoň jedna kamera, což mi zabraňovalo stýkat se s Amelií. Jistě, mohla vejít do bloku, ve kterém jsem byl ubytován, jako by šla navštívit někoho jiného, ale možnost, že by někdo mohl vysledit spojení mezi námi - nebo ji zahlédl, jak vchází do mého bytu - byla příliš riskantní. V Texasu bylo pořád dost lidí, kteří by nebyli nadšeni z bílé ženy, jež se fyzicky stýká s černochem, navíc o patnáct let mladším. Nějací takoví se mohli vyskytovat dokonce i přímo na univerzitě.

Zdálo se, že reportéři ztratili zájem v pátek, ale přesto jsme šli s Amelií do klubu každý zvlášť a já jsem si s sebou přivedl svou ochranku, aby hlídali venku. V průběhu večera jsme se oba vytrousili na toalety, kde jsme se v rychlosti, ale beze svědků objali. Jinak jsem si všiml skoro výhradně Martyho a Franklina.

Marty mi potvrdil to, co jsem tušil. „Pitva prokázala, že konektor tvého náhradníka byl uvolněn ranou, která ho zabila. Pro tebe to tudíž bylo stejné, jako by tě jednoduše odpojili.“

„Zprvu jsem si ani nevšiml, že je pryč,“ řekl jsem, ne poprvé. „Vstupy od ostatních členů čtyři byly silné a chaotické. Myslím těch, jejichž náhradníci byli zasaženi, ale ještě žili.“

„Věř mi, že to nebylo ani zdaleka tak zlé, jako bys byl plně připojený k někomu ve smrtelné agónii,“ řekl Franklin. „Z větší části jsi tomu unikl.“

„Nevím. Když někdo zemře v kleci, má to na svědomí infarkt nebo mrtvice. Lehké napojení má zpětnou vazbu o síle jen asi tak deseti procent původního pocitu, ale bolest to samozřejmě je. Když zemřela Carolyn...“ Musel jsem si odkašlat.

„S Carolyn to byla jen náhlá bolest hlavy a pak byla pryč. Jako by ji odpojili.“

„Je mi to líto,“ řekl Franklin a dolil obě sklenice. Víno bylo načerno vyrobené Lafite Rothschild '28, prozatím víno století.

„Nic se nestalo, už je to dávno.“ Upil jsem vína - bylo dobré, ale těžko se dalo předpokládat, že bych je mohl zavrhnout.

„To špatné, to opravdu špatné na tom bylo, že mne vůbec nenapadlo, že by mohla zemřít. Ani nikoho jiného v četě.“

Jenom jsme stáli na vršku a čekali na odvoz. Myslím, že to byl obvyčejný srdeční záchvat.“

„Na úrovni rotý to věděli,“ řekl Marty.

„Samozřejmě, že ano. A samozřejmě, že nám nic neřekli, aby neohrozili transport. Ale když jsme vylezli ze svých klecí, ta její byla prázdná. Šel jsem za lékařkou a ta mi řekla, že jí udělali EEG, ale nebylo v ní ani tolik života, aby bylo co zachraňovat; už ji odvezli na pitvu. Marty, možná ti o tom jednou řeknu víc, ale... lituji.“

Marty chápavě potřásl hlavou. „Žádný konec. Žádné rozloučení.“

„Mohli tě klidně odpojit, když už jsi byl na místě. Odvézt mohli stejně dobře vypnutého vojáčka jako zapnutého. Alespoň bys ji ještě viděl, než ji odvezli.“

„Nevím.“ Moje vzpomínky na celou tu věc jsou mlhavé. Samozřejmě, že věděli, že jsme byli milenci a dali mi uklidňující prostředky ještě dřív, než mne odpojili. Spousta psychoanalytické léčby se v podstatě skládá z drogové terapie spojené s rozhovory a stejně jsem je už nepotřeboval a místo Carolyn jsem měl Amelii. Svým způsobem.

Najednou jsem pocítil smutek a touhu, která se po tom pitomém týdnu izolace zčásti týkala Amelie, zčásti zmařené minulosti. Nikdy už nebude žádná druhá Carolyn, a nejenom proto, že je mrtvá. Část mne umřela s ní.

Hovor se stočil k bezpečnějším tématům - film nenáviděli kromě Franklina všichni. Dělal jsem, že se na konverzaci podílím. Ve skutečnosti se mi ale v mysli honily stále dokola myšlenky na sebevraždu.

Když jsem připojený, nikdy se mi to nestává. Možná, že o tom armáda ví a nějak to potlačuje; vím, že to potlačuju já sám. Dokonce i Candi to pouze tuší.

Ale dalších pět let už to snášet nedokážu, všechno to zabíjení a umírání. A válka stále nekončí.

Když to na mne přijde, necítím smutek. Není to ztráta, ale vysvobození - není to zda, ale kdy a jak. Myslím, že „kdy“, je až ztratím Amelii. Jediné „jak“, které mne láká, je udělat to, až budu napojený. Možná vezmu pár generálů s sebou. S přesným naplánováním mohu ještě počkat. Samozřejmě vím, kde generálové v Portobelu žijí. Je to budova 31 a po všech těch letech s konektorem je pro mne hračka dostat se přes spojovací kanál do některého z vojácků, kteří strážejí budovu. Existují způsoby, jak na zlomek sekundy odvrátit jejich pozornost. Nechtěl bych cestou dovnitř zabít žádného člověka.

„Haló, Juliane? Je tam u tebe někdo doma?“ To na mne volal Reza od vedlejšího stolu.

„Promiň. Zamyslel jsem se.“

„Tak pojď mezi nás a myslí dál. Máme tu fyzikální problém, který Blaze nedokáže rozlousknout.“

Vzal jsem si sklenici a přesedl jsem si. „Tak to určitě nejde o částice.“

„Ne, o něco mnohem jednoduššího. Proč se vytékající voda točí na severní polokouli na jednu stranu a na jižní na druhou?“

Podíval jsem se na Amelii a ona vážně přikývla. Zнала odpověď a Reza samozřejmě také. Chtěli mne jen zachránit před řečmi o válce.

„To je snadné. Molekuly vody jsou magnetické. Vždycky ukazují na jih nebo na sever.“

„Nesmysl,“ prohlásila Belda. „Kdyby byla voda magnetická, dozvěděla bych se o tom dokonce i já.“

„Pravda je, že to jsou babské tlachy. Promiňte mi ten výraz.“ „Já nejsem baba, ale letitá vdova,“ odsekla Belda. „Voda se točí na jednu nebo druhou stranu v závislosti na velikosti a tvaru odtoku a na nerovnostech povrchu v jeho blízkosti. Lidé ale často celý život věří té pověře s polokoulami, aniž si všimnou, že se voda v některých umyvadlech v jejich vlastním domě točí na opačnou stranu.“

„Musím jít domů a zkontrolovat si to,“ prohlásila Belda. Vypila obsah své sklenice a pomalu se zvedla z židle. „Mějte se dobře, děti.“ Pak se šla rozloučit s ostatními.

Reza se za ni usmál. „Připadalo jí, že vypadáš osaměle.“

„Smutně,“ dodala Amelie. „To jsem já taky. Takový strašný zážitek a my tě na to pořád nutíme myslet.“

„Na tohle prostě při výcviku nepamatovali. Vlastně svým způsobem ano. Pouštěli nám záznamy umírajících lidí, nejprve v lehkém připojení a pak i v hlubším.“

„Najdou se lidi, kteří se tím baví,“ podotkl Reza. „Klidně jim přenechám svou práci.“

„Viděla jsem nabídku.“ Amelie se schoulila ve vlastním objetí. „Lidé, kteří zemřeli při haváriích závodních vozů.“

Popravdy.“

„Ty, co se prodávají pod pultem, jsou ještě horší.“ Ralph jich pár vyzkoušel, takže jsem je ochutnal z druhé ruky.

„Myslím, že na trhu jsou už i záznamy našich zemřelých náhradníků.“ „Vláda by nikdy?“

„Vláda je tím nadšená,“ skočil Amelii do řeči Reza. „Patně má nějaké doplňovací oddělení, kde dbají na to, aby bylo na černém trhu dost podobných záznamů.“

„No, já nevím,“ řekl jsem. „Pokud vím, armáda nijak zvlášť netouží po lidech, kteří už mají konektor.“ „Ralph ho měl,“ namítla Amelie.

„Ten pro ně měl jiné ctnosti. Ale obecně jsou raději, když člověk spojuje výhodu mít konektor s tím, že je v armádě.“

„No to je mi vážně výhoda,“ řekl Reza. „Někdo zemře a ty můžeš cítit jeho bolest? To bych raději?“

„Nechápeš, Rezi. Svým způsobem ti to pomáhá, když zemře někdo jiný. Sdílíš to s ním?“ vzpomínka na Carolyn mne najednou zasáhla plnou silou? „a tvoje vlastní smrt už ti nepřipadá tak hrozná. Jednoho dne to koupíš. Co na tom?“

„Žiješ dál? Chci říct, ten kdo umřel, v tobě žije dál?“ „Někdy ano, někdy ne. Občas se setkáš s lidmi, které netoužíš nosit v hlavě. Ti zemrou ten den, kdy zemřeli.“

„Ale Carolyn si v sobě poneseš navždy,“ dodala Amelie. Odmlčel jsem se, déle, než bylo vhodné. „Samozřejmě. A až zemřou, lidé, kteří ke mně byli napojeni, si ji budou také pamatovat a předají ji dál.“

„Byla bych radši, kdybys takhle nemluvil,“ řekla Amelie. Reza, který už dávno věděl, že spolu máme poměr, přikývl. „Je to, jako bys to v sobě přižívoval, jako bys byl v kterémkoliv okamžiku připravený zemřít.“

Skoro jsem vybuchl. Doopravdy jsem v duchu počítal do deseti. Rez otevřel ústa, ale já jsem mu skočil do řeči. „To bys chtěla, abych viděl lidi umírat, abych cítil jejich smrt a pak přišel domů a zeptal se: „Co bude k večeři?““ Přešel jsem do šepotu. „Co by sis o mně myslela, kdyby mne to nijak nepoznamenalo?“ „Je mi to líto,“ řekla.

„Není. Mně je líto, že jsi ztratil dítě. Ale nemá cenu si něco namlouvat. Prostě tím projdeme a pak to více či méně absorbujeme a staneme se tím, čím se staneme.“

„Juliane,“ řekl Reza varovným tónem, „možná bychom si to měli nechat na jindy?“

„To je dobrý nápad,“ poznamenala Amelie a vstala. „Stejně už musím jít domů.“ Pokynula robotovi, aby jí donesl plášť a kabelku. „Vezmeme si napůl taxík?“ zeptal jsem se. „To není třeba,“ odpověděla neutrálním tónem. „Je konec měsíce.“ Mohla taxík zaplatit ušetřenými kupóny.

Nikdo z ostatních potřebu odejít nepocítil, takže jsem objednal spoustu vína, piva a whisky a vypil jsem víc než svůj podíl. Reza udělal totéž; jeho vůz ho nenechá řídit. Odešel se mnou a s mými dvěma osobními strážci.

Nechal jsem je, aby mne vysadili u brány akademického městečka a pak jsem šel dva kilometry k Amelii pěšky.

Reportéry jsem nikde neviděl.

Všechna světla už byla zhasnutá - byly skoro dvě hodiny ráno. Vešel jsem zadním vchodem, ale hned jsem si uvědomil, že jsem měl raději zazvonit. Co když teď není sama?

Rozsvítil jsem světlo v kuchyni a v chladničce jsem si našel sýr a grapefruitový džus. Slyšela mne a přišla za mnou, rukama si protírala oči. „Žádní reportéři?“ zeptala se. „Všichni se schovávají pod postelí.“

Stála za mnou a položila mi obě ruce na ramena. „Poskytneme jim něco, o čem by mohli psát?“ Otočil jsem se na židli a zabořil jsem ji obličej mezi řadra. Byla teplá a voněla ospalostí. „Omlouvám se za ten večer.“

„Bylo toho na tebe příliš. Pojd'." Nechal jsem ji, aby mne odvedla do ložnice a tam mne svlékla jako malé dítě. Pořád jsem ještě byl opilý, ale ona věděla, jak se přes to dostat - hlavní roli v tom hrála trpělivost, ale měla i jiné metody. Spal jsem, jako bych ztratil vědomí, a probudil jsem se v prázdném bytě. Na mikrovlnce mi nechala vzkaz, že má od tří čtvrtě na devět službu a že se uvidíme na polední schůzi skupiny. Bylo po desáté. Sobotní schůze; věda nikdy nespí. Ve „své“ zásuvce jsem si našel čisté šaty a dal jsem si krátkou sprchu.

Den před svým návratem do Portobela jsem měl schůzku s výborem pro přidělování nadstandardního zboží v Dallasu, s lidmi, kteří vyřizují zvláštní požadavky na nanotovárny. Jel jsem jednokolejkou, takže jsem z okna zahlédl Fort Worth. Nikdy jsem tam nebyl.

Do Dallasu to bylo půl hodiny cesty, ale pak mi další hodinu trvalo dostat se dopravní špičkou až k budově výboru, které zabírala rozlehlý pozemek za hranicemi města. Disponovala šestnácti nanotovárnami a stovkami cisteren, kontejnerů a násypníků obsahujících nejrůznější suroviny, které nanotovárny kombinovaly milionem nejrůznějších způsobů. Neměl jsem čas, abych se tam procházel, ale minulý rok jsem spolu s Rezou a jedním jeho přítelem absolvoval exkurzi s odborným výkladem. Tehdy mne napadlo, že bych mohl Amelii darovat něco speciálního. Narozeniny ani církevní svátky jsme neslavili, ale příští týden jsme měli druhé výročí našeho prvního společného milování. (Nevedu si samozřejmě deník a datum jsem našel v laboratorních záznamech: příštího dne ani jeden z nás nepřišel do práce.) Odhadce, kterého mi přidělili, byl asi padesátiletý muž s kyselým výrazem v obličeji. Zachmuřeně si přečetl formulář. „Ten šperk nechcete pro sebe. Je to pro nějakou ženu, pro milenkou?“

„Ano, samozřejmě.“

„Pak budete muset uvést její jméno.“

Zaváhal jsem. „Není to přímo moje?“

„Nezajímá mne, jaký k ní máte vztah. Chci jen vědět, kdo bude nakonec vlastnit tento předmět. Jestli to mohu schválit.“

Nebyl jsem nijak nadšený z toho, že bych měl náš vztah nechat úředně zapsat. Na druhé straně o něm věděl každý, kdo byl ke mně připojený na hluboké úrovni, takže to nebylo o nic větší tajemství než všechna ostatní tajemství mého života.

„Je to pro Amelii Blaze Hardingovou,“ řekl jsem. „Spolupracovnici.“

Zapsal si to. „Bydlí také na univerzitě?“

„Ano.“

„Stejná adresa?“

„Ne. Já vlastně ani přesně nevím, jakou má adresu.“

„Zjistíme si to.“ Usmál se jako člověk, který právě vysál citron a teď se pokouší o úsměv. „Nevidím důvod, proč bych vaši žádost neměl schválit.“ Tiskárna na jeho stole zasyčela a vyloupl se z ní list papíru.

„Bude to padesát tři přidělových kupónů,“ řekl. „Podepište to tady a výrobek si můžete za půl hodiny vyzvednout u jednotky šest.“

Podepsal jsem se. Více než měsíční přiděl kupónů za transformaci hrsti písku, i tak se na to dalo dívat. Nebo padesát tři bezcenných státních poukazů za skvost, který se o generaci dříve vůbec nedal za peníze koupit.

Prošel jsem chodbou a sledoval jsem purpurovou linii na podlaze, které vedla k jednotkám 1 až 8. Pak se rozdělila a já pokračoval po červené čáře k pětce až osmičce. Za dveřmi, kolem nichž jsem procházel, seděli za stoly lidé a pomalu vykonávali práci, kterou by stroje dokázaly dělat lépe a rychleji. Ale stroje nepotřebují kupóny na nadstandard.

Otáčecími dveřmi jsem vešel do jakési rotundy vystavěné nad zahradní skalkou. Protékal jí tenký stříbrný potůček, bublající mezi exotickými tropickými rostlinami, jež vyrůstaly ze štěrku tvořeného rubíny, diamanty, smaragdy a tucty dalších druhů blýskavých drahokamů, které ani nemají obecná jména.

Došel jsem k pultu jednotky 6 a zjistil jsem, že mi pořád ještě zbývá půlhodina čekání. V rotundě byla malá kavárnička se stoly rozestavenými do půlkruhu kolem skalky. Vytáhl jsem svůj vojenský průkaz a objednal jsem si studené pivo. U stolku, který jsem si vybral, někdo nechal složený výtisk mexického časopisu *Sexo!*, a tak jsem příští půlhodinu strávil zdokonalováním svých jazykových schopností.

Tabulka na stole vysvětlovala, že drahokamy jsou výrobky vyříděné kvůli estetickým nebo strukturním vadám. I tak byla jejich celková hodnota nedostižná.

Pak se u pultu objevilo mé jméno a já dostal malou bílou krabičku. Opatrně jsem ji otevřel.

Bylo to přesně to, co jsem si objednal, ale připadalo mi to mnohem dramatictější než na obrázku. Na zlatém řetízku byl zavěšen velký temně zelený noční kámen lemovaný malými rubíny. Noční kameny byly na trhu teprve několik měsíců. Tento vypadal jako malé onyxové vejce, zevnitř prozářené zeleným světlem. Když jste jím otáčeli, zelené světlo měnilo tvar ze čtverce na kosočtverec a kříž.

Na její jemné pleti bude vypadat nádherně, rudá a zelená bude ladit s jejími vlasy a očima. Doufal jsem, že jí nebude připadat příliš exotický na to, aby jej nosila.

Cestou zpátky jsem šperk ukázal ženě, která ve vlaku seděla vedle mne. Řekla mi, že je nádherný, ale podle jejího názoru příliš tmavý pro pleť černošky. Odpověděl jsem jí, že si to musím promyslet.

Nechal jsem ho v Ameliině prádelníku spolu s lístkem, na kterém jsem jí připomněl, že jsme spolu dva roky, a pak jsem se vrátil do Portobela.

Julian se narodil v univerzitním městečku a vyrostl mezi bílými, kteří neměli žádné rasistické předsudky. Ve městech jako Detroit a Miami sice tu a tam k rasovým nepokojům docházelo, ale lidé je přičítali problémům velkoměst, dalece vzdáleným jejich pohodlné všední realitě. A v podstatě měli pravdu.

Jenže válka s Ngumi pozměnila názory bílých Američanů na rasy - nebo, cynicky vzato, jim dovolila otevřeně vyjádřit

to, co si mysleli v skrytu duší. Pouze polovina nepřátel byla černá, ale většina jejich vůdců, kteří se objevovali v médiích, patřila k této polovině. A ukazovali je bažící po krvi bílých.

Julianovi neunikla ironie skutečnosti, že byl sám aktivní součástí procesu, který stavěl bílé Američany proti černým. Onen druh bělochů byl cizí jeho soukromému světu, jeho každodennímu životu; žena ve vlaku se pro něj doslova vynořila z cizí země. Lidé v jeho univerzitním životě sice byli většinou bílí, ale pokud šlo o rasy, byli zároveň barvoslepi a lidé, se kterými byl propojen, sice byli zpočátku všelijací, ale rozhodně nikdy nezůstali rasisty dlouho: nemůžete si o černoších myslet, že jsou podřadní, když trávíte deset dní v měsíci v jejich kůži.

Náš první úkol měl všechny předpoklady dopadnout špatně. Měli jsme 'doručit k výsledku' - tedy unést - ženu podezřelou z toho, že je vůdkyní povstalců. Byla rovněž starostkou San Ignacia, malého městečka vysoko v mlžných lesích.

Městečko bylo tak malé, že je dva z nás mohli zničit v pouhé minutě. Obkroužili jsme je tichým letáčkem, prostudovali jsme infračervené obrazce a porovnali jsme je s mapami a snímky ze satelitů na nízkých oběžných drahách. Město bylo zjevně jen lehce opevněné; měli ukryté hlídky na hlavní cestě, která vedla do města a ven z něj. Samozřejmě, že tam mohla být automatická obranná zařízení, která se neprozradila teplotou lidských těl. Jenže tak bohaté to městečko nebylo.

„Zkusme to udělat tiše,“ řekl jsem. „Přistaneme na kávovníkové plantáži, asi tady.“ Mentálně jsem ukázal na místo zhruba dva kilometry za městem. „Candi a já pronikneme přes plantáž za dům seňory Maderové. Zkusíme, jestli bychom ji nedokázali zajistit, aniž bychom vyvolali přílišný povyk.“

„Mělo by vás jít alespoň dvakrát tolik, Juliane,“ řekl Claude. „Určitě to tam bude plné pastí a min.“

Vyjádril jsem nesouhlas: „Viš, že jsem to důkladně zvážil. Připravte se zasáhnout, kdyby se něco zvtřlo. Kdybychom začali dělat rámus, chci, aby vás všech deset vyběhlo na kopec a sevřelo kolem mne a Candi těsný kruh. My pak budeme chránit Maderovou. Vypustíte kouřovou clonu a potom zamíříme rovnou dolů do údolí, sem a pak na tamtu malou vyvýšeninu, odkud nás můžete sebrat.“ Cítil jsem, že letáček mou informací přijal, a v příštím okamžiku potvrdil, že transport bude připraven.

„Teď,“ řekl jsem a všech dvanáct postav rychle prolétlo mrazivým nočním vzduchem. Rozptýlili jsme se v asi padesátimetrových roztupech a po minutě tiše zasyčely černé padáky, s jejichž pomocí jsme se snesli mezi nízké kávovníkové stromy - vlastně spíše keře: člověk normální velikosti by měl problém se tu ukrýt. Byla to součást kalkulovaného rizika. Kdybychom přistáli ve skutečném lese blíže k městečku, určitě bychom nadělali spoustu hluku. Bylo snadné zamířit mezi pravidelné řady keřů. Zabořil jsem se až po kolena do měkkého bahna. Padáky se oddělily, složily se a svinuly do tenkých roliček, které se pomalu přetvářely v pevné cihly. Pravděpodobné brzy skončí jako součást nějaké zdi nebo zídky.

Všichni se neslyšně přemístili až k hranici stromů, kde se ukryli, zatímco já a Candi jsme zamířili vzhůru po svahu, mňhající se rychle mezi stromy a keři.

„Pes,“ řekla najednou a oba jsme ztuhli. Z místa, kde jsem stál kousek za ní, jsem ho vidět nemohl, ale Candiinými senzory jsem cítil jeho srst a dech a pak jsem uviděl infračervenou skvrnu. Pes se probudil a já uslyšel počátek vytí, které skončilo tichým „plesk“ uspávací šipky. Byla to dávka pro člověka; mohl jsem jen doufat, že toho psa nezabila. Hned za psem byl úhledně posekaný trávník patřící k domu Maderových. V kuchyni se svítilo - smůla. Když jsme seskakovali, v domě vládla tma.

Candi i já jsme skrze zavřená okna slyšeli dva hlasy. Rozhovor byl příliš rychlý a vedený s příliš výrazným přízvukem, než abychom jej stačili sledovat, ale tón jsme poznali - seňora Maderová a nějaký muž rozmlouvali znepokojeným, naléhavým šepem.

Čekají společnost, pomyslela si Candi.

Teď, pomyslel jsem si. Candi čtyřmi kroky dosáhla okna a já přiskočil k zadním dveřím. Jednou rukou rozbila okenní tabuli a druhou vystřelila dvě šipky. Já jsem vyrval dveře z pantů a vstoupil jsem přímo do palby.

Dva lidé s přepadovými puškami. Oba jsem uspal šípkami a zamířil jsem ke kuchyni. Než jsem našel relé poplašného zařízení a strhl ho ze zdi, stačilo třikrát hlasitě zakvílet.

Dva lidé, tři lidé běží dolů ze schodů. Dýmovnice a ZP, pomyslel jsem si sám pro sebe i Candi a hodil jsem do chodby dva granáty. Použit zvrací plyn bylo poněkud ošidné, protože naše zajatkyň byla v bezvědomí, a kdyby ho vdechla, mohla by se udusit vlastními zvrátky. Ale teď jsme museli jednat rychle.

Dva lidé se zhroutili nad kuchyňským stolem. Na stěně byla skříň hlavního vypínače; rozdrtil jsem ji a všude se setmělo, ačkoliv pro Candi a pro mne tam pořád byly zářivé červené postavy na temně rudém pozadí kuchyně.

Zvedl jsem Maderovou a jejího společníka a rozběhl jsem se zpátky do chodby. Ale kromě zvuků dávení a zvracení jsem zaslechl i tiché „snikchk“ naolejovaného kovu natahované zbraně a cvaknutí pojistky. Předal jsem tu informaci Candi, která prostrčila jednu ruku oknem a zbořila půlku zdi. Střecha se zapraskáním poklesla a pak se zřítíla, ale tou dobou jsem už byl i se svými dvěma zajatci na dvorku. Muže jsem pustil a Maderovou jsem vzal do náručí jako dítě.

„Počkej na ostatní,“ řekl jsem zcela zbytečně. Slyšeli jsme, jak lidé z městečka uhánějí po šterkové cestě k domku, ale naši lidé byli rychlejší.

Deset černých obrů vyrazilo z lesa za námi. Kouřová clona tady, tady a tady, pomyslel jsem si. Rozsvítit světla. Hustý bílý dým nás obklopil v půlkruhu, a jakmile jsme rozsvítili reflektory, proměnil se v neprůhlednou oslnivě bílou zeď.

Obrátil jsem se k pronásledovatelům zády, abych Maderovou chránil před náhodnými kulkami a zásahy z laserů a brokovnic. Vypusťte ZP a rozptýlte se! Jedenáct bombiček se zvracícím plynem explodovalo; v tu chvíli už jsem byl v lese a běžel jsem dál. Kulky mi neškodně svištěly nad hlavou. Za běhu jsem zkontroloval pulz a dech své zajatkyň, za

daných okolností bylo obojí v normě. Pak jsem si prohlédl ránu po šípce na temeni její hlavy. Šípka už vypadla a drobné krvácení ustalo.

Nechali jste vzkaz?

Ano, pomyslela si Candi. Na stole, který je teď někde ve zříceninách domu. Na zadržení seňory Maderové jsme měli údajně legální zatykač. Spolu se stovkou pesos byste si tu za něj mohli koupit šálek kávy, pokud ji už všechnu ze země nevyvezli.

Když jsem se dostal z lesa, mohl jsem běžet rychleji. Byl to nádherný pocit, přeskakovat v běhu vrcholky nízkých kávovníkových keřů, i když jsem v koutku mysli stále věděl, že ležím stovky kilometrů odsud nehybně ve skořápce z pancéřového plastu. Slyšel jsem, jak ostatní uhánějí kousek za mnou a jak jsem se blížil k vrcholku kopce, zaslechl jsem i tiché svištění vrtulníku a letáčeků.

Kdyby šlo jen o vojáčky, sebrali by nás v plné rychlosti; stačí zvednout ruku, oni nás uchopí do závěsu a už letíme. Pro přepravu živého člověka ale bylo nutné, aby přistála helikoptéra a dva letáčci jí při tom dělali ochranný doprovod. Dorazil jsem na vrchol kopce a poslal jsem signál helikoptěře, která na něj okamžitě odpověděla. Zbytek čtyř přibíhal ve skupinkách po dvou nebo po třech. Napadlo mne, že jsem měl zavolat dvě helikoptéry, aby odvezly ostatních jedenáct. Nebylo bezpečné, aby se tu dlouho zdržovali, když na ně hluk helikoptéry poutal pozornost.

Jako odpověď na mé myšlenky dopadl padesát metrů po mé levici projektil z minometu, ozvalo se zadunění a vytryskl oranžový oheň. Spočil jsem se s letáčkem ve vrtulníku a zaznamenal jsem krátkou výměnu názorů, kterou měl s velitelstvím. Někdo chtěl, abychom nechali zajatkyňi ležet a uskutečnili běžný transport. Když se letáček objevil nad obzorem, zasáhl minomet kopec sotva deset metrů za mnou a my jsme dostali pozměněný rozkaz: seřadit se k běžnému transportu a provést ho co nejpomaleji, aby zajatkyňe měla alespoň rozumnou šanci přežít.

Utvořili jsme zástup se vztyčenými levicemi a já měl jedinou sekundu na to, abych si promyslel, jestli mám Maderovou držet raději pevně, nebo volněji. Rozhodl jsem se pro pevně a ostatní souhlasili, což ovšem neznamenalo, že to nemohlo být špatně.

Závěs letáčka nás zachytil s okamžitým přetížením patnácti nebo dvaceti gé. Pro vojáčky to neznamenalo vůbec nic, ale jak jsem se dozvěděl později, naši zajatkyňi jsem při tom zlomil čtyři žebra. S výkřikem se probudila, zatímco dva zásahy z minometu vážně ohrozily vrtulník a poškodily Clauda a Karen. Žádná střepina sice Maderovou nezasáhla, ale když zjistila, že se nachází několik desítek metrů nad zemí a stále rychleji stoupá, začala se mnou zápasit, bila mne pěstmi a ječela a pokoušela se mi vykroutit. Nemohl jsem udělat nic než ji přidržet pevněji. Jednou rukou jsem ji ale tiskl na spodní straně hrudi a bál jsem se, abych to nepřehnal.

Náhle znehybněla - buďto ztratila vědomí, nebo byla mrtvá. Nemohl jsem zkontrolovat její pulz ani dech, protože jsem měl plné ruce, ale stejně jsem pro ni za dané situace nemohl udělat nic jiného než ji nepustit.

Po několika minutách jsme přistáli na holém vršku a já jsem se přesvědčil, že pořád ještě dýchá. Odesl jsem ji do helikoptéry a tam jsem ji připoutal k nosítkům připevněným ke stěně. Velitelství požadovalo, aby jí byla nasazena pouta, což mi připadalo jako vtip, ale vysvětlili mi, že ta žena skutečně fanaticky věřila ve svou věc. Pokud by se probrala a zjistila by, že je v nepřátelské helikoptěře, vyskočila by nebo by se jinak připravila o život.

Povstalci si mezi sebou vypravují hrůzostrašné historky o mučení, kterému podrobujeme zajatce, abychom je donutili mluvit. Jsou to všechno nesmysly. Proč bychom se obtěžovali s jejím mučením, když stačí, abychom jí vyvrtali díru do lebky, zasadili ji konektor a připojili se? Takto nám nemůže lhát.

Samozřejmě, mezinárodní zákony nejsou v tomto ohledu jednoznačné. Přívrženci Ngumi to nazývají porušováním základních lidských práv, my tomu říkáme humánní výslechy. Skutečnost, že každý desátý, kdo je takto vyslýchán, při tom zahyne nebo u něj dojde k nenapravitelnému a úplnému poškození mozku, mluví podle mne jasně. Ale dělá se to pouze s vězni, kteří odmítají spolupracovat.

Našel jsem kotouč lepicí pásky a svázal jsem ji s ní zápěstí, pak jsem ji pásku omotal kolem prsou a kolen a připoutal ji tak k nosítkům. Probudila se v okamžiku, kdy jsem se zabýval jejími koleny. „Jste netvoři," řekla mi anglicky.

„Na svět jsme přišli jako každý jiný, seňoro. Narodili jsme se z muže a ženy."

„Netvor, který filozofuje."

Helikoptéra se s burácením vznesla do vzduchu. Byl jsem varován zlomek sekundy před tím, takže jsem se stačil chytit vnějšího rámu. Bylo to nečekané, ale logické - jaký v tom byl rozdíl, jestli jsem byl uvnitř helikoptéry, nebo na jejím povrchu?

Asi po minutě jsme se dostali dál. „Mohu vám dát napít vody?"

„Prosím. A něco proti bolesti."

V zadní části helikoptéry byla malá toaleta a kohoutek s pitnou vodou a papírovými pohárky. Dva jsem jí přinesl a přidržel jsem jí je u úst.

„Bojím se, že dokud nepřistaneme, žádné prášky proti bolesti nedostanete." Mohl jsem ji uspat narkotizační střelou, ale to by jen zhoršilo její zdravotní stav. „Kde vás to bolí?"

„Prsa. Prsa a krk. Mohl byste dát pryč tu ztracenou pásku? Nikam vám neuteču."

Prodiskutoval jsem to s velitelstvím a z ruky mi vyjel třicet centimetrů dlouhý bajonet, ostrý jako břitva. Žena se přikrčila, nakolik jí to její zranění dovolilo. „Je to jen nůž." Přefízl jsem pásku kolem její hrudi i kolen a pak jsem jí pomohl zvednout se do sedu. Mechanická letáčka mi potvrdila, že žena u sebe skutečně nemá žádnou zbraň, a tak jsem ji rozvázal i ruce a nohy.

„Můžu použít toaletu?"

„Jistě." Vstala, ale hned vykřikla bolestí a chytila se za bok.

„Počkejte." Ve dva metry vysokém nákladním prostoru jsem se nemohl postavit vzpřímeně, a tak jsme se šourali oba dva, zkroutený obr podpíral zkroutenou trpaslici. Pomohl jsem jí rozepnout opasek a sundat kalhoty.

„Prosím," řekla. „Buďte gentleman."

Otočil jsem se k ní zády, ale přirozeně jsem ji stále viděl. „Nemohu být gentleman," řekl jsem. „Jsem pět mužů a pět žen, kteří pracují společně."

„Tak je to pravda? Nutíte ženy bojovat?" „Copak vy nebojujete, seňoro?"

„Já bráním svou zem a své lidi." Kdybych se na ni nedíval, mohl bych si silné emoční zbarvení v jejím hlase vyložit špatně. Viděl jsem, jak si rychle sáhla do náprsní kapsy, a stačil jsem ji uchopit za zápěstí dřív, než ruku pozvedla k ústům. Přinutil jsem ji, aby rozevřela prsty, a vzal jsem ji malou bílou pilulku. Voněla po hořkých mandlích.

„To by k ničemu nebylo," řekl jsem. „Stejně bychom vás oživil, a navíc by vám bylo špatně."

„Zabijíte lidi, a když se vám zachce, nutíte je znovu ožít. A pak že nejste netvoři."

Schoval jsem pilulku do kapsy na noze a bedlivě jsem si ženu prohlédl. „Kdybychom byli netvoři, oživovali bychom je, čerpali od nich informace a zase je zabíjeli." „A vy to neděláte."

„Ve věznicích máme více než osm tisíc vašich lidí, kteří tam čekají, až budou po válce repatriováni. Nemyslíte, že by bylo snazší je zabít?"

„Koncentrační tábory." Vstala, natáhla si kalhoty a znovu se posadila.

„Emocionálně zbarvený název. Jsou to tábory, kde jsou koncentrováni kostaričtí váleční zajatci. Jsou pod dozorem OSN a Červeného kříže a tyto organizace dohlížejí, aby s vězni nebylo špatně zacházeno. Uvidíte je na vlastní oči."

Nestává se často, abych hájil politiku Aliance. Ale bylo zajímavé sledovat fanatičku v akci. „Pokud se toho dožiju."

„Když budete chtít, dožijete. Nevím, kolik podobných pilulek ještě máte." Prostřednictvím létáčka jsem se spojil s velitelstvím a nechal jsem na linku napojit analyzátor řeči.

„Tahle byla jediná," řekla přesně, jak jsem očekával, a analyzátor řeči potvrdil, že mluví pravdu. Trochu jsem si oddechl.

„Takže se ze mne stane jeden z válečných zajatců."

„Vypadá to tak. Pokud se neukáže, že si vás s někým spletli." „Nikdy jsem nevypálila ze střelné zbraně. Nikdy jsem nikoho nezabila."

„Moje velitelka také ne. Má diplom z teorie vojenství a kybernetické komunikace, ale nikdy nebyla voják."

„Fakticky lidi zabíjela. Zabíjela mnoho našich."

„A vy jste pomáhala plánovat útok na Portobelo. Podle stejné logiky jste zabíjela mé přátele."

„Ne, nezabila," ohradila se. Rychle, naléhavě a lživě.

„Zabila jste je, zatímco jsem byl těsně připojen k jejich mozku. Někteří z nich umírali velice těžce."

„Ne. Ne."

„Nepokoušejte se mi lhát. Dokážeme lidi přinutit, aby zase ožili, vzpomínáte si? Mohl jsem vaši vesnici zničit jedinou myšlenkou. A poznám, kdy lžete."

Chvilí byla zticha, uvažovala o tom. O existenci hlasových analyzátorů patrně věděla. „Jsem starostka San Ignacia."

Tohle bude mít dalekosáhlé následky."

„Nikoliv právní. Máme na vás zatykač podepsaný guvernérem provincie."

Vydala zvuk, který znázorňoval plivnutí. „Pepe Ano." Doopravdy se jmenoval Pellipianocio a byl Ital, ale její španělština mu změnila jméno na „Pepa Konečník'."

„Chápu to tak, že mezi povstalci není zrovna oblíbený. Ale byl jedním z vás."

„Od svého strýce zdědil kávovou plantáž, a přitom byl tak špatný farmář, že nedokázal vypěstovat ani ředkvičky. Když jste koupili jeho zemi, koupili jste si i jej."

Věřila, že je to pravda, a nejspíš i byla. „Nenutili jsme ho," odpověděl jsem. O historii tohoto městečka nebo provincie jsem toho mnoho nevěděl. „Nepřišel snad za námi sám? Nepřihlásil se?"

„No jistě. Jako hladový pes půjde za každým, kdo mu hodí kus jídla. Nemůžeš předstírat, že si myslíš, že nás doopravdy zastupuje."

„Abych řekl pravdu, seňoro, nikdo se mě na to neptal. U vás se snad radíte s vojáky, než jim dáte rozkaz?"

„My... já o podobných věcech nic nevím." Málem se podřekla. Musela vědět, že jejich vojáci byli zapojováni do rozhodovacího procesu. Snižovalo to jejich efektivitu, ale dodávalo to jistou logiku tomu, že se nazývali demokratická lidová armáda.

Helikoptéra se najednou zhoupla doprava a doleva, pak zrychlila. Chytil jsem ji za ruku a uchránil ji tak před pádem.

„Řízená střela," řekl jsem, když jsem se spojil s letáčkem.

„Škoda, že minula."

„Jste jediný živý člověk na palubě tohoto dopravního prostředku, seňoro. My ostatní jsme v bezpečí v Portobelu."

Tomu se usmála. „Neřekla bych, že tak úplně v bezpečí. Proč jinak byste mě unášeli?"

Žena patřila ke šťastným devadesáti procentům lidí, kteří přežili instalaci konektoru, takže poskytla vyšetřovatelům Aliance jména tří dalších tenientes, kteří byli zodpovědní za masakr v Portobelu. Sama byla odsouzena k trestu smrti, ale trest byl zmíněn na doživotí. Poslali ji do velkého zajateckého tábora v Průplavové oblasti. Konektor, který měla v hlavě, byl nejlepší zárukou, že se tam nebude podílet na žádném spiknutí.

Nebylo nijak překvapivé, že během těch čtyř hodin, které zabral její transport do Portobela a instalace konektoru, zmizeli zbylí tři tenientes i s rodinami, nebo se alespoň stáhli do ilegality - možná aby se jednou vrátili. Jejich otisky prstů a struktura rohovky je identifikovaly jako povstalce, ale neexistovaly žádné záruky, že ty, které byly založeny v jejich záznamech, byly pravé. Měli celé roky na to, aby je vyměnili. Kterýkoliv z nich se mohl objevit před branami Portobela s žádostí o zaměstnání.

Aliance přirozeně propustila všechny hispánce zaměstnané na Portobelské základně a v případě nutnosti to mohla udělat kdekoliv ve městě nebo v celé zemi. Z dlouhodobého hlediska by se to však mohlo projevit jako

kontraproduktivní. Aliance poskytovala v Panamě celou třetinu pracovních příležitostí. Dalo se tedy čekat, že se lidé, které propustí, dříve nebo později přidají k odboji.

Marx a ostatní si mysleli a učili, že války mají ve své podstatě ekonomickou povahu. Ovšem v devatenáctém století nemohl nikdo předvídat svět ze století jednaadvacátého, jehož jedna polovina musí pracovat pro hrst rýže nebo chleba, zatímco druhá jen stojí ve frontě před rohem hojnosti.

Četa se krátce před úsvitem do městečka vrátila a měla s sebou zatykače na zbylé tři vůdce povstalců. Ve skupinkách po třech vtrhávali do domů, nečekaně, v oblacích dýmu a ochromujících plynů, valem snižovali hodnotu místních nemovitostí, ale nikoho nenašli. Nikdo se jim nestavěl na odpor a nakonec se rozptýlili do deseti různých směrů. Sešli se na místě asi deset kilometrů vzdáleném, kde byl obchod s potravinami a malá kantýna. Kantýna už byla několik hodin zavřená, ale jeden ze zákazníků tam zůstal, vyspával schoulený pod stolem venku před ní. Nebudili ho. Zbytek úkolu bylo cvičení v zlomyslnosti, vymyšlené nějakým napůl probuzeným géniem, zuřícím, že se komandu nepodařilo získat další zajatce. Vrátili se na pahorek a systematicky zničili úrodu, která patřila třem uprchlým povstalcům.

Dva z nich byli majitelé kávovníkových plantáží a Julian nařídil svým lidem, aby vytrhali keře a nechali je ležet na místě; předpokládal, že je hned další den někdo opět zasadí.

Třetímu muži patřil jediný železářský obchod v městečku. Kdyby se Julian zeptal, patrně by mu z velitelství nařídili, aby jej zapálil. Proto se nezeptal: spolu s dalšími třemi jen vtrhl dovnitř a vyházel všechno zboží na ulici. Ať obyvatelé městečka sami rozhodnou, zda budou respektovat majetnická práva.

Většina obyvatel města už byla unavena válčením s vojáčky a pochopili, že stroje nezabijí nikoho, kdo je k tomu nevyprovokuje. Pouze dva ambiciózní ostřelovači odmítli nechat na pokoji své lasery a museli být zneškodněni, ale vojáčky k tomu použili jen uspávací střely.

Julian si při tom zažil svoje s Parkem, novou vražednou posilou čtyř. Měl námitky proti použití šipek - což z technického hlediska bylo neuposlechnutí rozkazu v boji, zločin trestaný smrtí - a pak, když se konečně podvolil, mřil na oko ostřelovače. Julian to odhalil právě včas a vyslal mentální rozkaz: „Zrušit palbu!“, pak ostřelovače přidělil Claudovi, který jej uspal zásahem do ramene.

Jako ukázka síly byla mise vcelku úspěšná, i když Julian měl pochyby ohledně její opodstatněnosti. Obyvatelé městečka v tom patrně viděli jen tyranský vandalismus. Možná, že měl zapálit obchod a sterilizovat pozemky obou farmářů. Ale doufal, že citlivější přístup zapůsobí více: na obílenou zeď obchodu napsal laserem vzkaz, který si nechal psychopem přeložit do španělštiny: „?Bylo by spravedlivé, abychom dvanáct z vás potrestali za dvanáct našich, které jste zabili. Dávejte si pozor, aby nebylo žádné příště.“

Když jsem se v úterý večer vrátil domů, našel jsem pode dveřmi vzkaz:

Miláčku,

tvůj dárek je překrásný. Když jsem šla včera večer na koncert, oblékla jsem se tak, abych ho mohla předvést. Dva lidé se mne zeptali, od koho je, a já jsem se tvářila tajuplně: od přítele, řekla jsem jim.

Takže, můj příteli, odhodlala jsem se k závažnému rozhodnutí, které je svým způsobem dárkem pro tebe. Ráno jsem odjela do Guadalajara a nechám si tam nainstalovat konektor.

Úmyslně jsem se o tom neporadila s tebou, protože jsem nechtěla, aby ses cítil zodpovědný, kdyby se něco nepovedlo. Vlastně jsem se rozhodla, už když jsem si přečetla zprávu, kterou jsem ti uložila pod názvem „zákon.kon“.

Stručně řečeno, jeden člověk v Austinu si nechal nainstalovat konektor a vyhodili ho z práce v administrativní sféře, protože napadl protikonektorovou klauzuli v texaských pracovních zákonech. Soud rozhodl v jeho prospěch, což znamená, že jsem alespoň v nejbližší době po profesionální stránce v bezpečí. Proto jedu a nechám si to udělat.

Vím všechno o fyzickém nebezpečí, které je s tím spojeno, a také si uvědomuji, jak je pro ženu mého věku a postavení nepatřičné podstoupit takové riziko jen kvůli něčemu, co se v podstatě rovná žárlivosti: nemohu soutěžit se tvými vzpomínkami na Carolyn a nemohu s tebou sdílet život stejným způsobem jako Candi a ostatní - ženy, o kterých jsi přísahal, že je nemiluješ.

Takhle se alespoň nebudeme přit. Vráťím se v pondělí nebo v úterý. Budeme mít schůzku ?

Miluji tě,

Amélie

Přečetl jsem si dopis dvakrát a pak jsem se rozběhl k videofonu. Na jejím čísle se nikdo neozval. Přehrál jsem si vzkazy na záznamníku a narazil jsem na ten, kterého jsem se nejvíce obával:

„Señore Classi, vaše jméno a videofonní číslo nám dala Amélie Hardingová, jež vás označila jako osobu, se kterou se můžeme spojit v případě nutnosti. Dala nám rovněž spojení na profesora Hayese. Profesorka Hardingová přišla k nám na Clínica de cirugía restaurativa y aumentativa de Guadalajara, aby postoupila puente mental, které vy říkáte instalace konektoru. Operace neproběhla dobře a pacientka je v současné době ochrnutá. Dokáže dýchat bez pomoci přístrojů a reaguje na vizuální a hlasové podněty, ale nemluví.“

Chceme s vámi probrat možnosti, které v této situaci máme. Señora Hardingová uvedla vaše jméno namísto příbuzných. Já se jmenuji Rodrigo Spencer a jsem vedoucí la división quirúrgica para instalación y extracción de implantas craneales - chirurgického oddělení pro instalaci a vyjímání kraniálních implantátů.“ Následovalo videofonní číslo a adresa.

Vzkaz byl z nedělního večera. Další v pořadí byl od Hayese, z pondělka, a sděloval mi v něm, že se informoval na můj harmonogram a nepodnikne nic, dokud se nevrátím domů. Rychle jsem se oholil a pak jsem mu zavolał. Bylo teprve deset, ale stejně se ozval v režimu bez videa. Když uslyšel, že jsem to já, zapnul obrazovku a protřel si oči. Zjevně jsem ho vytáhl z postele.

„Je mi to líto, Juliane... Mám teď trochu nezvyklý denní rozvrh, protože děláme nějaké zkoušky před velkým skokem. Včera mě technici pustili až ve tři hodiny ráno.

No nic, teď jde o Blaze. Není žádné tajemství, že jste spolu vy dva měli poměr. Chápu, proč chce být diskrétní, a oceňuji to, ale mezi sebou si přece nebudeme nic namlouvat.“ Jeho úsměv byl upřímně bolestný. „Je to tak?“ „Jistě. Myslel jsem...“ „Tak co uděláme s tou Guadalajarou?“

„Já, já jsem pořád ještě trochu v šoku. Půjdu do města a chytím první vlak; dvě hodiny, čtyři, záleží na spojení... ne, nejdřív zavolám na základnu a zjistím, jestli bych se tam nedostal letadlem.“ „A až tam budeš?“

„Musím si s nimi promluvit. Mám sice konektor, ale o jeho instalaci toho mnoho nevím - chci říct, jsem odvedenec, nikdo mi nedal na vybranou. Musím zjistit, jestli bych si s ní nemohl promluvit.“ „Synku, říkali přece, že mluvit nemůže. Je ochrnutá.“ „Já vím, já vím. Ale to jsou jen motorické funkce. Když se napojíme, budeme spolu moci komunikovat. Musím zjistit, co chce.“ „Dobře.“ Potřásl hlavou. „Dobře. Ale řekni jí, co chci já. Chci, aby se sem vrátila, dnes. Zítřka. Makro běsní a chce její hlavu na talíři.“ Snažil se, aby to znělo rozzlobeně. „Zatracený hlupák, přesně jako Blaze. Zavolej mi z Mexika.“ „Dobře.“ Přikývl a já jsem zavěsil.

Zavolał jsem na základnu a tam mi řekli, že na rozpisu žádný přímý let není. Mohl jsem se vrátit do Portobela a chytit ranní spoj do Mexico City. Gracias, pero no gracias. Vyvolal jsem si vlakový jízdní řád a objednal jsem si taxi. Do Guadalajary to trvalo jen tři hodiny, ale byly to zlé tři hodiny. Do nemocnice jsem dorazil o půl druhé, ale samozřejmě jsem se nedostal přes vstupní pult. Ztvrdl jsem tam až do sedmi a ani potom mi nedovolili jít za Amelií, dokud se nedostaví doktor Spencer, možná v osm, možná v devět.

Objednal jsem si mediocuarto - polopokoj - v motelu přes ulici, pouze lehátko a lampu. Nedokázal jsem usnout, a tak jsem vyhledal podnik s celonočním provozem, koupil jsem si láhev tequily almendrada a nový časopis. Pomalu jsem vypil asi půl láhve a při tom jsem se poctivě prokousával časopisem články po článku. Obecnou španělštinu zvládám docela slušně, ale prokousávat se komplikovanějšími psanými vazbami mi působí potíže, protože jsem ten jazyk nikdy ve škole nestudoval. Byl tam dlouhý článek o pro a proti euthanasijní loterie pro staré, který mi připadal dost děsivý, i když jsem chápal význam pouze poloviny slov.

Ve válečných zprávách byl odstavec o našem únosu, který tam byl popsán jako promírová policejní akce nezodpovědně narušovaná povstalci. Nemyslím, že by prodali mnoho výtisků časopisu v Kostarice. Nebo pro ně tisknou jinou verzi.

Byl to zábavný magazín s inzercí, která by v některých státech USA byla považována za ilegální pornografii. Šestiobrázkové animace, které se pohybovaly se stroboskopickou trhaností, když jste stránkou zatřáslí. Nejspíš stejně jako většina mužských čtenářů jsem skončil právě u toho třesení, které mi nakonec pomohlo usnout.

V sedm hodin jsem prošel čekárnou a další hodinu a půl jsem si četl méně zajímavé časopisy, než se konečně objevil doktor Spencer. Byl vysoký a světlolasy a hovořil anglicky s mexickým přízvukem silným jako avokádová pasta.

„Pojďte prosím nejdříve do mé kanceláře.“ Položil mi ruku na rameno a nasměroval mne do chodby. Jeho kancelář byla prostá místnost bez oken vybavená psacím stolem a dvěma křesly; jedno z nich bylo obsazené. „Marty!“

Kývl na mne. „Hayes mi zavolał potom, co mluvil s tebou. Blaze mi měla něco říct.“

„Mít vás tady je pro mne čest, doktore Larrine.“ Spencer se posadil za psací stůl.

Posadil jsem se do druhého křesla. „Tak jaké jsou alternativy?“

„Přímá nanochirurgie,“ řekl Spencer. „Jiné možnosti nejsou.“

„Ale jsou,“ namítl Marty. „Technicky vzato.“

„Nikoliv legální.“

„To se dá obejít.“

„Mohl by mi někdo vysvětlit, o čem je řeč?“

„Mexické zákony jsou méně liberální než americké,“ řekl Marty. „Alespoň pokud se týká rozhodování o sobě samém.“

„Ve vaší zemi by si mohla vybrat možnost vegetativního přetrvávání,“ vysvětlil mi Spencer.

„Přesně tak, doktore. Dá se to také podat tak, že by měla možnost neriskovat svůj život a zdraví.“

„Něco mi nejspíš ušlo,“ řekl jsem.

„To by nemělo. Má konektor, Juliane! Může prožít velice plný život, aniž by pohnula svařem.“

„To je obscénní.“

„Je to možnost. Nanochirurgie je riskantní.“ „Přeháníte. Zase tak riskantní není. Más o menos je stejné jako u instalace konektoru. Devadesát dva procent pacientů se uzdraví.“ „Chcete říct, že jich devadesát dva procent přežije,“ opáčil Marty. „Kolik procent se jich uzdraví úplně?“

Doktor pokrčil rameny, dvakrát. „Jsou to jen čísla. Nevyjadřují nic. Je zdravá a relativně mladá. Operace ji nezabije.“

„Je brilantní fyzička. Pokud dojde k poškození jejího mozku, je to stejné, jako by se neuzdravila.“

„Což jsme jí vysvětlili, než jsme přikročili k instalaci konektoru.“ Zvedl pěti nebo šestistránkový dokument. „Než podepsala revers.“

„Proč se na ni nenapojíte a nezeptáte se jí?“ řekl jsem. „To není tak jednoduché,“ vysvětlil Spencer. „První okamžik, kdy se k ní někdo připojí, je pro její mozek začátkem něčeho naprosto nového, začnou se vytvářet nové neuronové spoje. Síť se rozrůstá...“ mávl jednou rukou. „Rozrůstá víc než rychle.“

„Rozrůstá se exponenciální řadou,“ řekl Marty. „Čím déle je napojená, tím více zkušeností získá a tím je složitější vrátit se zpět.“ „A proto se jí nemůžeme jen tak zeptat.“ „V Americe byste musel,“ namítl Marty. „Právo seberozhodování.“

„Amerika je velice podivná země. Nevadí vám, že to říkám?“ „Kdybych se k ní připojil já,“ řekl jsem, „dokázal bych se dostat dovnitř a zase ven muy pronto. Doktor má konektor déle než já, ale není to pro něj nástroj každodenního používání jako pro nás mechaniky.“ Nato se Spencer zamračil. „Vojáky.“

„Ano... myslím, že to je pravda.“ Naklonil se dopředu a chvíli mlčel. „I tak je to proti zákonům.“

Marty se na něj upřeně podíval. „A ten zákon nebyl ještě nikdy porušen.“

„Myslím, že vhodnější slovo by bylo ‚přízřůsoben‘. Pro cizince je občas přízřůsobován.“ Marty předvedl jednoznačné gesto s palcem a ukazováčkem. „Hm... úplatek přímo ne. Jde o byrokraci a daňové zákony. Buďto je musíte překonat, nebo máte...“ Otevřel zásuvku stolu a řekl: „Poder.“

Zásuvkový stolní překladač mu napověděl: „Plnou moc.“

„Máte od ní něco takového?“

Podívali jsme se jeden na druhého a zavrtěli jsme hlavami. „Na něco takového jsme nebyli připraveni.“

„Nebyla příliš dobře informována. Něco takového si měla připravit. Je některý z vás její snoubenec?“

„Tak by se to dalo nazvat,“ přisvědčil jsem.

„Bueno, dobře.“ Vytáhl ze zásuvky papírovou kartičku a přisunul mi ji. „Přijďte po deváté hodině do této kanceláře a tato žena vám vystaví dočasné designación de responsabilidad.“ Opakoval to do zásuvky. „Dočasné potvrzení o právní zodpovědnosti státu Jalisco.“

„Počkat,“ řekl jsem. „To dovoluje snoubenci osoby rozhodnout za ni o životě nebezpečném chirurgickém zákroku?“ Pokrčil rameny. „Taky bratrovi nebo sestře. Strýčkovi, tetě, bratrancům a sestřenicím. Samozřejmě jen v případě, že ta osoba nemůže za sebe rozhodnout sama. Lidé se do situace profesorky Hardingové dostávají denně. Několik lidí denně, když do toho započítáme Mexico City a Acapulco.“

To dávalo smysl; dobrovolná chirurgie musela být pro Guadalajarau jedním z největších zdrojů zahraničního přílivu peněz, možná pro celé Mexico. Otočil jsem kartičku; na její anglické straně stálo: „Přízřůsobování mexickému právnímu systému.“

„Kolik to bude stát?“

„Asi deset tisíc pesos.“ Pět set dolarů.

„Můžu to zaplatit,“ řekl Marty.

„Ne, zaplatím to sám. Já jsem snoubenec.“ Také jsme bral třikrát víc než on.

„Tak či tak,“ pokračoval Spencer, „až budete mít plnou moc, přijdete s ní zase za mnou a já nastavím konektor. Ale musíte to udělat rychle. Najdete odpověď a hned se zase odpojíte. Tak to bude pro všechny bezpečnější a snadnější.“ Ale co bych dělal, kdyby mne požádala, abych zůstal?

Najít právníckou firmu trvalo skoro stejně dlouho jako dostat se z Texasu do Guadalajary. Přestěhovala se. Její nové sídlo nepůsobilo nijak impozantně, stůl a moly prožraná pohovka, ale svou práci odvedli. Odnosl jsem si od nich omezenou plnou moc, která mi umožnila rozhodnout o operaci. Bylo poněkud děsivé, jak snadno to šlo.

Když jsem se vrátil, nasměrovali mne na chirurgické oddělení B, do malé bílé místnosti. Doktor Spencer už Amelii připravil jak pro připojení konektoru, tak pro operaci. Ležela na nemocničním lůžku s kapačkou na každé ruce. Od temene hlavy se jí táhl tenký kabel vedoucí k šedé skřínce na stole. Vedle něj byla svinuta další přípojka. Marty podřimoval v křesle u dveří. Probudil se, když jsem vešel.

„Kde je doktor?“ zeptal jsem se.

„Aquí.“ Stál přímo za mnou. „Máte plnou moc?“ Podal jsem mu ji; přelétl ji pohledem, pak ji složil a zastrčil si ji do kapsy. Dotkl se Amelie na rameni, pak jí postupně přiložil hřbet ruky na tvář a na čelo, podivné mateřské gesto. „Víte... nebude to pro vás lehké.“

„Lehké? Strávil jsem třetinu života?“

„Připojený, sí. Ale ne na někoho, kdo to nikdy předtím nedělal. Ne na někoho, koho milujete.“ Pokynul mi: „Postavte si sem tu židli a posaďte se.“ Zatímco jsem to dělal, přehraboval se v různých zásuvkách. „Vyhřnte si rukáv.“

Udělal jsem to a on mi vyholil elektrickým strojkem kousek kůže, pak vybalil čtvereček náplasti a připlácl mi ji tam. „Co je to, oblbavák?“

„Ne tak docela. Svým způsobem je to skutečně sedativum. Zmírní to šok z prvního spojení.“

„Ale já už měl první spojení nejméně tucetkrát.“ „Ano, ale pouze když armáda kontrolovala vaši... jak se to říká? Oběhovou soustavu. Při tom vám podávali drogy a teď vám je dávám stejně tak.“

Zasáhlo mě to jako slabý políček. Doktor si všiml, jak jsem zalapal po dechu. „Listo?“

„Pokračujte.“ Rozvinul kabel a s kovovým cvaknutím mi zasunul přípojku do konektoru. Nic se nestalo. Pak otočil vypínačem.

Amelie se najednou otočila, aby se na mne podívala, a já měl známý pocit rozdvojeného vidění, kdy jsem viděl sám sebe a při tom jsem se díval na ni. Pro ni to samozřejmě bylo nové a vzápětí jsem ucítil její zmatek a paniku. Všechno je v pořádku, zlato, vydrž! Pokusil jsem se jí předvést, jak oba obrazy rozdělit, mentální úkon, který ve skutečnosti není složitější než zaostření očí. Rychle to pochopila, uklidnila se a pokusila se tvořit slova.

Nemusíš vyslovovat, sdělil jsem jí pocitem. Stačí, když budeš myslet na to, co chceš říct.

Požádala mne, abych se dotkl obličeje, a pomalu si přešel rukou po prsou, do klína, ke svým genitáliím.

„Devadesát sekund,“ řekl doktor. „Jenga prisa.“

Slunil jsem se v údivu z toho objevu. Nebylo to tak úplně jako rozdíl mezi slepotou a viděním, spíš jako bych celý život nosil silné sluneční brýle s jedním sklem neprůhledným a teď jsem je sundal. Svět byl náhle plný jasu, hloubky a barev. Bohužel, ty jsi na to zvyklý, cítil jsem. Stalo se to pro tebe jen jiným způsobem, jak se dívat. Jak být, odpověděla. V jediném proudu představ jsem jí vypověděl, mezi čím musí volit, i o nebezpečí, které hrozí, když budeme spojení dlouho. Po chvíli ticha mi odpověděla v jednotlivých slovech. S robotickou pomalostí jsem přeložil její dotaz doktoru

Spencerovi.

„Pokud mi vyjmete konektor a poškození mozku bude takové, že nebudu moci pracovat, nainstalujete mi konektor zpět?"

„Pokud za to někdo zaplatí, ano. Ale vaše vnímavost se tím sníží."

„Zaplatím za to."

„To říká kdo?"

„Julian."

Ticho se zdálo velmi dlouhé. Amelie řekla mým prostřednictvím: „Tak to tedy udělám. Ale jen pod jednou podmínkou. Nejprve se takto pomilujeme. Vyspíme se spolu. Propojení."

„To nepřichází v úvahu. Každou sekundou, kdy jste napojena, se zvyšuje riziko. Pokud byste to udělali, už nikdy byste se nemohla vrátit do normálního stavu."

Viděl jsem, jak doktor sahá po spínači, a uchopil jsem ho za zápěstí. „Ještě okamžik." Vstal jsem a políbil jsem Amelii, s jednou rukou na jejím nadru. Na kratičký okamžik jsem pocítil přívál sdílené radosti a pak s cvaknutím spínače zmizela. Líbal jsem nehybnou figurínu a moje slzy se mísily s jejími. Ztěžka jsem se posadil. Doktor nás odpojil beze slov, ale ostře se na mne podíval a zavrtěl hlavou.

Část toho příválu emocí znamenala: „Ať už je riziko jakékoliv, tohle za to stojí," ale jestli to pocházelo od ní nebo od nás obou společně, to jsem nedokázal rozlišit.

Muž a žena v zelených chirurgických pláštích přitlačili do místnosti vozík s nástroji. „Vy dva teď musíte jít ven. Vraťte se v deset nebo ve dvanáct hodin."

„Rád bych se dezinfikoval a díval se," řekl Marty.

„No dobře." Španělsky požádal ženu, aby Martymu našla plášť a ukázala mu, kde je limpiador.

Vyšel jsem na chodbu a pak ven. Obloha byla rudooranžová znečištěním; poslední mexické peníze, které jsem měl, jsem utratil za masku z pouličního automatu.

Řekl jsem si, že půjdu tak dlouho, dokud nenajdu měnič peněz a mapu města. V Guadalajaře jsem nikdy dřív nebyl a nevěděl jsem ani, kterým směrem se mám dát. Ale ve městě dvakrát větším, než je New York, je to patrně jedno. Šel jsem tak, abych měl slunce v zádech.

Oblast kolem nemocnice se hemžila žebráky, kteří tvrdili, že potřebují peníze na léky nebo na léčbu; měli s sebou své nemocné děti nebo předváděli nejrůznější vředy a pahýly. Někteří z mužů byli agresivní. Vrčel jsem na ně svou špatnou španělštinou a při tom jsem byl rád, že jsem podplatil celníky deseti dolary, aby mě nechali převézt sklenářský nůž.

Děti byly pobledlé, s výrazem plným beznaděje. Nevěděl jsem o Mexiku tolik, kolik bych měl vzhledem k tomu, že jsem žil jen kousek na sever od něj, ale byl jsem si jist, že mají alespoň nějakou formu zdravotního zabezpečení. Očividně ne pro každého. Myslím, že to bylo jako se všemi těmi vymoženostmi z nanotováren, které jsme tu milostivě dovolili umístit: lidé na začátku fronty těm vzadu příliš mnoho nenechávali.

Někteří žebráci mne okázale ignorovali, nebo dokonce šeptali rasistické poznámky v jazyce, o kterém si mysleli, že je pro mne nesrozumitelný. Věci se značně změnily. Navštívili jsme Mexiko, když jsem ještě chodil na základní školu, a můj otec, který vyrostl na jihu, si pochvaloval, jak tady nerozlišují barvu pleti. Jednali s námi jako s ostatními gringos. Obviňujeme Ngumi z prejuicio vůči Mexiku, ale je to částečně vina Ameriky. A její příklad.

Došel jsem na třídu ucpanou pomalu se pohybujícími vozy, která se rozbíhala do osmi ulic, a zabočil jsem doprava.

Tady už nepřipadal ani jediný žebrák na každý blok. Asi po půldruhém kilometru prашných a křiklavých domků nejnižších příjmových vrstev jsem se dostal na rozlehlé parkoviště nad podzemní nákupní třídou. Prošel jsem bezpečnostní kontrolou, která mne stála dalších pět dolarů za nůž, a pak jsem se vydal dolů na hlavní etáž.

Našel jsem tři směnárenské boxy, které nabízely lehce rozdílné kurzy a různě vysoké manipulační poplatky. Provedl jsem rychlý propočet a nijak jsem nebyl překvapen tím, že pro běžné částky byl nejvýhodnější ten, který nabízel nejméně lákavý kurz.

Jelikož jsem měl hlad, našel jsem si krámk se sevice a dal jsem si talíř chobotniček, malých, s několikacentimetrovými chapadly, a k tomu pár tortillas a šálek čaje. Pak jsem se vydal za zábavou.

Narazil jsem na řadu půl tuctu obchodů pro konektoráky, nabízející poněkud jiná dobrodružství, než jsou k mání v obdobných amerických krámech. Být nabrán na rohy býkem - no gracias. Provádět nebo se podrobit operativní změně pohlaví, ať už z muže na ženu nebo naopak. Zemřít při porodu. Sdílet utrpení Kristovo. Na tohle stála fronta: nejspíš byl nějaký náboženský svátek. Možná tu mají náboženské svátky každý den.

Nabízely se tam také obvyklé atrakce s dívkami nebo chlapci a také zrychlená cesta „vaším vlastním" zaživačím traktem! Bože chraň.

Krámků a stáneků tu bylo nepřehledné množství a mnohé se v různých variantách stále opakovaly podobně jako v Portobelu. Věci všední potřeby, které Američané dostávají automaticky, se zde kupovaly - a navíc ani ne za pevné ceny.

Tohle jsem znal z procházek po Portobelu. Hospodyňky i několik mužů přicházeli každé ráno na mercado, aby smlouvali nad denními nákupy. Tady bylo stále rušno, i když byly už dvě hodiny po poledni. Na cizince to působilo dojmem, jako by u poloviny pouličních krámků docházelo k zuřivým hádkám, hlasy se zvedaly, ruce divoce gestikulovaly. Ale pro prodáváče i zákazníka to byla jen součást společenské rutiny. „Jak si to představujete, deset pesos za tyhle mizerné fazole? Minulý týden stály pět pesos a byly skvělé kvality!" „Paměť vám nějak slábne, ženská. Minulý týden stály osm pesos a byly tak svaštělé, že jsem je vůbec nemohl prodat! Tohle jsou ty nejskvělejší fazole na světě!" „Dám vám šest pesos. Potřebuji je do polívky a moje matka ví, jak je změkčit sodou." „Vaše matka? Tak sem pošlete svou matku a ta mi za ně určitě ráda zaplatí deset pesos," a tak to šlo dál. Byl to způsob, jak si ukrátit čas; ke skutečnému boji docházelo mezi sedmi a osmi pesos.

Rybí trh byl jiný. Výběr tam byl mnohem větší než v kterémkoliv texaském obchodě - velké tresky a lososi, pocházející z chladných vod severního Atlantiku a Pacifiku, pestře zbarvené exotické korálové ryby, svíjející se živí úhoři a nádrže s velkými japonskými krevetami - všechno to bylo vyprodukováno přímo zde ve městě, vyklonováno a vypěstováno v nádržích. Ta trocha čerstvých místních ryb - většinou šproty z Lake Chapala - stály desetkrát víc než nejexotičtější exempláře.

Koupil jsem si jich malý talířek - byly to střevle vysušené na slunci, marinované a podávané s citronem a chili omáčkou - což by mne jasně označovalo jako turistu, i kdybych nebyl černý a oblečený jako Američan.

Přepočítal jsem si pesos a začal jsem se dívat po dárku pro Amelii. Šperky jsem zamítl - jeden už nás svým způsobem dostal do této kaše - a etnické oblečení by nenosila.

Děsivě přizemní hlas mi našeptával, abych počkal, jak dopadne operace. Ale řekl jsem si, že dárek kupuji spíš kvůli sobě než pro ni. Bylo to něco jako komerční náhrada za modlitbu.

Našel jsem velký stánek se starými knihami, papírovými a také primitivními verzemi videoknih - většina z nich měla desítky let zastaralé systémy i napájecí zdroje a byly určeny sběratelům elektronických kuriozit a ne čtenářům. Měli tam i dvě police knih v angličtině, většinou romány. Pravděpodobně by jí některá z nich udělala radost, ale pro mě to bylo dilema: pokud byla kniha tak známá, že její název něco říkal i mně, pravděpodobně ji už měla nebo ji alespoň četla.

Zhruba hodinu jsem strávil vybíráním a pročítáním prvních několika stran knih, o kterých jsem nikdy neslyšel. Nakonec jsem se vrátil k Loučení s Lennoxem od Raymonda Chandlera, které se dobře četlo a navíc mělo koženou vazbu s vytlačeným nápisem 'Půlnoční detektivní klub'.

Posadil jsem se k fontáně a chvíli jsem si četl. Byla to fascinující kniha, které člověka strhla nejen tím, co v ní bylo a jak to bylo napsáno, ale také svou fyzičností - těžký zažloutlý papír, dotek i pach staré kůže. Kůže zvířete, které bylo už více než sto let mrtvé - pokud to byla pravá kůže.

Ale mramorové schody nebyly příliš pohodlné - nohy mi brzy začaly od zadku ke kolenům trnout - a proto jsem se šel zase na chvíli projít. Na druhém podlaží jsem našel honosnější obchody, ale mezi nimi byly i konektorácké krámky, kde se neplatilo skoro nic, protože je sponzorovaly cestovní kanceláře nejrozličnějších zemí. Za pouhých dvacet pesos jsem strávil půl hodiny ve Francii.

Byl to zvláštní zážitek. Mluvené komentáře byly v rychlé mexické španělštině, která mi činila problémy, ale ty ostatní byly samozřejmě stejné jako vždycky. Chvíli jsem se procházel po Montmartru, pak jsem se nalodil na pomalý říční člun, který proplouval krajem Bordeaux, a nakonec jsem poseděl v hospůdce v Burgundsku, kde jsem si pochutnal na tučných sýrech a plných vínech. Když to skončilo, měl jsem zase hlad.

Samozřejmě, že hned naproti boxu byla francouzská restaurace, ale nemusel jsem se ani dívat na jídelní lístek, abych věděl, že je to nad moje možnosti. Vrátil jsem se zpátky nahoru a našel jsem podnik se spoustou malých stolků a hudbou, která nehrála příliš hlasitě, a tam jsem do sebe naházel talíř taquitos varios. Pak jsem to spláchl a dočetl jsem si tam nad sklenicí piva a šálkem kávy knihu.

Když jsem s knihou skončil, bylo teprve osm a pořád mi ještě zbývaly dvě hodiny, než jsem se mohl jít podívat na Amelii. Nechtěl jsem se potloukat kolem kliniky, ale jak se schylovalo k večeru, nákupní třída začala být nepřijemně hlučná. O pozornost tu soupeřilo půl tuctu souborů mariachi s řvavou moderní hudbou z nočních klubů. V oknech eskortních služeb sedělo několik velice svůdných žen a tři z nich měly placu PM, což znamenalo, že mají konektor. To by byl skvělý způsob, jak strávit zbýlé dvě hodiny - konektorový sex a pak výčitky svědomí.

Procházel jsem se obytnými čtvrtěmi více méně bez obav, protože jsem měl svůj sklenářský nůž, i když některé působily poněkud zlověstně.

V nemocniční prodejně jsem koupil kytici květín, za poloviční cenu, protože už zavírali, a pak jsem se odebral do čekárny, abych čekal. Byl tam Marty, napojený na místní terminál. Když jsem vešel dovnitř, vzhlédl, něco bezhlesně řekl skrz hrdelní vstup a pak se odpojil.

„Vypadá to docela dobře,“ řekl, „lépe, než jsem se odvažoval čekat. Samozřejmě, že to nebudeme vědět jistě, dokud se neprobudí, ale její multifázové EEG vypadá úplně stejně, jako by byla v pořádku.“

Z jeho hlasu bylo možné vyčíst určité obavy. Položil jsem květiny i knihu na nízký stolek pokrytý papírovými magazíny. „Jak dlouho to bude trvat, než se probere?“

Podíval se na hodinky. „Půl hodiny. Ve dvanáct.“

„Doktor je někde tady?“

„Spencer? Ne, šel domů hned po operaci. Mám jeho číslo, kdyby... jen tak pro případ.“

Posadil jsem se těsně vedle něj. „Marty. Co jsi mi neřekl?“

„Co chceš vědět?“ Pohled neodvrátil, ale v jeho hlase bylo pořád něco divného. „Chceš vidět záznam odpojování? Ručím ti za to, že budeš zvracet.“

„Chci jen vědět, co jsi mi neřekl.“

Pokrčil rameny a odvrátil se. „Nevím přesně, kolik toho víš. Když to shrneme... nezemře. Bude mluvit a chodit. Bude to ta žena, kterou jsi miloval? Nevím. Z EEG nepoznáme, jestli bude ovládat aritmetiku, natožpak algebru nebo cokoli jiného, co uměla předtím.“

„Ježíši.“

„Ale ber to takhle: Včera o tomto čase umírala. Kdyby byla jen o trochu v horším stavu, vzkaz, který bys dostal, by tě žádal o rozhodnutí, jestli mají vypnout, nebo nevypnout respirátor.“

Přikývl jsem; sestra v recepci se vyjádřila stejnými slovy. „Možná mne vůbec nepozná.“

„A možná bude naprosto stejná jako předtím.“

„S dírou v hlavě, kterou si nechala udělat kvůli mně.“

„Přesněji řečeno ne s dírou, ale s nefunkčním konektorem. Po odpojení jsme ho vrátili, abychom minimalizovali

mechanický tlak na okolní mozkovou tkáň."

„Ale není připojený. Nemůžeme?"

„Je mi líto."

Dovnitř přišel neoholený ošetrovatel vrávorající únavou. „Señor Class?" Zvedl jsem ruku. „Pacientka na pokoji 201 by s vámi chtěla mluvit."

Chodbou jsem skoro běžel. „Nezůstávejte tam dlouho. Potřebuje se vyspat."

„Dobře." Dveře jejího pokoje byly otevřené. Kromě její postele tam byly ještě dvě další, ale ty byly prázdné. Amelie měla na hlavě obvaz, oči zavřené a přikrývky vytaženou až po ramena. K mému překvapení z ní nevedly žádné dráty ani hadičky. Monitor, který měla umístěný za hlavou, ukazoval pravidelné stalaktity jejího tepu.

Otevřela oči. „Juliane." Zpod přikrývky vytáhla ruku a uchopila mou. Velice něžně jsme se políbili.

„Je mi líto, že to nešlo," řekla. „Ale nikdy nebudu litovat, že jsem to zkusila. Nikdy."

Nevěděl jsem, co mám říct. Jen jsem jí mačkal ruku v dlaních.

„Myslím, že jsem... nepoškozená. Zeptej se mě na něco, nějakou odbornou otázku."

„Ehm... co je to Avogadrovo číslo?"

„Aha, chemie. Je to počet molekul v molu. Počet molekul v měře udává zase Moorovo číslo."

Pokud dokázala dělat špatné vtípy, byla opravdu na nejlepší cestě k uzdravení. „Jaká je doba trvání amplitudy delta rezonance? Při interakci pionů s protony?"

„Asi deset na minus dvacátou třetí. Nemáš pro mě něco pořádného?"

„To říkáš všem chlapům?" Slabě se usmála. „Podívej, měla by ses vyspat. Budu venku."

„Už jsem v pořádku. Vrátime se do Houstonu."

„Ne."

„Tak tedy jeden den. Co je vlastně dnes, úterý?"

„Středa."

„Musíš se vrátit do zítřejšího večera. Udělat za mě seminář. Pro nejvyšší ročník."

„Probereme to ráno." Na univerzitě je dost kvalifikovanějších lidí.

„Slibuješ?"

„Slibuji, že se o to postarám." Alespoň přes videofon. „Teď se ale opravdu prosí."

Spolu s Martym jsem odešel do automatické kantýny v přízemí. On si dal šálek silného Bustela - chtěl se udržet vzhůru, aby mohl odjet vlakem o půl druhé - a já pivo. Ukázalo se, že je nealkoholické, speciálně vařené pro nemocnice a školy. Řekl jsem Martymu o Moorově číslu a o tom ostatním.

„Zdá se, že má všechno, kde má mít." Ochutnal kávu a přidal si do ní další dvojitou porci cukru. „Někdy se stane, že lidé ztratí kousek paměti, který zprvu vůbec nepostrádají. Samozřejmě, ne vždycky je to na škodu."

„Ne." Jeden polibek a dotek. „Vzpomene si, že byla asi tři minuty připojená?"

„Možná, že je tu ještě něco," řekl opatrně. Z kapsy vytáhl dva datastringy. „Tohle jsou úplné kopie všech jejích záznamů, které tu byly pořízeny. Vůbec bych je neměl mít, stály víc než celá operace."

„Mohl jsem ti pomoci s placením?"

„Ne, byly to peníze z grantu. Jde o to, že operace selhala z jisté příčiny. Nemuselo to být nedostatkem Spencerovy zručnosti nebo péče, ale nějakou příčinu to mělo."

„Něco, co se dá zvrátit?"

Zavrtěl hlavou a pak pokrčil rameny. „Stává se to."

„Chceš říct, že by jí mohli konektor přece jen nainstalovat? Něco takového jsem nikdy neslyšel."

„Protože se to děje jen zřídka. Obvykle to nestojí za to riziko. Zkouší se to v případě, že pacient zůstane paralyzován i po extrakci konektoru. Je to pro něj šance na obnovení kontaktu se světem. V Blazeině případě by to bylo na současně úrovni vědění příliš nebezpečné. Ale možná jednou, kdybychom zjistili, co se nepovedlo..." Upil kávy.

„Pravděpodobně k tomu nedojde, ne v příštích dvaceti letech. Skoro veškerý základní výzkum teď dělají vojáci a tohle zrovna není oblast, o kterou by se intenzivně zajímali. Pokud se instalace konektoru mechanikovi nepovede, prostě na to vezmou někoho jiného."

Znovu jsem ochutnal pivo a zjistil jsem, že se vůbec nezlepšilo. „Teď je úplně odpojená, že? Kdybychom se napojili, nic by necítila."

„Můžeš to zkusit. Její konektor je pořád napojený na pár méně významných ganglií. Nějaký ten neuron tu a tam - když nahradíme kovové jádro konektoru, kontakt s některými z nich se obnoví."

„To by stálo za to zkusit."

„Nic od toho nečekej. Lidé ve stavu, v jakém se nachází ona, si mohou zajít do krámu pro konektoráky a koupit si něco skutečně silného, jako třeba poslední dávku, ale ucítí jen mírné halucinační příznaky, nic konkrétního. Když se propojí s jinou osobou, bez přidavné techniky necítí obvykle nic. Možná placebo efekt, pokud dostatečně intenzivně věří, že něco ucítí."

„Udělej pro nás něco," požádal jsem ho. „Neříkej jí to."

V zájmu kompromisu zajel Julian do Houstonu, tam se zdržel jen tak dlouho, aby Amelii nahradil na jejím semináři z fyziky subnukleárních částic - studenti nebyli nijak nadšeni, když doktorku Blaze nečekaně nahradil pouhý asistent - a pak se půlnočním vlakem zase vrátil do Guadalajary.

Jak se ukázalo, Amelii příštího dne stejně propustili a ambulance ji převezla na ošetrovnu univerzity. Klinika nestála o pacienty, kteří jen odpočívali pod dozorem a zabírali cenná lůžka. Zvláště ne v pátek, protože na tento den se objednávalo nejvíce štědré platících zákazníků.

Julianovi dovolili, aby jel s ní, což z větší části znamenalo, že se díval, jak spí. Když asi hodinu před Houstonem přestalo sedativum působit, mluvili spolu především o práci; Julianovi se nějak podařilo vyhnout se přímé lži o tom, co by se mohlo stát, kdyby se k ní připojil v jejím stavu. Samozřejmě věděl, že si o tom brzy všechno přečte a pak se budou muset vypořádat s její nadějí a zklamáním. Nechtěl, aby si vytvořila nějaký neuskutečnitelný scénář založený na tom jediném nádherném okamžiku. Ani to nejlepší, co mohli očekávat, se tomu nemohlo vyrovnat a pravděpodobně neucítí vůbec nic.

Středisko zdravotní péče vypadalo zvenčí skvěle, ale zevnitř už to taková sláva nebyla. Amelie dostala jedinou volnou postel na čtyřlůžkovém „pokoji“ obývaném ženami dvakrát staršími, než byla ona, vesměs dlouhodobě nemocnými nebo nevléčitelnými. Julian jí pomohl se tam usídlit, a když vyšlo najevo, že se jeho vztah k ní neomezuje jen na pracovní stránku, dvě ze starých dam daly okázale najevo, jak jsou pobouřeny jejich rozdílnou barvou pleti a věkem. Ta třetí byla slepá.

Jak se zdálo, teď už nemělo smysl jejich vztah tajit. Byla to jediná dobrá věc, která vzešla z celé té nešťastné situace - alespoň pro jejich osobní život, když už ne pro jejich profesionální kariéry.

Amelie Chandlerovu knihu ještě nečetla a udělala jí skutečnou radost. Nezdálo se, že stráví mnoho času konverzací se spolupacientkami.

Oproti tomu Julian se toho večera konverzací nevyhýbal: byl pátek. Rozhodl se přijít do klubu alespoň o hodinu později, aby měl Marty čas vyprávět všem o operaci a odhalit jim tu hroznou pravdu o něm a Amelii. Pokud to vůbec pro někoho z nich bylo tajemství. Pruderní Hayes to věděl, ale nikdy to nedal najevo.

Před odchodem do Speciálu sobotní noci ho čekala ještě spousta práce, protože od chvíle, kdy se vrátil z Portobela a přečetl si vzkaz pode dveřmi, ještě neviděl poštu. Hayesův asistent sepsal závěry zkoušek, u kterých on a Amelie chyběli; to samo o sobě si vyžádá několik hodin studia. Byly tam vzkazy vyjadřující starost a účast, většinou od lidí, se kterými se měl večer setkat. Některé zprávy se šíří rychle.

Jen aby byl život zajímavější, byla tam zpráva od jeho otce. Oznamoval mu, že k němu zaskočí na zpáteční cestě z Havaje, aby se Julian mohl lépe seznámit s jeho novou ženou Suze. K Julianovu překvapení a pobavení tam byl vzkaz i od jeho matky, která se zajímala, kde byl, a ptala se, jestli by mu nevadilo, kdyby se u něj zastavila, až bude utíkat před špatným počasím na jih. Jistě, mami, se Suze si budete skvěle rozumět; jen si pomysli, kolik toho máte společného. V tomto případě bylo nejjednodušší řešení pravda. Zavolať mámě a řekl jí, že samozřejmě přijet může, ale že u něj bude ve stejnou dobu i jeho otec se Suze. Když se matka trochu uklidnila, zahrnula jej rychlým výčtem vzrušujících událostí posledních čtyř dnů.

Jak mluvila, její obraz ve videofonu se rychle měnil. Za jejího mládí videofony nebyly, a proto nikdy úplně neovládla neutrální výraz, který při jejich používání většina lidí nosila.

„Ty to s tou starou ženskou myslíš vážně.“

„Starou bílou ženskou, mami,“ zasmál se Julian jejímu rozčilení. „Říkal jsem ti už před půl druhým rokem, jak vážně to s ní myslím.“

„Bílá, rudá, zelená; v tom nevidím žádný rozdíl. Chlapče, vždyť je jen o deset let mladší než já!“

„O dvanáct.“

„Ach, díky bohu, dvanáct! Nevidíš, jak hloupě teď vypadáš před lidmi?“

„Spíše jsem rád, že už to nemusím tajit. No a jestli některým lidem připadám hloupý, je to jejich problém, ne náš.“

Odvrátila oči od obrazovky. „To já jsem hloupá a taky pokrytecká. Matky si dělávají starosti.“

„Jestli se sem někdy dostaneš a seznámíš se s ní, přestaneš si je dělat.“

„To bych měla. Dobře. Zavolej mi, až tvůj otec s tou svou kamarádkou zase odtáhnou do Akronu?“

„Do Columbusu, mami.“

„To je jedno. Zavolej mi a pak si to spolu užijeme.“

Díval se, jak se její obraz vytrácí, a pak potřásl hlavou. Tohle už říká více než rok, ale vždycky jí do toho něco přijde. Je pravda, že je hodně zaměstnaná, pořád učí na plný úvazek v nižších ročnících vysoké školy v Pittsburghu. Ale tím to zjevně nebylo. Ve skutečnosti prostě nechtěla ztratit svého malého chlapce a přijít o něj ve prospěch ženy, která byla dost stará, aby mohla být její sestra, to bylo tragikomické.

Julian navrhoval Amelii, aby spolu zajeli do Pittsburghu, ale ona nechtěla příliš tlačit na pilu. Navíc pro ni nebylo zrovna jednoduché uvolnit se ze zaměstnání.

Každá z žen měla také docela jiný názor na to, že je mechanik. Amelie si o něj pokaždé dělala starosti po celou dobu, kdy byl v Portobelu - od toho masakru to bylo ještě mnohem horší - ale jeho matka to spíše brala, jako by měl druhé, inteligenčně nenáročné zaměstnání, které musel vykonávat, i když mu bralo čas na skutečnou práci. Nikdy neprojevila sebemenší zájem o to, co se dělo dole na jihu. Amelie sledovala všechny akce jeho čtyři s naprostou odevzdaností válečné fanyanky. (Nikdy to nepřiznala, nejspíš proto, aby Juliana ušetřila obav, ale tu a tam se podřekla a zeptala se na něco, k čemu se pouhým sledováním zpráv dostat nemohla.)

Náhle, opožděně, Juliana napadlo, že Hayes a pravděpodobně i všichni ostatní v oddělení museli vědět nebo alespoň tušit, že mezi nimi něco je podle toho, jak se Amelie chovala, když byl pryč. Když se spolu stýkali v práci, ze všech sil se snažili (ale zároveň z toho měli legraci) hrát role „pouhých přátel“. Možná, že jejich diváci znali scénář.

To všechno teď patřilo minulosti. Už se nemohl dočkat, až přijde do klubu a uvidí, jak budou lidé reagovat na tu novinu. Pokud ale chtěl Martymu poskytnout čas všechno vyjasnit, zbývalo mu pořád ještě několik hodin. Na práci se příliš necítil, dokonce se mu nechtělo ani odpovídat na vzkazy, a tak sebou praštil na pohovku a vyzval kostku, aby se dala do hledání.

Kostka měla vestavěnou sebezdokonalovací rutinu, jež analyzovala každou volbu, kterou provedl, a z výsledku vytvořila preferenční profil, podle něž pak vyhledávala programy z osmnácti set dosažitelných kanálů. Problém byl

ovšem v tom, že se s programem nedalo komunikovat; jediným vstupem byly zvolené programy. Asi tak rok poté, co Julian nastoupil do armády, sledoval intenzivně sto let staré filmy, možná proto, aby utekl do světa, kde lidé i události byli buďto dobří, nebo špatní. Takže když ta věc začala vybírat, nevyhnutelně jej zavalila samým Jimmem Stewartem a Johnem Waynem, a Julian se formou vlastních zkušeností pozorování brzy přesvědčil, že ječet na kostku není k ničemu.

Humprey Bogart u Ricka. Reset. Jimmy Stewart míří do Washingtonu. Reset. Cesta na lunární jižní pól očima výzkumného robota. Většinu z toho už viděl před lety, ale bylo to natolik zajímavé, že se to dalo vidět znovu. A také mu to pomůže při přeprogramování přístroje.

Když jsem vešel do místnosti, všichni vzhledli, ale myslím, že to by udělali i za normálních okolností. Možná, že se tentokrát dívali o poznání déle než obvykle.

U stolu, kde seděl Marty, Reza a Franklin byla volná židle.

„Ubytoval jsi ji v pořádku?“ zeptal se Marty.

Přikývl jsem. „Vypadne odtamtud, hned jak ji nechají chodit. Ty tři ženské, se kterými je na pokoji, vytáhli nejspíš přímo z Hamletu.“

„Z Macbetha“ opravil mne Reza, „pokud myslíš ježibaby. Nebo jsou to roztomilé mladé náměsíčnice chystající se spáchat sebevraždu?“

„Ježibaby. Amelie se zdá být v pořádku. Cesta z Guadalajary nebyla tak zlá, jenom dlouhá.“ Zamračený číšník v umělecky umaštěném tričku se nahnul nad náš stůl. „Kávu,“ řekl jsem a pak jsem si všiml Rezova výrazu předstíraného zděšení. „A džbán riojského.“ Už se zase blížil konec měsíce. Číšník se mne chystal požádat o přidělovou kartu, pak mne ale poznal a odkráčel.

„Doufám, že si necháš službu prodloužit,“ řekl Reza. Vzal si moje číslo a převedl mi částku odpovídající ceně celého džbánu.

„Až Portobelo zamrzne.“

„Neříkali, kdy ji pustí?“ zeptal se Marty.

„Ne. Neurolog ji prohlédne ráno. Amelie mi zavolá.“

„Raději jí vkaž, aby zavolala i Hayesovi. Říkal jsem mu, že všechno bude v pořádku, ale je nervózní.“

„On je nervózní.“

„Zná ji déle než ty,“ řekl Franklin klidně. Stejně jako on a Marty.

„Takže sis prohlédl Guadalajaru?“ zeptal se Reza. „Luxusní podniky?“

„Ne. Jen jsem se tam chvíli procházel. Nepřestěhovaly se spíše do staré části nebo do toho města na ‚T‘ - jak se jmenuje?“

„Tlaquepaque,“ řekl Reza. „Jednou jsem tam prožil zajímavý týden.“

„Jak dlouho jste ty a Blaze spolu?“ zeptal se Franklin. „Jestli ti nevadí, že se na to ptám.“

„Spolu“ patrně nebylo to slovo, které měl na mysli. „Poměr spolu máme tři roky. Přátelé jsme o nějaký ten rok déle.“

„Blaze byla jeho poradkyně,“ řekl Marty.

„Na doktorát?“

„Postgraduál,“ odpověděl jsem.

„Vlastně ano,“ řekl Franklin a usmál se. „Přišel jsi z Harvardu.“ Pouze Eli tohle mohl říct se soucitem, pomyslel si Julian.

„Teď by ses mne měl zeptat, jestli s ní mám čestné úmysly. Odpověď zní, že s ní žádné úmysly nemám. Ne, dokud mne nepropustí z armády.“

„A kdy to bude?“

„Pokud válka neskončí dřív, za pět let.“

„Blaze bude padesát.“

„Vlastně padesát dva. Mně bude třicet sedm. Nejspíš ti to vadí víc než nám.“

„Ne,“ odpověděl. „Mohlo by to vadit Martymu.“

Marty jej zpražil pohledem. „Co jsi pil?“

„Jako obvykle.“ Franklin mu předvedl dno prázdného šálku. „Jak je to dávno?“

„Chci pro vás oba jen to nejlepší,“ řekl mi Marty. „Ty to víš.“

„Osm let, devět?“

„Dobrý bože, Frankline! Nebyl jsi v minulém životě teriér?“ Marty potřásl hlavou. „Bylo to dávno před tím, než Julian přišel na katedru.“

Vedle stolu se zhmotnil číšník s vínem a třemi skleničkami. Když si všiml napětí, které u stolu panovalo, začal je nalévat tak pomalu, jak jen to bylo únosné. Všichni jsme jej mlčky pozorovali. „Tak,“ řekl nakonec Reza, „jak to váleli Oilers?“

„Neurolog“, který se přišel podívat následujícího rána na Amelii, byl příliš mladý, než aby mohl mít vyšší akademickou hodnost v čemkoliv. Měl kozi bradku a špatnou pleť. Půl hodiny jí kladl stále dokola jednoduché otázky.

„Kdy a kde jste se narodila?“

„Dvanáctého srpna 1996 ve Sturbridgi ve státě Massachusetts.“

„Jak se jmenovala vaše matka?“

„Jane O'Banian Hardingová.“

„Kam jste chodila na základní školu?“

„VRoxbury, na Základní Nathana Haleho.“

Odmlčel se. „Posledně jste uvedla Breezwood. Ve Sturbridgi.“

Zhluboka se nadechla a zase vydechla. „Do Roxbury jsme se přestěhovali v roce 2004. Možná 2005.”

„Aha. A střední škola?”

„O'Bryant. Matematickovědní střední škola Johna D. O'Bryanta.”

„To je ve Sturbridgi?”

„Ne, v Roxbury! V Roxbury jsem chodila i na nižší střední. Neměl jste?”

„Jak se jmenovala vaše matka za svobodna?”

„O'Banianová.”

Přičinil dlouhou poznámku do svého notesu. „Dobře. Vstaňte.”

„Cože?”

„Vstaňte z postele, prosím. Postavte se.”

Amelie se posadila a opatrně položila nohy na podlahu. Udělala několik vrávoravých krůčků a přitom si vzadu přidržovala župan, aby se jí nerozevíral.

„Točí se vám hlava?”

„Trochu. Samozřejmě.”

„Zvedněte ruce, prosím.” Udělala to a župan se jí vzadu rozevřel.

„Hezká prdýlka, zlato,” zakrákala babizna na vedlejší posteli.

„Teď prosím zavřete oči a pomalu spojte špičky ukazováčků.” Zkusila to a minula; otevřela oči a zjistila, že se netrefila o dobré tři centimetry.

„Zkuste to znovu,” vyzval ji. Tentokrát se její ukazováčky střetly.

Zapsal si do notesu několik slov. „V pořádku. Můžete jít.”

„Cože?”

„Jste propuštěna. Až půjdete ven, vyzvedněte si na příjmu svou přidělovou kartu.”

„Ale... neprohlédne mne doktor?”

Zrudl. „Myslíte, že já doktor nejsem?”

„Ne. Jste?”

„Mám oprávnění vás propustit. Jste propuštěna.” Otočil se na místě a odešel.

„Co moje šaty? Kde jsou moje šaty?” Pokrčil rameny a zmizel na chodbě.

„Zkus tyhle skříňky, zlato.” Amelie prohlédla všechny skříňky jednu po druhé a při tom se pohybovala s váhavou pomalostí. Našla úhledné stohy nemocničních košil a povlečení, ale ani stopu po koženém kufří, který si s sebou vzala do Guadalajary.

„Asi ho někdo vzal,” poznamenala druhá stařena. „Nejspíš ten černejší mladík.”

Samozřejmě, vzpomněla si Amelie: požádala Juliana, aby ho odnesl domů. Byl cenný, ručně šitý a tady se nedal nikde bezpečně uložit.

Na jaké maličkosti ještě zapomněla? Matematickovědní střední škola Johna D. O'Bryanta byla v New Dudley. Její kancelář a laboratoř byla na 12-344. Jaké číslo má Julian? Osm.

Zašla si do koupelny pro taštičku s toaletními potřebami a vytáhla z ní minifon. Na klávesnici měl šmouhu od zubní pasty. Očistila ho cípem županu, posadila se na postel a navolila 08.

„Pan Class je ve třídě,” řekl hlas ze sluchátka. „Je to naléhavé?”

„Ne. Zpráva.” Odmlčela se. „Miláčku, přivez mi nějaké oblečení. Propustili mě.” Odložila minifon a sáhla si na temeno hlavy, na studený kovový kotouček. Otřela si slzy, které jí náhle vhrkly do očí, a zaklela: „Sakra.”

Statná šlachovitá sestra přitlačila vozík, na kterém se choulila malá svraštělá Číňanka. „Co se to tu děje?” zeptala se.

„Tahle postel má být volná.”

Amelie se rozesmála. Vzala si toaletní taštičku a Chandlerovu knihu pod paži, rukou si přidržovala župan, který se jí stále rozevíral, a zamířila ven na chodbu.

Chvilí mi trvalo, než jsem Amelii našel. Její pokoj byl plný hašteřivých stařen, které buďto odmítaly mluvit vůbec, nebo mi dávaly klamně informace. Samozřejmě, nakonec jsem ji našel na Pohledávkách. Za pokoj a lékařskou péči neplatila nic, ale naučtovali ji dvě nestravitelná jídla, která byla dodána, přestože o ně nežádala.

Tohle nejspíš byla ta poslední kapka. Když jsem jí donesl šaty, rozvázala si bleď modrý nemocniční župan a nechala jej spadnout na zem. Pod ním neměla nic. V čekárně sedělo osm nebo deset lidí.

Bylo mi, jako by mne zasáhl blesk. Moje vždy tak důstojná Amelie?

Recepční byl mladík s lokýnkami. Postavil se. „Počkat! Vy... tohle nemůžete!”

„Tak se dívej.” Oblékla si nejprve blůzku a zapínala si ji velice pomalu. „Vykopli mne z mého pokoje. Nemám, kde bych se?”

„Amelie?” Ignorovala mne.

„Jděte na dámskou toaletu! Okamžitě!”

„Děkuji, nechci.” Pokoušela se stát na jedné noze a při tom si natáhnout ponožku, ale ztratila rovnováhu a málem spadla. Přidržel jsem ji za loket. Obecenstvo uctivě mlčelo.

„Zavolám hlídače.”

„Ne, to neuděláš.” Vykročila k němu, v ponožkách, ale od kotníků do pasu stále nahá. Byla o dobrých pět centimetrů vyšší, než on, a dívala se na něj svrchu. Mladík klopil oči a tvářil se, jako by se desky jeho stolu ještě nikdy nedotýkal trojúhelníček chloupků dámského klína. „Udělám scénu,” řekla klidně. „Věř mi.”

Posadil se, ústa se mu pohybovala, ale nevycházela z nich žádná slova. Amelie si natáhla kalhoty a střevíce, pak zvedla župan a hodila ho do recyklátoru.

„Tohle místo se mi nelíbí, Juliane." Podala mi ruku. „Pojďme někam jinam. Než jsme vyšli na chodbu, vládlo v čekárně naprosté ticho, ale za námi vypukla hotová exploze vzrušeného hovoru. Amelie se dívala přímo před sebe a usmívala se.

„Špatný den?"

„Špatné místo." Zamračila se. „Udělala jsem vážně to, co si myslím, že jsem udělala?"

Rozhlédl jsem se a zašeptal jsem: „Tady jsme v Texasu. Copak nevíš, že je proti zdejším zákonům předvádět svůj zadek černochovi?"

„Pořád na to zapomínám." Nervózně se usmála a objala mou ruku. „Budu ti z vězení psát každý den."

Venku nás čekal taxík. Rychle jsme do něj nastoupili a Amelie udala mou adresu. „Tam je teď můj kufr, že?"

„Ano... ale mohl jsem ti ho přivést." Ve svém bytě jsem měl hrozný nepořádek. „Nebyl jsem připravený na slušnou společnost."

Vlastně jsem měl doma nepořádek, už když jsem jel přede dvěma týdny do Portobela, a od té doby jsem neměl čas udělat s tím cokoliv jiného než ho ještě zhoršit. Vešli jsme do jednopokojového bytu hrůzy, pět krát deset metrů naprostého chaosu: na každé vodorovné ploše včetně postele ležely stohy papírů a obtahů, hromada špinavého oblečení v jednom koutě byla neesteticky vyvážena hromadou neumytého nádobí v dřezu. Když jsem odcházel do školy, zapomněl jsem vypnout kávovar, takže se k tomu všemu ještě přidával pach spálené kávy.

Zasmála se. „Víš, že je to ještě horší, než jsem čekala?" Byla u mne pouze dvakrát a v obou případech jsem se na to připravil předem.

„Já vím. Potřebovalo by to ženskou ruku."

„Ne. Potřebovalo by to pět litrů benzínu a zápalku." Rozhlédla se a zavrtěla hlavou. „Podívej se, teď už o nás všichni vědí. Co kdybychom bydleli spolu?"

Pořád jsem se snažil vyrovnat s jejím striptýzem. „Ehm... tady vážně není dost místa..."

„Ne tady." Zasmála se. „U mne. A můžeme si požádat o dvoupokoják."

Uvolnil jsem jednu židli a nabídl jsem jí ji. Opatrně se posadila.

„Poslyš. Ty víš, jak rád bych se k tobě nastěhoval. Mluvili jsme o tom přece mnohokrát."

„Ano? Tak to udělejme."

„Ne... nedělej teď žádná rozhodnutí. Alespoň pár dní."

Zadívala se skrze mne do okna nad dřezem. „Myslíš si, že jsem zešílela."

„Myslím si, že jsi impulzivní." Posadil jsem se před ní na zem a pohládl jsem jí ruku.

„To je u mne nezvyklé, že?" Zavřela oči a přitiskla si prsty na čelo. „Možná, že jsem ještě pod vlivem léků."

Doufal jsem, že je to tak. „Určitě. Potřebuješ si ještě pár dní odpočinout."

„Co když při té operaci něco pokazili?"

„Nepokazili. To bys nemohla chodit a mluvit."

Pohládla mě po ruce, ale stále se tvářila trochu vyděšeně. „Ano, jistě. Máš tady džus nebo něco?"

V chladničce jsem našel trochu bílého grapefruitového džusu a nalil jsem nám oběma malou skleničku. Uslyšel jsem zvuk rozepínaného zipu a otočil jsem se, ale byl to jen její kožený kufr.

Přinesl jsem jí sklenici s pitím. Zamyšleně se přehrabovala ve svém zavazadle. „Myslíš, že by ti mohlo něco chybět?"

Vzala si ode mne sklenici a posadila se. „Ale ne. Nebo možná ano. Hlavně jsem si kontrolovala svou paměť. Vzpomínám si, co jsem si balila. Na cestu na jih. Hovor s doktorem, ehm, Spencerem." Ucouvla o dva kroky a pomalu se posadila na postel.

„Pak je to zastřené - víš, byla jsem víceméně v bdělém stavu, když mi tu operaci prováděli. Viděla jsem silné světlo.

Bradu a obličej jsem měla upevněný v polstrovaném rámu."

Posadil jsem se k ní. „Pamatuji se na to z vlastní instalace. A na zvuk vrtačky."

„A na ten pach. Člověk najednou ví, jak páchne jeho vlastní lebka, když se otevírá pilkou. Ale je mu to jedno."

„Narkotika," podotkl jsem.

„Částečně ano. A také jsem se těšila, až to bude." No, u mne to tak nebylo. „Slyšela jsem je spolu mluvit, doktora a nějakou ženu."

„O čem?"

„Mluvili španělsky. Bavili se o jejím příteli a... o botách, nebo něčem takovém. Pak se všechno zatmělo. Všechno bylo najednou bílé a pak černé."

„Zajímalo by mne, jestli to bylo před tím nebo po tom, co ti zasadili konektor."

„Bylo to po tom, určitě po tom. Říkají tomu mentální můstek, že?"

„Z francouzštiny, ano: pont mental."

„Slyšela jsem, jak to říkal - ahora, el puente - a pak zatlačili skutečně silně. Cítila jsem to až na bradě, proti polstrování."

„Vzpomínáš si na mnohem víc než já."

„Ano, bylo to tak. Přítel, pak boty a nakonec klik. A pak už jsem jen ležela na lůžku a nemohla jsem se hýbat ani mluvit."

„To muselo být strašné."

Zamračila se, jako by vzpomínala. „Vlastně ani ne. Bylo to jako velká... mdloba, otupělost. Jako bych pořád mohla pohybovat rukama a nohama nebo mluvit, jen kdybych doopravdy chtěla. Ale musela bych vyvinout obrovské úsilí. Za to patrně také mohly uklidňující prostředky, měly mi zabránit, abych zpanikařila.

Pořád mi hýbali rukama a nohama a křičeli na mne nesmysly. Nejspíš mluvili anglicky, ale ve svém stavu jsem nedokázala rozšiřovat jejich akcent."

Pokynula mi a já jí podal sklenici s džusem. Napila se. „Pokud si to pamatuji správně... Byla jsem skutečně, ale skutečně rozzlobená, že prostě neodešli a nenechali mne napokoji. Ale neřekla jsem nic, protože jsem jim nechtěla dopřát tu

satisfakci slyšet mne, jak si stěžuju. Zvláštní, na co si vzpomínám. Chovala jsem se velice infantilně."

„Konektor nezkusili?"

Zadávala se do prázdna. „Ne... doktor Spencer mi o tom říkal později. V mém případě bylo lepší počkat a nechat to alespoň pro poprvé na někom, koho jsem znala. Záleželo na sekundách, říkal ti to?"

Přikývl jsem. „Exponenciální nárůst počtu nervových spojů."

„Takže jsem pak dlouho ležela v temné místnosti; myslím, že jsem ztratila pojem o čase. To je asi tak všechno, co se stalo, než jsme... jsme se spojili. Myslela jsem, že je to sen. Všechno se najednou koupalo ve světle, nějakí lidé mě zvedali a přivazovali mi zápěstí - a pak jsem se vznášela z místnosti do místnosti."

„Vezli tě na vzduchovém polštáři."

Přikývla. „Ja jsem to ovšem vnímala jako levitaci - vzpomínám si, že jsem si myslela: ‚To se mi zdá‘, a rozhodla jsem se, že si to vychutnám. Kolem plul obraz Martyho, jak spí na židli, a já ho přijala jako součást svého snu. Pak ses objevil ty a doktor Spencer - fajn, tak jste byli v mém snu také."

Najednou to všechno bylo skutečné." Kolébala se dopředu a dozadu a vzpomínala na okamžik, kdy jsme byli propojeni. „Ne, ne skutečné. Intenzivní. Matoucí."

„Vzpomínám si," řekl jsem. „Dvojí vidění, vidění sama sebe. Zprvu ses nepoznala."

„A ty jsi mi řekl, že se většina lidí nepozná. Řekl jsi mi to jediným slovem nebo úplně beze slov. Pak jako by se všechno najednou zaostřilo a my jsme byli..." Kolébala se a rytmičky se při tom kousala do rtu. „Byli jsme stejní. Byli jsme jedna... bytost."

Uchopila mou pravou ruku oběma svými. „A potom jsme mluvili s doktorem. A on řekl, že nemůžeme, že nás nenechá..." Zvedla si mou ruku k řadru, tak, jak jsem ji měl v tom posledním okamžiku, a předklonila se. Ale nepolíbila mne. Opřela se bradou o mé rameno a zašeptala mi, zlomeným hlasem: „Už to nikdy neucítíme?"

Automaticky jsem se pokusil předat jí, co cítím, vysvětlit jí, jak je to s jejím konektorem a že to může za několik let zkusit znovu, že Marty má všechna potřebná data, že neuronové spojení do jisté míry zůstalo zachováno, takže bychom mohli zkusit... mohli bychom zkusit... a v příštím zlomku sekundy jsem si uvědomil, ne, nejsme propojeni, slyší jen to, co řeknu nahlas.

„Většina lidí to necítila ani jedenkrát."

„Možná, že jsou na tom lépe," řekla tiše a zavzlykala. Ruka jí pomalu vyjela vzhůru, dotkla se mého temene a začala mi hladit konektor.

Musel jsem něco říct. „Podívej se... je možné, že jsi úplně všechno neztratila. Možná, že maličký zlomek té schopnosti ti zůstal."

„Jak to myslíš?" Vysvětlil jsem jí, jak se neurony vracejí zpátky do recepčních oblastí konektoru. „Jak velký zlomek?"

„Nemám nejmenší ponětí. Ještě před několika dny jsem vůbec nevěděl, že se něco takového děje." V tu chvíli mi ale došlo, že tohle musí být případ některých konektoraček, které nejsou schopny skutečně hlubokého propojení. Ralph měl v paměti uloženou vzpomínku na jednu, která skoro jako by ani připojená nebyla.

„Musíme to vyzkoušet. Kde bychom mohli... mohl bys sem přinést zařízení z Portobela?"

„Ne, nikdy by se mi ho nepodařilo dostat ze základny." A skončil bych před vojenským soudem, kdybych se o to pokusil.

„Hmm... Možná by se nám podařilo vymyslet způsob, jak se dostat tajně do nemocnice?"

Zasmál jsem se. „Nikam se tajně dostávat nemusíš. Stačí si prostě zaplatit čas na některé konektorové jednotce."

„Ale tohle nechci. Chci to dělat s tebou."

„Přesně tohle mám na mysli! Existují i dvojité jednotky - vesmíry pro dva lidi. Dva lidé se napojí a někam spolu cestují." Právě tam shánějí konektoračky svoje zákazníky. Můžete šoustat na ulicích Paříže, vznášet se při tom ve volném prostoru nebo sjíždět na kánoí peřeje. Ralph měl paměť plnou těch nejprázvláštnějších vzpomínek.

„Pojďme tam."

„Podívej, jsi ještě vyčerpaná z nemocnice. Den nebo dva by sis měla odpočinout a pak?"

„Ne!" Vstala. „Podle toho, co víme, možná spojení slábne každou minutou, kterou tu zbytečně proklábosíme." Zvedla ze stolu videofon a stiskla dvě čísla; znala kód mého taxíku. „Ven?"

Vstal jsem a doprovodil jsem ji ke dveřím. Měl jsem pocit, že dělám obrovskou chybu. „Podívej, neočekávej bůhvíco."

„Já neočekávám nic. Chci to prostě vyzkoušet a zjistit, jak na tom jsem." Na někoho, kdo nic neočekával, vypadala značně dychtivě.

Bylo to nakažlivé. Zatímco jsme čekali na taxi, dostal jsem se od myšlenek typu no dobře, alespoň se dozvíme, jak je to doopravdy až po přesvědčení, že alespoň něco na tom být musí. Marty přece říkal, že když nic jiného, musí se projevit alespoň placebo efekt. Jelikož jsem tam byl zatím jen jednou, nemohl jsem dát taxíku přesnou adresu. Ale zeptal jsem se ho, jestli ví, kde se nachází blok konektorových automatů poblíž univerzity, a on přisvědčil.

Mohli jsme tam dojet na kole, ale jednalo se o čtvrt', kde na mne ten chlápek vytáhl nůž - začínala dost nízko a končila až pod kopcem - a říkal jsem si, že než skončíme s experimentem, mohla by už být tma.

Bylo skvělé, že taxík vypnul taxametr na dobu, kdy jsme procházeli kontrolou. Bačkorák ve službě si všiml, kam máme namířeno, a zdržoval nás dobrých deset minut. Nejspíš ho bavilo, jak je Amelie netrpělivá. Nebo se na mne chtěl prostě vytahovat. To potěšení jsem mu nedopřál.

Nechali jsme taxi, aby nás vysadilo na bližším konci bloku, abychom se mohli projít kolem něj a prohlédnout si nabídku na každém automatu. Cena hrála velkou roli: oba dva jsme měli dva dny před výplatou. Vydělávám sice třikrát tolik než ona, ale po té mexické záležitosti mi nezbylo víc než nějakých sto babek. A Amelie byla úplně bez peněz.

Potkávali jsme víc konektoraček než normálních chodců. Některé se nabízely, že se k nám připojí v trojce. Vůbec jsem nevěděl, že je něco takového možné. Připadalo mi, že to musí být spíš matoucí než lákavé, i při ideálních okolnostech. A

být těsněji připojen k nějaké šlapce než k Amelii by bylo hrozné.

Podnik s nejvýhodnějšími cenami pro dvojité připojení byl zároveň ten nejlepší, nebo přinejmenším nejméně ošuntělý. Jmenoval se Tvůj svět a místo automobilových havárií a poprav nabízel nejrůznější cesty - podobně jako byla ta po Francii, kterou jsem podnikl v Mexiku, ale exotičtější.

Navrhl jsem podmořskou výpravu k Velkému bariérovému útesu.

„Nejsem dobrá plavkyně," namítla Amélie. „Záleží na tom?"

„Já také ne; s tím se netrap. Je to, jako by ses stala rybou." Jednou jsem to už zkusil. „Na plavání vůbec nemusíš myslet."

Stálo to dolar za minutu v hotovosti nebo tři dolary za dvě minuty v plastu. Deset minut předem. Zaplatil jsem v hotovosti; plast jsem si nechával pro nouzové účely.

Přísně vyhlížející tlustá černoška s řídkým lesem bílých vlasů nás dovedla do boxu. Byla to malá kabinka, jen asi metr vysoká, s polstrovanou podlahou a dvěma napojovacími kabely, které visely od stropu.

„Čas začíná běžet, když se první ze zákazníků připojí. Myslím, že byste si před tím chtěli svlíknout šaty. Kabinka je sterilizovaná. Hezky si to užíjte."

Rázně se otočila a odkráčela. „Myslí si, že jsi konektoračka," vysvětlil jsem Amelii.

„Nějaký ten boční příjem by se hodil." Po čtyřech jsme vlezli dovnitř, a když jsem za námi zavřel dveře, spustila se klimatizace. Pak se rozbzučel ruchový generátor, který měl zakrýt případné hlasové projevy.

„Má na to světlo nějaký vliv?"

„Vypíná se automaticky." Pomohli jsme si navzájem se svlékáním a Amélie se položila na břicho obličejem ke dveřím. Ležela strnule a lehce se třásla. „Uvolni se," řekl jsem a pohládl jsem ji po rameni.

„Bojím se, že nic neucítím."

„Pokud z toho nic nebude, vyzkoušíme to znovu." Vzpomněl jsem si, co Marty říkal - ve skutečnosti by měla začít s něčím, jako je skákání z útesu. Nu, to jsem jí mohl říct později.

„Tu máš." Podal jsem jí polštář ve tvaru kosočtverce, který slouží k podepření obličeje na bradě, lícních kostích a na čele. „Když si vezmeš tohle, nebude tě tak bolet za krkem." Asi minutu jsem jí masíroval záda a když se trochu uvolnila, zapnul jsem konektor do kovové zdířky v její hlavě. Ozvalo se tiché cvaknutí a zhaslo světlo.

Po tisíci hodinách už jsem polštářek samozřejmě nepotřeboval; mohl jsem se napojit i vestoje nebo hlavou dolů. Sáhl jsem po připojce a posunul jsem se tak, abychom se dotýkali rukou a boky. Pak jsem se napojil.

Voda byla teplá jako krev, a když jsem do ní vydechl, chutnala na rtech dobře, solí a chaluhami. Hloubka nebyla ani dva metry, všude kolem byly korálové formace, maličké, pestře zbarvené rybky mne ignorovaly, dokud jsem se k nim nepřiblížil tak blízko, že bych je mohl ohrozit. Z otvoru v korálovém útesu na mne zírala malá zelená muréna s tvářmi zlosyna z komiksu.

Když jste takhle připojeni, má se to s projevy vaší vůle podivně. „Rozhodl" jsem se plavat doleva, ačkoliv tam nebylo nic zvláštního, jen normální bílý písek. Osoba, která tento klip pořídila, měla určitě dobrý důvod, aby ho prozkoumala, ale zákazník s ním nebo s ní nebyl v kontaktu na této úrovni; v jeho případě byly zesíleny pouze smyslové vjemy.

Slunce, které se lámalo vlnící se hladinou, vytvářelo na písku příjemné vzory, ale proto jsme sem neplavali. Vznášel jsem se nad párem očí na stopkách, které trčely z písku a vzrušeně se chvěly. Náhle písek pode mnou explodoval doleva i doprava a ze své skrýše několik centimetrů pod pískem vyplul tygrovitě pruhovaný rejnok manta. Byl velký, určitě tři metry v rozpětí. Než měl čas nabrat rychlost, vyrazil jsem a chytil jsem se ho za křídlovitou ploutev.

Jedno mocné mávnutí ploutví a rozletěli jsme se kupředu, druhé, a pluli jsme rychleji než lidský plavec, voda hladce klouzala kolem mého těla...

A jejího. Amélie byla tam, rozhodně, i když slabě, jako stín uvnitř mne. Turbulence proudící vody způsobovala, že se můj genitál třepotal, ale část mne jej neměla, protože ji voda proudila hladce mezi nohama.

Rozumem jsem věděl, že se museli potopit dva lidé, aby tohle vytvořili, a pomyslel jsem si, jak asi bylo těžké najít mantu dost velkou pro muže i ženu nebo jak si s ní poradili. Ale hlavně jsem se soustředil na ten dvojitý pocit a snažil jsem se navázat skrze něj kontakt s Amelií.

Úplně to nešlo. Žádná slova, nic přesného, jen mlhavý pocit „není to vzrušující?", za kterým jsem cítil Ameliinu osobnost. Vnímál jsem také mírně odlišné vzrušení, které muselo být jejím poznáním, že jsme spojeni.

Písečný povrch ustoupil podmořskému útesu a manta se potopila, voda byla náhle studená a tlak začal stoupat. Pustili jsme se a sami jsme se vznášeli v temné vodě.

Jak jsme pomalu plavali nahoru, cítil jsem jemné motýlí třepotání, o kterém jsem věděl, že to jsou Ameliiny ruce na mém těle v realitě boxu, pak jsem pocítil vlhkost, která neměla původ v imaginárním oceánu kolem mne, duchovité sevření jejích stehů a jemné pulzování nahoru a dolů.

Nebylo to jako s Carolyn, když jsem byl jí a ona mnou. Bylo to jako živý erotický sen, který se vám zdá, když jste napůl probuzení.

Voda nad námi byla jako tepané stříbro a kolem proplavala trojice žraloků. Pocítil jsem jemný záchvěv strachu, přestože jsem věděl, že jsou neškodní, protože nahrávka nebyla označena S ani Z: smrt nebo zranění. Pokusil jsem se přenést na Amelii, aby se nebála, ale od ní jsem žádný strach necítil. Byla příliš zaměstnaná. Její fyzický pocit ve mně zesílil a to, co dělala, nebylo zrovna plavání.

Její vyvrcholení jsem vnímal slabě, ale dlouze, pulzující a vyzařující tím zvláštním, ale známým způsobem, který jsem nezažil už tři roky, od chvíle, kdy jsem ztratil Carolyn. Duch jejích rukou a nohou mnou zmítal vlevo a vpravo, zatímco jsme stoupali směrem ke žralokům. Byl to velký exemplář žraloka vousatého a dvě máčky skvrnité, nic nebezpečného. Ale jak jsme proplouvali kolem, cítil jsem, jak měknu a vyklouzávám z ní. Nefungovalo to, ne tentokrát, ne pro nás oba. Její ruce na mně byly jako peří, svůdné a příjemné, ale ne dost. Najednou jsem pocítil lehkou ztrátu něčeho,

dimensionality, což znamenalo, že se odpojila a pak začala používat ústa, chvíli chladivá a chvíli horká, ale stále to nepůsobilo. Z větší části jsem byl stále v útesu.

Sáhl jsem po přípojce a odpojil jsem se. Rozsvítla se světla a já jsem okamžitě začal Amelii oplácet její něhu. Hladil jsem ji rukama po celém těle, položil jsem si hlavu na její boky a při tom jsem nemyslel na Carolyn, pak jsem ji zezadu strčil několik prstů mezi nohy a v příštím okamžiku jsme oba najednou vyvrcholili.

Poskytli nám pět sekund na vzpomínání a pak ta ženská zabušila na dveře kabinky a řekla, abychom vylezli nebo začali platit nájem; musela uklidit pro další zákazníky.

„Myslím, že se zařízení vypnulo automaticky, když jsme se oba odpojili," řekla Amelie. Otfela se o mne nosem „Stejně jsem za tohle ochotná platit dolar za minutu. Řekneš jí to?"

„Ne." Sáhl jsem po našich šatech. „Pojďme domů a budeme to dělat zadarmo."

„K tobě, nebo ke mně?"

„Domů," řekl jsem. „K tobě."

Julian a Amelie strávili další den stěhováním a uklízením bytu. Jelikož byla neděle, nemohli si vyřídít papíry, ale nečekali, že by s tím byly nějaké problémy. Na garsoniery pro jednoho, jako byla ta Julianova, byl pořádník a Ameliin byt měl rozměry pro dva nebo dokonce pro dva dospělé s malým dítětem.

(Dítě bylo něco, k čemu nemohlo dojít. Před čtyřicetiletými lety požádala po umělém přerušení těhotenství Amelie o dobrovolnou sterilizaci, která jí zajistila pravidelné měsíční příspěvky v hotovosti i kupónech až do dosažení padesáti let. A Julianovo vidění světa bylo natolik černé, že vůbec neměl zájem přivést do něj další bytost.)

Když měli všechno zabaleno v krabicích a Julianův byt byl dost čistý, aby byl domácí spokojený, zavolali Rezovi a požádali ho o vůz. Reza vyčínil Julianovi, že mu nezavolal dřív, aby jim mohl pomoci, a Julian se po pravdě přiznal, že ho to nenapadlo.

Amelie naslouchala jejich rozhovoru se zájmem a o týden později by mu řekla, že měli dobrý důvod, aby to udělali sami - bylo to něco jako rituální obřad nebo něco ještě základnějšího, stavba hnízda. Ale teď, když Julian zavěsil, řekla jen: „Cesta sem mu bude trvat aspoň deset minut," a stáhla jej na pohovku, aby si ve starém bytě dali ještě jedno rychlé číslo.

K přemístění veškerého Julianova majetku postačily dvě cesty. Na té druhé byli Julian a Reza sami, a když mu Reza nabídl pomoc při vybalování, Julian řekl: Víš, možná, že Blaze už chce do postele.

Opravdu chtěla. Vyčerpaně do ní klesli a spali až do úsvitu.

Jednou nebo dvakrát ročně nepřivedli vojáků mezi směny do garáží, jen nás jednoho po druhém znehybnili a nechali střídače, aby nahradili předešlé mechaniky přímo z holičského křesla do klece - říkali tomu „horký přesun". Obvykle to znamenalo, že se děje něco zajímavého, protože za normálních okolností jsme nepracovali ve stejné operační oblasti jako Scovillova četa lovců zabijáků.

Ale Scoville byl nabručený, protože se nic nepříhodilo. Za devět dní vystřídali tři různá vyčkávací stanoviště a neukázalo se nic kromě hmyzu a ptáků. Očividně šlo jen o to nějak vyplnit čas.

Vylezl z klece a ta se za ním zavřela k standardnímu devadesátisekundovému sterilizačnímu cyklu. „Dobrou zábavu," řekl Scoville. „Vezmi si tam něco na čtení."

„Já doufám, že už nám tam nějakou prácičku najdou." Jen přikývl a odkolébál se pryč. Nedělali by horký přesun, kdyby měli na výběr. Bylo to něco tak důležitého, že o tom lovců zabijáků neměli vědět.

Klec se zase otevřela a já si vlezl dovnitř, rychle jsem si upevnil svalová čidla a připojil jsem se na protetické a krevní přípojky. Pak jsem mušlí zavřel a napojil jsem se.

V prvním okamžiku to bylo vždycky trochu dezorientující, ale při horkém přesunu to platilo dvojnásob, a jelikož jsem byl velitel čety, šel jsem první, takže jsem se ocitl ve skupině relativních cizinců. Povrchně jsem Scovillovu četou znal, protože jsem s nimi trávil jeden den v měsíci v lehkém napojení. Ale neznal jsem všechny intimní podrobnosti o jejich životech a ani jsem se o ně nezajímal. Objevil jsem se právě uprostřed té spletné mýdlové opery, vetřelec, který najednou znal všechna rodinná tajemství.

Pár po páru byli nahrazováni mými vlastními muži a ženami. Snažil jsem se soustředit na aktuální problémy, tedy střežení párů vojáků, kteří zrovna byli nehybní, a proto zranitelní, což bylo velice snadné. Také jsem se pokusil aktivovat vertikální spojení na velitelku roty, abych zjistil, o co doopravdy jde. Co máme udělat tak tajného, že se o tom nesměl dozvědět ani Scoville?

Odpovědi jsem se nedočkal, dokud všichni moji lidé nebyli na místě. Pak jsme se to dozvěděli v jediném okamžiku, zatímco jsem bezděčně monitoroval ranní džungli: v Scovillově četě byl špeh. Ne úmyslný špeh, ale někdo, na jehož konektor se napichli.

Mohl to být i sám Scoville, a proto se o tom nesměl dozvědět ani on. Z brigády přišel složitý plán přesunů, ve kterém byl každý z členů čety mylně informován o poloze jejich vyčkávacího stanoviště. Až se nepřátelské síly objeví uprostřed ničeho, bude jasné, kudy informace unikají.

Měl jsem mnohem více otázek, než mi byla velitelka roty ochotna poskytnout odpovědi. Jak mohli kontrolovat všechny zpětnovazební vztahy? Pokud si devět lidí myslelo, že se nachází v bodě A a jeden že je v bodě B, nebyl by viditelně zmatený? Jak se mohl nepřítel napíchnout na něčí konektor? Co se stane s mechanikem, kterého se to týká?

Na tu poslední mi odpověděla. Vyšetří ho a odinstalují mu konektor a zbytek vojny pak bude sloužit jako technik nebo bačkorák, přijde na to.

Přijde na to, jestli pak ještě bude schopen sundat si boty nebo napočítat do desíti, pomyslel jsem si. Armádní neurochirurgové si s lidmi hráli mnohem méně než například doktor Spencer.

Odpojil jsem se od roty, což neznamenalo, že mne velitelka nemohla odposlouchávat, pokud by chtěla. Člověk nemusel mít doktorát z kyberkomunikace, aby pochopil, co z toho všeho vyplývalo. Celá Scovillova četa strávila uplynulých devět dní v komplikované a důkladně sledované virtuální realitě. Všechno, co každý z nich cítil a viděl, bylo monitorováno velením a okamžitě promítáno do dalších změn stavu. Každý stav obsahoval devět dalších na míru ušitých vymyšlených světů pro ostatní členy čety. To je celkem sto různých světů, nepřetržitě dotvářených a opravovaných.

Džungle kolem mě nebyla o nic více nebo méně reálná než korálový útes, který jsem navštívil spolu s Amelií. Co když nemá žádný přímý vztah k místu, kde se můj voják doopravdy nacházel?

Každý mechanik se občas baví představou, že vlastně vůbec žádná válka neexistuje; celá ta záležitost že je kybernetickou konstrukcí, kterou vytváří vláda z důvodů známých jen jí samotné. Když se vrátíte domů, můžete si zapnout kostku a dívat se v ní sami na sebe v akci, přehrávat si zprávy - ale to se dá zfalšovat ještě snadněji než napojení mezi vojákem a mechanikem. Byl vůbec někdy doopravdy v Kostarice nějaký mechanik? Žádný příslušník armády nesměl legálně navštívit území Ngumi.

Samozřejmě, že to byly jen výplody fantazie. Hromady roztrhaných těl v řídicím středisku byly skutečné. Zničení tří měst nukleárními pumami se také nedalo nakaširovat.

Bylo to pro nás pouze místo, kam jsme se mohli uchýlit před svou vlastní zodpovědností za jatka. Najednou jsem se cítil docela dobře a zjistil jsem, že se chemie mé krve přizpůsobuje. Přesto jsem se snažil té myšlenky držet: jak bych mohl, jak bych mohl ospravedlnit... no, vždyť si o to vlastně říkali. Bylo smutné, že tolik přívrženců Ngumi umíralo pro pošetilost jejich vůdců. Ale to nebyla ta myšlenka, to nebyla ta myšlenka...

„Juliane,“ ozvala se velitelka roty, „přesuň svou četu tři kilometry na sever a počkej na odvoz. Jakmile se přiblížíte k zóně odletu, přiletí si pro vás na čtyřicetihertzový bzučák.“ Potvrdil jsem příjem. „Kam míříme?“

„Do města. Připojíme se k četám Fox a Charlie na denní akci. Podrobnosti cestou.“

Měli jsme devadesát minut, abychom se dostali k zóně odletu, a džungle nebyla příliš hustá, takže jsme se prostě roztáhli do rojnice s asi dvacetimetrovými rozestupy mezi jednotlivými vojáčky a vyrazili jsme na severozápad.

Moje nervozita se brzy rozpustila v pozemských starostech s udržováním ostatních v řadě a pohybu. Zjistil jsem, že byl sled mých myšlenek přerušen, ale nebyl jsem si jist, jestli je to něco důležitého. Už nejméně po sté jsem si uvědomil, že neexistuje způsob, jak si psát poznámky. A když člověk vylezl z klece, všechny vzpomínky rychle bledly.

Karen něco zahlédla a já nechal všechny znehybnět. Po chvíli oznámila falešný poplach: byla to jen samice vřešťana s mládětem. „Mimo větve?“ zeptal jsem se a ona odpověděla přikývnutím. Předal jsem své obavy ostatním, a pokud by to bylo nutné, rozdělil bych nás do dvou skupin, které by se pohybovaly v řadách dvě stě metrů od sebe. Velice tiše.

„Zvířecí chování“ je zajímavá záležitost. Když se zvíře chová jinak, než má, vždycky to má nějakou příčinu. Vřešťani jsou na zemi mnohem zranitelnější.

Pak Park uviděl ostřelovače. „Mám pedra na deseti hodinách, vzdálenost sto deset metrů, schovaný na stromě, asi deset metrů vysoko. Žádám o povolení k palbě.“

„Nepovoluje se. Všichni zastavit a rozhlížet se.“ Claude a Sara jej uviděli také, ale víc jich tu zjevně nebylo.

Složil jsem si všechny tři obrazy. „Ona spí.“ Pohlaví ostřelovače jsem odvodil s pomocí Parkových čichových receptorů. Infračervené spektrum mi neposkytlo skoro nic, ale její dech byl pravidelný a pomalý.

„Vrátíme se asi o sto metrů a obklíčíme ji.“ Zachytil jsem souhlas od velitele roty a zuřivě „?“ od Parka.

Čekal jsem další - lidé nechodí jen tak do lesa a nelezou tam na stromy; něco sřezala.

„Je možné, že ví, že se blížíme?“ zeptala se Karen.

Zastavil jsem se... Proč jinak by tam byla? „Pokud ano, musí mít nervy ze železa, když dokázala usnout. Ne, je to náhoda. Něco hlídá. Ale nemáme čas to hledat.“

„Máme tvoji polohu,“ řekla velitelka. „Létáči tam budou do dvou minut. Vy už svůj úkol máte - pokračujte v přesunu.“ Dal jsem četě rozkaz, aby zrychlili. Nedělali jsme příliš mnoho hluku, ale stačilo to: ostřelovačka se probudila a vypálila na Loua, který uzavíral levé křídlo.

Měla velice účinnou protivojáckovskou zbraň, schopnou vystřelovat dávky explozivních střel, patrně z vyčerpaného uranu. Dvě nebo tři dávky zasáhly Loua do výše pasu a utrhlly mu ovládání nohy. Jak padal dopředu, další dávka jej zasáhla do pravé ruky.

S hlasitým trísknutím dopadl na zem a na okamžik všechno znehybnělo, jen listy v korunách stromů šustily v ranním vánku. Pak další dávka explodovala na zemi vedle jeho hlavy a zalepila mu oči vymrštěným blátem. Potřásl hlavou, aby se ho zbavil.

„Lou, nejsi schopen převozu. Opusť ho kromě očí a uší.“

„Díky, Juliane.“ Lou se odpojil a varovný signál interpretovaný jako bolest v zádech a paži okamžitě ustal. Teď byl jen kamera namířená k nebi.

Byli jsme asi o kilometr dál, když nám nad hlavami proletěl letáček. Napojil jsem se na něj přes velitelku a získal jsem podivný dvojí pohled: shora stromový příkrov pralesa, pak rychle se rozrůstající rudý květ napalmu, který jím proletěl a rozstříkl se do stovek tisíc jisker a plamínek. Ze země jsem viděl ohnivou stěnu, která se řítí z nebe, pronikla větvořím stromů a zaplavila les kolem. Uslyšel jsem sonický třesk a pak už jen ticho.

Pak jsem slyšel mužský křik a hlas jiného muže, který k němu tiše promlouval, jediný výstřel, který křik ukončil. Kolem někdo proběhl - blízko, ale neviděl jsem ho - a hodil na mého vojáčka granát. Odrazil se mu od hrudi a neškodně vybuchl.

Kolem přšel napalm a plameny z podrostu se vzpínaly proti němu. V ohni ječely opice. Lou dvakrát zamrkal a stáhl se. Zatímco jsme se vzdalovali od toho pekla, dva jiní létáči proletěli nízko nad džunglí a shodili ohňové retardanty.

Koneckonců, byli jsme v ekologické rezervaci a napalm už vykonal všechno, co bylo třeba.

Když jsme dorazili do zóny odletu, velitelka roty mi řekla, že napočítali čtyři mrtvé - našeho ostřelovače, dva muže, které jsem slyšel, a ještě jednoho, o němž jsme ani nevěděli - tři body připsala letáčkům a jeden jsme si měli rozdělit my. Parkovi se to nelíbilo, protože by si body nemohl započítat nikdo, kdyby on nezahlédl ženu na stromě, a bez problémů by ji byl sundal, kdybych mu to nezakázal. Doporučil jsem mu, aby mlčel; už tak měl máslo na hlavě, a kdyby se to dostalo na velitelství, nejspíš by mu napařili porušení článku 15 - formální trest na úrovni roty za lehké porušení kázně. Když jsem promítal výstrahu do jeho mozku, napadlo mne, oč snazší je být u bačkoráků. Tam můžete svého seržanta nenávidět a zároveň se mu usmívat do očí.

Odletová zóna nebyla vybavena rádiovým majákem; byl to jen holý vrchol kopce nedávno upravený řízeným požárem a výbuchem. Zatímco jsme stoupali po jeho rozbahněném svahu, objevili se dva letáčky a zůstali nad námi viset jako záštita. Zřejmě nešlo o obyčejný rychlý odvoz.

Po chvíli přiletěla nákladní helikoptéra a přistála, nebo alespoň zůstala viset několik desítek centimetru nad zemí, zatímco se otevřely její zadní dveře a vytvořily jakousi provizorní rampu. Nastoupili jsme dovnitř, kde už čekalo dvacet jiných vojáků.

Mým protějškem v četě Fox byla Barboo Seavesová; už jsme spolu pracovali dříve. Měl jsem na ni dvojité propojení, jednak přes velitelku a pak přes Rose, který vystřídal na horizontální úrovni Ralpha. Barboo mne přivítala multisenzorickým obrazem carne asada, jídla, které jsme si spolu dali na letišti před několika měsíci.

"Už ti někdo něco řek?" zeptal jsem se.

„Jsem jako žampion," odpověděla. To je vojenský vtip, který byl starý, už když ho slyšel můj otec: Nepustili ke mně světlo a krmili mě sračkami.

Jakmile poslední voják nastoupil na palubu, vrtulník se s námi vznesl do vzduchu. Začali jsme se rozhlížet a seznamovat se navzájem.

Velitele čtyř Charlie. Davida Granta, jsem neznal. V minulém roce byla polovina jeho čtyř vyměněna - dva exnuli a ostatní byli „dočasně uvolnění za účelem psychické rekonvalescence". David sám byl velitelem teprve dva cykly. Pozdravil jsem ho, ale měl příliš mnoho práce s vlastní četou. Pokoušel se uklidnit několik nováčků, kteří se báli, že nás posílají někam, kde se bude zabíjet. Při troše štěstí tomu tak být nemuselo. Když se dveře vrtulníku s prasknutím zavřely, dostal jsem konečné představu o našem úkolu. Z větší části šlo o divadlo nebo ukázkou moci v městské oblasti, které bylo třeba připomenout, že všechno vidíme a všechno víme. Bylo to v části Liberie nazvané el Norte, kde kupodivu byla vysoká aktivita vojenských bojůvek, i koncentrace Anglů. To byla směsice starších Američanů, kteří odešli do Kostariky na odpočinek, a jejich děti a vnoučata. Pedrové si mysleli, že je taková koncentrace gringos spolehlivě ochrání. A my jsme jim měli předvést, že to tak není.

Pokud se nepřátelé budou držet z dohledu, nemělo by dojít k žádným komplikacím. Měli jsme rozkaz použít síly „pouze úměrně okolnostem".

Takže jsme byli zároveň návnada i háček. To nevypadalo jako dobrá situace. Povstalci v provincii Guanacaste dostali zle na frak a potřebovali vlastní demonstraci síly. Předpokládal jsem, že to velení zakalkulovalo do svých plánů.

Dostali jsme další prostředky na potlačení nepokojů - plynové granáty a několik „zaplétačů nohou". Vystřikují přadena lepkavých vláken, které úplně znemožňují chůzi, ale po deseti minutách se zase vypaří. Dostali jsme také nějaké třaskavé granáty, i když jsem si nebyl jist, jestli je to dobrý nápad používat je mezi civilisty. Pokud by z nich někomu popraskaly bubínky, mohli jsme se spoléhat, že nám budou vděční, že se jim nestalo nic horšího? Žádná ze zbraní na potlačení nepokojů není příjemná, ale pouze tahle může způsobit trvalá zranění. Pokud nevběhnete oslepeni slzným plynem pod nákladňák. Nebo nevdechete zvracecí plyn a neudusíte se zvratky.

K městu jsme se přiblížili ve výšce korun stromů, což bylo niž než mnohé budovy; helikoptéra a dva letáčky v těsné formaci a kvilející jako tři banshee. Myslím, že to mělo mít psychologický efekt, ukazuje to, že se nebojíme, a současně to pořádně zatřese skly v oknech. Ale zároveň mne napadlo, jestli nemáme sloužit jako zvlášť lákavý cíl. Kdyby na nás někdo vypálil, nepochyboval jsem o tom, že by bylo nebe za chvíli plné letáček. Nepřítel si to zřejmě uvědomoval také. Jakmile jsme přistáli a vyskákali z helikoptéry, devětadvacet vojáků mohlo snadno zničit město i bez vzdušné podpory. Část našeho představení měla sloužit i jako nabídka „veřejných služeb": měli jsme strhnout blok činžovních domů. Mohli jsme městu ušetřit spoustu výloh za asanaci a demolici. Stačilo projít a bořit všechno kolem.

Dosedli jsme hladce na náměstí, letáčky se vznášeli ve vzduchu nad našimi hlavami a my jsme pochodovali v přehlídkovém tvaru tří linií po deseti, minus jeden. Pozoroval nás jen hlouček lidí, což nikoho nepřekvapilo. Několik zvědavých dětí a vzdorných teenagerů a staří lidé, kteří bydleli v parku. Policistů tam také mnoho nebylo; jak se ukázalo, většina ozbrojených sil se stáhla na místo demonstrace.

Budovy kolem náměstí byly postaveny v pozdně koloniálním stylu, elegantní ve stínu skleněných a kovových hranatých mrakodrapů, které se tyčily nad nimi. Za jejich zrcadlovými okny se mohlo ukrývat celé město diváků nebo možná ostřelovačů. Jak jsme tak pochodovali roboticky přesným krokem po náměstí, byl jsem si více než kdy jindy vědom skutečnosti, že jsem pouhý loutkoherec v bezpečí několik set kilometrů odsud - i kdyby se v každém z oken objevily pušky a začaly po nás střílet, stejně by nikdo nemohl být zabit. Dokud bychom nepřikročili k odvetě.

Když jsme přecházeli starý most, zrušili jsme z opatrnosti krok, takže jsme se vyhnuli trapné situaci, která by nastala, pokud by se s námi most zřítíl do řeky, a na druhé straně jsme opět přešli do pravidelného „dup, dup", jež působilo tak impozantně. Uviděl jsem psa, který prchal pryč. Pokud jsme svým představením vyděsili i nějaké lidi, báli se tajně, v úkrytu svých domů.

Brzy jsme opustili postmodernistickou anonymitu okrajové části města a prošli jsme několika bloky obytných vilek vyšší společenské třídy, ukrytých za bílé omítnutými zdilkami. Do pochodu nám tu vyli hlídací psi a na několika domech jsme zahlédli kamery zabezpečovacích zařízení.

Pak jsme došli do chudinské čtvrti. Vždycky jsem cítil soucit s lidmi, kteří museli žít v takovýchto podmínkách, ať už to

bylo tady nebo v Texasu, v černošských ghettech, kterým jsem se vyhnul pouze šťastnými okolnostmi svého narození. Věděl jsem také, že tu existuje jistá kompenzace, sousedské a příbuzenské svazky, jaké jsem nikdy nepocítil. Ale nikdy jsem nepropadal sentimentalitě natolik, abych to považoval za dostatečnou protihodnotu svých celoživotních očekávání: žít lépe a pohodlněji.

Vypnul jsem čichový receptor. Pach zanesené kanalizace a moči začal být v poledním slunci nesnesitelný. Mísil se s vůní kukuřičných placek a chili, tu a tam i s vůní kuřete grilovaného možná na nějakou oslavu. Kuře v těchto končinách nebyvalo na jídelním lístku každý den.

Několik bloků před shromaždištěm jsme zachytili hluchý davu.

Tam se k nám také přidaly dva tucty jízdních policistů - jeli na koních - kteří kolem nás vytvořili ochranné V nebo U. Člověk se musel zamyslet nad tím, kdo vlastně co demonstroval. Nikdo přece nepředstíral, že strana, která byla u moci, ve skutečnosti reprezentuje vůli lidu. Byl to policejní stát a nebylo pochyb, na čí straně jsme my. Ale myslím, že neškodilo tu a tam to předvést.

Na shromaždišti se musely tísnit dobré dva tisíce lidí. Bylo zřejmé, že jsme se zapletli do velice komplikované politické situace. Demonstranti měli cedule a transparenty s nápisy TADY ŽIJÍ SKUTEČNÍ LIDÉ a ROBOTICKÉ LOUTKY BOHATÝCH MAJITELŮ PŮDY a tak dále - více jich bylo v angličtině než ve španělštině, kvůli kamerám. Ale v davu bylo i spousta Anglů, kteří dávali najevo svou podporu místním. A Anglů, kteří byli místní.

Požádal jsem Barboo a Davida, aby nechali své čtyři chvíli stát, a poslal jsem dotaz na velitelství: „Jsme na místě a vypadá to jako potenciálně špatná situace.“

„Proto jste dostali dodatečné zbraně na potlačení nepokojů,“ řekla velitelka roty. „Tihle lidé se tu shromažďují už od včerejška.“ „Ale to přece není naše práce“ namítl jsem. „Je to jako používat buchar na zabíjení much.“

„Máme pro to důvody,“ řekla, „a ty máš svoje rozkazy. Buďte opatrní.“

Předal jsem to ostatním. „Máme být opatrní?“ zeptal se David. „Abychom jim neublížili, nebo aby oni neublížili nám?“

„Prostě se snaž nikoho nezašlápnout,“ odsekla Barboo. „Já bych šel ještě dál,“ řekl jsem. „Nikoho nezabíjejte a neublížujte nikomu, kromě strojů.“

Barboo se mnou souhlasila. „Možná, že právě tohle je kout, do kterého se nás povstalci snaží zahnat. Mějte situaci pod kontrolou.“

Velitelka poslouchala. „Nebudte příliš konzervativní. Má to být ukázka síly.“

Začalo to docela dobře. Mladý Ender, který řečnil na krabici od mýdla, náhle seskočil ze svého provizorního jeviště a rozběhl se proti nám. Jeden z jízdních policistů se dotkl jeho nahých zad elektrickým bičem na dobytek a muž se svalil v bezvědomí Davidovi k nohám. David strnul na místě a vojáček za ním, který nedával dostatečně pozor, do něj s třísknutím vrazil. Bylo by dokonalé, kdyby David upadl a rozdrtil bezmocného fanatika, ale byli jsme toho ušetřeni. Někdo v davu se zasmál a vykřikl nějaký posměšek, což s ohledem na okolnosti nebyla zase tak špatná odezva, a pak bezvládného muže odtáhli stranou.

Na nějaký čas byl v bezpečí, ale byl jsem si jist, že policie znala jeho jméno, adresu i krevní skupinu.

„Výrovnejte řady a rozestupy,“ řekla Barboo. „Pokračujte v pochodu, ať už s tím skončujeme.“

Blok, který jsme měli zdemolovat, byl označen pásem oranžových sprejových kreseb. Těžko bychom jej ale mohli přehlédnout, protože byl obklopen čtvercem policejního kordonu a zátarasů, které držely dav skoro sto metrů od něj. Nechtěli jsme používat silnější výbušniny než dvoupalcové granáty; kdybychom nasadili například rakety, kusy odmrštěných cihel by mohly doletět dál než bezpečných sto metrů a zasáhnout někoho energií vypálené kulky. Stejně jsem požádal o propočty a dostal jsem povolení oslabit základy budov granáty.

Byly to šestiposchodové betonové bloky s rozpadajícími se cihlovými fasádami. Nebyly staré ještě ani padesát let, ale postavili je z podřadného betonu - ve směsi bylo příliš mnoho písku - a jedna budova už se zřítíla a zabila při tom desítky lidí.

Takže nám nepřipadalo jako bůhvíco je strhnout. Granáty domy otřásl v základech, pak se ke každému rohu postaví jeden vojáček, rozkývají konstrukci stavby a včas uskočí - nebo neuskočí; zůstat stát v dešti betonu a oceli je působivá ukázka naší nezranitelnosti.

S prvním to šlo skvěle - učebnicová ukázka, pokud by existovala nějaká učebnice bizarních demolic. Dav byl najednou velice tichý.

Druhý dům se trochu vzpouzel; přední fasáda odpadla, ale ocelová konstrukce se nezkroutila dost, aby praskla. Nakonec jsme museli použít laser k přeřezání několika obnažených nosníků a pak se dům sesypal s uspokojivým rámem.

Ale další dům byla hotová noční můra. Šel dolů stejně snadno jako ten první, jenže z něj pršely malé děti. Více než dvě stě jich bylo namačkáno do jedné místnosti na šestém podlaží, svázané, s roubíky v ústech a omámené narkotikou.

Ukázalo se, že byly z jedné předměstské soukromé školy. V osm hodin ráno tam vtrhla povstalecká bojůvka, pozabíjeli učitele, unesli všechny děti a převezli je do budov určených k asanaci v bednách s označením OSN sotva hodinu předtím, než jsme dorazili my.

Žádné z dětí přirozeně nepřežilo pád z osmnácti metrů a byly pohřbeny pod troskami. Nebyl to ten druh politické demonstrace, jaký se mohl zrodit v mysli racionálně uvažujícího člověka, protože dával najevo spíše brutalitu povstalců než naši - ale oslovila přímo dav, jehož kolektivní myšlení bylo všelijaké jen ne racionální.

Když jsme viděli všechny ty děti, samozřejmě jsme všeho okamžitě nechali a zavolali jsme velký ambulantní vrtulník.

Začali jsme odklízet trosky a pátrat po těch, které přežily, a místní brigáda de urgencia nám přišla na pomoc.

Barboo a já jsme zorganizovali naše čtyři do pátracích skupin, které pokryly dvě třetiny „pudorysu“ budovy a Davidova četa se měla postarat o zbytek, ale šok z té hrůzy ji docela rozvrátil. Většina jejích členů nikdy na vlastní oči neviděla

zabití člověka. Pohled na všechny ty děti, rozmačkané, roztrhané - prach z betonu proměnil krev na bláto a malá tělíčka transformoval v beztvaré kusy masa - je docela vykořelel. Dva z jejich vojáků stáli bez hnutí, ochromeni, protože jejich mechanici omdleli. Většina ostatních bezcílně vrávorala kolem, ignorovali Davidovy rozkazy, které byly i tak dost nesouvislé.

Sám jsem se cítil jako omámený nestvůrností toho všeho. Mrtví vojáci na bojišti jsou dost zlí - jeden mrtvý voják je dost zlý - ale tomuhle se skoro nechtělo věřit. Ale jatka teprve začala.

Zvuk velké helikoptéry vždycky zní agresivně bez ohledu na to, jaká je její funkce. Když se objevil ambulantní vrtulník, někdo z davu na něj začal střílet. Byly to jen olovené kulky, které se od jeho pancíře odrážely, jak jsme se ujistili později, ale obranný systém helikoptéry automaticky zaměřil cíl, muže, který střílel z úkrytu za billboardem, a usmažil ho. Bylo to až příliš impozantní; po zásahu velkého průrazného laseru muž explodoval jako přezrálá hruška, když spadne ze stromu. Ozval se křik: „Vrazi! Vrazi!“ a v necelé minutě dav prorazil policejní kordon a zaútočil na nás.

Barboo a já jsme rychle rozmístili naše lidi na perimetru a nechali jsme je vystřelit dávku zaplétáčů, svíjejících se neonových vláken, které v mžiku expandovaly do tloušťky prstu a pak solidních provazů. Zprvu byly docela účinné, lepily jako superlep. Ochromily útočníky v předních řadách a srazily je na kolena, nebo se rovnou rozplácli jak dlouzí tak širocí na zemi. To bohužel nezastavilo ty za nimi, kteří klidně běželi svým přátelům po zádech, jen aby se na nás dostali.

Když jsme viděli stovky lidí rozmačkávaných pod nohama řvoucího davu, okamžitě jsme si uvědomili svůj omyl. Začali jsme vrhat granáty se zvracícím a slzným plynem, ale to je ani nezpomalilo. Jen jich ještě více upadlo na zem a byli rozdupáni.

Na jednom členovi Barbooiny čtyři explodoval molotovův koktejl a proměnil ho v planoucí symbol vrávorající bezmoci - ve skutečnosti byl jen na malou chvíli oslepen - a pak se všude kolem nás začaly objevovat zbraně, rozštěkaly se samopaly, prachem a kouřem se blýskaly paprsky dvou laserů. Viděl jsem řady padajících mužů a žen smetených výstřely jejich vlastních samopalů a pak jsem zachytil rozkaz velitelky roty: „Zastřelte každého, kdo má zbraň!“

Lasery se daly snadno zaměřit a zneškodnili jsme je jako první, ale lidé je znovu zvedali a pokračovali ve střelbě. První muž, kterého jsem vůbec kdy zabil, vlastně chlapec, popadl jeden laser a začal pálit od boku. Mířil jsem mu na kolena, ale zrovna ve chvíli, kdy jsem vystřelil, do něj někdo vrazil a on přepadl dopředu. Kulka zasáhla střed jeho hrudi a vyrvala mu zády srdce z těla. Tohle byla ta poslední kapka pro mé nervy a já upadl do strnulosti.

Nervy povolily i Parkovi, který začal nepřičetně běsnit. Nějaký člověk se na něj vrhl s nožem, pokusil se po něm vylézt a vydloubnout mu oči - jako by něco takového vůbec bylo možné. Park ho popadl za kotník a zatočil s ním jako s panenkou, roztrhl mu hlavu o betonový blok a pak jeho tělo odhodil do davu. Potom se vrhl mezi lidi jako nějaké šílené mechanické monstrum a kopanci a ranami pěstí kolem sebe šířil smrt. Pohled na to mne okamžitě vytrhl z šoku.

Když Park vůbec nereagoval na moje rozkazy, požádal jsem velitelství, aby ho deaktivovali. Než to však udělali, zabil více než tucet lidí a jeho nehybný voják byl okamžitě zaspán rozruženými mstiteli, kteří se do něj pustili kameny. Byl to výjev jako z Danta, všude kolem se povalovala rozdrčená lidská těla, tisíce lidí vrávoralo a padalo, oslepení a dusící se vlastními zvrátky. Část mé mysli zdrcené všemi těmi hrůzami chtěla zoufale uniknout do bezvědomí, zmizet z toho prokletého místa, ať si dav má svoje stroje. Ale moje četa na tom také nebyla zrovna nejlépe a já od ní nemohl jen tak dezertovat.

Zaplétáče najednou zmizely v oblacích barevných dýmů, ale pro nás v tom žádný rozdíl nebyl. Každý, koho znehybnily, byl už stejně udupán k smrti nebo alespoň zmračený.

Velitelka roty nám rozkázala, abychom vyklidili prostor, abychom se vrátili na náměstí tak rychle, jak jen to bylo možné. Dav byl potlačen, a proto nás teoreticky mohli odvézt přímo z místa, kde jsme stáli, ale nechtěli, aby další helikoptéry nebo létáči vyprovokovali nové vlny šílenství. Proto jsem sebrali své čtyři znehybněné druhy a triumfálně jsme se vzdálili.

Cestou jsem velitelce oznámil, že mám v úmyslu podat návrh, aby byl Park z psychických důvodů vyřazen jednou provždy. Samozřejmě při tom mohla číst moje myšlenky. „Ve skutečnosti jej chceš obvinít z vraždy, z válečných zločinů. To je nemožné.“

Vlastně jsem to věděl, ale řekl jsem jí, že už ho nechci mít ve své četě, ani kdyby to pro mne mělo znamenat úřední potrestání. Zbytek čety už ho měl také dost. Ať už bylo jeho nasazení mezi nás nápad kohokoliv, dnes se jasně ukázalo, že nebyl dobrý.

Velitelka mi odpověděla, že budou vyhodnoceny všechny aspekty události, včetně mého vlastního emocionálního zmatku. Prikázala mi, abych ihned po odpojení navštívil poradce. Emocionální zmatek? Co jsem podle ní měl cítit, když jsem musel přihlížet masové vraždě?

Jenomže o masovém zabíjení lze přemýšlet i objektivně, bez toho, že bych za ně cítil vinu. Snažili jsme se udělat, co bylo v našich silách, abychom ztráty na životech omezili na minimum. Jenomže smrt toho člověka, kterého jsem zastřelil osobně - to byl okamžik, který se mi vybavoval stále dokola. Chlapcův odhodlaný výraz, když zamířil a vypálil; můj vlastní záměrný kříž se přenesl z jeho hlavy na kolena a pak jsem jen stiskl spoušť, jeho překvapený výraz, když do něj někdo zezadu strčil a on upadl. Koleno narazil na dlažbu ve stejném okamžiku, kdy mu kulka vyrvala srdce z těla a jemu na zlomek sekundy ještě zůstal ve tváři ten překvapený výraz. Pak se svalil kupředu, mrtvý dřív, než se obličejem dotkl země.

Něco ve mně umřelo s ním. Dokonce i přes příliš pozdě podanou stabilizační polévku psychosedativ. Věděl jsem, že existuje jen jediný způsob, jak se té vzpomínky zbavit.

V tomto ohledu se Julian mýlil. Jedna z prvních věcí, kterou mu poradce oznámil, byla: „Poslyšte, je v našich silách vymazat vám určité vzpomínky. Můžeme zařídit, že na toho chlapce zapomenete.“ Doktor Jefferson byl černoch asi o

dvacet let starší než Julian. Promnul si řídké šedé vousy na bradě. „Ale není to ani snadné ani dokonalé. Zůstanou vám citové asociace, které vymazat nemůžeme, protože je nemožné vystopovat každý neuron, který byl tím zážitkem ovlivněn.“

„Nemyslím, že na to chci zapomenout,“ odpověděl Julian. „Ať už je to dobré, nebo zlé, je to teď součástí toho, kdo jsem.“

„Dobré to není a vy to samozřejmě víte. Pokud byste byl ten typ člověka, který dokáže zabít a žít dál, jako by se nic nestalo, zařadila by vás armáda do čtyř lovců zabijáků.“

Seděli v dřevem obložené kanceláři v Portobelu, na stěnách byly pestré domorodé obrázky a ručně tkané koberce. Julian podlehl jakémusi nejasnému impulsu a natáhl ruku, aby se dotkl hrubého povrchu jednoho z nich. „I kdybych na to zapomněl, ten chlapec stejně zůstane mrtvý. To se mi nezdá správné.“

„Jak to myslíte?“

„Dlužím mu svůj smutek a pocit viny. Bylo to pouhé dítě, které se připletlo?“

„Juliane, měl pušku a střílel kolem sebe. Tím, že jste ho zabil, jste několik životů pravděpodobně zachránil.“

„Ne naše životy. My jsme byli v bezpečí, tady.“

„Životy civilistů. K ničemu vám to nebude, když o něm budete přemýšlet jako o bezmocném chlapci. Byl těžce ozbrojený a neovladatelný.“

„Já byl těžce ozbrojený a ovládal jsem se. Mířil jsem tak, abych ho zneškodnil.“

„O důvod víc, abyste se neobviňoval.“

„Už jste někdy někoho zabil?“ Jefferson zavrtěl hlavou, jediným rychlým trhnutím. „Pak vůbec nevíte, o čem mluvím. Je to, jako když už nejste paník. Jak jste říkal, ‚citové asociace‘. Copak bych pak už nebyl zkurvený? Kdybych nebyl schopen vystopovat ty pocity k jejich příčině?“

„K tomu vám můžu říct jen to, že u ostatních to fungovalo.“

„Aha. Ale ne u každého.“

„Ne. Tohle není exaktní věda.“

„Pak s díky odmítám.“

Jefferson zalistoval ve složce, která ležela před ním na stole. „Možná, že vám nebude dovoleno odmítnout.“

„Mohu neuposlechnout rozkaz. Tohle není bojová situace. Několik měsíců v trestném táboře mne nezabije.“

„Tak jednoduché to není.“ Začal vypočítávat na prstech. „Za prvé, pobyt v trestném táboře vás může zabít. Vojáci, kteří tam dělají hlídače, jsou vybíráni pro svou agresivitu a mechaniky nemají rádi.“

Za druhé, vaše uvěznění by mělo přímo katastrofální vliv na váš profesionální život. Myslíte si, že Texaská univerzita by udělila titul černochovi, který seděl v base?

Za třetí, možná doslova nebudete mít na výběr. Máte jasně vyhraněné sebevražedné sklony. Takže vám můžu?“

„Kdy jsem tady řekl něco o sebevraždě?“

„Pravděpodobně nikdy.“ Doktor vybral ze složky jeden arch a podal ho Julianovi. „Tohle je váš osobnostní profil.“

Prerušovaná čára odpovídá průměrnému muži ve věku, kdy jste byl odveden. Podívejte se na hodnotu nad ‚Su‘.“

„To jsou výsledky nějakého testu, který jsem udělal před pěti lety?“

„Ne, zahrnuje mnoho faktorů. Armádní testy, ale také nejrozumnější klinická pozorování a hodnocení, která vám dělali už od dětství.“

„A na základě toho mne můžete proti mé vůli donutit k lékařskému zákroku?“

„Ne. K tomu vás mohu donutit na základě toho, že já jsem plukovník a vy seržant.“

Julian se naklonil dopředu. „Vy jste plukovník, který složil Hippokratovu přísahu, a já jsem seržant, který má doktorát z fyziky. Co kdybychom si alespoň na minutu promluvili jako dva lidé, kteří strávili většinu života ve škole?“

„Promiňte. Prosím.“

„Žádáte po mně, abych souhlasil s lékařským zákrokem, který bude mít dramatické účinky na mou paměť. A ode mne se čeká, že budu věřit, že tu neexistuje nebezpečí negativního ovlivnění mých schopností dělat fyziku?“

Jefferson chvíli mlčel. „To nebezpečí existuje, ale je velice malé. Jisté však je, že nebudete dělat fyziku, jestliže se zabijete.“

„Probohaživého. Já se nemíním zabít.“

„Správně. Teď mi řekněte, co by podle vás řekl potenciální sebevrah?“

Julian se snažil nezvedat hlas. „Posloucháte se vůbec? Chcete mi namluvit, že když odpovím: Jistě, myslím, že to udělám, prohlásíte, že jsem v pořádku a necháte mne jít domů?“

Psychiatri se usmál. „Tohle nebyla špatná odpověď. Ale musí vám být jasné, že to mohla být i vykalkulovaná odpověď od potenciálního sebevraha.“

„Jistě. Všechno, co řeknu, může být důkaz mé duševní nemoci. Pokud jste přesvědčen, že jsem duševně nemocný.“

Prohlížel si svou vlastní dlaň. „Podívejte se, Juliane. Vy víte, že jsem se napojil na kostku se záznamem vašich pocitů, když jste zabíjel toho chlapce. Svým způsobem jsem tam byl. Byl jsem vámi.“ „To vím.“

Odsunul Julianovu složku stranou a vytáhl malou bílou lahvičku s tabletkami. „Tohle je lehké antidepresivum. Berte ho dva týdny, jednu pilulku po snídani a jednu po večeři. Vaše intelektuální schopnosti to neohrozí.“ „Dobře.“

„A přijďte se mi zase ukázat?“ zalistoval ve stolním kalendáři „?devátého července v deset hodin. Napojím se na vás a prověřím si vaše reakce na některé podněty. Bude to obousměrné napojení; nic před vámi nechci skrývat.“

„A pokud dospějete k názoru, že jsem blázen, pošlete mě na vymazání paměti.“

„Uvidíme. To je všechno, co vám teď mohu říct.“ Julian přikývl, vzal si bílou lahvičku a odešel.

Amelii jsem zalhal; řekl jsem jí, že to byla jen běžná prohlídka. Vzal jsem si jednu tabletku a ta mi pomohla usnout a spát beze snů. Takže je možná přece jen budu brát, pokud nebudou mít vliv na mé mentální schopnosti.

Ráno jsem se cítil méně smutný a absolvoval jsem sám se sebou debatu ohledně sebevraždy, možná jako přípravu na invazi doktora Jeffersona. Jelikož budeme propojeni, nemohl jsem mu lhát. Ale možná bych mohl vyvolat dočasné „vyléčení“. Bylo snadné argumentovat proti zákroku - nejenom účinky na Amelii a moje rodiče a přátele, ale také nekonečná trivialita tohoto gesta, pokud se jednalo o armádu. Stačilo, aby si našli někoho stejně velkého, jako jsem já, a poslali vojáčka do boje s čerstvým mozkem. Pokud by se mi při mém odchodu podařilo vzít s sebou nějakého toho generála, prostě by jen povýšili příslušný počet plukovníků. O lidský materiál není nikdy nouze.

Ale zajímalo by mne, jestli všechny ty logické argumenty proti sebevraždě mohly nějak zmírnit hloubku mého rozhodnutí. I před smrtí toho hochy jsem věděl, že budu žít jen tak dlouho, dokud budu mít Amelii. Už teď jsme spolu vydrželi déle než většina lidí. Když jsem se vrátil domů, byla pryč. Odjela navštívit přítele do Washingtonu, jak stálo na vzkazu. Zavola jsem na základnu a zjistil jsem, že pokud se mi tam do té doby podaří dostat, mohl bych odletět na Edwards za devadesát minut. Než jsem si uvědomil, že jsem nezavola do laboratoře, abych se dohodl s někým jiným, aby za mne vzal hodiny, letěl jsem nad Mississippi. Mohly za to pilulky? Asi ne. Ale z vojenského letadla se telefonovat nedalo, a než jsem se dostal do Texasu a mohl jsem zavolat do laboratoře odtamtud, bylo deset hodin místního času. Jean Gordieová se toho za mne ujala, ale bylo to čiré štěstí; přišla do třídy pro nějaké papíry, zjistila, že tam nejsem, a podívala se na rozvrh. Byla více než jen mírně naštvaná, protože jsem jí nemohl nabídnout skutečně přesvědčivou výmluvu. Podívejte se, musel jsem chytit první spoj do Washingtonu, abych se rozhodl, jestli se mám zabít nebo ne.

Z Edwardsu jsem se dostal jednokolejkou do Union Station. Ve vozu byl informační automat, od něhož jsem se dozvěděl, že jsem jen několik kilometrů od bydliště jejího přítele. Byl jsem v pokušení prostě tam zajít a zabušit na dveře, ale rozhodl jsem se pro civilizovaný přístup a zavola jsem. Ozval se mi mužský hlas. „Musím mluvit s Blaze.“ Chvilí mčky hleděl na obrazovku. „Aha, vy jste Julian. Okamžik.“

Objevila se Amelie a tvářila se zvláště. „Juliane? Říkala jsem, že se zítra vrátím.“

„Musíme si promluvit. Jsem tady ve Washingtonu.“

„Tak přijed' sem. Zrovna jsem dělala oběd.“

Jak domácké. „Raději bych... abychom si promluvili o samotě.“

Podívala se někam mimo obrazovku a pak zase na mne; ve tváři měla starostlivý výraz. „Kde jsi?“

„V Union Station.“

Muž řekl něco, co jsem zachytil jen částečně. „Pete říká, že na druhém podlaží je bar, který se jmenuje Rotunda. Můžu tam být tak za půl, za třičtvrtě hodiny.“

„Klidně dodělej ten oběd,“ řekl jsem. „Můžu?“

„Ne. Budu tam tak brzy, jak jen to stihnu.“

„Díky, zlato.“ Vypnul jsem přístroj a zadíval jsem se do zrcadla jeho obrazovky. Navzdory celonočnímu spánku jsem pořád vypadal značně přepadlé. Měl bych se oholit a převléknout si uniformu.

Zašel jsem si na toaletu, kde jsem se narychlo oholil a učešal, a pak jsem sešel na druhé podlaží. Union Station bylo přepravní centrum, ale zároveň i muzeum železniční techniky. Kráčet jsem kolem vagónů metra z minulého století, s provizorními neprůstřelnými štíty poškrábanými a poďobanými od kulek. Pak jsem šel kolem parní lokomotivy z devatenáctého století, která se zdála být v lepším stavu než ony.

Amelie čekala u dveří do baru. „Vzala jsem si taxi,“ vysvětlila mi, když jsme se objali na přivítanou.

Vmanévrovala mne do šera a podivné hudby uvnitř baru. „Co je to zač, ten Pete? Říkala jsi, že přítel?“

„Je to Peter Blankenship.“ Zavrtěl jsem hlavou. To jméno mi bylo povědomé. „Kosmolog.“ Robotický číšník nám donesl objednaný ledový čaj a oznámil nám, že pokud chceme jít do boxu, musíme utratit deset dolarů. Dal jsem si sklenici whisky. „Takže jste staří přátelé.“

„Ne, právě jsme se setkali. Chtěla jsem naši schůzku udržet v tajnosti.“

Vzali jsme si pítí do prázdného boxu a usadili jsme se. Tvářila se rozčileně. „Nech mě, abych?“ „Někoho jsem zabil.“

„Cože?“ „Zabil jsem chlapce, civilistu. Zastřelil jsem ho svým vojáčkem.“

„Jak jsi to mohl udělat? Myslela jsem, že nemáte zabíjet ani vojáky.“

„Nebylo to úmyslně.“

„Jak to, šlápl jsi na něj nebo co?“

„Ne, to ten laser?“

„Ty jsi ho neúmyslně zastřelil laserem?“

„Kulkou. Mířil jsem mu na kolena.“

„Neozbrojenému civilistovi?“

„Byl ozbrojený - to on měl laser! Byl to blázelec, rozběsněný dav. Měli jsme rozkaz zastřelit každého, kdo drží zbraň.“

„Ale on tě přece nemohl zranit. Pouze tvůj stroj.“

„Střelil kolem sebe,“ lhal jsem. Napůl jsem lhal. „Mohl postřílet tucty nevinných.“

„Nemohl jsi mu odstřelit zbraň?“

„Ne, byl to vysokovýkonnový Nipponex. Ty mají albar, neprůstřelný a antitříštivý povlak. Podívej se, mířil jsem mu na kolena, když do něj někdo zezadu strčil. Padal dopředu a kulka ho zasáhla do prsou.“

„Takže to vlastně byla nehoda. Neměl si hrát s dospěláckými hračkami.“

„Když to chceš brát takhle.“

„Jak to chceš brát ty? Ty jsi stiskl spoušť.“

„To je šílené. Neslyšela jsi, co se včera stalo v Liberii?"

„V Africe? Měli jsme moc práce?"

„Myslím Liberii v Kostarice."

„Aha. Tak tam byl ten chlapec."

„A tisíce jiných. Také v čase minulém." Zhluboka jsem se napil whisky a rozkašlal jsem se. „Nějací extremisti pozabíjeli několik set dětí a zařídili to, aby to vypadalo, že jsme tím vinní my. To samo o sobě bylo dost hrozné. Pak nás dav napadl a... a... Prostředky na potlačení nepokojů automaticky opětovaly palbu. Měli se chovat pokojně, ale oni způsobili smrt stovek lidí, prostě je ušlapali. Pak začali střílet, stříleli po sobě navzájem. Tak jsme... jsme..."

„Ach můj Bože. Promiň," řekla a hlas se jí chvěl. „Potřeboval jsi někoho, kdo by tě pochopil, a já jsem sem přišla nevrlá od únavy a vlastních starostí. Ty můj ubožáčku... už jsi byl u poradce?"

„Jo. Velice mi pomohl." Vylovil jsem z čaje kostku ledu a hodil jsem si ji do whisky. „Říkal, že se přes to dostanu."

„A dostaneš?"

„Samozřejmě. Dal mi nějaké prášky."

„Tak si dávej pozor - prášky a pití nejdou k sobě."

„Ano, doktore." Napil jsem se.

„Opravdu si dělám starosti."

„No, to já taky." Ustaraný, unavený. „Tak co jste s tím Petem dělali?"

„Ale ty?"

„Jenom měním téma. K čemu tě potreboval?"

„Jupiter. Chce vyvrátit některé základní kosmologické předpoklady."

„Ale proč tebe? Řekl bych, že každý, Makrem počínaje, toho ví o kosmologii víc než ty - sakra, nejspíš včetně mě!"

„Určitě ano. Ale právě proto si vybral mne - všichni starší než já se účastnili přípravných stadií projektu a shodli se na... jeho jistých aspektech."

„Jakých aspektů?"

„To ti nemůžu říct."

„Ale no tak."

Dotkla se šálku s čajem, ale nenapila se; zadívala se do něj. „Protože nemůžeš udržet tajemství. Všichni členové tvé čtyry by to věděli v okamžiku, kdy by se s tebou spojili."

„Čerta starého by věděli. Nikdo z mé čtyry nerozezná hamiltonián od hamburgeru. Nic technického. Dokážou zachytit mou emocionální reakci, ale to je asi tak všechno. Žádné technické podrobnosti, pro ně je to, jako by byly v řečtině."

„Ale já mluvím právě o tvé emocionální reakci. Víc ti prozradit nesmím. Nechtěj to po mně."

„No dobře, dobře." Znovu jsem se napil whisky a stiskl jsem objednávací tlačítko. „Dáme si něco k jídlu." Amelie si vybrala lososový sendvič a já jsem si objednal hamburger s další, tentokrát dvojitou whisky.

„Takže se vůbec neznáte. Nikdy dříve jste se nesetkali."

„Co tím myslíš?"

„Jenom to, na co se ptám."

"Setkala jsem se s ním asi před patnácti lety na kolokviu v Denveru. Když to musíš vědět, tehdy jsem žila s Martym. Jel do Denveru a mne vzal s sebou."

„Aha." Dopil jsem první whisky.

„Juliane. Netrap se tím. Nic na tom není. Je starý, tlustý a ještě neurotičtější než ty."

„Dobře. Kdy se vrátíš domů?"

„Zítra učím. Takže se vrátím ráno. Pak se sem zase vrátím ve středu, jestli ještě bude třeba něco dodělat."

„Chápu."

„Podívej se, neříkej nikomu - zvláště ne Makrovi - že jsem tu byla."

„Žárlil by?"

„Co to má co dělat s žárlivostí? Říkala jsem ti, že..." Zarazila se. „Peter s ním měl spor na stránkách Fyzikální revue. Možná se dostanu do pozice, kdy budu muset bránit Petera proti svému vlastnímu šéfovi."

„Skvělý kariérní tah."

„Tohle je něco většího než kariéra. Je to... hm, to ti nemůžu říct."

„Protože jsem tak neurotický."

„Ne. Proto ne. Tak to vůbec není. Já jen?" Automatický číšník donesl objednané jídlo. Amelie si zabalila sendvič do ubrousku a vstala. „Poslyš, jsem pod větším tlakem, než si myslíš. Budeš v pořádku? Musím se vrátit."

„Jistě. Mám pochopení pro práci."

„Tohle je víc než jen práce. Jednou to pochopíš a pak mi odpustíš." Sklonila se a dala mi dlouhý polibek. Oči měla mokré slzami. „O tom chlapci si ještě promluvíme. I o tom ostatním. Mezitím ber prášky; netrap se tím." Díval jsem se, jak rychle odchází.

Hamburger voněl dobře, ale chutnal jako z mršiny. Ukousl jsem sousto, ale polknout jsem ho nedokázal. Diskrétně jsem sousto vyplivl do ubrousku a třemi dlouhými doušky jsem se vypořádal se svou dvojitou whisky. Pak jsem si objednal novou, ale obsluha mi řekla, že mi po dobu jedné hodiny nemůže další alkohol podat.

Odjel jsem metrem na letiště a ještě na dvou dalších místech jsem si dal whisky, zatímco jsem čekal na zpáteční let. Pak sklenička v letadle a mrzuté schrupnutí v taxíku.

Když jsem se dostal domů, našel jsem půl láhve vodky a nalil jsem ji do velkého hrnku s kostkami ledu. Potom jsem to protřepával, až se stěny hrnku ojínily. Vysypal jsem pilulky ze skleničky a rozdělil jsem je do sedmi hromádek, po pěti v každé.

Dokázal jsem jich spolykat šest, po hltu ledové vodky za každou. Než jsem spolkl sedmou, napadlo mne, že bych měl napsat vzkaz na rozloučenou. Alespoň tohle jsem Amelii dlužil. Ale když jsem se pokusil vstát, abych našel nějaký papír, nohy mne neposlouchaly; byly to jen kusy mrtvého masa. Chvilí jsem o tom uvažoval a pak jsem se rozhodl prostě spolykat zbytek prášků, jenže jediné, co jsem dokázal, bylo mávat rukou jako kyvadlem. Nějak jsem se na ty pilulky nedokázal soustředit. Zaklonil jsem se a zaplavil mne pocit klidu a volnosti, jako bych se vznášel ve vesmíru. Napadlo mne, že je to poslední věc, kterou cítím, a že je to tak v pořádku. Bylo to mnohem lepší než se snažit dostat všechny ty generály.

Když o osm hodin později odemkla Amelie dveře, ucítila pach moči. Běžela z místnosti do místnosti, až ho nakonec našla ve své knihovně, zhroutěného v jejím oblíbeném křesle s poslední úhlednou hromádkou pilulek před sebou. Vedle stála prázdná lahvička od léků a velká sklenice zteplalé a zředěné vodky.

S pláčem se mu pokusila nahmatat na krku pulz a zjistila, že možná ještě není všechno ztraceno. Pak mu vrazila dva políčky, tvrdě a hystericky, ale nijak nereagoval.

Zavolala 9-1-1 a tam jí řekli, že všechny jednotky jsou venku; mohlo by to trvat i hodinu. Proto zavolala na pohotovost univerzity, popsala jim situaci a řekla, že ho k nim dopraví sama. Pak si zavolala taxi.

Se značnými obtížemi ho zvedla z křesla a pokusila se podepřít ho ramenem. Takto s ním vyklopýtala z výklenku, ale nebyla dost silná, aby ho nesla dál, proto ho nakonec musela táhnout po zemi za nohy. Na chodbě našťěsti skoro vrazila do statného studenta, který jí pomohl ho odnést do taxíku a pak s ní jel do nemocnice. Cestou jí kladl otázky, na které odpovídala jednoslabičně.

Ukázalo se, že s ním nutně nemusí být konec; před vchodem pohotovosti čekali dva sanitáři a doktor. Položili ho na vozík a doktor mu dal dvě injekce, jednu do ruky a druhou do prsou. Když dostal tu do hrudi, Julian zasténal a oťrásl se. Otevřel oči, ale objevila se jen bělma. Doktor ji ubezpečil, že reaguje dobře. Bude to trvat asi den, než si budou jisti, že se z toho dostane; mohla počkat tam nebo doma. Udělala obojí. Spolu s ochotným studentem si vzala taxi, vrátila se do obytné budovy, popadla svoje poznámky na další hodinu a písemky a vrátila se do nemocnice.

V čekárně nikdo jiný nebyl. Koupila si pohárek kávy z automatu a pak se posadila na okraj pohovky.

Všechny písemky už byly oznámkované. Začala si procházet svoje poznámky na přednášku, ale nedokázala se na ně soustředit. Nebylo by pro ni lehké vrátit se do učitelské rutiny, ani kdyby po návratu domů našla Juliana v pořádku. Jestli měl Peter pravdu - a ona si byla jistá, že měl - projekt Jupiter skončil. Musel být zastaven. Jedenáct let, většinu své kariéry subnukleárního fyzika, mohla spláchnout do kanálu.

A teď tohle, takhle podivná vzájemná krize. Před několika měsíci u ní držel stráž za mrtvého, za duševně mrtvého.

Uvědomovala si, že obě krize způsobila ona. Kdyby dokázala odsunout spolupráci s Peterem stranou - odsunout svou kariéru stranou - a poskytnout mu tu laskavou podporu, kterou potřeboval, aby se přenesl přes svou vinu a úzkost, nebyl by teď tady.

Nebo možná, že byl. Ale nebyla by to její vina.

Černoch v uniformě plukovníka se posadil vedle ní. Jeho citrusová kolínská prorazila i nemocniční pach. Po chvíli řekl: „Vy jste Amelie.“

„Lidé mi říkají Blaze. Nebo profesorka Hardingová.“ Přikývl a nepodal jí ruku. „Já jsem Julianův poradce, Zamat Jefferson.“

„Mám pro vás novinu. Vaše rady nezabraly.“

Znovu přikývl. „Věděl jsem, že má sebevražedné sklony. Byl jsem s ním propojený. Proto jsem mu dal ty pilulky.“

„Cože?“ Amelie na něj vytřeštila oči. „Nechápu.“

„Mohl by sníst celou lahvičku najednou a přežil by to. Upadl by do kómatu, ale stále by dýchal.“

„Takže mu nehrozí nebezpečí?“

Plukovník položil na stůl mezi ně růžový laboratorní formulář a uhladil jej oběma rukama. „Podívejte se na údaj ALC. Obsah alkoholu v krvi měl 0.35 procent. Už to by z poloviny stačilo na sebevraždu.“

„Věděl jste, že pije. Byl jste s ním propojený.“

„No právě. Za normálních okolností tolik nepije. A scénář sebevraždy, který si připravil... hm, nezahrnoval ani alkohol ani pilulky.“

„Opravdu? Tak co?“

„To vám nemohu říct. Jeho součástí bylo vážné porušení zákona.“ Zvedl formulář a pečlivě jej složil. „Je tu jedna věc... jedna věc, se kterou byste mohla pomoci.“

„Pomoci jemu, nebo pomoci armádě?“

„Oběma. Jestli se z toho dostane, a já jsem si skoro jist, že ano, už nikdy nebude mechanikem. Mohla byste mu pomoci se přes to dostat.“

Amelii obličej se zúžil. „Jak to myslíte? Nenáviděl to být vojákem.“

„To je možné, ale jeho postoj k napojení na četu byl jiný. Úplně opačný dalo by se říct; stejně jako většina lidí se na tom stal více méně závislý, potřeboval tu důvěrnost. Možná, že byste mu mohla pomoci se s tou ztrátou smířit.“

„Důvěrností. Sexem.“

„Tak.“ Znovu přeložil papír a uhladil ho nehtem palce. „Amelie, Blaze, nejsem si jist, jestli vůbec víte, jak silně vás miluje, jak na vás visí.“

„Samozřejmě, že vím. Je to vzájemné.“

„No, uvnitř vaší hlavy jsem nikdy nebyl. Z Julianova úhlu je tady jistá nerovnováha, asymetrie.“

Amelie se opřela dozadu. „Co vlastně ode mne čeká?“ zeptala se škrobeně. „Víš, že mám jen tolik času, kolik mám. Jen jediný život.“

„Víte, že jste se provdala za svou práci. To, co děláte, je pro vás důležitější než to, co jste.“
„To je poněkud příkré.“ Ve vedlejší místnosti někdo upustil táč s nástroji a oba sebou škubli. „Ale to platí pro většinu lidí, které známe. Svět je plný proletářů a povalečů. Kdyby byl Julian jedním z nich, ani bychom se spolu nesetkali.“
„V tom to tak docela není. Zjevně patřím do stejné skupiny jako vy. Zešileli bychom, kdybychom měli žít konzumním způsobem.“ Zadíval se do zdi, jako by hledal vhodná slova. „Zdá se, že po vás chci, abyste se stala terapeutkou na plný úvazek, navíc, ještě ke své profesi fyzičky na plný úvazek. Dokud se z toho nedostane.“
Dívala se na něj tak, jak se někdy dívala na své žáky. „Děkuji vám za to, že jste mi nepřipomenul, že on dělá totéž pro mne.“ Náhle vstala a přešla k automatu na kávu. „Chcete taky?“
„Ne, děkuji.“
Když se vrátila, posadila se na židli, takže stůl teď byl mezi nimi. „Ještě před týdnem bych všeho nechala a stala bych se terapeutkou. Miluji ho víc, než si vy, nebo možná i on, myslíte, a samozřejmě mu to i dlužím.“
Odmlčela se a pak se naklonila dopředu. „Ale v posledních dnech se můj svět tak trochu zkomplikoval. Víte, že jel do Washingtonu?“
„Ne. Státní záležitost?“
„Ne tak docela. Ale právě tam jsem pracovala. Přišel za mnou s tím, o čem teď už samozřejmě vím, že to byl jeho křik o pomoc.“
„Ohledně toho zabitého chlapce?“
„A všech těch ostatních mrtvých, kteří byli ušlapáni. Byla jsem patřičně zděšená, ještě než jsem viděla zprávy. Ale já... já...“ Pozvedla pohárek s kávou, aby se napila, ale zase ho odložila a rozplakala se. Hřbetem ruky si otřela slzy.
„To je v pořádku.“
„Vůbec to není v pořádku. Ale je to větší než on nebo já. Větší, než pro co jsme kdy žili nebo umírali.“
„Počkejte, počkejte. Zpomalte. Vaše práce?“
„Už teď jsem vám řekla víc, než jsem měla. Ale ano.“
„Je to nějaký druh obranné techniky?“
„Mohlo by se to tak nazvat. Ano.“
Opřel se a vysunul vousatou bradu, která v tu chvíli vypadala, jakoby ji měl nalepenou. „Obrana. Bláze, doktorko Hardingová... Celý den se dívám, jak mi lidé lžou. Není mnoho věcí, na které bych byl odborník, ale na tuhle jsem.“
„Takže?“
„Takže nic. Vaše záležitosti jsou vaše záležitosti a můj zájem začíná a končí tam, kde se to týká mého pacienta. Je mi jedno, jestli může vaše práce zachránit zemi nebo celý svět. Všechno, co po vás žádám, je, abyste ve chvílích, když na tom nepracujete, pracovala na něm.“
„To samozřejmě udělám.“
„Dlužíte mu to.“
„Doktore Jeffersone. Jednu židovskou matku už mám. Nepotřebuji ještě jednu s vousy a v obleku.“
„Dobrá připomínka. Nechtěl jsem vás urazit.“ Vstal. „Přenáším svůj vlastní smysl pro odpovědnost na vás. Vůbec jsem ho neměl nechat jít, po tom, kdy jsem se na něj napojil. Kdybych si ho nechal na klinice a dal ho pozorovat, tohle by se nestalo.“
Amélie přijala ruku, kterou jí nabídl. „Dobře. Vy si budete sypat popel na hlavu, já si budu sypat popel na hlavu a možná se náš pacient uzdraví osmózou.“
Usmál se. „Pečujte o něj. I o sebe. Tyhle věci jsou hrozně vysilující.“
Tyhle věci! Dívala se za ním, jak odchází, a uslyšela zvuk zavíraných venkovních dveří. Cítila, jak v obličeji rudne, a bojovala se slzami, které se jí tlačily do očí. Pak je nechala zvítězit.

Když jsem začal umírat, připadalo mi to, jako bych se vznášel tunelem z bílého světla. Pak jsem se ocitl ve velké místnosti s Amelií, svými rodiči a asi tuctem přátel a příbuzných. Můj otec tam vypadal, jak jsem si ho pamatoval z doby, kdy jsem chodil do základní školy, stíhlý a bezvousý. Nan Li, první dívka, se kterou jsem měl vážný vztah, stála vedle mne, ruku měla zastrčenou v mé kapse a mazlila se se mnou. Amélie měla na tváři hloupý úsměv, když nás pozorovala.

Nikdo nic neříkal. Jen jsme se dívali jeden na druhého. Pak se všichni vytratili a já jsem se probudil v nemocnici s kyslíkovou maskou na obličeji a pachutí zvratků v nose. Čelist mne bolela, jako by mne do ní někdo udeřil. Měl jsem pocit, jako by moje ruce patřily někomu jinému, ale přesto se mi podařilo zvednout je a sundat si masku. V místnosti se mnou někdo byl, mimo oblast, na kterou jsem byl schopen zaostřit pohled. Požádal jsem o papírový kapesník a ona mi ho podala. Pokusil jsem se vysmrkat, ale znovu jsem začal zvracet a ona mne zachytila a přidržela mi pod bradou kovovou mísu, zatímco jsem kašlal a velice půvabně slíntal. Pak mi podala sklenici vody a řekla mi, abych si vypláchl ústa, a já jsem poznal, že je to Amélie a ne sestra. Řekl jsem jí něco romantického jako „do prdele“ a znovu jsem začal ztrácet vědomí a ona mne opřela o polštář a nasadila mi kyslíkovou masku na obličej. Ještě jsem zaslechl, jak volá sestru, a pak jsem omdlel.

Je zvláštní, kolik podrobností si pamatuju z této části svého prožitku a jak málo z jiných. Později mi řekli, že jsem po té krátké přestávce na zvracení tvrdě spal patnáct hodin. Mně to připadalo spíše jako patnáct sekund. Probudilo mne něco, co jsem považoval za políček, a uviděl jsem doktora Jeffersona s injektozem v ruce. Kyslíkovou masku už jsem na obličeji neměl. „Nepokoušejte se posadit,“ varoval mne Jefferson. „Dopřejte si čas.“
„Dobře.“ Měl jsem co dělat, abych na něj vůbec zaostřil pohled. „První závěr: nejsem mrtvý, že ne? Nesnědl jsem těch prášků dost.“
„Amélie vás našla a zachránila.“

„Měl bych jí poděkovat.“
„Když už jsme u toho, uděláte to znovu?“
„Kolik lidí to neudělá?“
„Spousta.“ Zvedl sklenici s vodou a s plastovým brčkem. „Lidé páchají sebevraždy z nejrůznějších pohnutek.“
Napil jsem se. „Neřekl bych, že jsem to myslel skutečně vážně.“
„Já ano. Jste naprosto schopni to udělat. Kdyby vás Amelie nenašla, už byste byl po smrti.“
„Poděkuji jí za to,“ zopakoval jsem.
„Teď spí. Byla u vás tak dlouho, jak udržela oči otevřené.“
„Pak jste přišel vy.“
„Zavolala mne. Nechtěla, abyste byl sám, až se probudíte.“ Potěžkal v ruce injektor. „Rozhodl jsem se vám pomoci lehkým stimulantem.“
Přikývl jsem a trochu jsem se posunul do sedu. „Vlastně je mi celkem dobře. Netlumí to působení narkotik? Jedu.“
„Ne, s tím jsme se vypořádali už dříve. Chcete o tom mluvit?“ „Ne.“ Sáhl jsem po sklenici s vodou a on mi pomohl. „Ne s vámi.“
„S Amelií?“
„Teď ne.“ Napil jsem se a sám jsem svedl odložit sklenici zpět na stůl. „Myslím, že nejdříve se chci napojit na svou četu. Oni to pochopí.“
Zavládlo hluboké ticho. „To nepůjde.“
Nepochopil jsem. „Samozřejmě, že to půjde. Děje se to automaticky.“
„Vás už se to netýká, Juliane. Už nebudete dělat mechanika.“ „Tak počkat. Myslíte si, že by to někoho z mé čety překvapilo? Myslíte si, že jsou pitomí?“
„O to tady nejde. Nedokázali by se s tím smířit. Jsem v tom směru odborník a ani já bych se teď na vás nedovolil napojit. Chcete své přátele zabít?“ „Zabít je?“
„Ano! Přesně tak. Nemyslíte, že je možné, že byste mohl na některé z nich zapůsobit tak, že by vás napodobili? Například Candi. Už teď se potácí na pokraji deprese.“
Doopravdy jsem nechápal, jaká je v tom logika. „Ale i teď, když jsem vyléčený?“
„Ne. Už nikdy nebudete dělat mechanika. Přeloží vás k?“ „Bačkorákům? Já budu bačkorák?“
„K pěchotě vás nebudou chtít vzít. Myslím, že využijí vašeho vzdělání a dají vás na nějakou technickou funkci.“ „V Portobelu?“
„Pravděpodobně ne. Tam byste se musel napojovat na členy své čety, své bývalé čety.“ Pomalu zavrtěl hlavou.
„Copak to nechápete? Nebylo by to dobré ani pro vás ani pro ně.“ „No jistě, jistě. Přinejmenším podle vás.“ „Já jsem odborník,“ odpověděl důrazně. „Nechci, abyste si ublížil a nechci se ocitnout před válečným soudem pro nedbalost - což by se stalo, kdybych vás pustil zpátky k vaší četě a někdo z nich by nedokázal snést vaše sdílené vzpomínky.“
„Sdíleli jsme spolu vzpomínky lidí, kteří právě umírali, někdy ve velkých bolestech.“
„Jenže ti se nevrátili z onoho světa. Klidně si spolu můžeme popovídat, jak je to příjemné.“
„Mohu se z toho dostat.“ Už když jsem to říkal, jsem věděl, jak nevěrohodně to zní.
„Jednoho dne určitě ano.“ Ani tohle neznělo příliš přesvědčivě.

Julian vydržel ještě jeden den klidu na lůžku a pak byl převezen na „pozorovací jednotku“, která vypadala jako hotelový pokoj, až na to, že se dveře zamykaly pouze zvenčí a byly vždycky zamčené. Doktor Juliana navštěvoval denně celý týden a laskavá mladá civilistka, Mona Pierceová, s ním každý den hovořila. Po týdnu (tou dobou už byl Julian přesvědčen, že se musel zbláznit) se s ním Jefferson propojil a příštího dne byl propuštěn.

Byl až příliš úhledný. Julian chodil z místnosti do místnosti a pokoušel se pochopit, co v něm nesedí, a nakonec na to přišel - Amelie někoho najala, aby přišel a uklidil tam. Ani jeden z nich neměl v tomto směru rozvinutý instinkt nebo talent. Musela se dozvědět, kdy jej propustí, a utratila za to několik babek. Postel byla ustlaná s vojenskou přesností - jednoznačný důkaz - a na ní ležel vzkaz s čerstvým datem uvnitř srdíčka.

Udělal si hrnek kávy (rozlil vodu a rozsypal kávu, ale obojí pečlivě uklidil) a posadil se ke konzole. Měl tam uloženou pěknou řádku vzkazů, většinou dost rozpačitých. Z dopisu od armády se dozvěděl, že má jednoměsíční dovolenou při sníženém platu, po které měl nastoupit na místo přímo na univerzitě zhruba kilometr od domova. Jeho titul zněl „starší výzkumný asistent“ a byt mu zůstával, „pracovní doba bude stanovena po domluvě.“ Pokud četl správně mezi řádky, armáda už o něj v podstatě nestála, ale z principu jej nemohla jen tak propustit. Kdyby ho propustili z vojska jen proto, že se pokusil spáchat sebevraždu, mohl by se stát špatným příkladem pro ostatní.

Mona Pierceová byla dobrá posluchačka a kladla ty správné otázky. Neodsuzovala Juliana pro to, co udělal - zlobila se na armádu, že to musela vědět a měla ho propustit dříve, než udělal to, co bylo nevyhnutelné - a neodsuzovala v zásadě ani sebevraždu jako takovou, čímž jako by Julianovi dávala svolení, aby to udělal znovu. Ale ne kvůli tomu chlapci. Jeho smrt způsobilo mnoho faktorů, ale Julian u toho byl proti své vlastní vůli a jeho podíl na tom byl čistě reflexivní a přiměřený situaci.

Jestliže osobní vzkazy, které dostal, vyznívaly rozpačitě, odpovídat na ně bylo dvakrát horší. Nakonec se rozhodl pro dvě základní odpovědi: jednou bylo prosté „Děkuji vám za vaši starost; teď už jsem v pořádku,“ a druhou mnohem podrobnější vysvětlení pro ty, kdo si to zasloužili a nebudou si s tím dělat přílišné starosti. Ještě na tom pracoval, když přišla Amelie a nesla si kufr.

Během týdne, kdy se nacházel na pozorovací jednotce, jí návštěvy u něj nepovolili. Zavolał jí hned, když ho pustili, ale nebyla doma. V kanceláři mu řekli, že je mimo město.

Objali se a řekli si všechno to, co si obvykle říkali. Aniž ho o to požádala, nalil jí šálek kávy. „Takhle unavenou jsem tě

ještě neviděl. Pořad dojíždíš do Washingtonu?"

Přikývla a vzala si od něj šálek. „Také do Ženevy a do Tokia. V Kjótu jsem si musela promluvit s nějakými lidmi z CERNu." Podívala se na hodinky. „V poledne zase letím do Washingtonu."

„Ježíši. Co to je, že ti kvůli tomu stojí za to se zabít?" Vytřeštila na něj oči, ale pak se oba rozesmáli a objali se. Odložila šálek. „Nastavíme si budík na deset třicet a pořádně si odpočineme. Cítíš se na let do Washingtonu?"

„Abych se tam setkal s tajemným Peterem?"

„A procvičil se v matematice. Abychom přesvědčili Makra, budeme potřebovat veškerou dostupnou pomoc."

„O čem? Co tak proklátě..."

Rychle ze sebe shodila šaty a postavila se před něj. „Nejdřív postel. Pak spánek. Vysvětlení až nakonec."

Zatímco jsme se Amelie a já ospale oblékli a naházeli si do kufru nějaké šaty na cestu, nastínili mi v hrubých obrysech, co mne čeká ve Washingtonu. Ospalost mi dlouho nevydržela.

Pokud by se Ameliin úsudek o teorii Petera Blankeshipa ukázal jako správný, byl s projektem Jupiter konec. Mohl by zničit doslova vše: Země, Sluneční soustavu a možná i vesmír jako takový. Jeho důsledkem by bylo obnovení Diaspory, 'velkého třesku', který byl na počátku všeho.

Planeta Jupiter a jeho oběžnice by byly pohlceny ve zlomku sekundy, Země a Slunce za několik desítek minut.

Expandující bublina částic a energie by pak pohltila všechny hvězdy Galaxie, načež by zamířila v tom nejobecnějším směru: všude.

Jeden z aspektů kosmologie, který měl projekt Jupiter ověřit, byla teorie zrychlujícího se vesmíru. Byla stará skoro sto let a navzdory své neelegančnosti a převažujícímu skepticizmu nad její 'ad hoc' -ností přežila, protože to vypadalo, že je ve všech modelech nezbytná k vysvětlení toho, co se stalo v prvním maličkém zlomku sekundy po stvoření - v prvních 10-35 sekundy.

Řečeno ve zkratce, během této kratičké periody se buďto musela dočasně zvyšovat rychlost světla, nebo byl čas elastický. Z rozličných důvodů byla elasticita času vředycky přijatelnějším vysvětlením.

Tohle všechno se dělo, když vesmír byl ještě velice malý a rostl z velikosti broku do rozměru menšího hrášku.

V taxiku, který nás vzal na letiště, a během letu Amelie spala, zatímco jsem si rychle procházel rovnice pole a pokoušel se napadnout její metodu za použití pseudooperátorové teorie. Tato teorie byla tak nová, že jsem ji ještě nikdy neaplikoval na praktický problém; Amelie o ní pouze slyšela. Potřeboval jsem si s několika lidmi promluvit o jejím použití a samotná aplikace vyžadovala lepší početní pomůcky, než mi mohl poskytnout můj notebook.

(Ale předpokládáme, že bych dokázal, že se mýlí, a projekt Jupiter by pokračoval, a pak by se ukázalo, že jsme se já a moje nová technika mýlili. Chlápek, který nedokázal žít s tím, že zabil jediného člověka, by pak měl na svědomí likvidaci veškerého života, v celém vesmíru.)

Nebezpečí spočívalo v tom, že projekt Jupiter byl schopen soustředit obrovské kvantum energie do objemu menšího než brok do vzduchovky. Peter a Amelie se domnívali, že by tak mohlo dojít k přetvoření s opačným průběhem, v prostředí charakteristickém pro vesmír, když byl ještě velice malý, a v příštím zlomku sekundy by vznikl nový malý vesmír a nová Diaspora. Pomyšlení, že něco, co se odehraje v oblasti o velikosti améby, může odstartovat konec světa. Vesmíru.

Samozřejmě, jediný způsob, jak tuhle teorii ověřit, byl experiment. Bylo to něco jako nabít pistoli a vyzkoušet ji tak, že si vložíte její hlaveň do úst a stisknete spoušť.

Tahle metafora mne napadla, zatímco jsem na sedadle letadla stanovoval podmínky pro operátor, ale Amelii jsem o tom neřekl. Napadlo mne, že člověk, který se právě pokusil spáchat sebevraždu, by pro takový podnik nebyl ideálním spojencem.

Neboť vesmír pro vás samozřejmě skončí, když zemřete. Z jakéhokoliv důvodu.

Když jsme přistáli ve Washingtonu, Amelie stále spala s hlavou opřenou o okno a změna otřesů ji neprobudila. Lehce jsem se jí dotkl, abych ji vzbudil, a pak jsem sundal obě naše zavazadla. To své mne nechala nést bez odporu, což byl důkaz, jak vyčerpaná musela být.

V novinovém stánku na letišti jsem koupil krabičku stimulek, zatímco ona volala Peterovi, aby se ujistila, že je vzhůru. Jak očekávala, byl, takže jsme si nalepili stimuly pod ušní lalůčky, a než jsme došli k metru, byli jsme zase čilí. Skvělá věc, když to člověk nepřežene. Zeptal jsem se na to Amelie a ta mi potvrdila, že Peter na nich žije.

Ale co znamená trocha spánku při našem poslání zachránit vesmír? Amelie si jich také vzala spoustu, ale hlídala se, aby spala alespoň tři nebo čtyři hodiny denně (s prášky na spaní). V opačném případě by mohl člověk dříve nebo později vybuchnout jako meteorit. Peter potřeboval mít pohromadě kompletní a nevyvrátitelné argumenty dřív, než si dopřeje trochu spánku, a byl si vědom, že za to zaplatí.

Amelie mu řekla, že jsem byl 'nemocný', ale nebylo to nic vážného. Navrhl jsem, abychom to nazývali otravou jídlem. Alkohol svým způsobem jídlo je.

Petera to nezajímalo. Jeho zájem o lidi začínal a končil u jejich užitečnosti při řešení 'problému'. Moje klady spočívaly v tom, že jsem dokázal držet jazyk za zuby a studoval jsem novou metodu analýzy.

Privítal nás u dveří, chladně nám potřásl rukama a při tom na nás upíral oteklé oči s panenkami jako špendlíkové hlavičky. Když nás vedl do kanceláře, ukázal na nedotčený tác se studeným masem a sýrem, který vypadal dost starý na skutečnou otravu jídlem. Jeho kancelář byla povědomá změt' papírů, výstřižků a knih. Měl počítačovou konzolu s dvojicí velkých obrazovek. Na jedné probíhala přímá hamiltoniánská analýza, zatímco na druhé byla matice (vlastně viditelná část supermatice) čísel. Každý, kdo se trochu vyznal v kosmologii, ji dokázal rozšifrovat: byl to základní popis různých aspektů protovesmíru v časovém horizontu vývoje od nuly do deseti tisíc sekund.

Kývl směrem k obrazovce. „Určete... dokážete určit první tři řádky?"

„Ano," řekl jsem a odmlčel jsem se na dost dlouho, abych otestoval jeho smysl pro humor: nulový. „První řádek je věk vesmíru při energii deset. Druhý řádek udává teplotu. Třetí poloměr. Vynechal jste nultý sloupec."

„Ten je triviální."

„Pokud víte, že tam má být. Petere... mohu vám říkat?"

„Peter. Juliane." Poškrábal se na dvou nebo třídenním strništi. „Blaze, dovol, abych se trochu osvěžil, než mi budeš vyprávět o Kjótu. Juliane, prohlédni si matici. Pokud budeš chtít nějaké informace o proměnných, dotkni se obrazovky vlevo od řádku."

„Spal jsi vůbec?" zeptala se Amelie.

Podíval se na hodinky „Kdy jsi odjela? Před třemi dny? Od té doby jsem spal jen málo. Nepotřebuju to." Odšoural se z místnosti.

„Pokud by si zdířl jen na hodinu," řekl jsem, „pořád by ještě spal."

Amelie potřásla hlavou. „Já ho chápu. Jsi na tohle připraven? Je to skutečný otrokář."

Ukázal jsem jí svou tmavou pokožku. „Je to mé kulturní dědictví."

Můj přístup k problému byl stejně starý jako postaristotelovská fyzika. Nejprve jsem vzal jeho počáteční podmínky a ignoruje jeho hamiltoniány přesvědčil jsem se, jestli pseudooperátorová teorie dospěla ke stejným závěrům. Pokud by tomu tak nebylo, pak by to další - a zřejmě i jediné - čím bychom se museli zabývat, byly počáteční podmínky. Ohledně podmínek z oblasti blízké počátku ‚zrychlujícího se vesmíru‘ jsme žádné experimentální údaje neměli. Některé aspekty problému bychom mohli prověřit naprogramováním projektu Jupiter, aby zvyšoval energii stále blíž a blíž kritickému bodu. Ale jak těsně k mezní hodnotě můžete nechat jít robota, když mezi povel a odezvu máte čtyřicet osm minut? Příliš těsně ne.

Příští dva dny byl bezesný maratón matematiky. Dopřáli jsme si jedinou půlhodinovou pauzu, když jsme venku uslyšeli výbuchy, a šli jsme se ze střechy podívat na ohňostroj nad washingtonským monumentem k Čtvrtému červenci.

Když jsem se díval na rozprskávající se rakety a cítil jsem čpavý pach střelného prachu, připadalo mi to jako maličká ukázka toho, co přijde. Zbývalo nám už jen o něco málo víc než devět týdnů. Pokud bude projekt Jupiter probíhat podle plánu, vytvoří kritickou hladinu energie 14. září.

Myslím, že se něco podobného honilo v hlavě nám všem. Mlčky jsme se dívali až do konce a pak jsme se vrátili k práci. Peter toho o pseudooperátorové analýze mnoho nevěděl a já zase nevěděl skoro nic o mikrokosmologii, takže jsme strávili spoustu času vzájemným ujišťováním, že jsem správně rozuměl jeho otázce a on že zase správně pochopil mou odpověď. Ale než uplynuly dva dny, byl jsem přesvědčený stejně jako on a Blaze. Projekt Jupiter bylo třeba zastavit. Nebo všichni zahyneme. Zatímco jsem přežíval na stimulkách a černé kávě, napadla mne hrozná myšlenka: dvěma výstřely bych ty dva mohl zabít. Pak bych mohl zničit záznamy a zabít i sebe.

Stal bych se Šivou, Ničitelem světů, abych parafrázoval jaderné průkopníky. Jednoduchým aktem násilí bych zničil celý vesmír. Ještě že jsem duševně zdravý.

Pro techniky projektu by nebylo nic těžkého zabránit katastrofě: postačovala náhodná změna pozice několika součástí prstence. Systém musel být neustále udržován v rovnováze, protože gravitace Jupiterových oběžnic by více než milion kilometrů široký urychlovač částic zničila za méně než minutu. Samozřejmě, proti kratičkému časovému okamžiku, o který šlo, byla minuta jako celé věky. Dost času na to, aby částice dokončila jeden oběh a vytvořila superenergii, která ukončí vše.

Navzdory vlastnímu přesvědčení jsem Petera začínal mít rád. Byl to otrokář, ale sebe honil víc než mne nebo Amelii. Byl temperamentní a sarkastický a vybuchoval skoro stejně pravidelně jako Starý věrný v Yellowstone parku. Ale ještě jsem se nesetkal s nikým tak bezvýhradně oddaným vědě. Žil jako mnich ztracený ve své lásce v duchovno.

Alespoň jsem si to myslel.

Ať už jsem používal stimuly nebo ne, pořád jsem měl své tělo vojáka. Ve vojáčkovi jsem cvičil ustavičně, abych se vyhnul křečím; na univerzitě jsem na sobě denně pracoval střídaje hodiny učení s hodinami strávenými v tělocvičně na posilovacích strojích. Takže jsem se mohl obejít beze spánku, ale ne bez cvičení. Každý den ráno za úsvitu jsem si dal krátkou pauzu a šel jsem si zaběhat.

Během svých ranních tréninků jsem systematicky prozkoumával centrum Washingtonu, kousek jsem se svezl metrem a při tom jsem se vydal každý den jiným směrem. Prohlédl jsem si většinu památníků (někomu, kdo si skutečně vybral stát se vojákem, by určitě připadaly dojímavější), a když jsem se cítil na nějaký ten kilometr navíc, dostal jsem se až k washingtonské zoologické zahradě a k Alexandrii.

Peter se smířil s tím, že musím cvičit, abych se vyhnul křečím. Říkal jsem, že si tím zároveň čistím hlavu, ale on tvrdil, že jeho hlava je čistá dost a jediné cvičení, které provozuje, je zápas s kosmologií.

Tak docela pravda to nebyla. Pátého dne jsem doběhl skoro až k zastávce metra, když jsem zjistil, že jsem si zapomněl svou kartu. Poklusem jsem se vrátil zpátky do Peterova bytu a vešel jsem dovnitř.

Svoje normální šaty jsem měl v obývacím pokoji na rozkládacím lůžku, o které jsem se dělil s Amelií. Vzal jsem si kartu z peněženky a vrátil jsem se zpátky ke dveřím, když tu jsem z pracovny uslyšel nějaké zvuky. Dveře byly pootevřené, a tak jsem nakoukl dovnitř. Amelie seděla na okraji stolu, od pasu dolů byla nahá a stehny objímala Peterovu lysou hlavu. Desky stolu se držela tak pevně, až jí klouby na rukou zbělely a hlavu měla zvrácenou ke stropu, obličej zkřivený vyvrcholením.

Velice tiše jsem dveře zavřel a vyběhl jsem ven. Několik hodin jsem běžel tak rychle, jak jsem dokázal, a několikrát jsem se při tom zastavil, abych si koupil vodu a v rychlosti ji vypil. Když jsem se dostal k hraniční bráně mezi D.C. a Marylandem, nepustili mě dál, protože jsem si nevzal pas. Nechal jsem běhání a zapadl jsem do podniku nazvaného Hraniční bar. Ledový vzduch uvnitř ostře čpěl tabákem, který je v D.C. legální. Vypil jsem litr piva a pak jsem pomalu

uskrával další litr prokládaný panáky.

Kombinace stimulek a alkoholu není nic příjemného. Vaše mysl se z toho rozběhne do všech směrů.

Když jsme spolu já a Amelie začali chodit, mluvili jsme o věrnosti a žárlivosti. Byl to svým způsobem generační problém: v době, kdy jsem byl v pubertě a na počátku zletilosti, byly v módě nejružnější sexuální experimenty a výměny partnerů založené na pravidlu, že sex je biologická záležitost a láska je něco jiného, takže páry mohou zdolávat obě tyto věci nezávisle na sobě. O patnáct let dříve, když v tom věku byla Amelie, bylo všeobecné mínění mnohem konzervativnější - žádný sex bez lásky a pak monogamie až navěky.

Tehdy svolila řídit se mými principy - nebo mou bezprincipností, jak se z jejího úhlu pohledu mohlo zdát - přestože si nikdo z nás nemyslel, že bychom svého práva na svobodu opravdu využívali. Jenomže ona ho teď využila a mě to z nějakého důvodu zdrtilo. Ještě před rokem bych ochotně využil příležitosti pomilovat se se Sárrou, ať už s propojením nebo bez. Jaké jsem měl tedy právo cítit se raněný, když ona udělala totéž? S Peterem žila už nějaký čas těsněji než leckteré manželské páry, respektovala jeho výjimečnost, a když ji požádal o sex, proč by neměla říct ano?

Jenže já jsem cítil, že to byla ona, kdo o sex žádal. A docela určitě si ho užívala.

Dopil jsem pivo a objednal jsem si mraženou kávu, která chutnala jako studená kyselina z akumulátoru, dokonce i když jsem si do ní dal tři cukry.

Věděla, že jsem je viděl? Dveře jsem zavřel čistě mechanicky, ale možná si pamatovali, že je nechali pootevřené. Ovšem mohl je zabouchnout i průvan z klimatizace.

„Vypadáš osaměle, vojáku.“ Běhal jsem ve vojenské pracovní uniformě pro případ, že bych dostal chuť na pivo mimo přiděl. „Vypadáš smutně.“ Byla hezká, světlavá a mohlo ji být tak dvacet.

„Díky,“ odpověděl jsem, „ale jsem v pořádku.“

Posadila se na stoličku vedle mne a ukázala mi svůj průkaz: profesionální jméno Zoe, lékařská prohlídka stará jeden den. Od té doby se jí do průkazu podepsal jen jediný zákazník. „Nejsem jenom šlapka. Jsem taky profesionální odbornice na muže a ty nejsi, v pořádku.“ Vypadáš, jako by ses chystal skočit z mostu.“

„Tak mě nech.“

„Huh-uh. Není tu tolik chlapů, aby se jimi mohlo plýtvat.“ Nadzvedla si paruku na zátylku. „A už vůbec ne těch s konektorem.“

Na sobě měla šedavé šaty ze surového hedvábí, které jí volně splývaly po půvabném atletickém těle a odhalovaly všechno a nic: Zboží je tak dobré, že nepotřebuje reklamu.

„Většinu kupónů na zábavu jsem už vyčerpal,“ řekl jsem. „Nemůžu si tě dovolit.“

„Podívej se, já se tím neživím. Můžu dát jednou zadarmo. Máš čtvrták na připojení?“

Měl jsem deset dolarů. „Jo, ale poslyš - hodně jsem pil.“

„Se mnou to nehraje roli.“ Usmála se na mne dokonalým chrupem. „Plná spokojenost, nebo peníze zpátky. Vráťím ti ten čtvrták.“

„Chceš to prostě dělat napojená.“

„A mám ráda vojáky. Taky jsem byla.“

„Ale no tak. Na to nemáš roky.“

„Jsem starší, než vypadám. A už dlouho jsem mimo.“

„Co se stalo?“

Naklonila se ke mně tak, že jsem si mohl prohlédnout její ňadra. „Je jen jediný způsob, jak to zjistit,“ zašeptala.

Konektorová přípojka byla nedaleko. O několik minut později už jsem se tulil v temné a vlhké kóji k té důvěrné cizince, naše vzpomínky a pocity se křížily a mísily se. Cítil jsem, jak náš prst lehce vklouzává do naší vagíny, ochutnal jsem slaná pota a pižmo našeho penisu, když jsme ho sáli, až se ztopořil. Naše ňadra sálala. Stočili jsme se tak, že jsme byli dvě ústa pracující společně. Lehce nás rušila bolest pocházející ze dvou jejich stoliček, které potřebovaly spravit. Bála se zubařů a všechny její krásné přední zuby byly z plastu.

Pomýšlela na sebevraždu, ale nikdy se o ni nepokusila, a když odhalila moje vzpomínky, náš milostný rytmus se zadrhl - ale pochopila to! Strávila jako mechanik jen jediný den, když ji administrativním omylem přidělili do čtyř lovců zabijáků. Viděla umřít dva lidi a dostala nervový šok, její vojáček znehybněl.

O vědě a matematice nevěděla nic, a přestože cítila moje obavy z konce světa, spojila si je prostě s mým pokusem o sebevraždu. Na několik minut jsme přerušili sex a jen jsme se objímali navzájem, sdíleli jsme svůj smutek na úrovni, která se nedá popsat, nezávisle na skutečných vzpomínkách. Myslím, že tady mezi sebou komunikovaly naše tělesné chemie.

Ozvalo se zazvonění dvě minuty před koncem, a tak jsme se znovu začali milovat. Skoro jsme se při tom nepohybovali, k dlouhému pomalému vyvrcholení jsme dospěli jen vnitřními tahy.

A pak jsme spolu stáli v citronové záři odpoledního slunce a pokoušeli se vymyslet, co si říct.

Stiskla mi ruku. „Že už to nikdy neuděláš - nepokusíš se zabít?“ „Myslím, že ne.“

„Já vím, co si myslíš. Ale pořád jsi ještě rozčilený z toho, co se stalo mezi námi a jím.“

„Pomohla jsi mi s tím. Tím, že jsem tě měl, že jsem byl sebou.“ „Ach.“ Podala mi svůj průkaz a já jsem se jí podepsal. „I když jsi to dělala zadarmo?“ zeptal jsem se. „S výjimkou manželů,“ odpověděla. „Myslím vlastních.“ Zamračila se.

„Mám mlhavou vzpomínku na něco.“

Strnul jsem a na zádech mi vyrazil studený pot. „Na co?“ „Byl jsi s ní propojený. Jenom jednou? Jednou a... pak ještě jednou, ale to nebylo doopravdy?“

„Ano. Měla vsazený konektor, ale neměla ho připojený.“

„Aha. Je mi to líto.“ Přistoupila ke mně blíž a prsty se dotkla mé košile. Pak ke mně vzhledla a zašeptala: „Ty věci, co jsem si myslela o tom, že jsi černý... víš, já nejsem rasistka nebo tak...“

„Já vím." Svým způsobem byla, ale ne nenávistná a ne tím způsobem, který se dá ovládat."

„Ti ostatní dva..."

„Netrap se tím." Měla jen dva další černé zákazníky, se kterými byla propojená, a ti byli plní hněvu a zášti. „Jsme taky různí."

„Jsi tak klidný, tak chápavý. Ne chladný. Měla by si tě držet."

„Můžu jí dát tvoje telefonní číslo? Kvůli referencím?"

Zahihňala se. „Nech ji, aby s tím začala. Nech ji, aby to řekla ona."

„Nevím jistě, jestli mě vůbec viděli."

„Jestli to nevědí, dozvědí se to. Musíš jí dát čas, aby si promyslela, co ti řekne." „Dobře. Počkám." „Slibuješ?" „Slibuji."

Postavila se na špičky a políbila mne na tvář. „Kdybys mne potřeboval, víš, kde mě najdeš."

„Jo." Zopakoval jsem její číslo. „Doufám, že budeš mít dobrý den." „Víš, jací jsou chlapi. Nikdy se do ničeho pořádně nedají před západem slunce." Zamávala dvěma prsty a odešla, hedvábí ji umělecky odhalovalo a skrývalo při každém kroku jako živý metronom. V jediném kratičkém okamžiku jsem se ocitl znovu v jejím těle, zalitý hřejivým pocitem uspokojení a touhou po pokračování. Žena, která má ráda svou práci.

Byly tři hodiny; byl jsem pryč už šest hodin. Peter určitě dostal záchvat. Zpátky jsem se svezl metrem a na stanici jsem nakoupil hromadu nejrůznějších zbytečností.

Peter neřekl nic a stejně tak Amelie. Budťo věděli, že jsem je viděl a styděli se, nebo je příliš zaměstnaly starosti s mou nepřítomností. Ať už to bylo jakkoliv, přišla data z Jupiteru z tohoto týdne, což znamenalo několik hodin puntičkářského třídění a několikanásobného kontrolování.

Rozbalil jsem nákupy a připravil jsem na večer kuřecí guláš. Ve vaření jsme se střídali - přesněji řečeno, střídali jsme se Amelie a já; Pete si vždycky poslal pro pizzu nebo činu. Měl nějaký soukromý zdroj peněz a obcházel přidělový systém, protože byl důstojníkem pobřežní hlídky v záloze. Měl dokonce kapitánskou uniformu, pověšenou v plastovém obalu ve výklenku v předsíni, ale nevěděl ani, jestli mu vůbec sedí.

Nové údaje mi poskytl dostatek zaměstnání; pseudooperátorová analýza vyžadovala určité pečlivé přípravy, než jste ji mohli začít prohánět čísla. Snažil jsem se odsunout zneklidňující události toho dne stranou a soustředit se na fyziku.

Dařilo se mi to pouze zčásti. Kdykoliv jsem se podíval na Amelii, vybavil se mi obraz její tváře zkrivené v extázi a zasáhla mne bolest ze vzdoru a pocitu provinilosti kvůli Zoe.

V sedm hodin jsem dal kuře do hrnce s vodou a zasypal ho mraženou zeleninou; nakrájel jsem cibuli a trochu česneku. Všechno jsem to prudce povařil a pak udržoval tři čtvrtě hodiny ve varu. Při tom jsem si nasadil sluchátka a poslouchal jsem nové etiopské skladby. Jsou to nepřátelé, ale hudbu mají zajímavější než my.

Naším zvykem bylo v osm se najíst a pak se dívat alespoň na první část Hodinky Harolda Burleye, výběru z nejnovějších zpráv pořizovaného pro lidi, kteří dokážou číst, aniž by při tom pohybovali rty.

V Kostarice byl dnes klid; bojovalo se v Laosu, Ekvádoru, Rangúnu a Magrebu. Ženevské mírové rozhovory pokračovaly ve svých komplikovaných šarádách.

V Texasu pršely žáby. Měli amatérský videozáznam celé události. Někaký zoolog vysvětloval, že to byla pouze iluze způsobená náhlými místními záplavami. Pche. Tajná zbraň Ngumi; rozeskáčou se po celé zemi a pak najednou vybuchnou a zaplaví nás jedovatým žabím plynem. Já o těchto věcech vím svoje - jsem přece vědec.

V Mexico City byla spotřebitelská demonstrace, která by byla nazývána nepokojí, pokud by se uskutečnila na nepřátelském území. Někdo se oháněl třisetstránkovým manifestem, ve kterém bylo podrobně uvedeno, co se za poslední měsíc skutečně vyrobilo v jejich 'nejpreferovanějších' nanotovárnách. K překvapení všech byly z větší části využívány pro výrobu luxusního zboží pro bohaté. Zprávy poskytované veřejnosti tvrdily něco jiného.

Bližší k domovu se Amnesty International snažila předložit průkazný materiál o aktivitách čtyř lovců zabijáků z 12. divize, obviněných z mučení v zemědělských oblastech Bolívie. Přirozeně to všechno bylo pouze formální; proces bude technickými prostředky zdržován až do tepelné smrti vesmíru. Nebo dokud nebude krystal zničen a vyrobena přesvědčivá falza. Každý, Amnesty international nevyjímaje, věděl, že docházelo k 'černým' operacím, jejichž existence nebyla na divizní úrovni zaznamenávána.

Na celnici u Brooklynského mostu byl zastaven potencionální terorista, který byl okamžitě popraven. Jako obvykle nebyly žádné podrobnosti dostupné.

Disney zveřejnil plány na Disneyworld umístěný na nízké oběžné dráze Země, první odlet byl stanoven za dvanáct měsíců. Peter poznamenal, že je to významné pro informaci, kterou z toho bylo možné vydedukovat. Oblast kolem napůl dokončeného kosmodromu Chimborazo byla už více než rok 'pacifikovaná'. Disney by se stavbou vůbec nezačal, kdyby neměl záruky, že bude existovat způsob, jak dostat nahoru zákazníky. Takže zase budeme mít rutinní civilní kosmické lety.

Při večeři jsme se Amelie a já podělili o láhev vína. Prohlásil jsem, že se chci před další prací pár hodin prospat, a Amelie řekla, že se ke mně připojí.

Když skončila v koupelně a vklouzla ke mně, choulil jsem pod příkrývkou a nespál jsem. Chvilí ležela bez hnutí, nedotýkala se mne.

„Je mi líto, že jsi nás viděl," řekla.

„Domluvili jsme se na tom od začátku. Na svobodě."

„Neříkám, že lituji, že jsem to udělala." Obrátila se na bok a skrze tmu se na mne podívala. „I když možná ano. Říkala jsem, že lituji, že jsi nás viděl."

To mělo logiku. „Takže to takhle bylo vždycky? Jiní muži?" „Skutečně chceš, abych ti na to odpověděla? Pak bys mi musel odpovědět na stejnou otázku."

„To je snadné. Jen jediná žena, jedenkrát: dnes." Položila mi dlaň na prsa. „Je mi to líto. Teď se cítím jako skutečná mrcha." Polechtala mne palcem v místě, kde mi bilo srdce. „Bylo to pouze s Peterem a jen od té doby, kdy jsi... kdy sis vzal ty pilulky. Já jen... já nevím. Nedokázala jsem se s tím smířit."

„Neřekla jsi mu proč."

„Ne, říkala jsem ti to. Myslí si, že jsi byl nemocný. Nepatří k lidem, kteří naléhají, když jde o podrobnosti."

„Ale patří k mužům, kteří naléhají... když jde o něco jiného."

„Ale jdi." Přitiskla se ke mně po celé délce těla. „Většina svobodných mužů neustále signalizuje, že jsou k mání. Nemusel ani žádat. Myslím, že stačilo, abych mu položila ruku na rameno."

„A pak se odevzdala nevyhnutelnému."

„Myslím, že ano. Pokud chceš, abych tě požádala o odpuštění, tak žádám."

„Ne. Miluješ ho?"

„Cože? Petera? Ne."

„Pak je případ uzavřen." Převalil jsem se na bok, objal jsem ji, pak jsem ji prstem dloubl do zadku a lehce zatlačil.

„Pojďme udělat trochu hluku."

Dokázal jsem začít, ale ne skončit; splaskl jsem uvnitř ní. Když jsem se pokusil pokračovat rukou, řekla ne, prostě se vyspíme. Nemohl jsem.

Případ samozřejmě uzavřen nebyl. Setkání se Zoe se mu stále vracelo, rezonovalo se všemi komplikovanými city, které pořád ještě cítil ke Carolyn, mrtvé už více než tři roky. Sex s Amelií se od toho lišil jako svačina od hostiny. Kdyby chtěl každý den hodovat, v Portobelu i v Texasu byly tisíce konektoraček více než ochotných spolupracovat. Tak hladový však nebyl.

A přestože oceňoval Ameliinu přímost, nebyl si jist, že jí bezvýhradně věří. Kdyby k Peterovi přece jen něco cítila, mohla o tom pod tlakem situace lhát, aby ochránila Julianovy city. Když měl obličej zabořený v jejím ženství, nezúčastněně docela jistě nevypadala.

Ale na tohle všechno bude čas později. Julian konečně usnul, několik sekund před tím, než zazvonil budík. Zašmátral rukou po krabičce stimulek a vzali si je oba. Když se oblékli, pavučiny v jejich hlavách se pomalu začaly rozpouštět a Juliana dělil od další matematiky jen šálek kávy.

Jakmile prohnali zpracovatelským mlýnkem nejčerstvější údaje - Julian moderním postupem a Peter metodou pokusů a omylů - všichni tři byli přesvědčeni. Amelie zapsala výsledky; půl dne strávili zkracováním a korigováním a pak článek poslali do Astronomického žurnálu.

„Spousta lidí bude bažit po našich hlavách," řekl Peter. „Plánuji se tak na deset dní uklidit a nebrat telefon. Nejméně týden budu spát."

„Kam pojeděš?" zeptala se Amelie.

„Mám jedno místočko na Panenských ostrovech. Chcete přijet?"

„Ne. Tam bych se necítila doma." Všichni se nervózně zasmáli. „Stejně musíme učit."

Trochu jsme o tom diskutovali, optimisticky, pokud šlo o Petera, a podrážděně v případě Amelie. Tento týden už promeškala jednu nebo dvě vyučovací hodiny, tak proč ne víc? Protože už jich promeškala tolik, odsekla.

Julian a Amelie odletěli zpátky do Texasu naprosto vyčerpaní a pořád na stimulkách, protože si nemohli dovolit odpašnout před koncem týdne. Vrátili se k vyučování a přednáškám a čekali, až se jejich svět rozpadne. Žádný z jejich kolegů nebyl předplatitelem Astronomického žurnálu a zjevně ani nebyl žádný z nich požádán o konzultaci.

V pátek ráno dostala Amelie jadrnou zprávu od Petera: „Číslo s naším článkem vyjde dnes odpoledne. Optimismus."

Julian byl v přízemí. Zavolala mu a ukázala mu zprávu. „Myslím, že bychom se měli vytrazit," řekl. „Jestli se to Makro dozví předtím, než odejde z kanceláře, zavolá si nás nahoru. To klidně může počkat do pondělka."

„Jsi zbabělec," odpověděla. „Já taky. Co kdybychom odešli do Speciálu sobotní noci dřív? Nějaký čas bychom mohli zabít v genové zoologické zahradě."

Genová zoo bylo muzeum genetických experimentů, zařízení, které bylo ustavičně zavíráno bojovníky za práva zvířat a znovu otevíráno právníky. Toto soukromé vlastněné muzeum bylo zdánlivě expozicí skvělých úspěchů genového inženýrství. Ve skutečnosti to bylo oblodárium, jedna z nejvyhledávanějších atrakcí v Texasu. Přestože bylo od Speciálu sobotní noci vzdálené pouze deset minut chůze, od chvíle, kdy bylo naposledy znovu otevřeno, v něm nebyli. Od té doby tam přibyla spousta nových exponátů.

Některé z konzervovaných druhů byly fascinující, ale skutečnou atrakcí byli živí jedinci, opravdová zoologická zahrada. Nějakým způsobem se jim podařilo vytvořit hada s dvanácti nohama - nedokázali jej však naučit chodit. Pokaždé vykročil všemi šesti, páry nohou současně a tak se vlastně pohyboval metodou ustavičných pádů, což nevypadalo jako velký pokrok proti plazení. Amelie podotkla, že připojení nohou k nervovému systému zvířete naprosto zjevně odpovídá schématu obdobnému pro žebra normálního hada, jež se při lezení pohybují současně.

Ale i kdyby se podařilo vytvořit pohyblivějšího hada, jeho hodnota byla přinejmenším sporná. Ubohé stvoření bylo od samého počátku nepochybně míněno jen jako kuriozita, ovšem některá další zvířata měla i jiné praktické upotřebení než strašení dětí: například pavouk velký jako polštář, který snoval na rámu silnou pavučinu jako živý tkalcovský stav.

Látka nebo rohož, kterou takto vyrobil, se používala v chirurgii.

Byla tam i trpasličí kráva vysoká méně než metr, která budila dojem, že se k ničemu užitečnému nehodí. Julian prohodil, že by mohla pokrýt denní potřebu smetany do kávy lidí, jako jsou oni, jen kdyby vymysleli způsob, jak ji podojit. Jako normální kráva se ani nepohybovala: zvědavě pobíhala po kleci způsobem, který nasvědčoval, že je nejspíš geneticky spřízněná se stavěcím psem.

Abychom ušetřili peníze a kupóny, dali jsme si ke svačině chléb se sýrem z jídelního automatu v zoo. Poblíž jsme

objevili zastřešené prostranství s piknikovými stolky, které tam při naší minulé návštěvě ještě nebylo. V odpoledním vedru jsme měli stůl jen pro sebe.

„Tak kolik toho řekneme partě?“ zeptal jsem se, když jsem krájel čedar plastovým nožem na drolivé kousky. Měl jsem samozřejmě svůj sklenářský nůž, ale ten by z něj udělal fonde nebo také bombu.

„O tobě? Nebo o projektu?“

„Tys tam nebyla od té doby, co jsem byl v nemocnici?“ Zavrtěla hlavou. „Tak na to nezaváděj řeč. Myslím, že bychom se měli zmínit o Peterově objevu; o našem objevu.“

„Nevím, proč bychom neměli. Zítra už to bude vědět každý.“

Navrhl jsem na krajíček chleba nerovnou hromádku sýra a přesunul jsem ho na její ubrousek. „Raději budeme mluvit o tomhle než o mně.“

„Stejně to budou vědět. Marty určitě.“

„S Martym si promluví. Jestli mi k tomu dá příležitost.“

„Možná, že tě konec vesmíru přece jen odsune do pozadí.“

„Dodá to věcem správnou perspektivu.“

Skoro kilometrová cesta do Speciálu sobotní noci byla prašná a parná, dokonce i když se slunce už chýlilo k západu; prach byl jako mletá křída. Když jsme se ocitli v klimatizovaných prostorech, oba jsme si oddechli. Marty a Belda už tam byli a dělili se o tácek s předkrmem. „Juliane! Jak se máš?“ pozdravil mne Marty s pečlivě odměřenou neutralitou v hlase.

„Teď už dobře. Co kdybychom si o tom promluvíli později?“ Přikývl. Belda neřekla nic a soustředila se na pitvu garnáta. „Něco nového s tím Rayovým projektem? Myslím ten s empatií.“

„Máme spoustu nových údajů, ačkoliv Ray by ti o tom řekl víc. To bylo strašné, to s těmi dětmi - v Iberii?“

„V Liberii,“ opravil jsem ho.

„Studovali jsme tři z přímých účastníků. Bylo to pro ně zlé.“

„Zlé to bylo pro všechny. Hlavně pro ty děti.“

„Netvoří,“ řekla Belda a vzhlédla. „Víš, že mne politika nezajímá a mateřské city také nejsou moje slabost. Ale co to bylo za lidi, když si vymysleli něco tak strašného a doufali, že to pomůže jejich věci?“

„To není jen vojenská mentalita,“ řekla Amelie. „Oni to udělali svým vlastním lidem.“

„Většina přivřenců Ngumi si myslí, že jsme to udělali my,“ řekl Marty. „Podle nich jsme to jen tak narafičili, aby to vypadalo na ně... jak jsi právě řekla, nikdo by tohle neudělal vlastním lidem. To jim jako důkaz stačí.“

„Ty si myslíš, že to takhle cynicky plánovali od začátku?“ zeptala se Amelie. „Nedokážu si to představit.“

„Ne, doneslo se k nám - je to důvěrné a neověřené - že to má na svědomí jeden šílený důstojník s hrstkou pomahačů. Všichni byli odklizeni a psychologové z Ngumi, pokud nějaké mají, teď kolem toho dělají kouřovou clonu a snaží se dokázat, že my jsme zničili školu plnou nevinných dětí, abychom ukázali, jak nemilosrdná Ngumi je, když samozřejmě každý ví, že její armáda vyšla z lidu a je tu pro lidi.“

„A oni to spolklí?“ zeptal jsem se.

„Větší část Střední a Jižní Ameriky ano. Copak ses nedíval na zprávy?“

„Jen sporadicky. Co to byl za povyk kolem Amnesty International?“

„Ale, to jen armáda nechala jednoho z jejich právníků, aby se pod podmínkou mlčenlivosti napojil na záznamy, které si vyžádal. Ověřil si tak, že lidé byli tím zvěrstvem skutečně překvapeni, někteří až zděšeni. V Evropě a dokonce i v Africe a Asii jsme teď čistí. Z jihu zprávy nemáme.“

Asher a Reza přišli spolu. „Hej, vítejte zpátky, vy dva. Utekli jste a vzali jste se?“

„Utekli jsme,“ odpověděla Amelie rychle, „ale k práci. Byli jsme ve Washingtonu.“

„Státní záležitost?“ zeptal se Asher.

„Ne. Ale po víkendu bude.“

„Vypáčíme to z tebe? Nebo je to příliš technické?“

„Ne, technické to není, alespoň ne ta nejdůležitější část.“ Obrátila se na Martyho. „Přijde Ray?“

„Ne, má rodinné důvody.“

„Dobře. Dejte si něco k pití. Julian a já vám máme co vyprávět.“

Jakmile číšník donesl víno, kávu a whisky a zase odešel, Amelie začala líčit hrozbu zkázy intergalaktických rozměrů. Tu a tam jsem doplnil nějakou podrobnost. Nikdo nás nepřerušoval.

Pak zavládlo dlouhé ticho. Tolik po sobě jdoucích sekund ticha tu patrně nebylo za všechny ty roky, co se naše skupina ve Speciálu sobotní noci scházela.

Asher si odkašlal. „Samozřejmě, odborná jury se k tomu ještě nevyjádřila. Myslím písemně.“

„To je pravda,“ připustila Amelie. „Ale skutečnost, že Julian a Peter dospěli ke stejným závěrům - až na osm platných číslí! - s použitím různých výchozích bodů a dvou odlišných metod... víte, jury není to, co mi teď dělá starosti. Spíš se bojím, jak politici zareagují při představě zrušení tak velkého projektu. A trochu si dělám starosti, kde budu pracovat za rok. Za týden.“

„Ach,“ řekla Belda. „Se stromy jste si poradili dobře. Určitě jste při tom mysleli i na les.“

„Že je to zbraň?“ řekl jsem a Belda pomalu přikývla. „Ano. Je to konečná, absolutně ničivá zbraň. Je třeba ji rozebrat.“

„Ale les je mnohem větší,“ namítla Belda a usrkla kávu. „Předpokládáme, že bude nejenom rozebrána - bude zlikvidována beze stopy. Projdete veškeré záznamy a vymažete každou linii, která vede k projektu Jupiter. Pak se do toho vloží šílenci z vlády a nechají zabít každého, kdo o tom kdy slyšel. Co se stane pak?“ „Nevím,“ odpověděl jsem, „řekni mi to.“ „To je přece jasné. Za deset let, nebo za sto, nebo za milion přijde někdo s naprosto stejnou myšlenkou. Bude také zlikvidován. Ale za dalších deset nebo milion let s tím přijde zase někdo jiný. Dříve nebo později někdo začne

vyhrožovat, že to použije. Nebo ani vyhrožovat nebude a prostě to udělá. Protože bude nenávidět svět tolik, že si bude přát, aby skončil."

Zavládlo další dlouhé ticho. „Tím je vyřešena jedna záhada," řekl jsem nakonec. „Lidé se často diví, odkud se vzal fyzikální zákon. Všechny zákony, které řídí chod hmoty a energie, musely vzniknout s tou špendlíkovou hlavičkou, ze které vznikla Diaspora. Zdá se to nemožné nebo zbytečné."

„Jestli má Belda pravdu," řekla Amelie, „fyzikální zákon tu byl vždycky. A před dvaceti miliardami let někdo stiskl knoflík „reset"."

„A o nějaké ty miliardy let dřív to někdo udělal před ním," přisvědčila Belda. „Vesmír trvá jen tak dlouho, dokud se v něm nevyvinou bytosti, jako jsme my." Věčkem ze svých kostnatých prstů ukázala na Amelii a na mne. „Lidé jako vy dva."

Nu, problém počátku se tím vlastně zase neřešil: jednou to přece muselo být poprvé.

„Teď mě napadlo," řekl Reza, „v milionech galaxií kolem nás musejí existovat civilizace, které učinily stejný objev. Tisíckrát nebo miliónkrát. Evidentně musí existovat něco, co jim znemožňuje to doopravdy udělat, myslím všechny nás zničit."

„Vývojově to překonaly," řekl Asher. „Škoda, že my ne." Zamíchal kostkami ledu ve sklenici whisky. „Kdyby měl ten knoflík Hitler ve svém bunkru... nebo Caligula, Čingischán..."

„Hitlerovi ten vlak ujel pouze o jediné století," řekl Reza. „Myslím, že náš vývoj od té doby nevyhloučil možnost, že se objeví další."

„A nikdy nevyhloučí," řekla Belda. „Agresivita patří mezi přetrvávající znaky. To ona nás staví na vrchol potravní pyramidy."

„Spolupráce," opravila ji Amelie. „Agresivita na šavlozubého tygra neplatila."

„No dobře, tak tedy jejich kombinace," připustila Belda.

„Spolupráce a agresivita," řekl Marty. „Tak to je četa vojáků nejvyšším výrazem lidské nadřazenosti nad zvířaty."

„Podle některých z nich bys to těžko mohl tvrdit," podotkl jsem. „Někteří jako by spíš degenerovali."

„Ale dovol, abych chvíli pokračoval ve stejném směru." Marty vztyčil prst. „Uvažujte třeba takhle: závod s časem už začal. Někdy v příštích deseti nebo milionu let musíme odklonit lidský vývoj od agresivního chování. Teoreticky to není nemožné. Už jsme přesměrovali vývoj mnoha jiných druhů."

„U některých v jediné generaci," odpověděla Amelie. „Kousek odsud je jich plné zoo."

„Rozkošné místo," mínila Belda.

„Mohli bychom to udělat v jediné generaci," řekl Marty klidně. „Nebo rychleji." Ostatní se na něj podívali.

„Juliane," řekl, „proč mechanici nezůstávají ve vojáčkách déle než devět dní?"

Pokrčil jsem rameny. „Únava. Když v něm zůstaneš příliš dlouho, odpadneš."

„Takhle ti to řekli. Takhle to říkají všem. Myslíš si, že je to pravda." Rozpačitě se rozhlédl. Přestože byli jediní lidé v místnosti, ztišil hlas. „Je to tajné. Velice tajné. Kdyby se Julian měl vrátit do čety, nemohl bych mu to říct, protože pak by se to dozvěděla spousta lidí. Ale vám všem můžu důvěřovat."

„S vojenským tajemstvím?" zeptal se Reza.

„Vojáci to také neví. Ray a já to před nimi tajíme, i když to není lehké.

V Severní Dakotě stojí rekonvalescenční ústav s šestnácti chovanci. Ve skutečnosti jsou zdraví. Zůstávají tam dobrovolně, protože si uvědomují, že musejí."

„Lidé, na kterých jsi pracoval ty a Ray?" zeptal jsem se.

„Přesně tak. Před více než dvaceti lety. Teď jsou všichni středního věku a pravděpodobně budou muset strávit zbytek života v izolaci."

„Co jste jim k čertu udělali?" zeptal se Reza.

„Osm z nich bylo napojených na vojáčky tři týdny najednou. Ostatních osm šestnáct dní."

„A to je vše?" zeptal jsem se.

„To je vše."

„Zešíleli z toho?" zeptala se Amelie.

Belda se zasmála - ten zvuk neslychali často a nezněl vesele. „Vsadím se, že ne. Vsadím se, že naopak přišli k rozumu."

„Belda se skoro trefila," přisvědčil Marty. „Má svůj nepříjemný způsob, jak číst lidem myšlenky bez dobrodini elektroniky."

Stalo se to, že po několika týdnech ve vojáčkách už paradoxně nemůžeš být vojákem."

„Nemůžeš zabíjet?" zeptal jsem se.

„Nemůžeš ani nikoho úmyslně zranit, pokud se nejedná o záchranu vlastního života. Nebo životů jiných. Trvale to změní tvůj způsob myšlení a vnímání; stav přetrvává, i když tě odpojí. Příliš dlouho jsi byl uvnitř jiných lidí a sdílel jejich identitu. Ublížit někomu jinému by pro tebe bylo stejně bolestné jako ublížit sobě."

„Ale pacifisté v pravém slova smyslu to nejsou," řekl Reza. „Ne, pokud dokážou zabít v sebeobraně."

„To je individuální. Někteří by raději zemřeli, než by zabili, třeba i v sebeobraně."

„Tohle se tedy stává lidem, jako je Candi?" zeptal jsem se. „Vlastně ne. Lidé jako ona byli vybráni pro svou schopnost empatie, soucitu. Dalo by se je čekat, že v nich napojení tyto vlastnosti posílí."

„Ke svým experimentům jsi použil náhodně vybrané lidi?" zeptal se Reza.

Přikývl. „První byli náhodně vybraní placení dobrovolníci, vysloužilí vojáci. Ale ve druhé skupině už ne." Naklonil se dopředu. „Polovina z nich byli zabijáci ze speciální jednotky. Druhou polovinu tvořili civilisté usvědčení z vraždy."

„A stali se z nich... ušlechtilí?" zeptala se Amelie. „Správný pojem by byl „humánní", opravil ji Marty. „Chceš říct, že když četa lovců zabijáků zůstane napojená dva týdny," řekl jsem, „promění se v jehňátka?"

„Dá se to předpokládat. Experimenty se přirozeně uskutečnily v době, kdy lovci zabíjící ještě neexistovali; dřív, než byli vojáci používáni ve válce.“

Asher mlčky naslouchal. „Připadá mi absurdní předpokládat, že vojáci tvůj pokus nezopakovali. Pak vymysleli způsob, jak eliminovat tu rušivou úchylku, pacifismus. Humanismus.“

„Vyloučené to není, Ashere, ale nepravděpodobné. Jednosměrně bývám napojen na stovky zástupců ozbrojených sil, počínaje vojny a generály konče. Kdyby někdo z nich přišel do styku s experimentem nebo o něm alespoň slyšel, věděl bych to.“

„Ne, pokud by byl každý z nich napojen také jen jednosměrně. A pokud subjekty experimentu izolovali stejně jako vy - nebo je odstranili.“

Následovala chvíle ticha. Mohli vojenští vědci nepohodlné svědky zabít?

„Tu možnost musím připustit,“ řekl Marty, „ale pravděpodobná není. Ray a já koordinujeme veškerý válečný výzkum týkající se vojáků. Samozřejmě, že je možné, aby někdo schválil, připravil a uskutečnil takový projekt. Stejně jako je možné hodit si stokrát za sebou minci, aby pokaždé padla hlava.“

„To je zajímavé, že sis vzpomněl na čísla, Marty,“ řekl Reza. Něco si čmáral na ubrousek. „Vezmi si scénář ideálního případu, ve kterém všichni souhlasí, že se nechají humanizovat, a pěkně se seřadí do fronty na napojení. Za prvé, každý desátý až dvanáctý při tom umře nebo se zblázní. Takže už teď se snažím vymyslet, jak se z toho vyzout.“

„No, nevíme přece?“

„Nech mě ještě chvíli pokračovat. Pokud to bude jen každý dvanáctý, pak jsi zabil šest set milionů lidí, jen abys získal jistotu, že zbytek nikoho nezabije. Už teď jsi dokázal, že Hitler vedle tebe vypadá jako amatér, předčil jsi ho nejméně o dva řády.“

„Řekl bych, že to nebude všechno,“ poznamenal Marty.

„Samozřejmě. Kolik máme vojáků, šest tisíc? Řekněme, že jich postavíme sto tisíc. Každý musí strávit dva týdny napojený - a to až poté, co se podrobí pětidenní operaci mozku včetně zotavení. Řekněme dvacet dní na osobu. Předpokládejme, že operaci přežije nějakých sedm miliard lidí, to je sedm tisíc na každý stroj. Ať počítám, jak počítám, je to sto čtyřicet tisíc dní. Skoro čtyři sta let. Pak budeme žít všichni šťastně až do smrti - tedy ti, kteří v té době budou žít.“

„Ukaž, podívám se.“ Reza podal ubrousek Martymu. Ten sledoval sloupce čísel prstem. „Zapomněl jsi na skutečnost, že nepotřebuješ celého vojáčka. Stačí základní mezimozkové propojení a čtyři kapačky pro vyživování. Takových zařízení můžeme vyrobit milion, ne sto tisíc. Deset milionů. To by zkrátilo časový horizont na čtyři roky.“

„Jenže pořád tu máš půl miliardy mrtvých,“ namítla Belda. „Pro mne je to čistě akademická záležitost, protože já mám v plánu žít už jen několik málo let. Ale připadá mi, že žádáš příliš vysokou cenu.“

Asher stiskl tlačítko přivolávající číšníka. „To všechno jsi nevymyslel jen tak spatra, Marty. Jak dlouho už o tom uvažuješ, dvacet let?“

„Tak nějak,“ připustil a pokrčil rameny. „Na to ani nepotřebuješ konec světa. Nad propastí se potácíme už od Hirošimy. Vlastně od první světové války.“

„Tajný pacifista ve službách armády?“ opáčila Belda.

„Nikoliv tajný. Armáda teoretický pacifismus toleruje - vezmi si Juliana - pokud ti to nepřekáží v práci. Většina generálů, které znám, by sama sebe označila jako pacifisty.“

Přišel číšník a vyslechl si objednávku. Když odešel, řekl jsem: „Marty má pravdu. Nejde jen o projekt Jupiter. Existuje mnoho výzkumných linií, které mohou v konečném důsledku vést k sterilizaci nebo zničení planety. I když v tom případě zbytek vesmíru přežije.“

„Ty už konektor máš,“ poznamenal Reza a napil se. „Ty nehlasuješ.“

„A co lidé jako já?“ otázala se Amelie. „Ti, kteří se napojit zkusili, a neuspěli? Možná bys nás mohl zavřít do koncentračních táborů, kde nikomu neublížíme.“

Asher se zasmál. „Ale no tak, Blaze. To je jen duševní cvičení. Marty přece nemůže myslet vážně?“

Marty uhodil pěstí do stolu. „Ztraceně, Ashere! Nikdy v životě jsem nemluvil vážněji!“

„Pak jsi blázen. K něčemu takovému nikdy nedojde.“

Marty se obrátil na Amelii. „Není to tak dávno, co nemohl být napojen žádný člověk. Pokud se kvůli projektu Jupiter - kvůli projektu Manhattan - stane nutností se s tím vypořádat, dokážeme to!“ Pak se obrátil na Rezu: „Totéž platí o té tvé půl miliardě mrtvých. Samozřejmě, že to není něco, s čím bychom se dokázali vypořádat přes noc. Chce to spoustu pečlivosti, řízený výzkum, zdokonalení techniky - a úmrtnost se rapidně sníží, možná až na nulu.“

„V tom případě klidně přestaň používat eufemismy,“ řekl Asher. „Obviňuješ armádu z vraždy. Samozřejmě, to by dělat měli, ale měli by zabíjet lidi na druhé straně.“ Marty se zatvářil znateně. „Když tvrdíš, že by instalace konektorů mohla být bezpečná, proč armáda nepočká s výrobou dalších mechaniků, až bude bezpečná?“

„Jinými slovy říkáš, že ten, kdo vraždí, není armáda, ale já. Výzkumníci jako já a Ray.“

„Ale no tak, nebuď tak dramatický. Jsem si jist, že děláte, co je ve vašich silách. Ale vždycky mi připadalo, že lidská cena zaplacená za tento projekt byla příliš vysoká.“

„Souhlasím,“ řekl Marty, „a nejde jen o každého dvanáctého, který zemře při instalaci. Mechanici mají neúnosně vysokou úmrtnost na srdeční selhání.“ Odvrátil se ode mne pohledem. „Pak můžeš připočíst sebevraždy ve službě a po jejím skončení.“

„Úmrtnost mezi vojáky je vysoká,“ řekl jsem. „To není nic nového. Ale to je jen další argument: odstraňme vojnu jako zaměstnání.“

„Předpokládejme, že bychom mohli najít způsob, jak úspěšně připojit sto procent lidí, s nulovou úmrtností. Stejně

neexistuje způsob, jak všechny přesvědčit, aby s tím souhlasili. Už vidím, jak se vzbouřenci z Ngumi staví do řady, aby si nechali provrtat lebky ďábelskými vědci Aliance! K čertu, vždyť by sis neporadil ani s vlastními lidmi. Jakmile se nějaký generál domákne, co tady pečeš, je s tebou amen. Je z tebe kompost!"

„Možná ano. Možná ano." Číšník nám donesl pití. Marty se na mne podíval a zamnul si bradu. „Cítíš se na napojení?"

„Proč ne?"

„Zítra v deset?"

„Budu mít čas do dvou."

„Přijď ke mně. Potřebuji tvůj vstup."

„Chcete se propojit a společně změnit svět?" zeptala se Amelie. „Zachránit vesmír?"

Marty se zasmál. „Tak tohleto přesně v plánu nemám." Ale měl, doslova.

Aby se dostal do Martyho laboratoře, musel Julian šlapat na kole půl druhého kilometru v dešti, takže nedorazil v příliš veselé náladě.

Marty pro něj našel ručník a laboratorní plášť proti průvanu z klimatizace. Seděli na židlích s rovnými opěradly u vyšetřovacího lůžka, dvoupostele vybavené integrálními přílbami. Byl odtamtud krásný výhled na deštěm smáčený kampus o deset pater níže.

„Dal jsem svým asistentkám sobotní volno," řekl Marty, „a hovory jsem přesměroval do své kanceláře doma. Nikdo nás nebude rušit."

„Při čem?" zeptal se Julian. „Co máš za lubem?"

„Dokud se nepropojíme, nevím jistě. Ale stejně bych chtěl, aby to zůstalo jen mezi námi." Ukázal na datovou konzolu na opačné straně místnosti. „Kdyby tu byla některá z mých asistentek, mohla by se napojit a špehovat nás."

Julian začal zkoumat vyšetřovací lůžko. „Kde je vypínač?" „Žádný nepotřebujeme. Stačí, když si pomyslíš ‚dost‘, a spojení se přeruší." Julian pochybovačně přikývl. „Je to novinka. Vůbec mne nepřekvapuje, že jsi o tom ještě neslyšel."

„Jinak to řídíš ty."

„Nominálně. Řídím sensorium, ale to je pro konverzaci nepodstatné. Jestli chceš, můžu to přepnout." „Jednosměrně?"

„Můžeme začít na jednosměrném a přejít na omezený obousměrný konverzační tok, pokud se na tom oba shodneme."

Jak Julian věděl, Marty se s nikým hloubkově propojit nemohl; tato schopnost mu byla z bezpečnostních důvodů odejmuta. „Nebude to, jako když jsi se svou četou. Nebudeme si moci číst navzájem myšlenky. Jen komunikovat rychleji a jasněji."

„Dobře." Julian se vyhoupl na lůžko a zhluboka se nadechl. „Dáme se do toho." Oba ulehli a opřeli se šijemi o měkké límce, stáhli plastické návleky z vodních trubiček a pak pohybovali hlavami tak dlouho, až konektory s tichým cvaknutím zaskočily. Přední část jejich příleb se automaticky zavřela.

O hodinu později se jejich masky znovu odklopily. Julian měl obličej mokrý potem.

Marty se posadil a tvářil se osvětlený. „Mýlím se?" „Nemyslím. Ale stejně bych raději zajel do Severní Dakoty." „Teď na to máš hezké počasí. Suché."

Když jsem odcházel z Martyho laboratoře, nepršelo, ale to se ukázalo být pouze dočasné. Viděl jsem, jak se ke mně blíží bouřková linie, ale zatím byla právě nad studentským střediskem. Zamkl jsem kolo a dvěma jsem prošel přesně v okamžiku, kdy udeřil první hrom.

Pod kopulí na střeše budovy byla světlá a hlučná kavárnička. Byl to hezký pocit. Strávil jsem příliš dlouhou dobu usidlený ve dvou lebkách, pozorováním přehrabování se v mozcích.

Na to, že byla sobota, tu bylo nezvykle plno, myslím, že kvůli počasí. Vystát frontu a objednat si šálek kávy a rohlík mi trvalo deset minut a pak jsem zase nenašel místo k sezení. Ale pod kopulí byly i vysoké bufetové stoly, u kterých se dalo jíst ve stoje.

Zde je shrnutí toho, co jsem se dozvěděl z Martyho mozku:

Údaj deset procent neúspěšných instalací konektoru nevystihuje skutečnou situaci. Podle hrubé statistiky 7,5% lidí, kteří se podrobili této operaci, zemřelo, 2,3% skončilo s těžkým mentálním postižením, 2,5% bylo poškozeno lehce a 2% z toho vyjdou jako Amelie, bez poškození, ale také bez funkčního konektoru.

Tajná část této statistiky však uvádí, že více než polovina úmrtí připadá na mechaniky, které zabila přílišná složitost rozhraní vojáků. Mnohá další je nutno připočíst na konto nezkušených chirurgů a špatných operačních podmínek v Mexiku a Střední Americe. V tak velkém měřítku, jaké měl na mysli Marty, by se lidští chirurgové vůbec nepoužívali, pouze jako dozor. Pane bože, robotická mozková chirurgie! Ale Marty tvrdil, že je to o několik řádů snazší, pokud se nepočítá s napojením na vojáčka.

A i kdyby platilo těch deset procent mrtvých, alternativou je stoprocentní úmrtnost, zatlačení života až někam za Hubbleovu zeď.

Ale jak přesvědčit obyčejné lidi, aby to podstoupili? Civilisté, kteří mají o tuto operaci zájem, patří v současnosti k velice úzké skupině: empaté, hledači vzrušení, chronicky osamělí lidé a lidé s vysokými sexuálními nároky. Pak množství lidí, kteří jsou ve stejné pozici jako Amelie: někdo, koho milují, má konektor a oni se s ním chtějí propojit. Základní strategie spočívala v tom nedávat to zadarmo. Ze státu všeobecného blahobytu jsem se naučil, že si lidé neváží věcí, za které nemusejí zaplatit. Stálo by to měsíční příděl kupónů na zábavu - ale ve skutečnosti stejně většinu toho měsíce strávíte v bezvědomí.

Po několika málo letech nastoupí další donucovací faktor: lidé, kteří nebudou humanizováni, budou ve světě méně úspěšní. Možná i méně šťastní, ačkoli to se těžko předvádí.

Další problém byl, co s lidmi, jako je Amelie? Těm nelze nainstalovat funkční konektor, a proto je není možné

humanizovat. Budou handicapováni a budou se bouřit - a budou mít schopnost páchat násilí. Dvě procenta z šesti miliard je 120 milionů lidí. Jeden vlk vždy na čtyřicet devět ovcí, i tak bychom se na to mohli dívat. Marty navrhoval, aby byli zpočátku přesídleni na ostrovy, přičemž by byli všichni humanizovaní ostrované požádáni, aby se vystěhovali.

Při použití nanotováren může žít každý pohodlně kdekoli, a není žádný problém v tom nechat nanotovárny vyrábět nanotovárny, které by se rozdávaly zdarma všem, Ngumi i Alianci.

Ale nejprve bylo třeba humanizovat vojáčky a jejich mechaniky. To znamenalo infiltrovat budovu 31a izolovat ji na dva týdny od vrchního velení. I na to měl Marty plán, Vojenská vysoká škola ve Washingtonu vyhlásí simulované cvičení, které vyžaduje úplnou izolaci.

Já jsem měl být ‚krtkem‘. Marty pozměnil moje záznamy tak, že jsem v nich měl jen snadno pochopitelný případ nervového selhání z vyčerpání. ‚Seržant Class je schopen služby, ale doporučuje se, aby Portobelo využilo jeho vzdělání a zkušeností a zařadilo jej do velitelského kádru.‘ Předtím musel selektivně vyčistit a upravit mou paměť: dočasně jsem zapomněl na svůj pokus o sebevraždu a apokalyptické výsledky projektu Jupiter. Stačilo tedy, abych se vrátil a byl sám sebou.

Moje stará četa by pak jako součást jiného ‚experimentu‘ zůstala napojena dost dlouho, aby se sama zhumanizovala, zatímco já bych byl v budově 31, abych jim otevřel dveře, až přijdou nahradit strážní četu.

Pak by Marty povolal neurochirurga s jeho anesteziologem z Panamy, jejich tým dosahoval při instalacích konektorů fenomenální úspěšnosti devadesáti osmi procent.

Zítřka budova 31, pozítří celý svět. Mohli jsme to začít šířit z Portobela na všechny strany a dolů po velicí linii od Martyho spojky v Pentagonu, takže by brzy byla humanizována celá armáda. Válka by zcela přirozeně skončila. Ale daleko větší boj by teprve začal. Díval jsem se provazy deště na pozemek univerzity a přitom jsem pojídal závin s planými jablky. Pak jsem se opřel zády o sklo, vrátil jsem se na zpátky na zem a zjistil jsem, že jsem stále v kavárně.

Většina lidí kolem mě byla jen o deset nebo dvanáct let mladší než já. Připadalo mi to jako neskutečná, nepřeklenutelná propast. Ale možná, že jsem nikdy tak docela nepatřil do tohoto světa - štěbetání, hihňání, flirtování - ani když jsem byl v jejich věku. Pořád jsem ležel v knihách nebo u počítačové konzoly. Dívky, se kterými jsem se v těch dobách miloval, patřily do stejné dobrovolně klášterní komunity: ochotně se se mnou podělily o několik okamžiků prchavého potěšení a pak se rychle vracely ke knihám. Předtím, než jsem šel na univerzitu, jsem měl stejné lásky až za hrob jako všichni ostatní, ale když mi bylo osmnáct nebo devatenáct, spokojil jsem se se sexem, kterého v té době bylo pro každého dost. Nyní už se kyvadlo přehouplo zpět ke konzervatismu Ameliiny generace.

Změnilo by se všechno, kdyby Marty prosadil svoje řešení - kdybychom my prosadili svoje řešení? Neexistuje nic důvěrnějšího než být napojen, a větší část intenzity pubertálního sexu je živena zvědavostí, kterou by konektor ukojil v jediné minutě. Pak je tu zážitek ze sdílení myšlenek a zkušeností s opačným pohlavím, ale i při tom stále platí, že jste buďto muž nebo žena a několik minut poté, co to zkusíte poprvé, už to pro vás není nic zvláštního. Sám jsem si nasbíral fyzické vzpomínky na porod i potrat, menstruaci i růst ňader. Amelii vždycky zneklidňovalo, že se svou četou sdílím bolestivé menstruace a postmenstruační stavy; že všechny ženy přijímaly s rozpaky mimovolné erekce, ejakulovaly a zjistily, jak mužské pohlaví omezuje vaši chuť, sezení a dávání nohy přes nohu.

Amelie to zakusila, letmo, po méně než dvě minuty v Mexiku. Možná, že část kořenů našich problémů spočívala právě v tom, že to poznala jen letmo. Od našeho nezdařeného pokusu z noci, kdy jsem ji zahlédl s Peterem, jsme spolu měli styk jen několikrát. Nebo od noci, kdy jsem se pomiloval propojený se Zoe, abych byl poctivý. Pak se toho tolik přihodilo, konec vesmíru a vůbec, takže jsme neměli ani čas ani náladu pracovat na našich vlastních problémech.

Bylo to zde cítit trochu jako tělocvična zkřížená s mokřým psem a vůní kávy, ale nezdálo se, že by si toho děvčata a chlapečci všímali. Hledání, předvádění se a imponování - člověk tu viděl podstatně více projevů chování primátů, než jsem měl možnost zaznamenat ve své třídě. Když jsem pozoroval všechny ty mimovolné a letmé pářící rituály, cítil jsem se trochu smutně a staře a musel jsem myslet na to, jestli se Amelie a já vůbec někdy úplně smíříme. Částečně to bylo tím, že jsem nemohl vypudit z mysli obraz jí a Petera. Ale musel jsem připustit, že jistou roli v tom sehrála i Zoe a všechny ji podobné. Všichni jsme svým způsobem litovali Ralpha s jeho věčnou honbou za konektoračkami. Ale díky němu jsme také cítili extázi, která nikdy nezeslábně.

Ohromilo mne, když jsem se přistihl, že vážně přemýšlím, jestli bych dokázal žít jako on, a ještě více mne šokovalo, když jsem dospěl k názoru, že mohl. Citově limitované vztahy, krátké a vášnivé. A pak zase na chvíli zpátky do skutečného života, až do příště. Nepopíratelný luxus rozměru navíc - vnímání, jak ona vnímá vás, pocitů a myšlenek, které se vzájemně mísí - kolem toho jsem si v srdci vystavil zeď opatřenou nálepkou ‚Carolyn‘ a zabouchl jsem dveře. Ale teď jsem musel připustit, že je to značně silný zážitek i s úplnou cizinkou; jakkoliv byla Zoe vnímavá a zkušená, stále byla cizinka a láska ke mně ani nepředstírala.

Nepředstírala; to byla pravda víc než jen v tomto ohledu. Marty měl pravdu. Něco jako láska v tom bylo automaticky. Sex stranou, po několik minut jsme si byli blízcí víc než mnohé normální páry, které spolu žijí padesát let. Samozřejmě se to začalo vytrácet, hned jak jsme se odpojili a o několik dní později je to už jen vzpomínka na vzpomínku. Dokud se člověk znovu nepropojí a zase se to nevrátí. Takže by to bylo stálé, pokud bych to vydržel po dva týdny? Tomu se dalo věřit.

Odešel jsem od Martyho, aniž bychom spolu diskutovali o harmonogramu, což více méně znamenalo nevyřčený souhlas. Potřebovali jsme čas, abychom si utřídili vzájemné myšlenky.

Také jsem se ho neptal, jak dokáže změnit vojenské zdravotní záznamy a posouvat vysokými důstojníky jako figurkami na šachovnici. Nebyli jsme propojeni dost hluboce, abych tu vědomost získal automaticky. Zachytil jsem jen obraz jakéhosi muže, jeho dlouholetého přítele. Byl bych raději, kdybych nevěděl ani to.

Stejně jsem chtěl získat odklad, alespoň dokud se nepropojím s humanizovanými lidmi v Severní Dakotě. Ne že bych

pochyboval o Martyho úpřímnosti, ale nespolehal jsem se na jeho úsudek. Když se s někým propojíte, „přání je otcem myšlenky“ získává úplně nový rozměr. Stačí si přát dost silně a strhnete ostatní s sebou.

Julian asi dvacet minut pozoroval déšť, pak se rozhodl, že zřejmě hned tak nepřestane, a tak šlapal domů v něm. Samozřejmě že déšť ustal, když byl půl bloku od svého bytu.

Zamkl svoje kolo v přízemí a pak nastříkal řetěz a převody olejem. Ameliino kolo tam bylo, ale to nutně neznamenal, že je doma.

Byla a tvrdě spala. Julian však nadělal s balením kufru dost rámusu na to, aby ji probudil.

„Juliane?“ Posadila se na lůžku a protřela si oči. „Jak to šlo s?“ Uviděla kufr. „Cestuješ někam?“

„Na pár dní do Severní Dakoty.“

Potřásla hlavou. „Proč k čertu... no jistě, Martyho zrůdičky.“

„Chci se s nimi propojit a ověřit si je sám. Možná jsou to zrůdičky, ale možná budeme brzy všichni jako oni.“

„Všichni ne,“ odpověděla tiše.

Otevřel ústa, ale pak je zase zavřel a přidal si v tlumeném osvětlení do kufru tři páry ponožek. „Vrátím se v dostatečném předstihu před svým úterním vyučováním.“

„V pondělí se to na nás sesype. Žurnál sice vyjde až ve středu, ale předtím určitě všechny obvolají.“

„Prostě mi to všechno schovávej. Budu to sledovat ze Severní Dakoty.“

Dostat se do toho státu bylo složitější, než si představoval. Našel sice tři navazující vojenské letecké spoje, které ho mohly postupně dopravit do zatopeného kráteru Seaside, ale když si na nich snažil zamluvit místo, počítal jej informoval, že nemá status „bojové“ jednotky, a proto by mohl letět nanejvýš jako náhradník. To znamenalo, že měl šanci zhruba padesát procent dostat se do všech tří letadel. Vrátit se do úterka by mohlo být ještě obtížnější.

Zavolal Martymu, který mu řekl, že se podívá, co by mohl udělat, a asi za minutu mu zavolal zpět: „Zkus to znovu.“

Tentokrát mu bez jakéhokoliv komentáře zaknihovali všech šest letů. U jeho osobního čísla se opět objevilo „B“ jako bojový.

Julian si odnesl brašnu přes rameno a kufr do obývacího pokoje, aby dokončil balení. Amelie šla za ním a choulila se přitom v noční košili.

„Mohla bych odletět do Washingtonu,“ řekla. „Peter se vrací z Karibiku, takže bychom mohli zítra udělat tiskovou konferenci.“

„Tak to musel změnit názor. Myslel jsem, že odletěl, aby se vyhnul publicitě.“ Podívala se na něj. „Nebo se vrací hlavně kvůli tobě?“

„Nevyjadřil se.“

„Ale letenku platí on, že? Tobě už pro tenhle měsíc nezůstalo dost kupónů.“

„Samozřejmě, že platí.“ Založila si ruce na prsou. „Jsem jeho spolupracovnice. Ty jsi tam taky vítán.“

„To jistě. Ale stejně raději prověřím tenhle aspekt problému.“ Dokončil balení menšího zavazadla a rozhlédl se po místnosti. Pak přistoupil ke stolu a vzal z něj dva časopisy. „Kdybych tě požádal, abys tam neletěla, zůstala bys doma?“

„O něco takového bys mě nikdy nepožádal.“

„To není odpověď.“

Posadila se na pohovku. „No dobře. Kdybys mne požádal, abych zůstala doma, pohádali bychom se. A já bych vyhrála.“

„Tak proto tě o to nežádám?“

„To nevím, Juliane.“ Trochu zvedla hlas. „Na rozdíl od někoho, já neumím číst myšlenky!“

Vložil časopisy do kufru a pečlivě jej uzavřel. „Ve skutečnosti mi nevadí, když tam poletíš,“ řekl tiše. „Tímhle prostě musíme projít, ať už tak nebo tak.“ Posadil se vedle ní, ale nedotkl se jí.

„Ať už tak nebo tak,“ zopakovala.

„Jenom mi slib, že tam nezůstaneš natrvalo.“

„Cože?“

„Ti z nás, kteří dokážou číst myšlenky, také umějí předpovídat budoucnost,“ řekl. „Příští týden obdrží polovina lidí účastníků se projektu Jupiter naše závěry. Žádám tě jen o to, abys okamžitě nepřijala, pokud ti nabídne postavení.“

„Dobře. Řeknu mu, že to musím prodebatovat s tebou. Připadá ti to dost fér?“

„Víc nežádám.“ Vzal ji za ruku a přejel jí rty po bříšcích prstů. „Nevrhej se do ničeho po hlavě.“

„A co takhle... já se nevrhnu a ani ty se nevrhej?“

„Cože?“

„Zvedni videofon. Zamluv si pozdější let.“ Pohládila ho po stehně. „Nevyjdeš z těchto dveří, dokud tě nepřesvědčím, že jsi jediný, koho miluji.“

Zaváhal a pak zvedl sluchátko. Amelie poklekla na podlahu a začala mu rozepínat opasek. „Mluv rychle.“

Poslední etapa mého letu začínala v Chicagu, ale tento spoj o několik kilometrů přelétával Seaside, takže jsem zahlédl Vnitrozemní moře. „Moře“ není příliš grandiózní, proti Velkému slanému jezeru je asi poloviční. Ale na pohled je skutečně impozantní, dokonalý modrý kruh uvnitř zdobený bílými liniemi brázd zábavních jacht.

Místo, kam jsem měl namířeno, bylo vzdálené jen deset kilometrů od letiště. Taxi stojí zábavní kupóny, ale kola jsou zdarma, proto jsem si jedno půjčil a došlapal jsem tam. Bylo horko a prašno, ale poté, co jsem strávil celé dopoledne v letadlech a na letištích, mi malé cvičení přišlo vhod.

Byla to budova v padesát let starém stylu, samé zrcadlové sklo a ocelový skelet. Cedula na sluncem sežehnutém

trávníku hlásala DOMOV SV. BARTOLOMĚJE.

U dveří mne přivítal asi šedesátiletý muž s kněžským kolárkem, ale v civilních šatech a pozval mne dál.

Předstíh byla bílá místnost bez jakýchkoliv ozdob s výjimkou kříže na jedné zdi a hologramu Ježíše na protější.

Nepohodlná institucionální pohovka, židle a mezi nimi stůl s duchovní literaturou. Prošli jsme dvojitými dveřmi do stejně stroze zařízené chodby.

Otec Mendez byl hispánc. Vlasy měl stále ještě černé a na vousy lemovaném snědém obličejí měl dvě dlouhé staré jizvy. Vypadal vyděšeně, ale jeho klidný hlas a nenucený úsměv tomu odporovaly. „Promiňte mi, že jsem vám nepřišel naproti, abych vás přivítal. Vůz nemáme a ven příliš nechodíme. Pomáhá to udržovat náš obraz neškodných starých pomatenců.“

„Doktor Larrin mi řekl, že tahle krycí historka má v sobě zrno pravdy.“

„Ano, jsme ubohé, duševně choré oběti prvních experimentů s vojáčky. Lidé se nás obvykle straní, když vyjdeme ven.“ „Takže nejste skutečný kněz.“

„Vlastně jsem, přesněji řečeno byl jsem. Odsvětili mne, když jsem byl usvědčen z vraždy.“ Zastavil se u obyčejných dveří, na kterých byla cedulka s mým jménem, a otevřel je. „Ze znásilnění a vraždy. Tohle je váš pokoj. Až si po cestě odpočinete, přijďte do atria na konci chodby.“

Pokoj sám příliš nepřipomínal klášterní celu: orientální koberec na podlaze, moderní postel se vzduchovým polštářem kontrastovala se starožitným roletovým stolem a židli. Byla tam malá chladnička s lehčími likéry a pivem, navíc karafy s vínem a vodou na příborníku se sklem. Vypil jsem sklenici vody a pak sklenici vína, svlékl jsem si uniformu a pečlivě jsem ji složil, abych ji měl připravenou pro zpáteční cestu. Pak jsem se rychle osprchoval, převlékl jsem se do pohodlnějších šatů a vydal jsem se hledat atrium.

Po levé straně chodby byla holá zeď, vpravo byly dveře stejné jako ty moje, jen s trvalejšími štítky. Dveře z neprůhledného skla na konci se automaticky otevřely, když jsem došel až k nim.

Zůstal jsem ohromeně stát. Atrium tvořil nádherný borový les. Ucítil jsem vůni pryskyřice a odněkud jsem slyšel bublání potůčku. Podíval jsem se nahoru a skutečně, bylo tam modré nebe; nějakým záhadným způsobem jsem musel být napojen na něčí paměť.

Šel jsem po cestičce z oblázků a na chvíli jsem se zastavil na dřevěné lávce přes mělkou bystřinu. Pak jsem uslyšel smích a vydal jsem se za vůni kávy, až jsem došel na malou mýtinu.

Tam postávalo a posedávalo asi tucet lidí, možná padesát až šedesátiletých. Více méně náhodně rozmístěné stoly a lavice nejrůznějších tvarů byly vyrobeny ze dřeva. Mendez mne uviděl, oddělil se od malého konverzujícího hloučku a zamířil ke mně.

„Obvykle se tu scházíme asi tak hodinu před večeří,“ řekl. „Mohu vám nabídnout něco k pití?“

„Ta káva voní báječně.“ Dovedl mne ke stolu, kde stály samovary s kávou a s čajem, stejně jako nejrůznější láhve. Ve vaničce s ledem tu bylo i pivo a víno. Nic domácího a nic levného; spousta značek byla z dovozu.

Ukázal jsem na řadu armagnaců, sladových whisky a anejos. „Vy máte tiskárnu na předělové kupóny?“

Usmál se, zavrtěl hlavou a nalil kávu do dvou šálek. „Nic tak legálního.“ Přisunul mi jeden šálek spolu s mlékem a cukrem. „Marty říkal, že vám můžeme věřit natolik, abychom vás nechali napojit se, takže se to stejně brzy dozvíte.“

Zadíval se mi do očí. „Máme vlastní nanotovárnu.“

„To určitě.“

„Dům Páně má mnoho místností,“ zadeklamoval, „v tomto případě včetně rozlehlého sklepení. Později se tam můžeme zajít podívat.“

„Vy si neděláte legraci?“

Zavrtěl hlavou a napil se kávy. „Ne. Je to stará mašina, malá, pomalá a nevykonná. Jeden z prvních prototypů, který už měl být dávno ve šrotu.“

„Nebojíte se, že vyrobíte další velký kráter?“

„Vůbec ne. Pojďme se posadit sem.“ Odvedl mne k piknikovému stolku se dvěma soupravami přípojovacího zařízení.

„Ušetříme si tím spoustu času.“ Podal mi zelenou přípojku a sám si nechal červenou. „Jednosměrné propojení.“

Napojil jsem se a on také a pak zapnul a hned zase vypnul vypínač. V jediné sekundě se celý můj pohled na svět změnil.

Výbuch v Dakotě byl naaranžovaný. Nanotovárna byl v tajnosti extenzivně otestována a byla v pořádku. Alianční sdružení, které ji vyvinulo, chtělo ukončit potenciálně úspěšný směr výzkumu. Proto po několika pečlivě sestavených dopisech - přísně tajných, ale kompromitujících - roztrousilo fámou, že se pokoušeli vyrobit obrovský diamant z několika kilogramů uhlíku.

Jenomže to, co explodovalo, nebyla nanotovárna. Pouze velké množství deuteria, tritia a rozněcovač. Obrovská vodíková bomba byla uložena v zemi a navržena tak, aby se maximálně omezilo znečištění, ale aby vzniklo hezké, sklovitě hladké dno budoucího jezera, které mělo posloužit jako dobrý argument proti případným pokusům vyrobit si svou vlastní nanotovárnu. „Jak to víte? Jak můžete vědět, že je to pravda?“ Zamračil se. „Možná... možná je to jenom smyšlená historka. Vyptáváním se to ověřit nedá. Muž, od kterého to víme, Julio Negroni, zemřel při experimentu před několika týdny a člověk, od kterého to měl on, jeho spoluvězeň z Raifordu, už byl dávno popraven.“ „Jeho spoluvězeň byl vědec?“

„Tvrdil to o sobě. Chladnokrevně zavraždil svou ženu a děti. Nemělo by být složité ověřit si to ve zprávách z té doby, myslím, že to byl rok 2022 nebo 2023.“

„Ano, to můžu udělat dnes večer.“ Přistoupil jsem k servírovacímu stolku a nalil jsem si do kávy hlt rumu. Byl to příliš dobrý rum, než aby se takhle kazil, ale zoufalá doba si žádá zoufalé činy. Tahle fráze se mi právě vybavila v hlavě.

Tehdy jsem ještě tak docela nevěděl, jak zoufalá doba vlastně je.

„Na zdraví," pozvedl Mendez šálek, když jsem znovu usedal. Odpověděl jsem mu pozvednutím svého šálku. Přišla k nám drobná žena s dlouhými rozpuštěnými šedými vlasy a nesla videofon. „Doktor Class?" Přikývl jsem a vzal jsem od ní přístroj. „Je to od doktorky Hardingové."

„Moje přítelkyně," vysvětlil jsem Mendezovi. „Chce si jen zkontrolovat, jestli jsem dorazil."

Její obličej na displeji videofonu nebyl větší než nehet mého palce, ale přesto bylo vidět, že je rozčilená. „Juliane - něco se děje." „Něco nového?" Snažil jsem se, aby to znělo jako vtip, ale určitě slyšela, jak se mi při tom chvěje hlas. „Soud Žurnálu článek odmítl." „Ježíši. Jak to zdůvodnili?" „Redaktor říkal, že je otevřený diskusi s kýmkoliv kromě Petera'."

„A co na to Peter?"

„Není doma!" Maličká ruka na displeji se dotkla maličkého čela. „Tím letadlem neletěl. V chatě, kde bydlel, mi potvrdili, že si včera večer let rezervoval. Ale někde mezi chatou a letištěm se musel... já nevím..."

„Kontaktovala jsi policii na ostrově?"

„Ne... ne; to měl být samozřejmě další krok. Začala jsem panikařit. Chtěla jsem, ale, víš, doufala jsem, že třeba zavolal tobě?"

„Chceš, abych tam zavolal? Mohla bys?"

„Ne, já to udělám. Taky na aerolinie - prověřím si to ještě jednou. Pak ti zase zavolám."

„Dobře. Miluju tě."

„Miluju tě." Zavěsila.

Mendez využil přestávky v našem rozhovoru, aby si zašel pro čerstvou kávu. „Co to říkala o soudu? Má potíže?"

„Potíže máme oba. Teď ale mluvila o akademickém soudu, o jury, která rozhoduje o tom, co se v časopise uveřejní a co ne."

„Vypadá to, že jste na tom článku dost lpěli. Vy dva."

„My oba a všichni ostatní na tomto světě." Zvedl jsem červenou přípojku. „Jednosměrnost se zajišťuje automaticky?"

„Správně." Připojil se a já po něm.

Můj přenos nebyl tak dobrý jako jeho, přestože trávím v připojení deset dní v měsíci. Bylo to stejné jako předchozí den s Martym: když jste zvyklí na obousměr, pořád čekáte na zpětnovazební narážky, které nepřicházejí. Se všemi odbočkami a slepými uličkami mi to trvalo dobrých deset minut.

Nějaký čas na mě jen mlčky hleděl, nebo možná přemýšlel. „Ve vaší mysli o tom neexistují žádné pochybnosti. Má to být naprostá zkáza všeho."

„Správně."

„Samozřejmě, nemohu si nijak ověřit vaši metodu, tu pseudooperátorovou teorii. Pochopil jsem jen, že sama o sobě není všeobecně přijata."

„To je pravda. Ale Peter došel ke stejným závěrům jiným způsobem."

Pomalu přikývl. „Tak proto vypadal Marty tak divně, když mi oznamoval, že přijedete. Používal frázovitě výrazy jako ‚životně důležité'. Nechtěl nic prozradit, ale chtěl mě varovat." Naklonil se ke mně. „Takže teď kráčíme po ostří Occamovy břitvy. Nejjednodušší vysvětlení toho všeho je, že se vy, Peter a Amelie, mýlíte. Svět a vesmír nebudou projektem Jupiter zničeny."

„To je pravda, ale?"

„Nechte mě, abych to ještě chvíli rozváděl. Z vašeho úhlu pohledu je nejjednodušší vysvětlení, že někdo ve vysokém postavení chce vaše varování utajit."

„Správně."

„Dovolte mi, abych a priori předpokládal, že nikdo z akademické jury nemůže vydělat na zničení vesmíru. Proč by si potom probohaživého mohl někdo myslet, že by vaše výklady měly být utajeny?"

„Vy jste jezuita?"

„Františkán. V neodbytnosti jsme na těsném druhém místě."

„No... nikoho z těch lidí v časopise neznám, takže mohu o jejich pohnutkách pouze spekulovat. Přirozeně že nechtějí, aby vesmír natáhl bačkory. Ale mohou to chtít zatajit na tak dlouho, aby si stačili přizpůsobit vlastní kariéry - za předpokladu, že jsou všichni nějak zapleteni do projektu Jupiter. Pokud jsou naše předpoklady správné, brzy si bude spousta vědců a techniků hledat novou práci."

„Vědci že by byli tak prospěcháři? Jsem šokován."

„Jistě. Nebo v tom může být osobní averze vůči Peterovi. Je pravděpodobné, že má více nepřátel než spojenců."

„Dokázal byste zjistit, kdo byl v akademické jury?"

„To nejde; soud je anonymní. Možná by to Peter mohl z někoho vypáčit."

„A co usuzujete z jeho zmizení? Není možné, že sám objevil nějakou osudovou trhlinu ve své práci a pokusil se zmizet?"

„Vyloučeno to není."

„Vy doufáte, že se mu přihodilo něco zlého."

„Fuj. Je to skoro, jako byste mi četl myšlenky." Napil jsem se kávy, která teď byla nepříjemně studená. „Nakolik jsem vás nechal do nich nahlédnout?"

Pokrčil rameny. „Moc ne."

„Několik minut poté, co se propojíme obousměrně, budete vědět všechno. Jsem zvědavý."

„Příliš úspěšně to nezakrýváte. Na druhé straně, neměl jste příliš mnoho praxe."

„Tak co jste tam viděl?"

„Zelenookou stvůru. Sexuální žárlost. Jeden konkrétní, zahanbující obraz."

„Zahanbující pro vás?"

Naklonil hlavu asi o deset stupňů ironie. „Samozřejmě, že ne. Mluvil jsem konvenčně.“ Zasmál se. „Promiňte. Nechtěl bych působit blahosklonně. A nemyslím ani, že něco pouze fyzického by dokázalo zahanbit vás.“

„Ne. Ale ta druhá část stále visí ve vzduchu. Nerozřešená.“

„Ona nemá konektor.“

„Ne. Nechala si jej nainstalovat, ale nešlo to.“

„Kdy to bylo?“

„Před několika měsíci. Dvacátého května.“

„A k téhle, ehm, epizodě došlo až potom?“

„Ano. Je to složitější.“

Pochopil to jako nárazku. „Vraťme se do bodu nula. Co jsem od vás zjistil - za předpokladu, že máte ohledně projektu Jupiter pravdu - je, že vy a Marty - ale Marty více než vy - věříte, že musíte zbavit svět válek a agresivity teď hned. Nebo bude všemu konec.“

„Tak by to řekl Marty.“ Vstal jsem. „Dojdu si pro čerstvou kávu. Chcete také?“

„Dám si rum. Nejste si jistý?“

„Ne... ano a ne.“ Soustředil jsem se na nalévání nápojů. „Dovolte, abych teď pro změnu četl myšlenky já vám. Vy soudíte, že jakmile bude projekt Jupiter zastaven, není důvod ke spěchu.“

„Vy si myslíte něco jiného?“

„Nevím.“ Postavil jsem šálky na stůl a Mendez se dotkl toho svého a přikývl. „Když jsem se propojil s Martym, měl jsem pocit naléhavosti, která byla naprosto osobní. Chtěl vidět, že je to všechno na dobré cestě, ještě než zemře.“ „Tak starý není.“

„Ne, je mu šedesát a něco. Ale je tím posedlý od doby, kdy jste se objevili vy; možná už před tím. A ví, že bude chvíli trvat, než se to rozběhne.“ Hledal jsem slova, logická slova. „Martyho pocity stranou, pro spěch jsou i rozumné důvody, černá a bílá na stupnici: všechno ostatní, co uděláme a neuděláme, je triviální, pokud existuje sebemenší možnost, že k tomu může dojít.“ Přičichl ke sklenici rumu. „Zničení všehomíra.“

„Přesně tak.“

„Možná, že jste se na to příliš upnul,“ řekl. „To, o čem tady mluvíme, je velká věc. Nic, co by si Hitler nebo Borgia mohli zbastlit vzadu na dvorku.“

„Ve své době samozřejmě ne. Dnes by mohli,“ opáčil jsem. „Vy ze všech lidí byste měl nejlépe vědět jak.“

„Já ze všech nejlépe?“

„Máte ve sklepě nanotovárnu. Když chcete, aby vám něco vyrobila, co uděláte?“

„Řeknu si. Vybereme si, co chceme, ona projde katalog a řekne nám, jaké suroviny k tomu bude potřebovat.“

„Ale nemůžete ji požádat, aby vyrobila svůj vlastní duplikát.“

„Řekli nám, že ne, že by se roztavila, kdybychom to zkusili. A já to zkoušet nemíním.“

„Ale není to nic než kus programu, že ano? Teoreticky by se to mělo dát přemostit.“

„Aha.“ Pomalu přikývl. „Už chápu, kam míříte.“

„Přesně tak. Pokud byste dokázal odstranit tuto překážku, stačilo by vám říci: ‚vytvoř pro mne znovu projekt Jupiter‘, a pokud by vaše nanotovárna měla dostatek surovin a potřebné informace, mohla by to udělat.“

„A přitom by to byla vůle jediného člověka.“

„Správně.“

„Můj Bože.“ Vypil rum a postavil sklenici ztěžka na stůl. „Můj Bože.“

„Všechno,“ řekl jsem. „Biliony galaxií zmizí, pokud jediný maniak řekne ta správná slova.“

„Marty příliš důvěřoval monstrům, jež vytvořil, když nás nechal, abychom s ním sdíleli tuhle znalost,“ řekl Mendez.

„Důvěřoval, nebo byl zoufalý. Osobně si myslím, že je v tom obojí.“

„Máte hlad?“

„Cože?“

„Chcete se nejdříve najíst, nebo se rovnou propojíme?“

„Právě po tom teď nejvíc hladovím. Pojdme na to.“ Vstal a dvakrát po sobě silně tleskl. „Velký sál,“ zavolal. „Marku, ty zůstaň mimo a hlídej čas.“ Všichni zamířili k dvojítm dveřím na druhé straně atria a my jsme se vydali za nimi. Napadlo mne, do čeho jsem se to vlastně dostal.

Julian byl zvyklý být deseti lidmi najednou, ale někdy to bylo stresující a matoucí, i když se jednalo o lidi, na které byl zvyklý. Když se propojoval s patnácti muži a ženami, s nimiž se nikdy před tím nesetkal, zatímco oni se pravidelně spojovali už dvacet let, nevěděl, na co se má vlastně připravit. I bez Martyho pacifistické transformace by to pro něj bylo naprosto cizí teritorium. Julian byl přes horizontální linii velení zvyklý na slabé propojení s jinými četami a vždycky to bylo, jako by se připlétl do rodinné debaty.

Osm z nich byli alespoň mechanici nebo protomechanici. Více jej znervózňovali ti další, zabijáci a vrazi. A také byl na ně mnohem více zvědavý.

Možná ho mohli naučit něco o tom, jak žít se vzpomínkami.

Ve ‚velkém sálu‘ byl prstencovitý stůl, v jehož středu byla holojáma. „Většinou sem chodíme sledovat zprávy,“ řekl Mendez. „Filmy, koncerty, inscenace. Je zábavné sledovat nejrůznější úhly pohledu.“

Tím si Julian nebyl jist. Zprostředkoval ve své četi už příliš mnoho ohnivých bouří, když jeden z členů přišel s pevným stanoviskem, které jejich desítku rozdělilo na dva hádající se tábory. Rozpoutat to trvalo pouhý zlomek sekundy, ale rozřešit někdy i hodinu.

Stěny sálu byly obložené mahagonem a stůl i židle byly z jemného smrkového dřeva. Ve vzduchu se vznášel slabý

pach lněného oleje a leštidla na nábytek. V jámě byl obraz mýtiny, lesní kvítí koupající se v paprscích slunce. Kolem stolu bylo dvanáct židlí. Mendez nabídl místo Julianovi a posadil se vedle něj. „Možná byste se chtěl připojit jako první,“ řekl, „nechat ostatní, aby přicházeli jeden po druhém a představovali se.“ „Samozřejmě.“ Julian zjistil, že tohle všechno už bylo nazkoušeno. Upřel pohled na květiny a napojil se. První byl Mendez, který mu tiše zamával ahoj. Spojení bylo zvláštní, silné způsobem, jaký ještě nikdy nezkusil. Bylo to trochu děsivé, jako ponořit se poprvé do vln moře - a jako moře to bylo v doslovném významu; Mendezovo vědomí plulo v zdánlivě nekonečné rozlehlosti sdílené paměti a myšlení. A pro něj to bylo stejně přirozené jako moře pro rybu, když se pohybuje skrze jeho neviditelnost.

Julian se snažil předat svůj pocit Mendezovi spolu s rostoucí panikou; nebyl si jist, jestli dokáže zvládnout dva takovéto vesmíry, natož pak patnáct. Mendez mu odpověděl, že s větším množstvím je to ve skutečnosti snazší, a pak se napojil Cameron, aby to dokázal.

Cameron byl starší muž, který byl profesionální voják už jedenáct let, když se jako dobrovolník přihlásil do projektu. Prošel školou pro ostřelovače v Georgii a cvičil zabíjení na velkou vzdálenost s nejrůznějšími zbraněmi. Většinou používal Mauser Fernschiesser, s ním mohl trefovat lidi i za rohem nebo pod horizontem. Měl padesát dvě zabíjení a zvláštní smutek pro každé z nich stejně jako jeden velký žal pro svou humanitu, o kterou přišel, když zabil poprvé. Vzpomínal si také na radost, kterou kdysi z úspěšných zásahů míval. Bojoval v Kolumbii a Guatemala a ihned se ztotožnil s Julianovými dny strávenými v džungli, absorboval je a vzal zasně prakticky okamžitě.

Mendez tam byl s nimi a Julian si uvědomoval jeho bezprostřední spojení s Cameronem, jak se zběžně probírá tím, co si voják vzal ze svého nového kontaktu. Částečně mu to nebylo tak cizí, až na rychlost a komplexnost, s jakou se to dělo. A Julian pochopil, proč může být tohle absolutní propojení jasnější, když se připojí více lidí: všechny informace tam už byly, ale některé byly teď, když se Cameronův úhel pohledu zkombinoval s Mendezovým, lépe zaostřené.

Pak přišla Tylerová. I ona byla vražedkyně, která bez milosti zabila během jediného roku tři lidi pro peníze na drogy, na nichž byla závislá. Stalo se to těsně předtím, než ve Spojených státech ztratily peníze význam; dopadli ji při rutinní prohlídce, když se pokoušela emigrovat do země, která ještě měla jak papírové peníze tak drogy v původním slova smyslu. Její zločiny byly starší než Julian, a ačkoliv nepopírala svou právní ani morální zodpovědnost za ně, provedl je doslova jiný člověk. Narkomanka, jež vlákala do postele tři drogové dealery a zavraždila je tam, pro ni byla už jen živou melodramatickou vzpomínkou, jako film, který jste viděli před několika hodinami. Ve chvílích volna byla Tylerová součástí Dvacítky (ve svých myslích se tak stále nazývali, přestože čtyři z nich už zemřeli) po zbytek dne pracovala jako burziánka, bartrovala, nakupovala a prodávala komodity v tuctech různých zemí, jak Aliance, tak Ngumi. Jelikož měla Dvacítka svou vlastní nanotovárnu, mohla existovat i bez bohatství - ale pokud je jejich výrobní jednotka požádala o deci praseodymu, bylo dobré, mít po ruce nějaký ten milion rupií a díky Tylerové si mohli vše potřebné koupit bez únavného papírování.

Ostatní se připojovali v rychlém sledu, nebo to tak alespoň Julianovi po počátečním zmatku připadalo.

Když se každý z patnácti představil, začala se vyjasňovat další část obrovské, ale teď už ne nekonečné struktury.

Oceán se proměnil v něco jako vnitrozemní moře, velké a složité, ale dokonale zmapované a splavitelné.

A po něm spolu pluli zdánlivě celé hodiny, na cestách za vzájemným poznáváním. Jediný člověk, který s nimi byl kdy propojen a přitom nepatřil do Dvacítky, byl Marty, jenž byl něco jako jejich kmotr, odtazitý, protože se s nimi mohl propojovat jen jednosměrně.

Julian byl nesmírnou pokladnicí každodenních podnětů. Všichni bažili po jeho dojmech z New Yorku, Washingtonu a Dallasu - každické místo v zemi bylo drasticky změněné sociální a technickou revolucí způsobenou nanotovárnami, vznikem státu všeobecného blahobytu. Nemluvě o nekonečné válce s Ngumi.

Těch devět, kteří byli vojáky, byli ohromeni vývojem vojáků. V pilotním programu to byly jen primitivní stroje, mechanické figury vyzbrojené laserovým prstem. Dokázaly chodit, sedět nebo ležet a otevřít si dveře, pokud nebyl jejich mechanismus příliš složitý. Ze zpráv samozřejmě věděli, čeho jsou současné typy schopny, a dalo by se říct, že tři z nich byli váleční fanové. Samozřejmě nemohli chodit na jejich setkání, ale sledovali postupy 'svých' jednotek a napojovali se na jejich krystaly. Jenže nic z toho se nemohlo vyrovnat dvousměrnému připojení ke skutečnému mechanikovi.

Julianovi jejich nadšení působilo rozpaky, ale dokázal sdílet jejich zpětnovazební pobavení z nich. Tohle znal dobře ze své čety.

Když si zvykl na intenzitu nového kontaktu, začal se v něm více cítit jako doma. Nebylo to jen tím, že Dvacítka spolu byla tak dlouho; byli i dlouho na světě. Julian byl ve svých čtyřiceti daleko nejstarším členem čety; všichni dohromady v ní neměli ani tři sta let životních zkušeností. Společný věk Dvacítky převyšoval jedno tisíciletí a většinu toho času strávili v propojení.

Netvořili tak docela 'skupinové vědomí' ale byli tomu mnohem blíží než Julianova četa. Pokud se tím nebavili, nikdy se nehádali. Byli laskaví a spokojení. Byli humanitní... ale byli tak docela lidští?

To byla otázka, která se usadila v hloubi Julianovy mysli ve chvíli, kdy mu Marty poprvé popsal Dvacítku; možná, že válka byla nevyhnutelný produkt lidské povahy. Možná, že se vymýcením války staneme něčím, co už nebudou lidé. Ostatní jeho obavy objevili a řekli ne, jsme stále lidé ve všech důležitých ohledech. Lidská povaha se mění a skutečnost, že jsme našli nástroje k řízení té změny, je dokonale lidská. A musí se jednat o nutný průvodní jev technického vývoje platný v celém vesmíru, jinak by už žádný vesmír nebyl. Pokud nejsme jedinou technickou inteligencí ve vesmíru, namítl Julian, zatím neexistuje žádný důkaz, že by tomu bylo jinak. Možná, že naše existence je sama o sobě důkazem toho, že jsme první bytosti, které se vyvinuly natolik, že dokážou stisknout resetovací klávesu. Někdo přece musí být první.

Ale možná, že první vždycky bývá posledním.

Zachytili beznaděj, kterou se Julian pesimisticky bránil. Jsi mnohem větší idealista než my, podotkla Tylerová. Většina z nás někoho zabila, ale nikdo se z lítosti nad tím nepokusil o sebevraždu.

Přirozeně tam bylo mnoho jiných faktorů, které Julian nemohl vysvětlit. Koupal se v moři moudrosti a pochopení - a náhle musel pryč!

Vytáhl přípojku a byl obklopen lidmi, a přitom sám, lidmi, kteří strnule hleděli na lesní kvítí. Hleděli do své společné duše.

Podíval se na hodinky a vytřeštil oči. Spojení, které zdánlivě trvalo celé hodiny, ve skutečnosti proběhlo v pouhých dvanácti minutách.

Jeden po druhém se začali odpojovat i ostatní. Mendez si otřel obličej a zašklebil se: „Cítil jste, že stojíte proti početní převaze.“

„Byla to součást toho, co jsem cítil... přesila. Vy všichni jste v tom skutečně dobří, je to pro vás automatické. Cítil jsem se... nevím... jako by se mi to vymklo z rukou.“

„Nijak jsme vámi nemanipulovali.“

Julian zavrtěl hlavou. „Já vím. V tom směru jste byli velice opatrní. Ale stejně jsem měl pocit, jako bych byl pohlcen. Svou vlastní ochotou. Nevím, jak dlouho bych s vámi dokázal být propojen, aniž bych se stal jedním z vás.“

„A bylo by to tak zlé?“ zeptala se Ellie Morganová. Byla nejmladší, skoro v Ameliině věku, nádherné vlasy měla předčasně bílé.

„Pro mne asi ne, myslím. Ne pro mne osobně.“ Julian studoval její tichou krásu a věděl, stejně jako všichni ostatní, jak zoufale po něm touží. „Ale ještě to udělat nemůžu. Další fáze našeho projektu vyžaduje, abych se vrátil s falešnými vzpomínkami do Portobela a infiltroval velitelský kádr. Nemohu být tak... očividně jiný, jako jste vy.“

„My to víme,“ řekla. „Ale stejně s námi můžeš zůstat déle?“ „Ellie,“ přerušil ji Mendez ohleduplně, „vypni ty své zatracené feromony. Julian ví, co je pro něj nejlepší.“

„Vlastně ani nevím. Kdo to ví? Něco takového přece ještě nikdo nezažil.“

„Musíš být opatrný,“ řekla Ellie způsobem, který zároveň konejšil a rozběšňoval: víme přesně, co si myslíš, a i když se mylíš, jsme s tebou.

Marc Lobell, šachový mistr a vrah své ženy, který nebyl napojený, aby přijímal telefony a hlídal čas, přiběhl zadýchaně po látce a zastavil se před nimi.

„Chlap V uniformě.“ vyrazil ze sebe lapaje po dechu. „Přišel za seržantem Classem.“

„Kdo je to?“ zeptal se Julian.

„Doktor,“ odpověděl muž. „Plukovník Zamat Jefferson.“

Mendez se vši autoritou své černé uniformy šel se mnou přivítat Jeffersona. Pomalu vstal, když jsme vešli do chodby, a odložil výtisk Reader's Digest, který byl z poloviny tak starý jako on.

„Otec Mendez: plukovník Jefferson,“ řekl jsem. „Dali jste si práci vysлідit mne tu.“

„Ne,“ odpověděl. „Nebylo snadné se sem dostat, ale počítač vás vystopoval během několika sekund.“

„Do Farga.“

„Věděl jsem, že si vypůjčíte kolo. Poblíž letiště bylo jen jediné místo, kde jste to mohl udělat, a nechal jste jim tam svou adresu.“

„Použil jste svou hodnost.“

„Na civilisty ne. Ukázal jsem jim svoje doklady a vysvětlil jsem jim, že jsem váš lékař. Což je pravda.“

„Už jsem v pořádku. Nemusíte se se mnou zdržovat.“

Zasmál se. „Mýlíte se v obojím. Posadíme se?“

„Znám příhodnější místo.“ vložil se do hovoru Mendez. „Pojďte prosím se mnou.“

„Co je to za místo?“ zeptal se Jefferson.

„Místo, kde se můžeme posadit.“ Chvilí se dívali jeden na druhého a pak Jefferson přikývl.

Prošli jsme kolem dvojích dveří a pak jsme vešli do neoznačené místnosti. Uvnitř byl mahagonový konferenční stůl, čalouněná křesla a autobus. „Něco k pití?“

Jefferson a já jsme chtěli vodu a víno: Mendez si poručil jablečný džus. Robočíšník nám přinesl objednané nápoje, zatímco jsme se usazovali.

„Existuje nějaký způsob, jak bychom si mohli vyjít vstříc?“ zeptal se Mendez a složil si ruce na břicho.

„Jsou tady jisté věci, na které by mi seržan Class mohl pomoci nalézt odpověď.“ Chvilí mi upřeně hleděl do očí.

„Najednou jsem zjistil, že jsem plukovník s rozkazem odjet do Fort Powellu. Nikdo na brigádě o tom nic nevěděl; rozkaz přišel přímo z Washingtonu od nějaké ‚Skupiny pro rozmíst'ování lékařského personálu‘.“

„A to je špatné?“ otázal se Mendez.

„Ne. Byl jsem rád. V Texasu a Portobelu se mi nikdy příliš nelíbilo a teď jsem se mohl vrátit do míst, kde jsem vyrůstal. Už jsem se přestěhoval a začínal jsem se zařizovat. Včera jsem ale prošel svůj rozvrh schůzek a narazil jsem na vaše jméno. Měl jsem se s vámi propojit a zjistit, nakolik antidepresiva zapůsobila.“

„Působí skvěle. To jste cestoval tisíce kilometrů, jen abyste zkontroloval všechny svoje staré pacienty?“

„Samozřejmě, že ne. Ale jen tak ze zvědavosti jsem si vytáhl vaši složku - a víte co? Nebyla tam ani zmínka o tom, že jste se pokusil o sebevraždu. A stejně jako já jste byl převelen. Rozkaz byl autorizován stejným generálmajorem ve Washingtonu, který nechal převelet mě. Ale vy přece nespádáte pod ‚Skupinu pro rozmíst'ování lékařského personálu‘, jste ve výcvikovém programu pro začlenění do velících struktur. Voják, který se pokusil o sebevraždu, protože někoho

zabil. To bylo zajímavé.

A proto jsem vás vystopoval až sem. V penzionu pro válečné veterány, kteří vůbec nejsou tak staří, a někteří dokonce ani nejsou vojáci."

„Mám to chápat tak, že nestojíte o to být plukovníkem," řekl Mendez, „a chcete se vrátit do Texasu? Do Portobela?"

„Vůbec ne. Teď riskuji, když vám řeknu tohle: nepoužil jsem služební postup. Neměl jsem v úmyslu dělat vlny." Ukázal na mne. „Ale mám tady pacienta a záhadu, kterou bych rád vyřešil."

„Pacientovi se daří dobře," odpověděl jsem. „A záhada se týká něčeho, do čeho byste si nepřál být zapleten."

Následovalo dlouhé, rozpačité ticho. „Někteří lidé vědí, kam jsem jel."

„Nemíníme vám vyhrožovat a nechceme vás ani strašit," řekl Mendez. „Ale nemáme oprávnění, abychom vám cokoli říkli. Proto vás Julian nemůže nechat, abyste se s ním propojil."

„Byl jsem prověřen pro zacházení s přísně tajnými informacemi."

„Já vím." Mendez se předklonil a řekl klidně: „Vaše bývalá žena se jmenuje Eudora a máte dvě děti - Pash, která je na zdravotní škole v Ohiu, a Rogera, který je v Newyorské taneční společnosti. Narodil jste se 5. března 1990 a vaše krevní skupina je nula negativní. Mám vám říct, jak se jmenuje váš pes?"

„Tímhle mne nijak neohrožujete."

„Snažím se s vámi komunikovat."

„Ale nejste ani v armádě. Nikdo z vás není, s výjimkou seržanta Classe."

„To by vám mělo něco napovědět. Máte prověřeni pro přísně tajné informace, a přesto jste o mně nedokázal nic zjistit." Plukovník zavrtěl hlavou. Pak se pohodlně opřel a napil se vína. „Někdo měl dost času zjistit si o mně všechny tyto informace. Nedokážu se rozhodnout, jestli jste nějaký superspion nebo jeden z nejlepších herců, s jakými jsem se kdy setkal."

„Kdybych blfoval, tak bych vám teď vyhrožoval. Ale vy to víte, a proto jste řekl to, co jste řekl."

„A proto mi vyhrožujete tím, že mi nevyhrožujete."

Mendez se zasmál. „Vybíráte si to, co znáte. Připouštím, že jsem psychiatr."

„Ale nejste v databázi ALP."

„Už ne."

„Kněz a psychiatr, to je zvláštní kombinace. Předpokládám, že vás ve svých záznamech nemá ani katolická církev."

„To se těžko ověřuje. Bylo by od vás vstřícné, kdybyste se o to nepokoušel."

„Nemám žádný důvod vycházet vám vstříc. Pokud mne nezastříte nebo nenecháte strčit do basy."

„Strčení do basy by si vyžádalo příliš mnoho papírování," odpověděl Mendez. „Juliane, vy jste s ním byl propojen. Co tomu říkáte?"

Vzpomněl jsem si, jak jsem u něj seděl jako pacient. „Ohledně lékařského tajemství to myslí naprosto upřímně."

„Děkuji vám."

„Takže kdybyste teď odešel, mluvili bychom spolu jako pacient a doktor. Ale je v tom háček."

„Samozřejmě, že je," přisvědčil Mendez. Také on se mnou sdílel vzpomínky na lékařské sezení. „Obchod, který nebudete chtít uzavřít."

„Jaký?"

„Mozková chirurgie," odpověděl Mendez.

"Mohli bychom vám říct, co tady děláme," řekl jsem, „ale museli bychom to udělat tak, aby se to od vás nikdo nedozvěděl."

„Vymazání paměti," řekl Jefferson.

„To by nestačilo," namítl Mendez. „Museli bychom vymazat nejenom vzpomínky na tuto cestu a všechno, co s ní souvisí, ale také na léčení Juliana a na lidi, kteří ho znají. To by byl příliš velký zásah."

„Museli bychom vám vyjmout konektor," řekl jsem, „a odstranit všechna nervová připojení. Byl byste ochoten vzdát se toho navždy výměnou za naše tajemství?"

„Konektor je nezbytný pro mé povolání," odpověděl. „A jsem na něj zvyklý, cítil bych se bez něj neúplný. Za tajemství vesmíru možná, ale za tajemství Domova svatého Bartoloměje určitě ne."

Někdo zaklepal na dveře a Mendez ho vyzval, aby vstoupil. Byl to Mark Lobell a na prsa si tiskl podložku na psaní.

„Mohu si s vámi promluvit, otče Mendezi?"

Když Mendez odešel, Jefferson se ke mně naklonil. „Jste tady dobrovolně?" zeptal se. „Nikdo vás k ničemu nenutí?"

„Nikdo."

„Myslíte na sebevraždu."

„Žádná představa mi nemůže být vzdálenější." Ve skutečnosti tu ta možnost stále existovala, ale chtěl jsem vidět, jak to dopadne. Pokud ke zničení vesmíru dojde, stejně se s tím svezu. Osobně mi to připadalo jako postoj někoho, kdo rezignoval na sebevraždu, a něco z toho poznání se mi muselo odrazit v obličeji.

„Ale něco vás trápí," řekl Jefferson.

„Kdy jste se naposledy setkal s někým, koho nic netrápilo?"

Do místnosti se vrátil Mendez, sám s podložkou v ruce. Dveřní zámek za ním zaklapl.

„Zajímavé." U baru si objednal šálek kávy a pak se posadil. „Vzal jste si měsíc dovolené, doktore."

„Jistě, na stěhování."

„Někteří lidé čekají, že se za den nebo za dva vrátíte?"

„Brzy."

„Kterí lidé? Nejste ženatý ani s nikým nežijete."

„Přátelé. Kolegové."

„Jistě." Podal podložku Jeffersonovi.

Podíval se na horní list papíru, který k ní byl připevněn, a pak na ten pod nim. „Tohle nemůžete dělat. Jak byste tohle mohl udělat?" Nedokázal jsem přečíst, co na nich je, ale byly to nějaké podepsané rozkazy.

„Zjevně mohu. A co se týče toho jak," pokrčil rameny. „Víra hory přenáší."

„Co je to?"

„Byl jsem sem dočasně na tři týdny převelen. Moje dovolená byla přerušena. Co se to k čertu děje?"

„Musíme se rozhodnout dřív, než opustíte tuto budovu. Nyní vám nabízíme, abyste se připojil k našemu malému projektu."

„Nabídku odmítám." Odhodil podložku a vstal. „Nechte mne odejít."

„Hned jak nám dáte možnost si s vámi promluvit, bude jen na vás, jestli budete chtít zůstat nebo odejít." Otevřel skříňku vestavěnou ve stole a vytáhl z ní červenou a zelenou přípojku. „Jednosměrně."

„Nic takového! Nemůžete mne donutit, abych se s vámi propojil."

„V tom máte pravdu." Významně se na mne podíval. „Nic takového udělat nemůžu."

„Zato já ano." Vstal jsem a vytáhl jsem z kapsy nůž. Stiskl jsem tlačítko, čepel vyjela a začala bzučet a žhnout. „Hrozíte mi zbrání? Seržante?"

„Ne, nehrozím. Plukovníku." Pozvedl jsem čepel k vlastnímu krku a podíval jsem se na hodinky. „Pokud se nenapojíte do třiceti sekund, budete svědky toho, jak si prořízne hrdlo." Nasucho polkl. „Blufujete."

„Ne. Neblufuju." Ruka se mi začala třást. „Ale určitě nebudu první pacient, o kterého jste přišel."

„Co je na tom tak ztraceně důležité?"

„Připojte se a uvidíte." Podíval jsem se mu do očí. „Patnáct sekund."

„On to udělá," řekl Mendez. „Byl jsem s ním propojen. Zemře vaší vinou."

Jefferson potřásl hlavou a vrátil se ke stolu. „Tím si nejsem jist. Ale zdá se, že mne máte v pasti." Posadil se a zapnul si přípojku. Vypnul jsem nůž. Myslím, že jsem opravdu blfoval. Dívat se na lidi, kteří jsou propojeni, je asi tak stejně zajímavé jako se dívat na lidi, když spí. V místnosti nebylo nic ke čtení, ale byla tam psací podložka a světelné pero, a tak jsem napsal dopis Amelii, ve kterém jsem popisoval, co se stalo. Asi za deset minut začali pravidelně pokyvovat hlavami, a proto jsem dopis rychle dokončil, zašifroval jsem ho a poslal.

Jefferson se odpojil a ukryl si obličej v dlaních. Pak se odpojil i Mendez a mlčky se na něj díval.

„Je toho příliš mnoho, než abyste to vstřebal najednou," řekl. „Ale skutečně jsem nevěděl, kde mám zastavit."

„Udělal jste to správně," odpověděl Jefferson tlumeně. „Musím vědět všechno." Narovnal se a vydechl. „Teď se samozřejmě musím spojit s Dvacítkou."

„Jste na naší straně?" zeptal jsem se.

„Strany. Nemyslím, že byste měli větší šanci než sněhová koule v pekle. Ale ano, chci se toho účastnit."

„Zasáhlo ho to hlouběji než vás," řekl Mendez. „Zasáhlo, ale nepřesvědčilo."

„Juliane," řekl Jefferson, „ve vši úctě ke tvým létům ve službě mechanika a všemu utrpení, které jsi viděl... včetně zabítí toho hochy... je možné, že toho o válce vím víc než ty. Jistě, jsou to vědomosti z druhé ruky." Hřbetem ruky si z čela setřel pot. „Ale čtrnáct let, které jsem strávil skládáním zbytků životů vojáků dohromady, ze mne udělalo velice vhodného aspiranta pro tuhle armádu."

Vlastně mě to ani nepřekvapilo. Pacient většinou nedostane mnoho zpětnovazebních pocitů od svého lékaře - je to jako jednosměrné spojení, kterým prosákne jen několik kontrolovaných myšlenek a pocitů - ale věděl jsem, jak nenávidí zabíjení a co to dovede provést s těmi, kdo zabíjejí.

Amelie vypnula pro tento den stroj a zrovna si skládala papíry a chystala se jít domů, dát si pořádnou koupel a zehrupnout si, když na dveře její kanceláře zaklepal malý holohlavý muž. „Profesorka Hardingová?"

„Co pro vás mohu udělat?"

„Spolupracovat." Podal jí obyčejnou nezalepenou obálku. „Jmenuji se Harold Ingram, major Harold Ingram. Jsem právní zástupce armádního úřadu pro technologické odhady."

Rozložila hustě popsané stránky papíru. „Nevadilo by vám, kdybyste mi prostými slovy vysvětlil, o co tu vlastně jde?"

„Ale to je velice jednoduché. Ukázalo se, že článek pro Astronomický žurnál, na kterém jste spolupracovala, obsahuje materiály podstatné pro výzkum zbraňových systémů."

„Tak počkat. Ten článek přece neprošel. Byl odmítnut. Jak se o něm mohl váš úřad dozvědět?"

„Po pravdě řečeno, nevím. Technická stránka věci není můj obor."

Přelétla stránky očima. „Zastavit ho a upustit od něj? Úřední obsílka?"

„Ano. Ve stručnosti řečeno, potřebujeme všechny vaše záznamy, které se týkají uvedeného výzkumu, prohlášení, že všechny kopie byly zničeny, a slib, že okamžitě přerušíte na projektu práci, dokud vám neřekneme."

Podívala se na něj a pak zpátky na papíry. „To je vtip, že ano?"

„Ujišťuji vás, že není."

„Majore... tohle není nějaký nový druh pistole, kterou jsme vymysleli. To je abstrakce."

„O tom já nic nevím."

„Jak si pro všechno na světě myslíte, že mne můžete donutit, abych o něčem přestala uvažovat?"

„To není moje věc. Já potřebuji jen ty záznamy a prohlášení."

„Už jste ho dostal od mého spoluautora? Ve skutečnosti jsem byla jen najatá pomoc, přivolaná pouze kvůli ověření něčeho ze subnukleární fyziky."

"Mám za to, že tohle už bylo vyřešeno."

Posadila se a položila tři popsané listy na stůl před sebe. „Můžete odejít. Musím si to prostudovat a pak se poradit s vedením ústavu."

„Vedení vašeho ústavu s námi plně spolupracuje.“

„Tomu nevěřím. Profesor Hayes?“

„Ne. Myslím, že to byl J. MacDonald Roman, který podepsal?“

„Makro? Vždyť není ani v radě.“

„Najímá a vyhazuje lidi, jako jste vy. Vyhodí vás, když s námi nebudete spolupracovat.“ Byl dokonale klidný, ani nemrkl okem. Tohle byla jeho velká role.

„Musím mluvit s Hayesem. Musím vědět, co můj nadřízený?“

„Bylo by lepší, kdybyste prostě jen podepsala oba dokumenty,“ řekl klidně, teatrálně, „a zítra bych se mohl zastavit pro ty záznamy.“

„Moje záznamy,“ odpověděla, „pokrývají spektrum od bezvýznamných po duplikátní. Co vám na tohle řekl můj spolupracovník?“

„To já nevím. Myslím, že o něj se postaralo karibské oddělení.“

„Zmizel. Nemyslíte, že ho vaše oddělení zabilo?“

„Cože?“

„Omlouvám se. Armáda přece lidi nezabíjí.“ Vstala. „Můžete si tu zůstat, nebo jít se mnou. Jdu si okopírovat tyhle papíry.“

„Bylo by lépe, kdybyste to nedělala.“

„Byla bych blázen, kdybych to neudělala.“

Zůstal v kanceláři, pravděpodobně aby v ní mohl slídit. Amelie prošla kolem místnosti kopírky a sjela výtahem do přízemí. Papíry schovala do kabelky a naskočila do prvního taxíku, který stál venku na ulici. „Na letiště,“ řekla a pak se zamyslela nad možnostmi, které měla.

Všechny její lety z a do D.C. byly hrazeny z Peterova volného účtu, takže jí zbylo dost kupónů na let do Severní Dakoty. Ale chtěla po sobě zanechat stopu mířící přímo k Julianovi? Mohla mu zavolat z veřejného telefonu na letišti. Ale počkat; myslí. Nemohla přece jen tak nasednout do letadla a vypařit se do Severní Dakoty. Její jméno by bylo na seznamu pasažérů a někdo už by na ni jistě čekal, až by vystoupila z letadla. „Měním místo určení,“ řekla. „Stanice Amtraku.“ Hlasový výstup taxíku ověřil změnu a zamířil k zastávce podzemní dráhy.

Na dlouhé vzdálenosti cestovalo vlaky jen málo lidí, většinou ti, kteří se bojí výšek nebo jsou odhodláni dělat věci tím složitějším způsobem. Nebo lidé, kteří se chtějí někam dostat a nezanechat po sobě stopu. Lístky na vlak se kupují u automatu za stejné anonymní zábavní kupóny, kterými se platí v taxicích. (Byrokraté a moralisté by velice rádi viděli, kdyby byl tento nemotorný systém nahrazen elektronickou úhradou, jako byly staré kreditní karty, ale voliči nikdy nestáli o to, aby měla vláda přehled, co dělají, kdy a s kým. Individuální kupóny zároveň zjednodušovaly směnu a spojení.)

Ameliino načasování bylo dokonalé; stihla kyvadlovku v 6:00, která se rozjela, sotva se posadila.

Zapnula displej na opěradle protějšního sedadla a požádala o mapu. Když se člověk dotkl dvou měst, displej mu ukázal časy odjezdů a příjezdů. Zjištěné údaje si poznamenala: z Dallasu přes Oklahoma City, Kansas a Omahu se mohla dostat do Seaside za osm hodin.

„Před kým utíkáte, zlato?“ Vedle ní seděla stará žena s bílými vlasy učesanými do krátkých ježčích bodlin. „Před nějakým chlapem?“

„Přesně tak,“ odpověděla. „Parchant.“

Stařena přikývla a našpulila rty. „Raději byste si měla sehnat nějaké dobré jídlo na cestu, dokud budete v Dallasu. Určitě nebudete chtít jíst tu šlichtu, kterou nabízejí v jídelním voze.“

„Děkuji vám. Udělám to.“ Žena se vrátila ke svému televiznímu seriálu a Amelie se začala probírat magazínem Amtraku. Poznej Ameriku! Nebylo toho mnoho, co teď toužila poznat.

Půl hodiny před Dallasem předstírala, že usnula. Pak se rozloučila s ježatou dámou a zamíchala se do davu. Do odjezdu vlaku na Kansas City měla více než hodinu času, takže si koupila nějaké šaty na převléknutí - kovbojskou košili a volné černé sportovní kalhoty - několik zabalených sendvičů a víno. Pak zavolala do

Severní Dakoty na číslo, které jí nechal Julian. „Akademická jury změnila rozhodnutí?“ zeptal se jí.

„Něco zajímavějšího.“ Pověděla mu o Haroldovi Ingramovi a papírech, kterými jí vyhrožoval.

„Žádné zprávy od Petera?“

„Ne. Ale Ingram ví, že byl v Karibiku. Proto jsem se rozhodla uprchnout.“

„No, mě armáda také vystopovala. Okamžik.“ Odešel od obrazovky a hned se zase vrátil. „Ne, to byl jenom doktor Jefferson a nikdo neví, že je tady. Vypadá to, že se k nám připojil.“ Videofonní kamera ho sledovala, jak se posadil.

„Ten Ingram se o mně nezmiňoval?“

„Ne, tvoje jméno nebylo v článku uvedeno.“

„Stejně je to jen otázka času. I když mne nebudou spojovat s tím článkem, vědí, že jsme spolu žili, a zjistí, že jsem mechanik. Během několika hodin je máme tady. Přestupuješ někde?“

„Ano.“ Podívala se na svůj seznam. „Naposledy v Omaze. Dojedu tam těsně před půlnocí... jedenáct čtyřicet šest středního času.“

„Dobře. Budu tam na tebe čekat.“

„Ale co pak?“

„To nevím. Promluví si o tom s Dvacítkou.“

„Dvacítkou čeho?“

„Martyho parta. Vysvětlím ti to později.“

Šla k automatu a po chvilce váhání si koupila lístek do Omahy. Pokud ji pronásledovali, nebylo třeba, aby je dovedla

dál.

Další kalkulované riziko: dva z videofonů měly datovou přípojku. Počkala, až do odjezdu jejího vlaku scházelo pouhých několik minut, a pak si vyvolala svou vlastní databázi. Do kapesního notebooku si zkopírovala článek pro Astronomický žurnál. Pak dala své databance povel, aby poslala po jedné kopii každému v jejím adresáři, kdo měl v identifikačním řádku *FYZ nebo *ASTR. Mohlo to být asi padesát lidí, z nichž polovina nějak spolupracovala na projektu Jupiter. Přečte si některý z nich dvacetistránkový obsah obsahující hlavně pseudooperátorovou matematiku, když k němu nedostane žádný úvod ani komentář?

Sama za sebe si přiznala, že by se podívala na první řádek a vymazala by to.

Věci, které si Amelie četla ve vlaku, byly méně technické, ale silně omezené, protože se nemohla identifikovat, aby získala přístup k materiálům podléhajícím autorským právům. Vlak měl vlastní videomagazín, vybrané záběry z USA Today a nějaké cestovní magazíny, které se skládaly skoro výhradně z reklam a vaty. Spoustu času strávila díváním se z okna na nepřiliš vábné městské oblasti Ameriky. Farmy, které viděla mezi jednotlivými městy, vypadaly pokojně a brzy ji přemohla dřimota. Sedadlo ji probudilo, když vjížděli do Omahy. Nebyl to však Julian, kdo tam na ni čekal. Na nástupišti stál Harold Ingram a tvářil se samolibě. „Je válka, profesorko Hardingová. Vláda je všude.“

„Odposlouchával jste veřejný videofon bez oprávnění?“

„To nebylo třeba. Na všech vlakových a autobusových stanicích jsou skryté kamery. Pokud po vás pátrá federální vláda, kamery vás najdou.“

„Nespáchala jsem žádný zločin.“

„Nemyslel jsem, pátrá ve smyslu stíhá. Prostě jsme po vás zatoužili. Vaše vláda po vás zatoužila. Tak jsme vás našli. Teď pojďte se mnou.“

Amelie se rozhlédla. Nádraží hlídali roboti a alespoň jeden živý policista, takže útěk nepřicházel v úvahu.

Ale pak uviděla Juliana, v uniformě, napůl ukrytého za sloupem. Dotkl se ukazováčkem rtů.

„Půjdu s vámi,“ řekla. „Ale jdu proti své vůli a budete to muset vysvětlit před soudem.“

„V to plně doufám,“ odpověděl major a odvedl ji k terminálu. „Tam jsem doma.“ Prošli kolem Juliana a Amelie slyšela, jak vyrazil za nimi.

Když vyšli ven, zamířili k taxíku, který stál první v řadě před nádražím.

„Kam jedeme?“

„Prvním letadlem do Houstonu.“ Otevřel dveře taxíku a pomohl jí, nikterak jemně, dovnitř.

„Majore Ingame,“ řekl Julian.

Major se s jednou nohou v taxíku napůl otočil. „Seržante?“

„Váš let byl zrušen.“ V ruce držel malou černou pistoli. Vystřelila téměř nehlučně, a jak se Ingram skácel, Julian jej zachytil, jako by mu pomáhal do taxíku. „1236 Grand Street,“ řekl a k zaplacení použil Ingramův kupón. Pak si jeho kupónovou knížku strčil do kapsy a zavřel dveře vozu. „Povrchová cesta, prosím.“

„Ráda tě vidím,“ řekla Amelie a snažila se, aby to znělo neutrálně. „Známe někoho v Omaze?“

„Známe někoho, kdo parkuje na Grand Street.“ Taxík se vydal na klikatou cestu městem a Julian vyhlížel zadním oknem, jestli je někdo sleduje. V řídkém provozu by se to nedalo přehlédnout.

Když zabočili na Grand Street, obrátil se dopředu. „Černý lincoln u následujícího bloku. Zaparkuj vedle něj a tam vystoupíme.“

„Pokud budu pokutován za nepovolené parkování, bude to na vaši zodpovědnost, majore Ingame.“

„Rozumím.“ Zastavili u velké černé limuzíny se znakem kléru Severní Dakoty a kouřovými skly v oknech. Julian vystoupil z taxíku a přetáhl Ingame na zadní sedadlo lincolnu. Vypadalo to, jako by voják pomáhal svému opilému kamarádovi.

Amelie nastoupila za nimi. Na předních sedadlech seděl řidič, drsně vyhlížející šedovlasý muž v kněžském kolárku, a Marty Larrin.

„Marty!“

„Spěchám na pomoc. To je ten chlap, který chtěl, abys mu podepsala ty papíry?“ Amelie přikývla. Když se vůz rozjel, Marty napřáhl ruku k Julianovi. „Rád bych se podíval na jeho průkaz.“

Julian mu podal náprsní tašku. „Blaze, dovol, abych ti představil otce Mendeze, bývalého člena řádu františkánů a trestance z Raifordské věznice se „zvláštní“ ostrahou.“ Zatímco mluvil, probíral se ve světle palubní desky v náprsní tašce.

„Doktorka Hardingová, předpokládám.“ Mendez jí stiskl ruku na přivítanou, zatímco druhou řídil vůz s manuálním ovládáním. Když projeli kolem dalšího bloku, cinkl zvonek a Mendez pustil volant a řekl: „Domů.“

„To je k zlosti,“ řekl Marty a zapnul světlo. „Prohledej mu kapsy a podívej se, jestli tam nemá kopii svých rozkazů.“ Pozvedl náprsní tašku a prohlédl si fotografii muže s německým ovčákem. „Pěkný pes. Žádné rodinné fotografie.“

„Nemá snubní prsten,“ oznámila Amelie. „Je to důležité?“

„Všechno by to zjednodušilo. Má konektor?“

Amelie mu sáhla na temeno hlavy, zatímco Julian mu prohrabával kapsy. „Paruka.“ Když ji vzadu nadzvedávala, ozval se nepříjemný trhavý zvuk. „Ano, má.“

„Dobře. Žádný písemný rozkaz?“

„Ne. Ale volná letenka pro něj a maximálně tři další. Dva vězni plus stráž.“

„Kdy a kam?“

„Libovolný termín do Washingtonu. Priorita 00.“

„To je hodně vysoká, nebo hodně nízká?“ zeptala se Amelie.

„Ta nejvyšší. Vypadá to, že nebudeš jediný krtek, Juliane. Jeden ve Washingtonu by se nám sešel.“

"Tenhle chlápek?" zeptal se Julian.

„Až jej na několik týdnů propojíme se Dvacítkou. Bude to zajímavá zkouška účinnosti procesu." V tu chvíli ještě nevěděli, jak extrémní zkouška to bude.

Neměli jsme s sebou pouta ani nic podobného, takže když se začal v polovině cesty ke Sv. Bártovi probouzet, dal jsem mu druhou dávku z narkotizační pistole. Když jsem mu prohledával kapsy, našel jsem tam i AK 101, malou ruskou pistoli, oblíbenou zbraň zabijáku po celém světě - při její výrobě není použit ani kousek nepohodlného kovu. Opravdu jsem neměl zájem sedět na zadním sedadle vozu a klábosit s ním, ani když byla jeho pistole v bezpečí v přihrádce na rukavice. Pravděpodobně znal několik způsobů, jak mě zabít holýma rukama.

Ukázalo se, že jsem nebyl daleko od pravdy. Když jsme ho dostali do Sv. Bárta - než jsme ho probudili, přivázali jsme ho k židli - a propojili jsme ho jednosměrně s Martym, zjistili jsme, že je 'speciální operátor' MI pracující pro úřad pro technologické odhady. Jinak toho v hlavě mnoho neměl, pouze vzpomínky na dětství a mládí a encyklopedické znalosti zabíjení. Nepodrobil se selektivnímu vymazání paměti, o němž Marty říkal, že ho budu muset podstoupit, než se vrátím do Portobela. Měl jen silné hypnotické bloky, které nemohou vzdorovat dlouho, až bude oboustranně propojen s Dvacítkou.

Do té doby jsme se dozvěděli jen, ve které místnosti Pentagonu se má hlásit. Měl najít Amelii a přivést ji zpátky - nebo zabít ji i sebe, pokud by to situace vyžadovala. Všechno, co o ní věděl, bylo, že spolu s jiným vědcem vynalezla zbraň tak mocnou, že by mohla vyhrát válku Ngumi, pokud by padla do špatných rukou.

To byl zvláštní způsob, jak popsat náš objev. Sami jsme používali metaforu 'stisknout tlačítko', ale aby se projekt Jupiter dostal do svého konečného kataklysmatického stavu, byl potřeba tým vědců, kteří by prováděli poměrně složité operace v přesném pořadí.

Po uskutečnění první provozní zkoušky proces samozřejmě mohl být zautomatizován. Teoreticky, protože tou dobou by už nezbyl nikdo, kdo by to udělal.

Někdo v jury Astronomického žurnálu musel být napojen na ministerstvo obrany - to nebylo žádné překvapení. Ale odmítli jej na základě tlaku shora, nebo v něm skutečně objevili chybu?

Jedna část mého já chtěla věřit tomu, že pokud naši teorii skutečně vyvrátili, neměli by důvod jít po Amelii a Peterovi. Ale možná, že se jich tajná služba chtěla zbavit jen tak pro všechny případy. Koneckonců, byla přece válka, jak říkali. Kromě propojené dvojice jsme se v konferenční místnosti sešli čtyři: Amelie a já, Mendez a Megan Orrová, lékařka, která dohlížela na Ingrama. Byly tři hodiny ráno, ale nikomu z nás se nechtělo spát.

Marty se odpojil a pak vytáhl přípojku i z Ingramova temene. „Tak co?" zeptal se.

„Mám toho hodně k přemýšlení," řekl Ingram a podíval se na své spoutané ruce. „Lépe by mi to myslelo, kdybyste mne odvázáli."

„Je bezpečný?" zeptal jsem se Martyho.

„Jsi pořád ozbrojený?"

Pozvedl jsem narkotizační pistoli. „Více méně."

„Můžeme jej odvázat. Za jistých okolností by mohl dělat potíže, ale ne v uzamčené místnosti, pod dozorem a s ozbrojeným hlídačem."

„Já nevím," řekla Amelie. „Možná bychom měli počkat, až prodělá tvou pacifikační kúru. Mně připadá dost nebezpečný."

„Poradíme si s ním," řekl Mendez.

„Je třeba si s ním promluvit těsně po tom, co jsme byli propojeni," řekl Marty. „Ted' zná všechna fakta, ale na emocionální úrovni nebyl nijak ovlivněn."

„No dobře," přikývla Amelie. Marty jej odvázal a pak se zase posadil.

„Děkuji vám," řekl Ingram, zatímco si třel zápěstí. „Nejprve bych rád věděl, jak?"

Co následovalo pak, bylo tak rychlé, že jsem to dokázal popsat, až když jsem uviděl záznam z bezpečnostní kamery.

Ingram se lehce posunul na židli, jako by se napůl otáčel k Martymu. Ve skutečnosti si vytvářel páku a prostor.

Jediným pohybem hodným olympijského atleta se vymrštil ze židle, zasáhl Martyho špičkou boty do brady a pak, dokončuje půlobrat, zamířily jeho nohy k místu, kde jsem seděl já, s pistolí v ruce, ale nepřipravený. Vypálil jsem jen tak naslepo a pak mi oběma nohama narazil do prsou a zlomil mi dvě žebra. Ve vzduchu chytil pistoli, která mi vyletěla z ruky, ramenem se překulil po stole a přistál v baletácké piruetě, přičemž mne zasáhl nohou do krku, právě když jsem se kácel k zemi. Patrně mi chtěl vykopnout mozek z hlavy, ale nikdo není dokonalý.

Ze svého výhodného postavení vleže na podlaze jsem víc neviděl, ale slyšel jsem, jak Marty řekl: „To není k ničemu," a pak jsem omdlel.

Probudil jsem se zase na židli, zatímco Megan Orrová stála u mé obnažené paže s injektozem v ruce. Člověk, kterého jsem poznal ale nedokázal pojmenovat, dělal totéž Amelii - Lobell, Marc Lobell, jediný z Dvacítky, se kterým jsem nebyl propojen.

Bylo to, jako bychom se vrátili v čase o několik minut zpět a dostali jsme příležitost začít znova. Všichni zaujali svá původní místa: Ingram byl zase bezpečně svázaný. Ale hrudník mne bolel s každým nadechnutím a nebyl jsem si jist, jestli vůbec dokážu mluvit.

„Meg," zachroptěl jsem „Doktorko Orrová?" Otočila se. „Mohu vás navštívit, až bude po tomhle? Myslím, že mám zlomené jedno nebo dvě žebra."

"Chcete, abych se na vás podívala hned?"

Zavrtěl jsem hlavou a při tom jsem zjistil, že mne bolí i krk. „Chci slyšet, co ten parchant řekne."

Marc stál u otevřených dveří. „Dejte mi pul minuty, abych všechno připravil."

„Dobře." Megan přistoupila k Ingramovi, který teď byl jediný, kdo nebyl v bdělém stavu, a čekala.
„Vedle je pozorovací místnost." řekl Mendez. „Marc uviděl, co se dělo, a okamžitě zaplavil místnost omamným plynem. Je to nutné bezpečnostní opatření, když jednáme s cizinci."
„Takže vy skutečně nemůžete páchat násilí," řekla Amelie.
"Já můžu." procedil jsem mezi zuby. „Vadilo by vám, kdybych ho párkrát kopl, než se vzpamatuje?"
„Ve skutečnosti se můžeme bránit. Nedokážeme si jen představit, že bychom násilí rozpoutali." Mendez kývl hlavou směrem ke mně. „Ale Julian představuje známý paradox - když ten chlap napadl jeho, nemohli jsme s tím nic dělat."
„Co kdyby napadl někoho z Dvanáctky?" zeptal se Marty.
„Znáš odpověď. Byla by to sebeobrana. Napadl by mne."
„Mám začít?" zeptala se Megan. Mendez přikývl a ona dala Ingramovi injekci.
Přišel k sobě. Instinktivně zatahal za pouta, několikrát sebou škubl a pak se uklidnil. „Rychle působící anestetikum, ať už to bylo cokoli." Podíval se na mne. „Mohl jsem vás zabít, víte to?"
„Žvásty. Dělal jste, co jste uměl."
„Raději se modlete, abyste se nikdy na vlastní kůži nepřesvědčil, co všechno umím."
„Pánové," řekl Mendez. „určitě se shodneme, že vy dva jste nejnebezpečnější lidé v této místnosti ?"
„Ani náhodou," skočil mu do řeči Ingram. „Vy ostatní jste nejnebezpečnější lidé pod jednou střechou na celém světě. Možná v celé historii lidstva."
„Považujeme to za váš osobní názor," řekl Marty.
„No tak uvažujte ještě o něčem. Chystáte se způsobit, že lidský druh v několika generacích vymře. Jste netvoři. Jako bytosti z jiné planety, které nás chtějí vyhubit."
Marty se široce usmál. „Tohle je metafora, která mne nenapadla. Ale doopravdy se pokoušíme zničit u našeho druhu pouze schopnost sebezáchuby."
„I kdyby se to podařilo - a o tom vůbec nejsem přesvědčen - jaký by to mělo význam, kdybychom už pak nebyli muži?"
„Polovina z nás nejsou muži už teď," opáčila Megan klidně. „Vy víte, jak to myslím." „Podle mne myslíte přesně to, co říkáte."
„Kolik toho ví o tom, jak je to naléhavé?" zeptal jsem se. „Žádné podrobnosti."
„Absolutní zbraň, ať už je to cokoli. Takové absolutní zbraň tu máme od roku 1945 a pořád žijeme."
„Ještě dříve." řekl Mendez. „Letadla, tanky, nervový plyn. Ale tohle je něco poněkud nebezpečnějšího. Trochu víc absolutního."
„A za tím vším jste vy," řekl s pohledem upřeným na Amelii.
V očích měl zvláštní výraz dychtivosti. „Ale vědí o tom všichni ostatní, celá tahle „Dvacítka"."
„Nevím, kolik toho vědí," opáčila Amelie. „Propojena jsem s nimi nebyla."
„Ale vy brzy budete," oznámil mu Mendez. „Pak všechno pochopíte."
„Napojit někoho proti jeho vůli je federální zločin." „Jistě. Myslím, že by se jim nelíbilo ani to, že jsme někoho omámili a unesli. A pak ho přivázali, abychom jej mohli vyslechnout."
„Můžete mne odvézt. Teď už vím, že fyzický odpor nemá smysl."
„Já myslím, že ne," řekl Marty. „Na to jste příliš rychlý, příliš dobrý."
„Dokud budu spoutaný, neodpovím na žádnou vaši otázku." „Ale ano, odpovíte, buď tak nebo tak. Megan?" Pozvedla hypnolistu a nastavila přepínač na boku na dvojí cvaknutí. „Stačí říct, Marty." „Co je to?" zeptal se Ingram. „Tazlet F-3," odpověděla Megan s úsměvem. „Tak tohle je skutečně ilegální!"
„Jémináčku. To nás budou muset po popravě odříznout a pověsit nás ještě jednou."
„Tohle není legrace." V jeho hlase bylo jasně slyšitelné napětí.
„Myslím, že vedlejší účinky jsou nám dokonale známy," odpověděla Megan. „Přetrvávají dlouho. Skvělá věc, když chcete shodit nějaké to kilo." Přistoupila k němu a on se odtáhl.
„No dobře. Budu mluvit."
„Lže," řekl jsem.
„Možná," přikývl Marty. „Ale na to přijdeme hned, až se na něj napojíme. Říkal jste, že jsme nejnebezpečnější lidé na světě. Že způsobíme vyhynutí lidské rasy. Chcete své prohlášení něčím podepřít?"
„Za předpokladu, že uspějete, čemuž nevěřím. Přeměnili byste velkou část nás, počínaje odshora, a pak by do hry vstoupila Ngumi nebo někdo jiný a převzali by iniciativu. Konec experimentu."
„Můžeme přeměnit i stoupence Ngumi."
„Ne v dost velkém počtu a ne dost rychle. Jejich velení je příliš roztržité. Pokud by se vám podařilo přeměnit všechny v Jižní Americe, Afričané by tam vtrhli a sežrali je zaživa."
Pomyslel jsem si, že to je poněkud rasistický názor na svět, ale kdo by poslouchal kanibala, takže jsem si to raději nechal pro sebe.
„Ale pokud uspějeme," řekl Mendez, „myslíte, že by to mohlo být ještě horší?"
„Samozřejmě! Když prohrájete válku, můžete se z toho vzpamatovat a bojovat znovu. Když ale ztratíte schopnost bojovat..."
„Ale vždyť přece nezůstane nikdo, s kým bychom bojovali," namítla Megan.
„Nesmysl. Na každého to přece účinkovat nemůže. I kdyby vám zůstala jen desetina procenta výjimek, ozbrojí se a vytáhnou do boje. A vám nezbyde než jim odevzdat klíče od města nebo o co si řeknou."
„Tak jednostranné to není," namítl Mendez. „Můžeme se bránit a přitom nezabíjet."
„Jak se bráníte proti mně? To chcete mít všude plyn a přivazovat je?"
„Jsem si jist, že postupem času vymyslíme lepší strategii. Koneckonců, budeme mít k dispozici spoustu mozků, jako je

ten váš."

„Vy jste opravdový voják," řekl mi, „a táhnete to s těmi blázný?"

„Neprosil jsem se, abych byl vojákem. A nedokážu si představit, že by byl mír pošetilejší, než je tahle válka."

Potřásl hlavou. „Tak vás už předělali. Takže se váš názor nepočítá."

„Ve skutečnosti je na naší straně naprosto přirozeně," řekl Marty. „Neprošel žádným pacifikačním procesem. Ani já ne."

„Tím větší blázni jste. Odstraňte vzájemné soupeření, a přestáváte být lidmi."

„Soupeření přece zůstane," namítl Mendez. „Dokonce i fyzické. Ellie a Megan například hrají házenou. Většina z nás už je na sport stará, ale soupeříme mentálně způsoby, o jakých se vám ani nesnilo."

„Byl jsem připojený, takže o tom něco vím - bleskové šachy a trojrozměrné go. I vy musíte chápat, že to není totéž."

„Ne, není to totéž. Byl jste napojený, ale ne dost dlouho, abyste vůbec pochopil pravidla, podle kterých hrajeme."

„Hovořím o tom, co je v sázce, ne o pravidlech! Válka je strašná a krutá, ale patří k životu. Ostatní hry jsou jenom hry. Válka je doopravdy."

„Jste atavismus, Ingame," řekl jsem. „Nejraději byste se namazal válečnými barvami a šel mlátit lidi klackem po hlavě."

„Jsem muž. Nevím, co jste vy, kromě toho, že jste zbabělec a zrádce."

Nemohu předstírat, že neřál do živého. Část mého já skutečně toužila vyskočit a pustit se do něj pěstmi. Jenže přesně tohle on chtěl; jsem si jist, že by mi dokázal vrazit vlastní nohu do zadku a pak mi ji vytáhnout krkem.

„Promiňte," řekl Marty a zatřásl si prstem na pravou náušnici, aby přijal zprávu. Po chvíli potřásl hlavou. „Tohohle poslali z příliš vysokých míst. Nedokážu ani zjistit, kdy ho čekají zpátky."

„Jestli se nevrátím do dvou?"

„Zmlkni." Pokynul Megan. „Uspi ho. Čím dříve se s ním propojíme, tím lépe."

„Nemusíte mne uspávat."

„Musíme vás dostat na druhou stranu budovy. Raději vás uspím, než bych vám věřil."

Megan přepnula injektor a použila ho na něj. Několik sekund odolával a pak odpadl. Marty vstal, aby ho odvázel.

„Počkej půl minuty," poradila mu Megan. „Možná, že blufuje."

„To není stejné narkotikum?" zeptal jsem se a pozvedl jsem svou pistoli.

„Ne, toho už měl na jeden den až až. Neúčinkuje tak rychle, ale ani tak neškodí." Natáhla ruku a silně jej štípala do ušního lalúčku. Nezareagoval. „V pořádku."

Marty odvázel Ingramovu levou ruku, ta vyrazila napůl k jeho hrdlu a pak zase ochable klesla. Rty se mu zachvěly, oči stále otevřené. „Houževnatý chlapík." Marty zaváhal a pak mu odvázel i druhou ruku.

Vstal jsem, abych mu pomohl ho odnést, ale bolest v hrudníku mne donutila vykřiknout. „Ty seď," řekla Megan.

„Nezvedej ani pero, dokud tě neprohlédnu."

Všichni ostatní odešli s Ingramem a já s Amelií jsme osaměli.

„Ukaž, podívám se ti na to," řekla a rozeplula mi košili. Na spodním okraji hrudního koše jsem měl zarudlou skvrnu, která už začala získávat namodralou barvu. Amelie se jí nedotkla. „Mohl tě zabít."

„Nás oba. Jak se cítíš teď, když je na tebe vydán zatykač?"

„Je mi z toho nanic. Určitě nebyl jediný."

„Měl jsem to předvídat," řekl jsem. „Měl jsem vědět, jak pracují vojenské mozky - koneckonců, dost dlouho jsem byl jedním z nich."

Něžně mne pohlédla po ruce. „A my jsme se báli reakce ostatních vědců. Svým způsobem je to směšné. Pokud jsem vůbec uvažovala o reakci ostatních, myslela jsem si, že lidé prostě uznají naši autoritu a budou nám vděční, že jsme na to přišli včas."

„Myslím, že většina lidí bude, i z řad armády. Ale bohužel se o tom dozvědělo jako první špatné oddělení."

„Špioni." Ušklíbla se. „Tuzemští špioni čtou odborné časopisy?"

„Teď, když víme, že jsou, zdá se jejich existence takřka nevyhnutelnou. Všechno, co potřebují, je zařízení, které pátrá po klíčových slovech ve výtazích článků zaslaných k uveřejnění ve vědeckých a technických odborných žurnálech. Když se u něčeho zdá, že by to mohlo mít vojenskou aplikaci, začnou vyšetřovat a tahat za nitky."

„A nechají autory zabít?"

„Spíš odvést do armády. Ať si dělají svou práci v uniformě. V našem případě, ve tvém případě zvolili drastičtější řešení, jelikož zbraň byla tak mocná, že se nedá použít."

„Takže prostě zvedli telefon a vydali rozkaz, aby poslali někoho, kdo zabije mne a Petera?" Došla k autobaru a požádala o víno.

„No, Marty zjistil, že primární rozkaz zněl přivést vás zpět. Peter je pravděpodobně v nějaké místnosti, jako je tahle, ve Washingtonu, v žilách má Tazlet F-3 a potvrzuje jim to, co už dávno vědí." „Pokud je to pravda, vědí už i o tobě. V tom případě už se těžko můžeš vrátit do Portobela jako krtek."

Automat nám naservíroval víno a my jsme je ochutnali a pak jsme se podívali jeden na druhého. Oba jsme si mysleli totéž: jsem v bezpečí, jediné pokud Peter zemřel dřív, než jim o mně stačil říci.

Pak přišel Marty a Mendez a posadili se vedle nás, Marty si sevřel hlavu v dlaních. „Budeme se muset rychle přestěhovat; budeme muset všechno přestěhovat. Ve které fázi cyklu se teď nachází tvoje četa?"

„Napojí se zase za dva dny. Na vojáků." Alespoň jsem si to myslel. „Pravděpodobně už jsou v Portobelu a trénují."

Nový velitel čety se s nimi zaučuje v Pedrákovu."

„Dobře. Takže nejprve se musím ujistit, jestli můj známý generál může prodloužit jejich výcvik - potřebovali bychom tak pět nebo šest dní. Jsi si jistý, že je videofonní linka bezpečná?"

„Absolutně," řekl Mendez. „V opačném případě už bychom byli všichni v uniformách nebo v ústavu, tebe nevyjímaje."

„Takže máme asi dva týdny. Spousta času. Julianovu paměť mohu modifikovat za dva až tři dny. Pak pro něj zařídím rozkaz, aby čekal na svou četu v budově 31.“

„Jenže nevíme jistě, jestli se tam může odvážit,“ namítla Amelie, „Pokud lidé, kteří na mne poslali Ingrama, mají Petera a donutí ho mluvit, už vědí, že Julian na tom spolupracoval. Jakmile se přihlásí do služby, seberou ho.“

Stiskl jsem jí ruku. „Myslím, že to prostě budu muset risknout. Měli bychom to ale zařídit tak, aby se ode mne nemohli dozvědět o tomto místě.“

Marty zamyšleně přikývl. „Upravit ti paměť je rutinní záležitost. Jenže nás to tak trochu vhání do slepé uličky... abychom tě dostali zpátky do Portobela, musíme ti vymazat vzpomínky na to, že jsi spolupracoval s Peterem na jeho projektu. Ale pokud tě seberou kvůli Peterovi a najdou ve tvých vzpomínkách díru, bude jim hned jasné, že s tebou někdo něco prováděl.“

„Nedalo by se to spojit s mým pokusem o sebevraždu?“ otázal jsem se. „Jefferson mi stejně navrhoval, že mi ty vzpomínky vymaže. Nedalo by se to zařídit, aby to vypadalo na jeho práci?“

„Možná. Opravdu jen možná... můžu?“ Marty si odlihl trochu vína do plastového pohárku. Nabídl Mendezovi a ten zavrtěl hlavou. „Bohužel neexistuje aditivní proces - mohu ti vymazat vzpomínky, ale nemohu ti místo nich dodat jiné, falešné.“ Napil se. „Ale možné to asi je. Teď, když je Jefferson na naší straně. Nemělo by být těžké udělat to tak, jako by toho nešťastnou náhodou vymazal příliš mnoho, takže by pokryl i týden, kdy jsi pracoval ve Washingtonu.“

„Mně to připadá jako čím dál křehčí konstrukce,“ namítla Amelie. „Víte, nevím sice skoro nic o tom, jaké to je, být napojený - ale pokud by se někdo z našich nepřátel napojil na tebe, Mendeze nebo Jeffersona, nezřítlo by se všechno jako domeček z karet?“

„Potřebujeme prostě sebevražednou pilulku,“ řekl jsem. „Když už mluvíme o sebevraždě.“

„Nemohu od nikoho žádat, aby udělal něco takového. Nejsem si ani jistý, jestli bych to dokázal sám.“

„Ani kdyby šlo o záchranu vesmíru?“ Myslel jsem to jako sarkasmus, ale vyznělo to jako prosté prohlášení.

Marty poněkud zbledl. „Máš samozřejmě pravdu. Musíme je mít alespoň jako jedno z řešení. My všichni.“

„Tak dramatické to přece není,“ namítl Mendez. „Ale přehlízíme nejjednodušší způsob, jak získat čas: přestěhovat se. Tři sta kilometrů na sever a jsme v neutrální zemi. To si dvakrát rozmyslí, než pošlou zabijáky do Kanady.“

Chvilí jsme o tom uvažovali. „Já nevím,“ řekl Marty. „Kanadská vláda nemá žádný důvod nás chránit. Nakonec by někdo oficiálně požádal o vydání a příští den už bychom byli ve Washingtonu a v řetězech.“

„Mexiko,“ navrhl jsem. „Problém Kanady spočívá v tom, že není dost zkorumpovaná. Vezměme si do Mexika nanotovárnu a můžeme mít, na co si vzpomeneme.“

„To je pravda!“ prohlásil Marty. „A v Mexiku je spousta klinik, kde můžeme instalovat konektory a pozměňovat paměti.“

„Ale jak tam nanotovárnu dopravíme?“ zeptal se Mendez. „Sama o sobě váží více než tunu a to nepočítám všechny ty nádrže, cisterny a zásobníky surovin, které potřebuje.“

„Nemůže nám vyrobit nákladák?“ zeptal se. „Asi ne. Nedokáže udělat nic, co je větší než sedmdesát devět centimetrů. Teoreticky by mohla vyrobit nákladní automobil, ale byl by ve formě stovek podskupin a součástek. Potřebovali bychom partu automechaniků a velkou mechanickou dílnu, aby ho sestavili.“

„Nemohli bychom nějaký ukrást?“ zeptala se Amelie tiše. „Armáda jich má spoustu. Tvůj známý generál může měnit oficiální záznamy, povyšovat lidi a přemisťovat je. Určitě by nám mohl poslat i nákladák.“

„Bojím se, že manipulovat s fyzickými objekty je složitější než s informacemi,“ odpověděl Marty. „Ale za pokus to stojí. Umí někdo řídit?“

Podívali jsme se jeden na druhého. „Čtyři z Dvacítky to dovedou,“ řekl Mendez. „Nákladák jsem sice ještě neřídil, ale takový rozdíl to být nemůže.“

„Maggie Cameronová bývala řidička.“ Dozvěděl jsem se to, když jsme byli propojeni. „Jezdila v Mexiku. Ricci se učil řídit v armádě; jezdil s vojenským nákladákem.“

Marty pomalu vstal. „Odved’ mě k bezpečné lince, Emilio. Podívám se, co pro nás může náš generál udělat.“

Najednou se ozvalo rychlé zabušení na dveře a dovnitř vtrhla Unity Hanová. „Tohle byste měli vědět,“ vyrazila ze sebe zadýchaně. „Jakmile jsme se s ním propojili, zjistili jsme... ten člověk, Peter, je mrtvý. Zabili ho okamžitě, pro to, co věděl.“

Amelie si zakryla ústa rukou a podívala se na mne. V oku se jí zaleskla jediná slza.

„Doktorko Hardingová...“ Zaváhala. „Vy jste měla také zemřít. Jakmile by se Ingram ujistil, že byly zničeny všechny záznamy.“

Marty zavrtěl hlavou. „Tohle není úřad pro technické odhady.“

„Ani vojenská tajná služba,“ řekla Unity. „Ingram patří k jedné enderské buňce. Podle něj jich jsou tisíce, roztroušené všude ve vládě.“

„Ježíši,“ řekl jsem. „A teď vědí, že můžeme naplnit jejich proroctví.“

Z Ingramovy mysli se dozvěděli, že on sám zná osobně pouze tři další členy Kladiva Božího. Dva z nich byli jeho spolupracovníci na úřadu technických odhadů - sekretářka, která pracovala v Ingramově kanceláři v Chicagu a byla civilistka, a jeho kolega důstojník, který odjel na St. Thomas a tam zabil Petera Blankenshipa. Třetím byl muž, kterého znali jen jako Ezachiela a který jim jednou nebo dvakrát do roka předával rozkazy. Ezachiel tvrdil, že Kladivo Boží má tisíce členů roztroušených ve státních funkcích a v obchodní sféře, povětšinou ve vojenských a policejních silách. Ingram sám zabil dvě ženy a čtyři muže, z nichž tři sloužili v armádě (ten čtvrtý byl manžel vědecké pracovnice, kterou měl zabít). Ke všem vraždám došlo daleko od Chicaga a většina z nich byla zamaskována jako úmrtí nešťastnou náhodou. V jednom případě svou oběť znásilnil a pak ji podle instrukcí zohavil jistým specifickým způsobem, takže se

zdálo, jako by zapadala do série neobjasněných vražd.

Svou práci dělal s potěšením. Byli to nebezpeční hříšníci, které poslal do pekla. Ale nejvíc se mu líbilo mučení, intenzita pocitů, které při tom zažíval. Doufal, že mu Ezachiel brzy doručí rozkaz k dalšímu takovému úkolu.

Instalaci konektoru se podrobil před třemi lety. Jeho přátelé Endeři by to neschvalovali, stejně jako neschvalovali požitkářství, které při práci někdy cítil. Ale používal ho pouze v konektorových modlitebnách a někdy také k přehrávání sexuálních vražd, které považoval za jistý druh náboženského prožitku.

Jeden z lidí, jež zabil, byl mechanik mimo službu, stabilizátor, jako byla Candi. To přimělo Juliana k zamyšlení nad chlapy, možná Endery, kteří znásilnili Arly a nechali ji umřít. A nad Enderem s nožem, který jej napadl před krámem. Byli jen šílení, nebo byli součástí nějaké cílevědomé organizace? Nebo byli obojí?

Příští ráno jsem se na hodinu napojil na toho parchanta, z čehož devětapadesát minut jsem toho litoval. Vedle něj vypadal i Scoville jako zpěváček na kůru.

Musel jsem odtamtud vypadnout. S Amelií jsme si sehnali plavky a zajeli jsme si na kole na pláž. Když jsem se v mužské šatně převlékal, dva chlapi mne pozorovali s nezvykle nepřátelským výrazem ve tváři. Předpokládal jsem, že tady černochozy nevidí často. Nebo možná cyklisty.

Moc jsme si nezaplavali; voda byla příliš slaná, s olejovitě kovovou příchutí a překvapivě studená. Z nějakého důvodu páchla jako uzená šunka. Vyběhli jsme na břeh a osušili jsme se, a pak jsme vyrazili na procházku po podivné pláži.

Bílý písek sem očividně nepatřil. Když jsme jeli sem, měli jsme pod koly skutečný povrch kráteru tvořený jakýmsi temně hnědým sklem. Písek pod našima nohama byl příliš jemný a při chůzi vydával skřípavé zvuky.

Připadalo mi to skutečně zvláštní v porovnání s texaskými plážemi, kam jsme jezdili na dovolenou, v Padre Islandu a Matagordu. Žádní mořští ptáci, mušle, krabi. Jen velký kruhový artefakt plný alkalické vody. Jezero vytvořené bohem bez imaginace, jak řekla Amelie.

„Já vím, kde bychom mohli najít tisíce květin," prohodil jsem. „Zdálo se mi o tom," řekla. „Zdálo se mi, že mi udělal to, co té dívce, o které jsi mi povídal."

Zaváhal jsem. „Chceš si o tom promluvit?" Rozřízl svou oběť od pupku k děloze a pak jí udělal nožem zářezy křížem krážem přes břicho, jako nějakou dekoraci. Předtím jí podřízl hrdlo.

Mávla rukou. „Skutečnost je mnohem strašnější než sen. Pokud je všechno takové jako v jeho mysli."

„Jo." Už jsme prodiskutovali možnost, že jich je pouhá hrstka; možná jen tři blázniví spiklenci. Ale vypadalo to, že byl schopen čerpat z mnoha nejrozumnějších zdrojů - informace, peníze i přidělové kupóny, stejně jako věcičky, jako je AK 101. Marty si o tom ráno mnil promluvit se svým generálem.

„Strašné je, že jsou v přesně opačné situaci než my. Mohli bychom vypátrat a vyslechnout tisíce z nich, a přesto bychom nenašli někoho, kdo se skutečně podílí na plánování. Ale pokud by se oni napojili na jediného z nás, věděli by okamžitě všechno."

Přikývl jsem. „Takže se musíme přestěhovat co nejrychleji." „Přestěhovat se a hotovo. Jakmile vystopují jeho nebo Jeffersona až sem, je po nás." Zastavila se. „Posaďme se tady. Budeme chvíli jen tak tiše sedět. Možná je to naše poslední příležitost."

Zkřížila kotníky a zaujala něco jako polohu lotosu. Já jsem se posadil vedle ní, už ne tak elegantně. Drželi jsme se za ruce a dívali jsme se, jak se ranní mlha mísí s mrtvou šedou vodou.

Marty předal informace o Kladivu Božím, získané od Ingrama, generálovi. Ten se sice vyjádřil, že to zní fantasticky, ale zároveň začal s opatrným vyšetřováním.

Také pro ně našel dva vyřazené vozy, které jim doručili odpoledne: těžký nákladní valník a školní autobus. Zrádnou vojenskou zeleň přetřeli na nebeskou modř a oba stroje opatřili nápisy ‚Domov svatého Bartoloměje‘.

Přestěhovat nanotovárnu nebyla žádná legrace. Tým, který ji kdysi přivezl, ji dostal do suterénu pomocí dvou vysokozdvížných vozíků, rampy a navijáku. Nechali si vyrobit duplikáty potřebných strojů a po dni plném usilovné dřiny a poté, co museli rozšířit troje dveře, ji konečně přemístili do garáže. V noci ji pak vytáhli ven a naložili na valník.

Mezitím upravili školní autobus tak, aby Ingram a Jefferson mohli zůstat trvale propojeni, což znamenalo vyhodit některá sedadla a nainstalovat lůžka spolu se zařízením na jejich výživu a vyprazdňování. Připojit se k nim mohli ještě libovolní dva z Dvacítky nebo Julian, kteří se střídali ve čtyřhodinových směnách.

Julian s Amelií zrovna pracovali jako nekvalifikovaní dělníci, odmontovávali poslední čtyři řady sedadel v autobusu, kde měl přijít improvizovaný pevný rám pro umístění lůžek, potili se a zabíjeli komáry při nedostatečném osvětlení, když do autobusu vtrhl Mendez s vyhrnutými rukávy. „Juliane, já tě vystřídám. Dvacítka potřebuje, aby ses s nimi propojil."

„Rád." Julian se protáhl, až mu obě ramena zapraskala. „Co se děje? Ingram dostal infarkt, doufám?"

„Ne, potřebuji nějaké informace o Portobelu. Jednosměrné připojení, pro všechny případy."

Amelie se dívala jak Julian odchází. „Bojím se o něj." „Já se bojím o nás všechny." Vytáhl z kapsy kalhot malou lahvičku, otevřel ji a vytřepal si na dlaň kapsli. Když jí Amelii podával, ruka se mu trochu chvěla.

Podívala se na stříbrný oválek. „Jed."

„Marty říkal, že je skoro okamžitý a neexistuje proti němu protijed. Někaký enzym, který se dostane rovnou do mozku."

„Vypadá to jako sklo." „Někaký plast. Má se to rozkousnout." „Co když to polknu?" „Bude to trvat déle. Jde o to?"

„Já vím, o co jde." Strčila si kapsli do náprsní kapsy blůzy a pečlivě si zapnula knoflík. „Co potřebuje Dvacítka vědět o Portobelu?" „Vlastně spíš o Panama City. Zajímá je zajatecký tábor a jeho spojení s Portobelem, pokud nějaké existuje."

„Co chtějí dělat s tisícovkou nepřátelských zajatců?" „Udělat z nich své spojence. Připojit se na ně na dva týdny a zhumanizovat je."

„A pak je nechat jít?"

„Ale ne." Mendez se usmál a zadíval se zpátky k domu. „I když budou stále za mřížemi, už nebudou zajatci."

Odpojil jsem se a několik minut jsem upřeně zíral do kytiček. Tak trochu jsem si přál, aby to bylo obousměrné propojení, ale pak jsem byl zase rád, že bylo jen jednosměrné. Nakonec jsem vstal a trochu vrávoravě jsem zamířil k Martymu, který seděl v jednom ze zahradních křesílek. Naprosto nepříhodně krájel plátky citronu. Měl jich velký plastový pytel, tři džbány a ruční vymačkávač.

„Tak co si myslíš?"

„Že děláš citronádu."

„To je moje specialita," Na dně každého z džbánů byla pořádná dávka cukru. Pokaždé, když rozřízl citron, vzal tenký plátek ze středu a hodil ho do cukru. Pak z obou polovin vymačkal šťávu. Poměr byl šest citronů na džbán.

„Já nevím," řekl jsem. „Je to odvážný plán. Mám ohledně něj svoje obavy."

„Dobře."

„Chceš se napojit?" Kývl jsem ke stolu s jednosměrnou přípojkou.

„Ne. Pověz mi to nejdřív sám. Svými slovy."

Posadil jsem se proti němu a začal jsem si pohrávat s citronem. „Tisíce lidí. Všichni z odlišné kultury. Samozřejmě, ten proces funguje, ale zatím jsi jej vyzkoušel pouze na dvaceti Američanech -dvaceti bílých Američanech."

„Není důvod myslet si, že má vazbu na kulturní zázemí."

„To si myslí i oni. Jenže na druhou stranu neexistuje ani důkaz o opaku. Představ si, že se propojíš s tisícovkou běsnících šilenců?" „Nemyslím. Kdybychom pokračovali ve vědeckém výzkumu, udělali bychom teď pokus s malou skupinkou - jenže to si nemůžeme dovolit. Už neděláme vědu, teď děláme politiku."

„Bez politiků." dodal jsem. „Pro to, co děláme, žádné označení není,"

„Sociální inženýrství?"

Začal jsem se smát. „Před inženýry bych to neřikal. Je to jako jemná mechanika s páčidlem a perlikem."

Soustředil se na citrony. „Ale uvědomuješ si, že udělat se to musí."

„Něco se udělat musí. Ještě před několika dny jsme zvažovali možnosti. Ted kloužeme dolů po šikmé ploše: nemůžeme zpomalit ani se vrátit."

„To je pravda, ale do té situace jsme se nedostali dobrovolně, na to nezapomínej. Na její okraj nás postavil Jefferson a Ingram nás srazil dolů."

„Jo. Moje maminka vždycky říkala: ‚Dělej něco, i když je to špatně.' Myslím, že se teď řídíme její zásadou."

Položil nůž a zadíval se na mě. „Ve skutečnosti ne. Ne tak docela. Můžeme taky všechno prostě zveřejnit." „O projektu Jupiter?"

„O všem. Je vysoce pravděpodobné, že nás vláda nakonec vyslídí a zmáčkne nás. Mohli bychom jí v tom zabránit, kdybychom z toho udělali veřejnou záležitost."

Zvláštní, že mne něco takového nenapadlo. „Ale se stoprocentním souhlasem stejně nemůžeme počítat ani náhodou. Méně než padesát procent, řekl bych. A pak se ocitneme v Ingramově noční můře, menšina ovcí obklopená vlky."

„Bude to ještě horší," odpověděl vesele. „Kdo ovládá média? Než budou mít první dobrovolníci šanci se přihlásit, vláda nás vykreslí jako lidožrouty, kteří chtějí ovládnout svět. Ovlivňování myslí. Budou nás štvát a nakonec nás zlynčují."

Dokrájel citrony a nalil stejný díl šťávy do každého džbánu. „Pochop, že jsem to promýšlel dvacet let. Je to svým způsobem uzavřený kruh: abychom mohli někoho humanizovat, musí mít konektor; ale jakmile se s ním propojíš obousměrně, je po tajemství."

Kdybychom měli dost času, mohli bychom to udělat jako Enderi se svými buňkami. Úpravy v paměti každého, kdo není na nejvyšší špičce, takže by nikdo nemohl odhalit naši identitu. Ale úpravy paměti vyžadují cvik, vybavení a čas.

Ten nápad s humanizací válečných zajatců je částečně způsob, jak dopředu vyrazit vládě z rukou zbraně proti nám. Dá se to prezentovat jako způsob, jak lépe zabezpečit vězně - ale potom necháme média, aby ‚objevila', že tady došlo k něčemu hlubšímu. Nelitostní zabijáci se změnili ve svaté."

„Mezitím uděláme totéž se všemi mechaniky. Po jednotlivých cyklech."

„Správně," odpověděl. „Čtyřicet pět dní, pokud to vyjde."

Aritmetika byla víceméně jasná. Existovalo šest tisíc vojáků, kteří se střídali ve třech cyklech. Patnáct dní na každého a za pětadvacet dní máte na své straně osmnáct tisíc lidí plus tisíc nebo dva z letáček a plaváčků, jež se v průběhu té doby zapojí do akce.

Od Martyho známého generála se požadovalo, aby v rámci boje proti psychózám nařídil některým četám zůstat v akci o týden nebo dva déle.

Na ‚předělání' mechaniků postačí pouhých několik dní navíc, ale pak je nemůžete jen tak poslat domů. Změna jejich chování je příliš výrazná a při první příležitosti, kdyby se s někým propojili, by bylo tajemství vyraženo. Naštěstí, jakmile budou mechaniky propojeni, okamžitě pochopí nutnost izolace, takže nebude problém udržet je na základně. (Až na stravu a ubytování pro všechny ty lidi navíc, takže to bude Martyho generál muset pojmenovat jako cvičení. Vojákům určitě neuškodí, když na týden nebo dva vyrazí do přírody.)

Mezitím by mohlo zveřejnění zázračné ‚proměny' válečných zajatců přesvědčit veřejnost, aby akceptovala další krok. Poslední nekrvavý úder: pacifisté ovládnou vojsko a vojsko ovládne stát. A pak lidé - radikální myšlenka! - vezmou vládu nad státem do svých rukou.

„Jenže všechno to visí na tom tajemném muži nebo ženě," namítl jsem. „Ten někdo dokáže zaměnit lékařské zprávy a přečetl několik lidí, v pořádku. Opatřit nákladák a autobus. To ovšem není nic ve srovnání s vyhlášením celostátního cvičení. Na to už musí být hodně vysoká šarže."

Mlčky přikývl.

„Nenaliješ do té citronády vodu?“

„Až ráno. V tom je to tajemství.“ Založil si ruce. „A co se týče toho druhého tajemství, jeho identity, jsi nebezpečně blízko k jeho rozřešení.“

„Prezident?“ Zasmál se. „Ministr obrany? Náčelník generálního štábu?“

„Můžeš si to domyslet z toho, co víš, a z organizačního schématu. A to je právě problém. Až do chvíle, kdy ti upravím paměť, jsme mimořádně zranitelní.“

Pokrčil jsem rameny. „Dvacítka mi říkala o sebevražedných pilulkách.“

Opatrně otevřel hnědou lahvičku a vytřepal mi do dlaně tři kapsle. „Rozkousni jednu z nich, a tvůj mozek je v několika sekundách mrtvý. Ty a já bychom je měli mít ve skleněném zubu.“ „V zubu?“

„Starý špionský mýtus. Ale pokud zajmou tebe nebo mne živého a napojí se na nás, je po generálovi a celá naše věc jde do háje.“ „Ale ty jsi jenom jednosměrný.“

Přikývl. „V mém případě by to zahrnovalo trochu mučení. Ve tvém.. nu což, docela dobře ti můžu říct jeho jméno.“

„Senátor Dietz? Papež?“

Vzal mne za ruku a vedl mne k autobusu. „Je to generálmajor Stanton Roser, náměstek ministra pro rozmisťování sil a personálu. Je to jeden ze Dvacítky, o kterém se myslelo, že zemřel, ale teď má jiné jméno a obličej. Konektor si nechal odinstalovat, ale v ostatních ohledech je na nás stále perfektně napojen.“ „Nikdo z Dvacítky o tom neví?“

Zavrtěl hlavou. „A ode mne se to nedozvědí. Teď už ani od tebe. Nenapojuj se na ně, dokud nedojedeme do Mexika a já ti neupravím paměť.“

Jejich cesta do Mexika nebyla příliš zajímavá. Palivové články v nákladáku ztrácely energii tak rychle, že je museli dobíjet každé dvě hodiny. Než se dostali z Jižní Dakoty, rozhodli se na půldruhého dne zastavit a přepojit vůz tak, aby byl napájen přímo z fúzního generátoru nanotovárny.

Pak se porouchal autobus, převodovka se doslova rozsypala. V podstatě to byl hermeticky uzavřený válec práškového železa zpevněného magnetickým polem. Dva z Dvacítky, Hanover a Lamb, s automobily už pracovali a společně dospěli k názoru, že chyba byla v programu - když krouticí moment dosáhne určité hodnoty, pole se na okamžik přepojí a tak se přehradí na nižší převod; při dosažení jiné hodnoty se zase přehradí zpět. Ale v programu se něco pokazilo a převodovka se teď snažila řadit stokrát za sekundu, takže válec z práškového železa nebyl pevný dostatečně dlouho, aby mohl přenášet krouticí moment. Když přišli na to, v čem závada spočívá, nebylo těžké ji odstranit, protože parametry převodovky se daly nastavovat manuálně. Pak je jen museli každých deset nebo patnáct minut resetovat, protože se ukázalo, že autobus nebyl navržen pro takové zatížení, a proto neustále docházelo k přeregulaci. I tak se přemisťovali k jihu rychlostí patnácti set kilometrů denně, což odpovídalo jejich plánům.

Než se dostali do Texasu, Marty dohodl tak trochu podezřelý obchod s doktorem Spencerem, který vlastnil kliniku v Guadalajaře, kde byla operována Amelie. Neprozradil mu, že máme nanotovárnu, ale řekl, že k ní má sice omezený, avšak nekontrolovaný přístup a že může pro doktora nechat udělat cokoliv, pokud to bude jen trochu rozumné. Jako důkaz mu daroval těžátko z 2 200 karátového diamantu, do kterého bylo laserem vypáleno Spencerovo jméno. Výměnou za těchto šest hodin strojového času přesunul doktor Spencer své zaměstnance, takže Martyho lidé měli celé křídlo jen pro sebe a ve všední dny mohli využívat služeb několika techniků. Případná rozšíření služeb měla být předmětem další diskuse.

K upravení Julianovy paměti a dokončení humanizace obou zajatců by Martymu stačil pouhý týden.

Dostat se přes hranice do Mexika bylo snadné, v podstatě šlo o jednoduchou finanční transakci. Vrátit se stejným způsobem zpět bylo ovšem prakticky vyloučeno; hlídky na americké straně byly sice pomalé, ale výkonné a velice těžko podplatitelné, protože to byli roboti. Ale pokud se něco dokonale nepokazí, nebyl důvod, aby se vraceli takto. V tom případě poletí do Washingtonu na palubě vojenského speciálu - pokud možno ne jako vězni.

Dojet do Guadalajary jim zabralo další den; dvě hodiny jim trval jen průjezd Guadalajarou samotnou. Všechny ulice, které se právě neopravovaly, vypadaly, jako by se neopravovaly už od dvacátého století. Konečně přece jen našli kliniku, nákladák i autobus nechali v podzemním parkovišti, hlídaném postarším mužem se samopalem. Mendez zůstal v nákladáku a hlídal hlídače. Spencer všechno připravil včetně pronájmu blízkého hotelu, la Florida, pro všechny z autobusu. Nekladl žádné otázky s výjimkou upřesnění jejich potřeb. Marty umístil Jeffersona a Ingrama na kliniku spolu s dvěma z Dvacítky.

Fázi Portobelo spustili z hotelu la Florida. Jelikož předpokládali, že místní linky nejsou bezpečné, použili vojenskou linku přenášenou přes satelit a generála Rosera.

Přelet Juliana do budovy 31 jako cvičitele středního velitelského kádru nebyl problém, protože ve strategických plánech čtyři už stejně nefiguroval. Ale další fáze - požadavek na prodloužení času stráveného četou ve vojácích o další týden - byl na úrovni praporu zamítnut se striktním zdůvodněním, že „chlapič“ i bez toho prošli v uplynulých cyklech dost velkým stresem.

To byla pravda. Po neštěstí v Liberii dostali tři týdny bez připojení a někteří nebyli zrovna v nejlepším stavu, když se zase vrátili. Další napětí způsobilo sžívání s Eileen Zakimovou, Julianovou náhradnicí. Po následujících devět dní se měly jejich akce omezovat na Portobelo - „Pedrákov“ - kde by pořád dokola opakovali stále stejné operace, až by se jejich výkon s Eileen blížil tomu, který podávali s Julianem.

(Ukázalo se, že na Eileen čekalo jedno příjemné překvapení. Zprvu se totiž bála, že k ní budou mít odpor, protože ji k nim jako velitele poslali zvenčí, místo toho aby povýšili někoho z nich. Ve skutečnosti tomu bylo právě naopak: všichni Julianovu práci dobře znali a nikdo o ni nestál.)

Naštěstí plukovník, který požadavek zamítl, byl vzápětí sám převelen. Na tom nebylo nic zvláštního, mnoho důstojníků

v budově 31 toužilo po tom být převeleno na klidnější nebo naopak rušnější místo; tento plukovník byl k všeobecné úlevě odeslán do Botswany, dokonale klidné země, kde přítomnost Aliance považovali za dar seslaný z nebes. Plukovník, který jej vystřídal, přišel z Washingtonu, z oddělení rozmístování sil a personálu generála Rosera. Když se po několika dnech na svém novém místě trochu rozkoukal, revidoval některá rozhodnutí svého předchůdce a jedním z prvních bylo to, které se týkalo Julianovy čety. Jako součást dlouhodobého výzkumu ORSP mohli zůstat připojeni až do 25. července. Pak budou k dispozici pro testování a vyhodnocení výsledků.

V budově 31.

Roserovo ORSP nemohlo přímo ovlivnit, co se dělo ve velkém zajateckém táboře Průplavové oblasti; o to se starala detašovaná jednotka vojenské výzvědné služby, která na to měla vlastní četou vojáků. Nejobtížnější bylo zařídit, aby byli všichni váleční zajatci na dva týdny propojeni, aniž by některý z mechaniků vojáků nebo důstojníků, kteří byli napojeni rovněž, něco vyzradil. Za tím účelem přičarovali plukovníckou hodnost Haroldu McLaughlinovi, jedinému z Dvacítky, kdo měl zkušenosti z armády a uměl plyně španělsky. Ten dostal rozkaz odjet do oblasti jako dozor nad experimentem týkajícím se 'pacifikace' vězňů. Uniforma i doklady už na něj čekaly v Guadalajaře.

Marty jednoho večera zavolaal všem lidem ze Speciálu sobotní noci a tajuplným a obezřetným způsobem je požádal, aby za nimi přijeli do Guadalajary, na dovolenou s ním, Julianem a Blaze: 'Všichni byli v poslední době pod takovým stresem.' Částečně je potřebovali kvůli jejich rozličným a objektivním názorům, ale také aby je dostali přes hranici dřív, než se ukážou lidé, kteří jim začnou klást otázky. S výjimkou Beldy mohli přijet všichni, dokonce i Ray, který strávil v Guadalajaře několik týdnů, když mu z těla odsávali tuk nahromaděný za několik desetiletí.

Kdo se však v hotelu la Florida neobjevil první - než Belda, belhající se o holi v doprovodu přetíženého lidského nosiče. Marty byl zrovna ve vstupní hale a v prvním okamžiku jen zíral.

„Rozmyslela jsem si to a koupila jsem si lístek do vlaku na jih. Přesvědč mě, že to nebyla velká chyba." Kývla hlavou k nosiči. „Pověz tomu hodnému mladíkovi, kam má složit mé věci."

„Ehm... habitación dieciocho. Pokoj 18. Nahore. Mluvíte anglicky?"

„Celkem ano," odpověděl nosič a vydal se i se čtyřmi kufry nahoru po schodech.

„Pokud vím, Asher přijede odpoledne," řekla Belda. Ještě nebylo ani dvanáct. „Co ostatní? Myslela jsem, že bych si chvíli odpočinula, než začne mejdan."

„Dobře. Dobrý nápad. Všechno by mělo začít v šest nebo v sedm. Bufet máme objednaný na osmou."

„Budu tam. Měl by ses taky prospat. Vypadáš hrozně." S pomocí hůlky a zábradlí se pustila do boje se schodištěm.

Marty vypadal přesně tak špatně, jak říkala, protože právě strávil několik hodin propojený s McLaughlinem. Společně si prošli všechny vstupy a výstupy, všechny možnosti, jak by se něco mohlo zhatit v té části 'skopičiny', jak jejich plánu McLaughlin říkal, která se týkala válečných zajatců. Většinu toho musel vyřešit sám.

Zdálo se, že pokud budou dodrženy rozkazy, nic se pokazit nemůže. Podle rozkazů totiž měli být všichni váleční zajatci na dva týdny izolováni. A většina Američanů stejně neměla zájem se s nimi propojovat.

Dva týdny poté, co bude Julianova četa přemístěna do budovy 31, si McLaughlin vyjde na procházku a zmizí, přičemž po sobě zanechá humanizaci válečných zajatců jako nevyvratitelnou životní skutečnost. Pak se spojí s Portobelem a nastoupí další fáze.

Marty se natáhl na neodesílanou postel ve svém malém pokoji a upřel oči na strop. Byl štukovaný a jednotlivé ornamenty vytvářely na stěnách fantastické vzory odraženého světla, jež pronikalo škvírou nad okenicemi z rušného světa venku, ze světa, který si stále ještě neuvědomoval, že se jedna epocha chýlí ke konci. Pokud se všechno podaří. Marty se díval na vířící stíny a v duchu probíral vše, co by se mohlo pokazit. Pak by totiž jejich starý svět skončil doslova.

Jak mohli udržet svůj plán za dané situace v tajnosti? Kdyby jen humanizace netrvala tak dlouho. Ale zkrátit se nijak nedala.

Nebo si to alespoň myslel.

Těšil jsem se, že zase uvidím společnost ze Speciálu sobotní noci, a vzhledem k tomu, že už jsme měli až po krk jídla, které jsme jedli cestou, nemohli jsme pro setkání vymyslet nic lepšího. Stůl v la Florida byl doslova přecpán lahůdkami: podnos plný nejrůznějších omáček a vedle jiný s grilovanými kuřaty, naporcovanými a kouřícími; velký losos ležící rozřiznutý na prkénku; rýže tří barev, barevné misky s brambory, kukuřicí a fazolemi; stohy chleba a tortill. Mísy salsy, drceného pepře a guacamole.

Když jsem vešel, Reza si zrovna nakládal talíř; pozdravili jsme se komickou španělštinou gringů a já se zařídil podle jeho příkladu.

Zrovna jsme klesli na židle balancující talíře na klíně, když přišli ostatní ve skupině vedené Martym. Byl jich úplný dav, tucet členů Dvacítky společně s pěti z naší party. Nabídl jsem svou židli Beldě a pak jsem jí naložil na talíř pochutiny podle jejích instrukcí, pozdravil jsem se se všemi a nakonec jsem si našel kousek místa na podlaze v rohu spolu s Amelií a Rezou, který své místo rovněž postoupil ženě, bělovlasé Ellii.

Reza nalil každému z nás pohárek červeného vína ze džbánku bez viněty. „Ukažte mi svoje doklady, vojáku." Zavrtěl hlavou, vypil polovinu pohárku a dolil si. „Emigroval jsem," řekl.

„Tak to doufám, že sis přivezl dost peněz," řekla Amelie. „Pro severany v Mexiku žádná práce není."

„Vy máte skutečně svou vlastní nanotovárnu?"

„Chlapče, tady se to jen hemží tajnými," upozornil jsem ho.

Pokrčil rameny. „Nějak jsem zaslechl, jak o tom Marty říká Rayovi. Ukradená?"

„Ne, starožitnost." Pověděl jsem mu o tom tolik, kolik jsem mohl. Bylo to k vzteku: všechno, co jsem o tom věděl, jsem měl z propojení s Dvacítkou a nemohl jsem nalézt vhodná slova, kterými bych vystihl jemné nuance tohoto

komplikovaného příběhu. Bylo to, jako bych četl jen první úroveň hypertextu.

„Takže technicky vzato kradená není. Patří vám.“

„No, není sice legální, aby soukromá osoba vlastnila elektrárnu na horkou syntézu, natožpak nanogenezní moduly - ale svatý Bartoloměj měl od vojska jistá privilegia zahrnující i různé špiónské hračky. Myslím, že záznamy o tom už byly skartovány, takže teď o tu starou vykopávku tak nějak pečujeme, až si pro ni přijede někdo ze Smithsonova institutu.“

„To je od vás hezké.“ Zaútočil na čtvrtku kuřete. „Mýlím se, jestliže budu předpokládat, že nás sem na jih Marty nesvolal kvůli našim moudrým radám?“

„O rady vás požádá,“ řekla Amelie. „Ode mne je chce pořád.“ Zakoulela očima.

Reza si namočil kuřecí stehno do jalapeños. „Ale v první řadě si kryje záda.“

„A chrání vás,“ dodal jsem. „Pokud je nám známo, po Martym ještě nikdo nejde. Ale docela určitě jdou po Blaze, kvůli absolutní zbrani, o které ví všechno.“ „Zabili Petera,“ zamumlala.

Reza se zatvářil nechápavě a pak prudce potřásl hlavou. „Vy jste spolupracovali. Kdo to byl?“

„Kolega toho, který si přišel pro mne. Tvrdil, že je z vojenského úřadu pro technické odhady.“ Zavrtěla hlavou. „Byl a nebyl.“ „Špioni?“

„Něco horšího,“ řekl jsem. Pak jsem jim pověděl o Kladivu Božím.

„Tak proč to prostě nepublikujete?“ zeptal se. „Neměli jste přece v plánu zachovat to v tajnosti.“

„Uděláme to,“ přisvědčil jsem, „ale čím později, tím lépe. V ideálním případě ne dřív, než se nám podaří předělat všechny mechaniky. Nejen v Portobelu, ale všude.“

„Což bude trvat půl druhého měsíce,“ dodala Amelie, „pokud všechno půjde podle plánu. Dokážu si představit, co všechno se ještě může stát.“

„Do toho stadia jste se ještě nedostali,“ řekl Reza. „Se všemi těmi lidmi, kteří dokážou číst myšlenky? Vsadím svůj měsíční příděl alkoholu, že vám to vybuchne pod rukama, než se vám podaří předělat první četu.“

„Sázka se nepřijímá,“ řekl jsem, „protože tvůj příděl nepotřebuju. Je to jediná možnost, jak si udržet trochu náskok. Zkusit to a být připravený i na ty nejhorší eventuality.“

Někdo neznámý si k nám přisedl a já zjistil, že je to Ray; po kosmetickém chirurgickém zákroku z něj zůstaly jen tři čtvrtiny. „Propojil jsem se s Martym.“ Zasmál se. „Bože, to je ale šílený plán. Když to bude pokračovat ještě týden nebo dva, zblázní se všichni.“

„Někteří se šílení narodili,“ řekla Amelie, „jiní šílenství dosáhli postupně. Nám bylo šílenství vnuceno.“

„Vsadím se, že je to citát,“ opáčil Ray, který začal chroupat mrkev. Před sebou měl talíř plný čerstvé zeleniny. „Ale svým způsobem je to pravda. Jeden už je mrtvý a kolik z nás ho ještě bude následovat? Kvůli šílenému plánu na úpravu lidské přirozenosti.“

„Jestli se na něm nechceš podílet,“ řekl jsem, „raději to řekni rovnou.“

Ray položil talíř na zem a napil se vína. „Bohužel. S konektory pracuji tak dlouho jako Marty. Pohrávali jsme si s tou myšlenkou dřív, než ty sis začal hrát s děvčaty.“ Podíval se na Amelii, usmál se a sklopil oči do talíře.

Marty jej zachránil zacinkáním lžičkou o skleničku. „V této místnosti se shromáždilo pozoruhodné množství zkušeností a odborností. Myslím, že by bylo rozumné, abychom si nejprve ujasnili, co vlastně míníme podniknout a kdy, a poskytl vám všechny ostatní informace - ti, kteří se na nás napojili, to znají do všech podrobností, ale ostatní pouze v útržcích.“

„Vezměme si to pozpátku,“ řekl Ray. „Dobudeme svět. Jaký krok bude předcházet těsně před tím?“

Marty si zamnul bradu. „První září.“

„Den práce?“

„Je to také den ozbrojených sil. Jediný den v roce, kdy ulicemi Washingtonu může pochodovat tisíc vojáků. V míru.“

„Jeden z několika dnů,“ dodal jsem, „kdy je ve Washingtonu také většina politiků. A více méně na jediném místě, na přehlídce.“

„Většina toho, co budeme dělat před tím, spočívá v kontrole zpravodajství. Říká se tomu ‚falešná propaganda‘.“

„Dva týdny před tím dokončíme humanizaci válečných zajatců umístěných v Panama City. Budeme to vydávat za zázrak - všichni ti nezkontrolovaní a nespolehliví, silně nepřátelští vězni se najednou změní v chápající a vstřícný národ, který dychtí přispět svými silami k ukončení války.“

„Už vidím, kam to povede,“ řekl Reza. „Z toho se nikdy nedostaneme.“

„Dobře,“ řekl Marty. „Tak co se stane?“

„Nejprve všechny ohromíte tím, jak se všichni ti oškliví a zlí vojáci proměnili v andílky, a pak odhnete kouzelnou oponu a řeknete:

„Ta-dá! Stejnou věc jsme udělali se všemi našimi vojáky. Mimochodem, teď předěláváme Washington‘.“

„Tak duchaplně to nebude.“ Marty si naplnil tortillu podivnou směsí fazolí, strouhaného sýra a oliv. „Ve chvíli, kdy se o tom dozví veřejnost, řekneme: ‚Jo, mimochodem, teď předěláváme kongres a Pentagon. Držte se nám z cesty, dokud to nedokončíme.‘“ Kousl do tortilly a podíval se na Rezu.

„Šest týdnů po dnešku,“ řekl Reza.

„Šest rušných týdnů,“ dodala Amelie. „Těsně před tím, než jsem odletěla z Texasu, jsem poslala výpočty scénáře soudního dne asi padesáti vědcům - každému, kdo byl v mém adresáři nějak spojený s astronomií nebo fyzikou.“

„To je směšné,“ namítl Asher. „Já jsem to samozřejmě nedostal, protože jsem ve tvém adresáři jako ‚matematik‘ nebo jako ‚starý paprika‘, ale někteří moji kolegové už by se o tom určitě byli zmínili. Kdy to bylo?“

„V pondělí,“ odpovíděla Amelie.

„Čtyři dny.“ Asher si nalil do šálku kávu a horké mléko. „Spojila ses s někým z nich?“

„Samozřejmě, že ne. Neodvažovala jsem se zapnout videofon nebo se připojit na kohokoliv.“

„Ve zprávách nic nebylo,“ potvrdil Reza. „Copak ani jeden z těch padesáti netouží po publicitě?“

„Možná, že to zachytili," nadhodil jsem.

Amelie zavrtěla hlavou. „Odeslala jsem to z veřejné sítě, z datové přípojky na nádraží v Dallasu; muselo to trvat pouhou mikrosekundou."

„Tak proč nikdo z nich nereagoval?" opáčil Reza.

Amelie začala vrtět hlavou. „Měli jsme... tolik práce. Měla jsem..." Odložila talíř a začala hledat po kapsách minifon.

„To ne?" řekl Marty.

„Nechci nikomu volat." Vytřukala z paměti několik čísel. „Ale nikdy jsem si neověřila odeslání zprávy. Prostě jsem předpokládala, že všichni... ale ne!" Otočila minifon směrem k ostatním. Na displeji byla náhodná směs čísel a písmen.

„Ti parchanti se dostali do mé databáze a vymazali ji. Za těch čtyřicet pět minut, než jsem se dostala do Dallasu a zavolala."

„Bojím se, že je to ještě horší," řekl Mendez. „Byl jsem s ním propojen hodinu po hodině. On to neudělal; vůbec na to nemyslel."

„Ježíši," vydechl jsem do nastalého ticha. „Mohl by to být někdo z našeho oddělení? Někdo, kdo dokázal rozšifrovat tvoje soubory a zničit je?" Amelie začala prohledávat text. „Podívej se na tohle."

Celý soubor byl alfanumerická změť, až na poslední slova:

„V;Ü;L;E;B;O;Ž;Í."

Než se ta informace profiltrovala přes systém buněk, uplynul jistý čas. Od okamžiku, kdy Amelie našla důkaz, že ji Kladio Boží zničilo databáze, měl uplynout ještě celý den, než se nejvýše postavený dozvěděl, že jim Bůh seslal způsob, jak přivolat Poslední den. Stačilo jen zabránit, aby se kdokoliv pletl do projektu Jupiter.

Nebyli hloupí a také něco věděli o falešné propagandě. Nechali prosáknout ‚zprávu‘, že existuje skupina šílených konzervativců, jež tvrdí, že projekt Jupiter je nástroj Satana; že jeho pokračování způsobí konec světa. Konec vesmíru! Může být něco směšnějšího? Neškodný projekt, který teď, když už byl spuštěn, prakticky nic nestál a mohl lidem poskytnout informace o tom, jak vznikl vesmír. Není divu, že ho ti náboženští fanatici chtěli potlačit! Mohl by přece prokázat, že žádný Bůh není!

Ve skutečnosti měl samozřejmě dokázat, že Bůh existuje a volá nás zpátky domů.

Ender, který rozšifroval a zničil Ameliiny soubory, nebyl nikdo jiný než Makro, její titulární šéf, a byl nevýslovně šťastný, když zjistil, jakou roli v Božím plánu hraje on osobně.

Makrův vliv pomohl i jinému plánu - ten byl ale spíš Martyho než Boží - který měl odvrátit pozornost od zmizení Amelie a Juliana. Poslal Ingrama, aby se zbavil Amelie, a předpokládal, že se při tom postará i o jejího černého přítele, v obou případech jednou provždy. Pro případ, že by někdo slídl, zfalšoval pro oba dopisy s jejich rezignací. Jejich hodiny přidělil lidem, kteří za to byli příliš vděční, než aby byli zvědaví, a vzhledem k fámám, které o těch dvou už stejně kolovaly, se ani neobtěžoval s vytvářením nějaké krycí historky. Černý mladík a stárnoucí bílá žena. Pravděpodobně se všim praštili a odjeli do Mexika.

Naštěstí jsem měl v zápisníku pořád ještě svoje vlastní hrubé poznámky. Spolu s Amelií jsme je přepsali a rozeslali alespoň opožděně z Guadalajary. Ellie Morganová, která byla předtím, než se dopustila vraždy, novinářkou, se uvolnila sepsat srozumitelnější verzi pro veřejnost a další, úplnou až na rovnice, pro vědeckopopulární magazíny. Byl to velice krátký článek.

Personál odnesl všechny talíře, prázdné nebo s hromádkami kostí, a místo nich přinesl podnosy s cukrovinkami a ovocem. Já už jsem se nemohl na další kalorie ani podívat, ale Reza zaútočil na obojí.

„Jelikož má Reza plná ústa," řekl Asher, „budu teď ďáblovým advokátem pro změnu já."

Předpokládejme, že by k humanizaci stačila obyčejná pilulka. Vláda předvede, jak všem může vylepšit život - nebo že život jako takový skončí, pokud ji někdo odmítne - a pak pilulky rozdá všem. Vydá zákon, podle kterého dostanou ti, kdo pilulku nespoknou, doživotní trest vězení. Kolik lidí by se tomu přesto vyhnulo?" „Miliony," řekl Marty. „Vládě nikdo nevěří." „A místo pilulky jim nabízneme složitou chirurgickou operaci, která má v současnosti účinnost jen devadesát a něco procent - když se nezdaří, pacient obvykle zemře nebo přijde o rozum. Nakonec to dopadne tak, že lidé utečou do hor."

„My jsme se tomu podrobili," namítl Marty. „Já vím. Zachytil jsem ten argument, když jsme byli propojeni. Jenže ty jsi to nepostoupil z vlastní vůle - dostal jsi to rozkazem a byl to pro tebe symbol postavení a posílení moci. Kolik Enderů si myslíš, že to takhle přijme? A kolik z těch, kteří už mají postavení a moc? Řeknou si: ‚No skvělé, teď budou všichni jako my'."

„Faktem je," řekl Mendez, „že tak získáš určitou moc. Když jsem propojený s Dvacítkou, znám pět jazyků, mám dvanáct diplomů a žil jsem přes tisíc let."

„Ta věc s postavením určitě bude hrát proti nám," připustil Marty. „Ale když se lidé zamyslí a pochopí, že prakticky všechno zajímavé se bude dělat jen pro humanizované, nebudeme je muset příliš nutit."

„Největší starosti mi dělá Kladio Boží," řekla Amelie. „Nemyslím, že se nám podaří jich mnoho předělat, a je mezi nimi spousta takových, kteří považují vraždění lidí za službu Bohu."

S tím jsem souhlasil. „I kdybychom jich několik předělali jako Ingrama, systém buněk zabráni tomu, aby se to šířilo."

„Už teď jsou zásadně proti konektorům," dodal Asher. „Myslím Enderi obecně. A argumenty, jako je postavení a moc, na ně nepůsobí."

„Možná by působily duchovní argumenty," řekla Ellie Morganová. Sama vypadala se svými dlouhými bílými vlasy tak trochu jako svatá. „Ti z nás, kteří jsou věřící, zjistili, že se jejich víra prohloubila a rozšířila."

Zamyslel jsem se nad tím. Když jsem s ní byl propojen, cítil jsem její víru a přitahoval mne klid a pohoda, která z ní

vyzařovala. Ale ona pořád přijímala můj ateismus jako 'druhou cestu', což byl markantní rozdíl proti smýšlení Enderů. V čase, který jsem strávil v propojení s Ingramem a třemi dalšími, na nás Ingram neustále sesílal obrazy pekla zahrnující anální znásilňování a pomalé mrzačení.

Bylo by zajímavé propojit se s ním, až bude humanizovaný, a přehrát mu pak jeho představy pro jeho osobní potěšení. Myslím, že by sám sobě odpustil.

„To je podnět, kterým bychom se měli zabývat," přisvědčil Marty. „Použit náboženství - ne to tvoje, Ellie, ale organizované náboženství. Lidi jako kyberbaptisty a omnijsce budeme mít na své straně automaticky. Ale pokud bychom potvrdili správnost některého z hlavních náboženství, mohli bychom získat nejenom velkou skupinu lidí, kteří by šířili naše evangelium, ale předvedli bychom i jeho efektivitu." Vzal si jednu cukrovinku a prohlédl si ji. „Natolik jsem se soustředil na vojenský aspekt, že jsem úplně pominul ostatní koncentrace moci. Náboženství a vzdělání."

Belda zaťukala hůlkou o zem. „Nemyslím, že děkani a profesori budou nadšeni myšlenkou získávání znalostí jinak než přes jejich instituce. Pane Mendezi, vám stačilo propojit se se svými přáteli a mluvíte pěti jazyky. Já hovořím jen čtyřmi, žádným z nich příliš dobře, a stálo mne velkou část mládí, dřiny a učení, abych se naučila tři z těch čtyř. Pedagogové jsou žárliví na čas a úsilí, jež investovali do vlastního vzdělání. Vy je lidem nabízíte jako sladkou pilulku."

„Ale ne, tak to přece není," namítl Mendez. „Rozumím japonsky nebo katalánsky, jen když v těchto jazycích myslí někdo, s kým jsem propojený. Nezůstává mi to."

„Je to, jako když se k nám připojil Julian," řekla Ellie. „Dvacítka v sobě nikdy neměla fyzika. Když se na nás napojil, chápali jsme jeho lásku k fyzice a každý z nás mohl přímo používat jeho znalosti - ale jen pokud věděl dost, aby mohl klást správné otázky. Nemohli jsme sami nic vymýšlet. O nic víc, než ovládáme japonskou mluvnici, když jsme propojeni s Wu."

Megan přikývla. „Je to sdílení informací, ne jejich předávání. Já sama jsem lékařka, což možná zase není tak mnoho, ale stálo mě to roky studia a praxe. Když jsme propojeni a někdo si stěžuje na nějaké zdravotní problémy, všichni ostatní mohou sledovat logiku mé diagnózy, když ji provádím, ale nejsou schopni vlastní, ani kdyby se mnou byli propojeni dvacet let."

„Na druhé straně ta zkušenost může někoho podnítit, aby studoval lékařství nebo fyziku," dodal Marty. „A v každém případě pomůže studentům mít okamžitý a bezprostřední kontakt s jejich učiteli medicíny nebo fyziky. K tomu, abyste vědomosti získali, se ovšem budete muset odpojit a pohroužit se do knih."

„Nebo se nikdy neodpojit," řekla Belda. „Odpojovat se jenom kvůli jídlu, spánku nebo chození na toaletu. To je vážně lákavé. Miliardy zombií, které jsou dočasnými odborníky na medicínu, fyziku a japonštinu. Po dobu jejich takzvaného bdělého stavu."

„Muselo by se to regulovat," řekl jsem. „Tak, jak je to dnes. Lidé stráví v připojení několik týdnů, kvůli humanizaci. Ale potom..."

Dveře se otevřely tak prudce, až třískly o zeď, a dovnitř vtrhli tři statní policisté se samopaly. Za nimi šel jeden menší, neozbrojený policista.

„?Mám zatykač na doktora Martyho Larrina," řekl španělsky. „?Jaký zatykač?" zeptal jsem se. „?Z čeho je obviněn?"

„?Nejsem povinen odpovídat negrům. Který z vás je doktor Larrin?"

„Já," řekl jsem anglicky. „Budete mi muset odpovědět." Přejel po mně pohledem, jaký jsem už v Texasu léta nezažil.

„?Drž hubu, negře. Doktor Larrin je jeden z vás bílých." „Co je to za zatykač?" zeptal se Marty anglicky. „Jste profesor Larrin?"

„Jsem a mám jistá práva. Čehož jste si vědom." „Nemáte právo unášet lidi."

„Je osoba, kterou jsem podle vás unesl, mexický občan?" „Sám dobře víte, že není. Je to představitel vlády Spojených států."

Marty se zasmál. „Pak vám nezbyvá, než sem poslat nějakého jiného představitele vlády Spojených států." Obrátil se ke zbraním zády. „O čem jsme se to bavili?"

„Únos je v rozporu s mexickými zákony." Začínal rudnout v obličeji jako policajt z komiksu. „Bez ohledu na to, kdo koho unesl." Marty vzal svůj kapesní minifon a obrátil se. „Tohle je interní záležitost mezi dvěma ministerstvy vlády Spojených států." Přistoupil k policistovi s minifonem napřaženým jako zbraň a přepnul na španělštinu. „?Jste v pozici hmyzu mezi dvěma mlýnskými kameny. Chcete, abych zavolaal a nechal vás rozdrtit?"

Policista zakolísal, ale nevzdal se. „O tom já nic nevím," řekl anglicky. „Zatykač je zatykač. Musíte jít se mnou."

„Kecy." Marty stiskl jednu klávesu a z boku přístroje odvinul přípojku. Zasunul si ji do konektoru v temeni hlavy.

„Žádám, abyste mi okamžitě řekl, komu voláte!" Marty na něj jen hleděl a v očích měl jakoby zasněžený výraz. „Cabo!" Pokynul a jeden z mužů strčil mušku svého samopalu Martymu pod bradu. Marty si pomalu sáhl dozadu a odpojil se. Zbraň ignoroval a podíval se z výšky policistovi do očí. Hlas se mu sotva znatelně chvěl.

„Za dvě minuty můžeš zavolat svému veliteli, Juliu Casteñadovi. Ten vám do všech podrobností vysvětlí hrozný omyl, kterého jste se, samozřejmě naprosto nevině, málem dopustil. Nebo se můžete prostě vrátit do kasáren. A neobtěžovat zbytečně velitele Casteñada."

Jejich pohledy se na zlomek sekundy střetly. Pak policista trhl bradou a strážník sklonil hlavě samopalu. Bez dalšího slova všichni čtyři odešli.

Marty za nimi zavřel dveře. „To bylo drahé," řekl. „Spojil jsem se s doktorem Spencerem a ten se spojil s někým na policii. Zaplatili jsme tomu Castefiadovi tři tisíce dolarů, aby zatykač stáhl."

„Z dlouhodobého hlediska pro nás nejsou peníze problém, protože si můžeme vyrobit cokoli a prodat to. Jenomže 'dlouhodobé hledisko' není přesně to, co máme k dispozici. Zatím to byla jedna naléhavá situace za druhou."

„Dokud někdo nezjistí, že máte nanotovárnu," podotkl Reza. „Pak sem nevtrhne jen několik policistů se samopaly."

„Tihle lidé si nás nenašli v telefonním seznamu," řekl Asher. „Musel v tom být někdo z kanceláře toho vašeho doktora

Spencera."

„Máš samozřejmě pravdu," přikývl Marty. „Takže o tom, že máme přístup k nanotovárně, už stejně vědí. Jenomže doktor Spencer si myslí, že jej mám přes kontakt na vládu, o kterém nemohu mluvit. A to také řekne těm policistům." „Smrdí to, Marty," řekl jsem. „Smrdí to policejním vydíráním. Dříve nebo později přijedou s tankem a budou klást požadavky. Jak tu budeme dlouho?"

Otevřel svůj notebook a stiskl klávesu. „To vlastně záleží na Ingramovi. Jeho humanizace bude trvat ještě šest až osm dní. Ale bez ohledu na to odjedeme my dva do Portobela dvaadvacátého."

Sedm dní. „Jenomže nemáme naplánovány žádné alternativy.

Kdyby si vláda nebo mafie daly dvě a dvě dohromady."

„Náš ‚alternativní plán' je přemýšlet za pochodu. Až doposud nám to vcelku šlo."

„Přinejmenším bychom se měli rozdělit," navrhl Asher. „Když se zdržujeme na jednom místě, zbytečně jim to ulehčujeme." Amelie se dotkla dlaní mé ruky. „Rozdělíme se do dvojic a pak se rozptýlíme. V každé dvojici by měl být jeden, který umí španělsky."

„A udělejme to hned," dodala Belda. „Ať už ty hochy se samopaly poslal kdokoliv, on alternativní plán určitě má."

Marty pomalu přikývl. „Já tady zůstanu. Všichni ostatní mi zavolejte hned, jakmile se usadíte. Kdo umí dost dobře španělsky, aby se postaral o jídlo a pokoje?" Více než polovina z nás; rozdělil se do dvojic netrvalo ani minutu. Marty vytáhl nabitou peněženku a vysázel na stůl hromádku bankovek. „Každý z vás by měl mít aspoň pět set pesos."

„Ti, kteří mohou, by měli použít metro," dodal jsem. „Celá armáda taxíků by byla velice podezřelá a stopovatelná."

Amelie a já jsme si vzali svá ještě nevybalená zavazadla a byli jsme mezi prvními, kteří odešli. Stanice metra byla asi kilometr od hotelu. Nabídl jsem se, že jí vezmu kufr, ale Amelie namítla, že to by bylo příliš okatě nemexické. Správně by měla nést i ten můj a držet se dva kroky za mnou.

„Alespoň získáme trochu volného času, abychom mohli pracovat na tom článku. Všechno to bude k ničemu, jestliže čtrnáctého září projekt Jupiter ještě poběží."

„Ráno jsem na tom trochu dělala." Povzddechla si. „Přála bych si, aby tu byl Peter."

„Nikdy jsem si nemyslel, že to řeknu... ale já také."

Brzy se měli spolu se zbytkem světa dozvědět, že Peter byl stále ještě naživu. Ale nebyl ve stavu pomoci jim s článkem. Policie na St. Thomasu zajistila muže, který se brzy po ránu potloukal po tržišti. Byl špinavý, neoholený, oblečený jen ve spodním prádle a zprvu si mysleli, že je opilý. Když ho seržantka ve služebně vyslechla, zjistila, že je sice střízlivý, ale zmatený. Kolosálně zmatený: žil v přesvědčení, že je rok 2004 a že je mu dvacet let.

V temeni lebky měl konektor nainstalovaný tak čerstvě, že měl kolem ještě sraženou krev. Někdo napadl jeho paměť a ukradl mu posledních čtyřicet let.

To, co vzali z jeho mysli, přirozeně potvrdilo text článku. V několika dnech se ta báječná pravda rozšířila mezi všemi vyššími složkami Kladiiva Božího; Boží plán bude naplněn docela příhodně bezbožným činem vědců. Pouze několik málo lidí vědělo o slavném Konci a Začátku zároveň, který jim Bůh dopřeje 14. září.

Jeden z autorů článku byl tedy neškodný, většina jeho mozku byla někde v černé skřínce. O akademiky, kteří článek posuzovali, už bylo rovněž postaráno - buďto formou nehody nebo ‚nemoci'. Spoluautorka byla stále pohřešována i s agentem, který byl vyslán, aby ji zabil.

Vzhledem k tomu, že se od té doby nepokusila varovat znovu svět, předpokládalo se, že jsou oba mrtví. Zjevně si autoři nebyli jisti, kolik času jim vlastně zbývá, než se proces stane nezvratným.

Nejmocnější člen Kladiiva Božího byl generál Mark Blaisdell, podsekretář úřadu ministerstva obrany pro rozvinuté výzkumné projekty. Nebylo nijak překvapující, že znal svého nejhoršího soka, Martyho generála Rosera, a společensky s ním byl v kontaktu - oba jedli ve stejné jídelně Pentagonu, v ‚důstojnické' jídelně, pokud se toto označení dá použít pro místo se stěnami obloženými mahagonem a bíle oděnou servírkou na každé dva ‚strávníky'.

Blaisdell a Roser se neměli navzájem rádi, ačkoliv spolu příležitostně hráli tenis nebo biliár. Když Roser jednou pozval Blaisdella na partii pokeru, odpověděl mu chladně: „Karty jsem nikdy nehrál."

Zato si velice rád hrál na Boha.

Přes tři nebo čtyři prostředníky dozíral na většinu vražd a mučení, které bylo bohužel nutné k uspišení Božích záměrů.

Použil ilegální konektorové zařízení na Kubě, kam odvěkli Petera, aby obnažili jeho paměť. Byl to Blaisdell, kdo nakonec rozhodl, aby vědce nechali naživu, zatímco čtyři členové akademické jury podlehl různým nehodám a nemocem. Těchto pět vědců žilo po celém světě a neexistovala žádná souvislost mezi jejich nenadálými úmrtími či neschopnostmi - dva z nich byli v kómatu a konec světa patrně prospí - ale kdyby zemřel i Peter, mohlo by to způsobit nepříjemnosti. Byl mírně slavný a existovaly tucty lidí, kteří znali všechny čtyři členy jury a věděli, že mu zamítl článek v Astronomickém žurnálu. Vyšetřování by mohlo vést k přehodnocení článku a skutečnost, že odmítnutí podepsal Blaisdellův úřad, by mohla zase vést k nežádoucímu zkoumání jiných jeho aktivit.

Snažil se nechávat si své náboženské přesvědčení pro sebe, ale věděl, že jsou lidé - jako Roser - kteří o něm věděli přinejmenším, že je velice konzervativní a mohli by začít přikládat význam tomu, co se povídalo a šeptalo: že je Ender. Armáda jej kvůli tomu sice nemohla vyhodit, ale mohli z něj udělat nejvýše postaveného zásobovacího důstojníka na světě.

A kdyby na veřejnost prosáklý informace o Kladiivu Božím, byl by popraven za vlastizradu. Osobně by samozřejmě dal přednost tomuto před vyhazovem. Ale tajemství bylo pečlivě střeženo už celé roky a on byl ten poslední, kdo by je prozradil. Martyho skupina nebyla jediná, která byla vybavena sebevraždými kapslemi. Blaisdell se vrátil domů z Pentagonu, oblékl si sportovní kombinézu a šel na večerní fotbalový zápas do Alexandrie. U stánku s párky v rohlíku si

popovídal se ženou, která stála za ním ve frontě, a když pak společně kráčeli mezi lavicemi, řekl jí, že jejich agent Ingram šel k vlaku do Omahy ráno 11. července, aby vyzvedl a zlikvidoval vědeckou pracovníci, Blaze Hardingovou. Agent a vědecká pracovníce opustili nádraží společně - potvrdily to i bezpečnostní kamery - ale pak oba zmizeli. Bylo třeba je najít a Hardingovou zabít. Bylo třeba zabít Ingrama, pokud by existovalo sebemenší podezření, že přešel na špatnou stranu.

Blaisdell se vrátil na svoje místo. Žena odešla na dámy, kde se zbavila párku v rohlíku, a pak se vrátila domů pro svou zbraň.

Její první zbraní byl ilegální infočerv FBI, který dokázal nepozorovaně proniknout městskými záznamy o přepravě. Zjistila, že taxi s jejich agentem a předpokládanou obětí sdílela třetí osoba; taxík zastavili na Grand Street, bez udání konkrétní adresy. Původní objednávka zněla na Grand 1236, ale zastavili dříve na přímý verbální pokyn.

Znovu prošla záznamy z bezpečnostních kamer a zjistila, že ty dva sledoval velký černoch ve vojenské uniformě.

Tehdy ještě nevěděla, že existuje nějaké spojení mezi vědeckou pracovnící a černým mechanikem. Předpokládala, že je to Ingramův spolupracovník; Blaisdell se o něm sice nezminil, ale možná si to tak zařídil Ingram sám.

Takže Ingram měl patrně na Grand Street zaparkovaný automobil, kterým odvezl svou oběť mimo město, a tam ji zlikvidoval.

Další fáze závisela na štěstí. Po vypuknutí války s Ngumi přešel systém Iridium, který zajišťoval globální komunikaci prostřednictvím flotily satelitů na nízké oběžné dráze, plně pod správu vlády; všechny satelity byly nahrazeny bifunkčními, jež stále přenášely videofonní hovory, ale současně neustále sledovaly pás země pod sebou. Přelétal některý z nich před půlnocí 11. července nad Omahou, konkrétně nad Grand Street?

Nepatřila k armádě, ale k záběrům z Iridia měla přístup přes Blaisdellovu kancelář. Po několika minutách hledání našla záběr, na němž černý mechanik přisedal z taxíku na zadní sedadlo velké černé limuzíny. Na dalším záběru byl patřičně zvětšený technický průkaz limuzíny: „Severní Dakota 101 Klér“. Vystopovat Sv. Bartoloměje ji netrvalo ani minutu.

Bylo to sice zvláštní, ale další postup byl jasný. Už měla sbalené zavazadlo s jedním střízlivým vycházkovým oblekem, jedněmi odvážnějšími šaty, dvojím rezervním prádlem, dýkou a pistolí vyrobenými beze zbytku z plastů. Měla tam i krabičku s vitamíny obsahujícími dost jedu, aby vyhubil menší město. Ani ne za hodinu už seděla v letadle a mířila do kráterového města Seaside a jeho tajemného kláštera. Svatý Bartoloměj měl nějaké spojení na armádu, ale generál Blaisdell neměl dost vysoká oprávnění, aby zjistil podrobnosti. Tehdy jí poprvé napadlo, že by to pro ni mohlo být příliš velké sousto. Modlila se k Bohu, aby jí poskytl vodítko, a Bůh jí přísným otcovským hlasem odpověděl, že dělá správnou věc. Pokračuj v tom a neboj se smrti. Smrt je jen návrat domů.

Ingrama znala: byl třetí z její buňky - a věděla, o kolik je lepší, když jde o násilí. Sama při své službě Páně zabila už více než dvacet hříšníků, ale vždycky na dálku nebo pod ochranou mimořádně těsného kontaktu. Bůh ji obdařil výjimečnou sexuální přitažlivostí a ona ji využívala jako zbraň: vpouštěla hříšníky mezi svá stehna a pod prostěradlem při tom měla ukrytou křišťálovou dýku. Muži, kteří nezavírali oči při ejakulaci, je obvykle zavřeli hned poté. Pokud ležela na zádech s mužem na sobě, objala ho levou rukou a pak mu vrazila dýku do ledvin. V takovém případě se obvykle zkroutil ve svalové křeči, zatímco se jeho penis pokoušel znovu ejakulovat, a ona mu jako břitva ostrou čepelí prořízla hrdlo. Když pak bezvládně klesl, ujistila se, že jsou jeho obě hlavní arterie otevřené.

V duchu si vybavila pocit, který jí vždycky přivodilo to poslední smrtelné přiražení, a mimovolně sevřela stehna. Muže to patrně ani moc nebolelo; šlo to rychle a beztak je čekají věčná posmrtná muka. Nikdy to neudělala nikomu, kdo považoval Ježíše za svého Spasitele. Namísto omytí krví Beránka Božího se koupali ve vlastní. Ateisté a cizoložníci si zasloužili mnohem horší osud.

Jeden muž, zvrhlík, kterému dovolila, aby si ji vzal zezadu, málem unikl. Tehdy se otočila a bodla ho do srdce, ale v poloze, ve které se nacházela, neměla dost síly, aby přesně zámířila, a špička dýky se zlomila o mužovu prsní kost. Dýka jí vypadla z rukou a muž se rozběhl ke dveřím. Nebýt toho, že prozíratelně zamkla na dva západy, určitě by vyběhl nahý a zkrvavený na chodbu. Takto se zdržel s kombinací zástrček a ona zatím stačila najít nůž a jediným řezem mu otevřela břicho. Byl to velký tlustý muž a nadělal na koberci neuvěřitelnou spoušť. Umíral velice hlučně, zatímco ona zvracela v koupelně, ale stěny hotelu byly evidentně dostatečně zvukotěsné. Pokoj opustila oknem po požárním schodišti a příštího dne se dozvěděla ze zpráv, že muž, vysoce postavený zástupce města, zemřel doma, pokojně, ve spánku. Jeho žena a děti se za něj modlily. Odporné prase, příliš tlusté, než aby mohl přistoupit k ženě normálním způsobem. Když si všiml jejího křížku, dokonce předstíral, že se před aktem modlí, a pak po ní chtěl, aby ho připravila ústy! Trvalo jí to dost dlouho, aby si mohla plně vychutnat představu jeho rozpáraného panděra. Ani její nenávisť ji však nijak nepřipravila na mnohobarevnou směsici jeho útrob.

Tentokrát to provede čistě. Ženu už zabíjela dvakrát, pokaždé milosrdnou ranou z pistole do hlavy. Udělá to a pak buďto unikne, nebo ne. Doufala, že nebude muset zabít i Ingrama, strohého, ale sympatického muže, který se na ni nikdy nedíval s chlípou touhou. Ale byl to muž a bylo možné, že ho ta rusovlasá profesorka přivedla na scestí.

Do Seaside se dostala krátce po půlnoci. Ubytovala se v hotelu, ze kterého to bylo do Sv. Bartoloměje nejbližší, pouhý kilometr, a vydala se tam pěšky, aby se tam trochu porozhlédla.

Budova byla naprosto tichá a temná. Řekla si, že na tom není nic zvláštního - koneckonců, byl to klášter - a vrátila se do hotelu, aby se trochu prospala.

Minutu po osmé hodině zavolala do Sv. Bartoloměje a ozval se jí záznamník. Stejně tak o půl deváté.

V 9.00 si vzala své zbraně a o chvíli později zazvonila u dveří kláštera. Nikdo jí nepřišel otevřít. Obešla budovu dokola a nezaznamenala žádné známky života. Trávník potřeboval posekat.

Našla několik míst, kudy by se pod rouškou tmy mohla dostat dovnitř a pak se vrátila do hotelu, aby provedla malý elektronický průzkum.

V databázích náboženských aktivit nenašla o Sv. Bartoloměji žádný záznam kromě toho, že existuje a kde stojí. Byl

založen rok poté, kdy výbuch nanotovárny vytvořil Vnitrozemní moře.

Nade všechny pochyby to byla krycí organizace pro něco, co mělo spojení s armádou - když pod Blaisdellovou záštitou vznesla příslušný dotaz do Washingtonu, dostalo se jí odpovědi, že požadované dokumenty byly postoupeny oddělení rozmístování sil a personálu. To bylo poněkud podezřelé, protože v oblasti armády měl Blaisdell neomezený přístup ke všem přísně tajným dokumentům.

Znamenalo to, že lidé v klášteře jsou buďto velice mocní, nebo velice chytří. Možná obojí. A Ingram k tomu zjevně nějak patřil.

Nejzřejmější závěr, který se z toho dal vyvodit, byl, že jsou součástí Kladiva Božího. Ale pak by o nich přece Blaisdell musel vědět.

Nebo ne? Byla to tak velká a složitá organizace, že dokonce ani lidé na jejích nejvyšších postech nemuseli být seznámeni se vším. Což znamenalo, že sice musela být připravena střilet, ale na druhé straně nebylo ani vyloučeno, že se bude muset zase hezky potichoučku vytrátit. Bůh ji povede.

Několik hodin strávila sestavováním mozaiky toho místa ze záběrů z Iridia pořízených po 11. červenci. Černou limuzínu na nich nenašla, na čemž nebylo nic divného, protože klášter měl velké garáže a žádný z jeho vozů nikdy neparkoval venku.

Pak uviděla armádní nákladák a autobus a sledovala, jak se mění v bledě modrá církevní vozidla a odjíždějí.

Stopovat je přes celostátní systém by vyžadovalo příliš mnoho času a kus štěstí. Ještě že nebyla bledě modrá právě obvyklá barva vozů. Ale než se pustí do té nezáživné driny, rozhodla se prohlédnout klášter a pokusit se nalézt nějakou stopu přímo tam.

Oblékla si vycházkový oblek, pod kterým ukrývala své zbraně, a vzala si placku a doklady, které ji identifikovaly jako agenta FBI z Washingtonu. Přes sítnicový scanner na policejní stanici by neprošla, ale stejně neměla v úmyslu dostat se na jakoukoliv policejní stanici živá.

Na její zazvonění opět nikdo neodpověděl. Odemknout zámek jí trvalo sotva několik sekund, ale zevnitř byla zasunutá závor. Vytáhla pistoli, závoru ustřelila a rozkopla dveře.

S pistolí napřaženou vtrhla do zaprášené čekárny a zavolala: „FBI!“. Pak se rozběhla chodbou, spěšně prohlížeje jednotlivé pokoje v naději, že se jí podaří dostat se zase ven dřív, než přijede policie. Vlastně tak trochu počítala s tím, že Sv. Bartoloměj neměl bezpečnostní zařízení, protože nestáli o to, aby jim do budovy nečekaně vtrhla policie, ale sázet na to nemohla.

Místnosti kolem chodby ji zklamaly - dvě zasedací síně a několik osobních ložnic nebo cel.

V atriu mezi stromy a nad zručícím potůčkem se zastavila. V odpadkovém koši našla šest prázdných lahví Dom Pérignon. Za atriem našla velkou kruhovou konferenční síň s obrovskou holobílkou. Našla vypínač a zapnula poklidnou lesní scénérii.

Zprvu nepoznala elektronické moduly u každého ze sedadel - a pak najednou pochopila, že je to místo, kde se může propojit dvacet hříšníků zároveň!

Nikdy neslyšela, že by něco takového bylo možné mimo armádu. Možná, že tu přece jen byla vazba na ministerstvo obrany: nějaký přísně tajný experiment s vojáčky. Za vším mohlo být oddělem rozmístování sil a personálu.

To v ní vzbudilo pochybnosti ohledně dalšího postupu. Blaisdell byl její duchovní vůdce stejně jako její nadřízený v buňce a za normálních okolností by plnila jeho příkazy bez rozmyšlení. Jenže teď začínalo být zřejmé, že do hry vstupují aspekty, se kterými nepočítal. Měla by se vrátit zpátky do hotelu a pokusit se s ním navázat spojení po bezpečné lince.

Vypnula hologram a chtěla se vrátit do atrie. Dveře byly zamčené.

Vtom k ní místnost promluvila. „Vaše přítomnost zde je ilegální. Existuje způsob, jak byste ji mohla vysvětlit?“ Hlas patřil Mendezovi, který ji sledoval z Guadalajary.

„Jsem agent Audrey Simoneová z Federálního vyšetřovacího úřadu. Mám oprávněný důvod věřit?“

„Máte soudní povolení k prohlídce této nemovitosti?“

„Vykonávám ji s vědomím místních úřadů.“

„Ale kopii jste si zapomněla vzít s sebou.“

„Nemusím vám nic vysvětlovat. Ukažte se mi. Otevřete ty dveře.“

„Ne, myslím, že bude lépe, když mi řeknete jméno svého nadřízeného a místo vašeho oddělení. Jakmile si ověřím, že jste, za koho se vydáváte, můžeme si promluvit o tom, proč nemáte povolení.“

Levou rukou vytáhla náprsní tašku a ukázala kolem sebe svůj průkaz s plackou. „Budete to mít snazší, jestliže?“

Přerušil ji smích neviditelného muže. „Zahodte tu falešnou placku a prostřílejte si cestu ven. Policie už je na cestě, to s tím povolením můžete vysvětlit jim.“

Musela ustřelit oba panty stejně jako tři závory na dveřích. Přeskočila potůček v atriu a zjistila, že dveře na druhé straně jsou stejně zabezpečené. Znovu nabíla, v duchu si spočítala, kolik munice jí ještě zbývá, a pokusila se otevřít dveře třemi výstřely. Stálo ji to o čtyři víc.

Sledoval jsem ji na obrazovce Mendezovi přes rameno. Konečně se jí podařilo dveře vyrazit. Mendez stiskl dvě tlačítka a aktivoval kameru na chodbě. Žena zběsile proběhla chodbou, pistoli napřaženou před sebe držela v obou rukou.

„Vypadá jako agent FBI, který jedná se souhlasem místní policie?“

„Možná bys jim měl doopravdy zavolat.“

Zavrtěl hlavou. „Zbytečné krveprolití. Nepoznáváš ji?“

„Bojím se, že ne.“ Mendez mne zavolal, když odstřelila vstupní dveře, pro případ, že bych ji znal z Portobela.

Když doběhla hlavními dveřmi, zasunula si pistoli do podpažního pouzdra a zapnula si pouze horní knoflík saka, takže se změnilo v jakousi pelerínu - skrývala, ale neomezovala. Teprve pak opatrně vyšla z budovy.

„Vyzná se," poznamenal jsem. „Možná vůbec nepodléhá úřadům. Mohl ji najmout kdokoliv."
„Nebo je to cvok z Kladiva Božího. Dokázali Blaze vystopovat až na nádraží v Omaze." Přepnul na venkovní kameru.
„Ingram měl podporu úřadů a zároveň byl cvok. Myslím, že to je i její případ."
„Jsem si jist, že vláda v Omaze její stopu ztratila. Kdyby limuzínu někdo sledoval, Sv. Bartoloměj by byl poctěn návštěvou mnohem dřív."
Žena se rozhledla, z její tváře nebylo možné vyčíst vůbec nic. Pak vyrazila jako turistka na ranní procházce, ani příliš pomalu, ani rychle. Kamera měla širokoúhlý objektiv a brzy ji ztratila.
„Takže teď prověříme okolní hotely a pokusíme se zjistit, kdo to je?" nadhodil jsem.
„Možná ne. I kdybychom zjistili její jméno, k ničemu by nám to nebylo. A nechceme přece, aby si někdo všiml spojení mezi Sv. Bartolomějem a Guadalajarou."
Kývl jsem směrem k obrazovce. „Nemůže někdo vystopovat přenosový signál sem?"
„Obraz ne. Jde přes službu Iridium. Pasivně jej dešifruji kdekoliv na světě." Vypnul obrazovku. „Půjdeš na odmaskování?" Dnes měl skončit Ingramův a Jeffersonův humanizační proces.
„Blaze si není jistá, jestli bych měl. Moje pocity vůči Ingramovi jsou stále poněkud neandertálské."
„Nechápu proč. Vždyť se jenom pokusil zabít tvou ženu a pak tebe."
„Nemluv o tom, že urazil mě mužství a snažil se zničit vesmír. Ale odpoledne stejně musím jít na kliniku, abych si nechal předělat paměť. Možná uvidím toho zázračného chlapce v akci."
„Podej mi hlášení. Já teď zůstanu pár dní u obrazovky, pro případ, že by se ‚agentka Simoneová‘ pokusila vrátit."
Samozřejmě, že jsem mu žádné hlášení dát nemohl, protože moje setkání s Ingramem mělo vazby na ostatní věci, které měly být vymazány - alespoň jsem to v té době předpokládal - takže jsem si nemohl vzpomenout na to, že napadl Amelii, aniž bych si zároveň vzpomínal, čím připoutala jeho pozornost. „Hodně štěstí. Můžeš si to ověřit s Martym - jeho generál by mohl mít přístup k personálním záznamům FBI."
„Dobrý nápad." Vstal. „Šálek kávy?"
„Ne, díky. Chci strávit zbytek dopoledne s Blaze. Nevíme, jak budu vypadat zítra."
„Děsivá představa. Ale Marty přísahal, že je to dokonale reverzibilní proces."
„To je pravda." Jenže Marty byl odhodlán uskutečnit svůj plán, i kdyby to mělo znamenat, že miliardy lidí zemřou nebo přijdou o rozum. Možná, že na jeho seznamu priorit nebyla skutečnost, jestli si něco pamatují nebo ne, příliš vysoko.

Žena, která se nazývala Audrey Simoneová a jejíž jméno z buňky bylo Gavrila, se do kláštera vrátit nemínila. Už se tam dozvěděla dost.
Sestavit si mozaiku ze snímků Iridia, na které dva bleděmodré vozy jedou ze Severní Dakoty do Guadalajary, ji trvalo déle než den. Díky Boží milosti měl poslední záběr dokonalé načasování: nákladní vůz na něm už nebyl a autobus právě vjížděl do podzemní garáže. Použila zvětšení, aby zjistila adresu, a nijak ji nepřekvapilo, když se dozvěděla, že se jedná o kliniku, kde instalují konektory. Tahle bezbožná praktika byla očividně jádrem všeho.
Generál Blaisdell jí zařídil přepravu do Guadalajary, ale musela čekat šest hodin, než jí doručili expresní zásilku. V Severní Dakotě nebyl obchod se sportovními potřebami, v němž by si mohla doplnit municí, kterou použila k otevření dveří - náboje magnum s kulkami dum-dum, které se nedaly zjistit letištními detektory. Pokud by si měla prostřílet cestu k rusovlasé vědecké pracovnici a možná i k Ingramovi, nechtěla být bez nich.

Ingram a Jefferson seděli spolu v nemocniční modři, na rovných židlích vyrobených z drahého teaku nebo mahagonu. Neobvyklého dřeva jsem si ovšem nejdříve nevšiml. Viděl jsem, že Jefferson má ve tváři klidný, uvolněný výraz, který mi připomínal Dvacítku. Ingramův výraz byl doslova nečitelný a obě jeho zápěstí byla připoutána k opěrkám židle. Proti nim stál půlkruh dvaceti židlí. Byl to operační sál se zářícími stěnami pro zobrazování rentgenových snímků nebo pozitronových diapositivů.
Amelie a já jsme se posadili na poslední volné židli. „Jak to vypadá s Ingramem?" zeptal jsem se. „Nezabralo to?"
„Pořád jen mlčí," řekl Jefferson. „Když si uvědomil, že se tomu procesu nemůže vzepřít, upadl do jakési katatonie. Nevyšel z ní, ani když jsme ho odpojili."
„Možná, že blufuje," nadhodila Amelie, která si patrně vzpomněla na konferenční místnost u Sv. Bartoloměje. „Čeká na příležitost udeřit."
„Proto je připoutaný," řekl Marty. „Teď je pro nás velkou neznámou."
„Prostě tady není," řekl Jefferson. „Byl jsem připojen s více lidmi než vy všichni v této místnosti dohromady, a něco takového jsem ještě nezažil. Ve skutečnosti se sami mentálně odpojit nemůžete, ale v jeho případě to přesně tak vypadá. Jako by se rozhodl vytáhnout přípojku."
„To není zrovna nejlepší doporučení pro humanizaci," řekl jsem Martymu. „Takže to působí na všechny kromě psychopatů?"
„Přesně tímto slovem označovali mě," řekla Ellie klidně. „A bylo to naprosto výstižné." Svého manžela a děti zabila benzínem. „Jenže na mne to účinkovalo a účinkuje to stále i po všech těch letech. Vím, že bych jinak zešilela; zůstala bych šílená."
„Označení ‚psychopat‘ pokrývá poměrně širokou oblast," namítl Jefferson. „Ingram je vášnivě morální, přestože ustavičně dělá věci, které bychom my ostatní označili jako nemorální, dokonce odporné."
„Když jsem s ním byl propojen," poznamenal jsem, „reagoval na můj hněv s jistou bohorovnou blahosklonností. Byl jsem pro něj beznadějný případ, který nikdy nemůže pochopit správnost toho, co udělal. Ale to byl první den."
„V průběhu dalších dnů jsme jej trochu zviklali," řekl Jefferson. „Ale ne nesouhlasem, nýbrž tím, že jsme se ho snažili pochopit."

„Jak můžete ‚pochopit‘ někoho, kdo je schopen uposlechnout rozkaz znásilnit ženu a pak ji příznačným způsobem zohavit? Nechal ji tam přivázanou s roubíkem v ústech, aby vykrvácela k smrti. Tohle přece nemůže udělat člověk.“ „Jenže on je člověk,“ řekl Jefferson. „A ať už je jeho chování jakkoliv bizarní, je to stále lidské chování. Myslím, že právě tohle způsobilo jeho uzavření - odmítali jsme v něm vidět jakéhosi anděla pomsty. Pouze velice nemocného muže, kterému se snažíme pomoci. Nedokázal přijmout naše odsouzení a vysmál se mu. Nedokázal přijmout Eliinu křesťanskou lásku k bližnímu. Nebo třeba můj vlastní profesionální odstup.“ „Vlastně už by měl být po smrti,“ řekla doktorka Orrová. „Od třetího dne nepřijal žádné jídlo ani vodu. Držíme jej na nitrožilní výživě.“ „Škoda glukózy,“ řekl jsem. „To jistě ne.“ Marty zamával prsty před Ingramovým obličejem; jeho oči se nepohnuly. „Musíme zjistit, co se tu stalo a jak zabránit tomu, aby se to nestávalo běžně.“ „Běžně ne,“ namítl Mendez. „Byl jsem s ním předtím i při jeho odchodu tam, kde je teď. Zpočátku to bylo jako být napojený na nějakého mimozemšťana nebo zvíře.“ „K tomu bych se připojil,“ podotkl jsem. „Ale přesto myslel velice analyticky,“ řekl Jefferson. „Od samého začátku nás intenzivně studoval.“ „Zjišťoval, co víme o konektorech a napojování,“ upřesnila Ellie. „Osobně jej nikdo nezajímal. Dříve už se napojoval na nižší, komerční úroveň a teď dychtivě vstřebával všechny naše zkušenosti.“ Jefferson přikývl. „Měl určitou živou představu, kterou extrapoloval z toho co věděl o napojování. Chtěl se na někoho napojit a zabít ho.“ „Nebo ji,“ řekla Amelie. „Jako například mne nebo tu ubožáčku, kterou znásilnil a podřízl.“ „V jeho snu byl muž,“ odpověděla Ellie. „Ženy nepovažoval za důstojné protivníky. A neměl příliš silné sexuální puzení - když znásilňoval tu ženu, jeho penis byl jen další zbraní.“ „Jeho vlastní prodloužení, jako všechny zbraně,“ řekl Jefferson. „Je zbraněmi posedlý víc než kterýkoliv voják, se kterým jsem se kdy spojil.“ „Minul se povoláním. Znáám lidi, se kterými by se krásně shodl.“ „O tom nepochybují,“ řekl Marty. „Což je jen další důvod, abychom jej důkladně prostudovali. Někteří lidé v četách lovců zabíjáků mají podobné charakterové rysy. Musíme najít způsob, jak zabránit tomu, aby se to opakovalo.“ Pomyslel jsem si, že je to dobrý čistý mechanismus, ale nahlas jsem to neřekl. „Takže se mnou dnes neodejdeš? Zůstaneš tu přes noc?“ „Ne, odjíždím do Portobela. Na Ingramovi bude pracovat doktor Jefferson. Zjistí, kam až se dostane s kombinací drog a terapie.“ „Nejsem si jist, jestli bych ti měl přát štěstí. Takhle se mi to líbí víc.“ Nejspíš to byla jen moje představivost, ale zdálo se mi, jako by se tomu parchantovi na okamžik ve tváři zableskl určitý výraz. Možná jsme měli poslat Martyho do Portobela samotného a já jsem měl zůstat tady, abych jej z té katatonie vyvedl.

Julian a Marty se na Guadalajarském letišti minuli jen o několik minut se ženou, která přiletěla zabít Amelii. Nastoupili do vojenského spoje do Portobela, zatímco ona si vzala taxi a odjela do hotelu naproti klinice. To další však už žádná shoda náhod nebyla, Jefferson tam bydlel a stejně tak dva z Dvacítky - Ellie a vysloužilý voják Cameron. Cameron s Jeffersonem zevlovali kolem oběda v hotelové jídelně, když tam vešla ona a objednala si šálek kávy, aby si jej odnesla do svého pokoje. Podívali se na ni čistě automaticky, jako to dělají všichni muži, když do místnosti vejde půvabná žena, ale Cameron civět nepřestal. Jefferson se zasmál a nasadil způsob řeči populárního komika. „Jíme... jestli na ni nepřestaneš valit oči, přijde sem a jednu ti ubalí.“ Jelikož měli oba muži stejný původ, tedy černou předměstskou chudinskou čtvrt' Los Angeles, stali se z nich rychle přátelé. Cameron se pomalu obrátil, a aniž změnil výraz v obličej, řekl: „Zame, tahle by se s fackováním nezdržovala. Zabíla by mne, jen tak, aby se procvičila.“ „Cože?“ „Vsaď se, že zabíla víc lidí než já. Má pohled ostřelovače: všichni jsou pro ni potencionální cíle.“ „Má vojenské držení.“ Přejel ji pohledem od hlavy k patě. „Nebo také držení jistého druhu mých pacientů. Těch, co se léčí s nutkavou posedlostí.“ „Co kdybychom ji raději nežádali, aby si k nám přisedla?“ „Dobrý nápad.“ Ale když o několik minut později z jídelny odešli, narazili na ni znovu. Dohadovala se právě s noční recepční, vyděšenou ?náctiletou dívkou, která neuměla příliš dobře anglicky. Gavrilina španělština byla ještě horší. Jefferson jim přispěchal na pomoc. „?Mohu pro vás něco udělat?“ zeptal se španělsky. „Vy jste Američan,“ prohlásila Gavril. „Mohl byste se jí zeptat, jestli neviděla tuhle ženu?“ Na obrázku byla Blaze Hardingová. „Víte, na co se ptá?“ zeptal se recepční. „Sí, claro.“ Mladá žena rozprávěla ruce. „?Tu ženu jsem viděla, několikrát sem zašla na oběd nebo na večeři. Ale nebydlí tu.“ „Říká, že si není jistá,“ přeložil Jefferson. „Většina Američanů jí připadá naprosto stejných.“ „Vy jste ji neviděl?“ zeptala se Gavril. Jefferson si fotografii prohlédl. „Neřekl bych. Jíme?“ Cameron přistoupil k nim. „Znáš tuhle ženu?“ „Nemyslím. Sem přijíždí spousta Američanů.“ „Vy jste tady na klinice?“ „Jako konzultantka.“ Jefferson si uvědomil, že zaváhala příliš dlouho. „Ona je pacientka?“ „Já nevím. Vím jenom, že je tady.“ „Co po ní chcete?“ zeptal se Cameron.

„Chci jí jen položit několik otázek. Státní záležitost."

„Dobře, podíváme se po ní. Vy jste...?"

„Francina Gainesová. Pokoj 126. Opravdu by vám byla vděčná za jakoukoliv pomoc."

„Jistě." Dívali se, jak odchází pryč. „Byla to hromada sraček," zašeptal Cameron, „nebo jenom stoh exkrementů?"

„Musíme získat její snímek," řekl Jefferson, „a poslat ho Martyho generálovi. Pokud jde po Blaze armáda, nejspíš se jí dokáže zbavit."

„Přece si nemyslíš, že patří k armádě?"

„Ty ano?"

Zaváhal. „Já nevím. Když se dívala na tebe nebo na mne, nejprve se podívala doprostřed prsou a pak mezi oči. Mířila.

Osobně bych si na ni dával pozor."

„Pokud patří k armádě, pak je lovec zabiják."

„Když jsem byl ve službě, tohle označení jsme nepoužívali. Ale vím, co vidím, a vím, že tahle žena zabila spoustu lidí."

„Ženský Ingram."

„Může být ještě nebezpečnější, než on. Ingram alespoň vypadá na to, co je. Ona vypadá..."

„Jo." Jefferson se podíval na dveře výtahu, který byl právě zkrášlen její přítomností. „To v každém případě." Potrásl hlavou. „Pořídíme její snímek, a až jej Mendez prověří, ukážeme ho všem na klinice." Mendez byl zrovna v Mexico City, kde sháněl suroviny pro nanotovárnu. „Nějaká bláznivá ženská se mu vloupala do Sv. Bartoloměje."

„Ta se jí vůbec nepodobá," namítl Cameron. „Byla ošklivá a měla naondulované zrzavé vlasy."

Ve skutečnosti měla paruku a tlakovou masku.

Zamířili jsme přímo do budovy 31 a neměli jsme s tím žádné potíže. Podle jejich počítače byl Marty brigádní generál, který strávil většinu své kariéry na akademických postech. Já jsem byl více méně tím, čím jsem býval kdysi.

Nebo ne. Změna paměti byla dokonalá, ale myslím, že kdybych se propojil s někým ze své staré čety (což se mělo udělat jako bezpečnostní opatření; měli jsme prostě štěstí) okamžitě by poznali, že něco není v pořádku. Byl jsem duševně příliš zdravý. Všichni cítili můj problém, a způsobem, který se nedá vyjádřit slovy, vždycky ‚byli se mnou‘; vždycky mi pomáhali přežívat z jednoho dne do druhého. Pro ně to bylo stejně očividné, jako byste potkali starého přítele, který celý život kulhal, a najednou by nekulhal.

Poručík Newton Thurman, který byl pověřen úkolem najít mi takové místo, na kterém bych byl užitečný, byl výjimkou: začal jako mechanik, ale vyvinul si něco jako alergii na napojení - dostával při něm silné migrény, které nebyly zrovna příjemné ani pro něj, ani pro ty, kteří s ním byli propojeni. Zajímalo by mne, proč ho umístili do budovy 31, místo toho, aby ho poslali do výslužby, a bylo zřejmé, že jemu to není jasné také. Byl tam teprve několik týdnů. Když jsem o tom uvažoval později, uvědomil jsem si, že tam byl nasazen jako součást celkového plánu. A došlo mi, jaký to byl omyl!

Co se hodností týče, patřilo osazenstvo budovy 31 ke skutečné špičce: osm generálů a dvanáct plukovníků, dvacet majorů a kapitanů a dvacet čtyři poručíci. To je dohromady šedesát čtyři důstojníků, kteří udělovali rozkazy padesáti poddůstojníkům a vojínům. Z nichž deset patřilo ke stráži a nespádali do běžného systému velení, pokud se něco neobvyklého nepříhodovalo.

Moje vzpomínky na ty čtyři dny, než se obnovila moje skutečná osobnost, jsou mlhavé a zmatené. Byl jsem napojen na časově náročnou, ale stereotypní práci, obvykle jsem ověřoval rozhodnutí počítače ohledně alokace zdrojů - kolik vajec nebo projektilů má jít kam. Zvláštní, nikdy jsem nezjistil omyl.

Mezi jinými monotónními povinnostmi jsem měl i tu, pro kterou - jak se ukázalo později - byly všechny ostatní pouhou kouřovou clonou: ‚zaznamenávání sitrepů od strážných‘ neboli zaznamenávání situačních hlášení od osob, vykonávajících strážní službu. Každou hodinu jsem se napojil na mechaniky ve stráži a požádal jsem o ‚sitrep‘. Měl jsem formulář, do kterého jsem zaznamenával, co mi každou hodinu hlásili. Ve skutečnosti jsem jen musel vyhledat správné políčko a napsat: ‚sitrep negativní‘: nic se nestalo.

Bylo to typicky byrokratické zaměstnání. Kdyby se stalo něco zajímavého, na mé konzole by se rozsvítilo červené světlo, jež by mi oznámilo, se kterou stráží se mám propojit. Správně bych měl vyplňovat formulář až potom.

Vůbec mne nenapadlo to, co bylo zřejmé: potřebovali mít v budově někoho, kdo ověřoval okamžitou identitu mechaniků řídících strážní vojáků.

Seděl jsem tam už čtvrtý den, asi minutu před časem na pravidelnou kontrolu, když se najednou rozblikala červená kontrolka. Srdce mi poskočilo a napojil jsem se.

Nebyl to obvyklý seržant Sykes. Byla to Karen a čtyři další lidé z mé staré čety.

Co se děje? Ve zlomku okamžiku mi předala svoje sdělení: Věř nám; podstoupil jsi úpravu paměti, abychom se sem mohli dostat my a pak podrobný popis plánu spolu s neuvěřitelným vývojem projektu Jupiter.

Nemotorně jsem vyjádřil kladnou reakci, odpojil jsem se a zaznamenal jsem do políčka ‚sitrep negativní‘.

Není divu, že jsem byl tak ztraceně zmatený. Na stole mi bzučel videofon a já ho zvedl.

Byl to Marty. Na sobě měl zelený nemocniční plášť a v obličeji neutrální výraz. „Jste objednan na drobný mozkový zákrok na 14:00. Chcete přijít sem dolů a připravit se, až vám skončí směna?"

„To je nejlepší nabídka, jakou jsem dostal za celý den."

Bylo to víc než jen nekrvavý převrat - byl to absolutně tichý a neviditelný převrat. Spojení mezi mechanikem a jeho nebo jejím vojákem je pouze elektronický signál a existuje nouzový mechanismus, s jehož pomocí se dá přepnout. K tomu, aby po události, jakou byl třeba Portobelský masakr, nahradil někdo vyřazenou četu jinou, vzdálenou stovky nebo i tisíce kilometrů, jsou třeba pouhé minuty. (Hraniční vzdálenost byla kolem pěti tisíc šesti set kilometrů, což stačilo, aby se i při rychlosti světla lehce projevovalo zpoždění.)

Marty to zařídil tak, že při otočení vypínače bylo všech pět strážních mechaniků odpojeno od svých vojáčků a zároveň nad vojáčky převzalo kontrolu pět příslušníků staré Julianovy čety, přičemž Julian byl jediný, kdo to mohl zaznamenat. Nejagresivnější čin, který hned po přepojení vykonali, bylo doručení 'rozkazu' od kapitána Perryho, velitele stráže, aby se pět pěších strážných okamžitě hlásilo v místnosti 2H na nouzové očkování. Šli tam, posadili se a hezká sestřička dala každému z nich injekci. Pak tiše počkala, až všichni usnou.

Místnosti 1H až 6H byly v nemocničním křídle, ve kterém teď vládl čilý ruch.

Zprvu byli schopni dělat všechny instalace konektorů Marty a Megan Orrová. Když přišel rozkaz z Pentagonu izolovat budovu 31, byl jediný pacient na lůžku v křídle H, poručík s bronchitidou, převezan do jiné nemocnice. Lékař, který jej každé ráno chodil kontrolovat, sem měl najednou zakázaný přístup.

Odpoledne po převratu zato přijeli dva noví lékaři. Byli to Tanja Sidbwicková a Charles Dyer z lékařského týmu v Panamě, který měl devadesát osmi procentní úspěšnost operací. Při svém povolání do Portobela byli mystifikováni a více méně předpokládali, že půjde o nějaké očkování - zatím deset nebo dvanáct dní instalovali jako na běžícím pásu konektory válečným zajatcům, příliš rychle, než aby to bylo pohodlné nebo bezpečné.

První, co udělali, když se ubytovali, bylo, že zašli do křídla H, aby zjistili, co se děje. Marty je pohodlně uložil na lékařská lůžka a řekl jim, že se propojí s pacienty. Když je připojil k Dvacítce, okamžitě věděli, o jaké očkování tu půjde. Stačilo pouze několik minut hlubokoúrovňové komunikace s Dvacítkou a byli na jejich straně - vlastně byli pro plán ještě více nadšení než ti, kteří ho stvořili. To všechno zjednodušovalo, protože je nebylo třeba před začleněním do týmu humanizovat.

Museli se vypořádat s šedesáti čtyřmi důstojníky a pouze dvacet osm z nich už mělo konektor: pouze dva z osmi generálů. Z poddůstojníků a vojnů mělo konektor celkem dvacet pět mužů a žen. Nejprve bylo třeba ty, kteří už měli konektor, umístit na lůžka a propojit je s Dvacítkou. Z ubytovny pro svobodné důstojníky přenesli do křídla H dvacet lůžek, takže získali celkem čtyřicet míst; zbylým devíti mohli instalovat konektorové rozhraní přímo do jejich pokojů. Ale pro Martyho a Megan Orrovou bylo ještě přednější obnovit Julianovy ztracené vzpomínky. Nebo se o to alespoň pokusit.

Vlastně na tom nebylo nic složitého. Jakmile s tím začali, proces pokračoval plně automaticky a trval pouhých čtyřicet pět minut. Ohledně pacientova fyzického a psychického zdraví tu neexistovalo žádné nebezpečí a Julian to věděl.

Co nevěděl, bylo, že to fungovalo pouze z pětasedmdesáti procent. Asi tak jeden ze čtyř pacientů něco ztratil.

A Julian ztratil celý svět.

Když jsem se probudil, cítil jsem se osvěžený a v povznesené náladě. Vzpomínal jsem si na otupený stav, ve kterém jsem se nacházel poslední čtyři dny a vybavoval jsem si i podrobnosti, jež mi vymazali - bylo to zvláštní, ale cítil jsem se šťastný, že si vzpomínám na svůj pokus o sebevraždu a na to, že se blíží konec světa - byla to jednoduše úleva, že už znám důvod toho neurčitěho neklidu, který jsem v poslední době cítil.

Seděl jsem na pelesti, civěl jsem na reprodukci hloupého obrazu Normana Rockwella, na kterém byl voják hlásící se do služby, a vzpomínal jsem jako o závod, když dovnitř vešel Marty a tvářil se zachmuřeně,

„Něco není v pořádku," řekl jsem.

Přikývl. Od černé skříňky na nočním stolku odvinul dvě přípojky a jednu mlčky předal mně.

Propojili jsme se a já jsem se mu otevřel - a nic jsem necítil. Zkontroloval jsem napojení na svůj konektor a bylo v pořádku. „Ty něco vnímáš?"

„Ne. Nemůžu se na tebe dostat." Odpojil nejprve svou přípojku a pak i mou.

„Co se stalo?"

„Někdy lidé natrvalo přijdou o vzpomínky, které jsme jim odebrali?"

„Ale mně se všechny vrátily! Vím to určitě!"

„? a někdy ztratí schopnost se připojit."

Cítil jsem, jak mi na čele, na dlaních a v podpaží vyrazil pot. „Dočasně?"

„Ne. O nic víc dočasně než v Blazéině případě. Přesně tohle se stalo generálu Roserovi."

„Ty jsi to věděl." Zoufalý pocit ztráty se pomalu měnil v hněv. Vstal jsem a vztyčil jsem se nad ním.

„Říkal jsem ti, že můžeš ztratit... něco."

„Ale myslel jsi vzpomínky. Mně by nevadilo, kdybych přišel o vzpomínky!"

„To je výhoda jednosměrného propojení, Juliane. Při obousměrném nemůžeš úmyslně lhát. Kdyby ses mne zeptal:

„Mohu ztratit schopnost připojit se?“, musel bych ti to říct. Naštěstí ses nezeptal."

„Jsi doktor, Marty. Jak zní první část přísahy?"

"Nezpůsobím újmu." Ale než jsem dostal ten papír, dělal jsem mnoho jiných věcí. A mnoho jiných věcí jsem dělal i potom."

„Možná bys měl raději vypadnout, než to začneš vysvětlovat."

Hájil svou pozici. „Jsi voják ve válce. Ted' jsi oběť. Ale ta část tebe, která zemřela - pouze část - zemřela proto, aby zaštitila tvou jednotku, aby tě dostala bezpečně do postavení."

Než bych ho udeřil, raději jsem se posadil na postel. Pořád to ve mně vřelo. „Ted' žvaníš jako nějaký zatracený válečný fan. Mírový fan."

„Možná jsem. Měl bys vědět, jak moc je mi to líto. Věděl jsem, že zrazuji tvou důvěru."

„No jasně. Mně je to taky líto. Proč prostě nevypadneš?"

„Raději bych tu zůstal a promluvil si s tebou."

„Myslím, že mi to došlo. Vypadni. Musíš operovat tucty lidí. Než bude mít svět alespoň malou šanci na záchranu."

„Pořád tomu věříš."

„Ještě jsem neměl čas nad tím přemýšlet, ale ano, jestli je všechno to, co jste mi nahustili zpátky do hlavy o projektu Jupiter, pravda a jestli Kladiivo Boží skutečně existuje, pak se s tím něco musí udělat. Ty musíš něco udělat."

„Takže ses s tím smířil?"

„Je to jako smířit se se ztrátou ruky. Jsem v pořádku. Naučím se holit se druhou rukou."

„Nechci odejít takhle."

"Jak? Prostě mi zmiz z očí. Dokážu se s tím vyrovnat bez tvé pomoci."

Podíval se na hodinky. „Skutečně na mne čekají. Mám na stole plukovníka Owensovou."

Kývl jsem směrem ke dveřím. „Tak jdi. Budu v pořádku."

Chvilí se na mne díval a pak odešel bez jediného slova.

Zalovil jsem v náprsní kapsičce. Kapsle tam pořád ještě byla.

Téhož dne ráno v Guadalajaře varoval Jefferson Blaze, aby příliš nevycházela na veřejnost. Nepředstavovalo to žádný problém: s Ellií Morganovou se ubytovala o několik bloků dál a společně pracovaly na různých verzích článku, který měl varovat svět ohledně projektu Jupiter.

Pak Jefferson s Cameronem seděli několik hodin v jídelně, na stole mezi sebou měli malou kameru a nespouštěli oči z výtahu.

Málem ji minuli. Když sešla dolů, měla své hedvábné plavé vlasy ukryté pod černou kudrnatou parukou. Oblečená byla mnohem konzervativněji a plet' měla natónovanou do typické mexické olivové hnědi. Svou dokonalou postavu ani způsob chůze však zamaskovat nedokázala.

Jefferson ztuhl v půli věty a pokradmu posunul kameru ukazováčkem do záběru. Potom ji líně sledoval, jak vystupuje z výtahu. „Cože?" zašeptal Cameron.

„Je to ona. Zamaskovaná za Mexičanku."

Cameron se stačil otočit právě včas, aby uviděl, jak prochází otáčecími dveřmi. „Dobrý bože, máš pravdu."

Jefferson si odnesl kameru na pokoj a zavolal Rayovi, který za Martyho nepřítomnosti spolu s Mendezem všechno řídil. Ray byl na klinice. Stáhl si její snímek a prohlédl si ho. „V pořádku. Budeme si na ni dávat pozor."

Ani ne o minutu později vešla do kliniky. Detektory kovu nezaregistrovaly žádnou z jejích zbraní. Nevytáhla však Ameliinu fotografii a nezačala se na ni vyptávat personálu; Gavrila věděla, že je Amelie v budově, a kliniku považovala za nepřátelské území.

Sestře na příjmu řekla, že má zájem o instalaci konektoru, ale nechce mluvit s nikým jiným než s člověkem, který to všechno řídí.

„Doktor Spencer je na sále," odpověděla jí sestra. „Bude tam nejméně ještě dvě hodiny, možná tři. Ale je tady spousta jiných lidí?"

„Počkám." Gavrila se posadila na pohovku, odkud měla výhled na východ.

V jiné místnosti stáli doktor Spencer a Ray před monitorem, na kterém sledovali ženu v čekárně. „Říkali, že je nebezpečná," řekl Ray. „Nějaká špiónka nebo vražedkyně. Hledá Blaze."

„Nestojím o žádné potíže s vaší vládou."

„Říkal jsem snad, že má něco společného s vládou? Kdyby pracovala legálně, prokázala by se nějakými dokumenty, ne?"

„Ne, pokud pracuje jako zabiják."

„Naše vláda nezaměstnává zabijáky!"

„No jistě. Věříte i na Santa Clause?"

„No dobře, ale ji vláda nezaměstnává. Máme tu jednu fanatickou náboženskou skupinu, která jde po Martym a jeho lidech. Bud' to patří přímo k nim, nebo ji najali." Řekl mu o jejích podezřelých aktivitách v hotelu.

Spencer se podíval na její snímek. „Myslím, že máte pravdu. Studoval jsem tisíce obličejů - ten její je skandidávský, ne mexický. Pravděpodobně si své světlé vlasy nabarvila - nebo nosí paruku. Ale co čekáte, že s ní udělám?"

„Nemohl byste ji někam zamknout a zahodit klíč?"

„Prosím. Tohle nejsou Spojené státy."

„No... Chci si s ní promluvit. Ale může být doopravdy nebezpečná."

„Nemá pistoli ani nůž. Na to bychom přišli, když vešla dovnitř."

„Hm. Asi by se někde nedal sehnat chlap s pistolí, který by ji hlídal, zatímco bychom spolu mluvili?"

„Jak jsem řekl?"

„Tohle nejsou Spojené státy.' A co ten postarší hombre se samopalem dole?"

„Ten nepracuje pro mne. Zaměstnávají ho garáže. Jak nebezpečná může ta žena být, když nemá žádnou zbraň?"

„Mnohem nebezpečnější než já. V oblasti ubližování bylo moje vzdělání žalostně zanedbáno. Nemáte alespoň nějakou místnost, kde by nás někdo mohl sledovat, až spolu budeme mluvit? Pro případ, že by mi utrhla hlavu a utloukla mne s ní k smrti?"

„To není problém. Zaveďte ji do místnosti 1." Namířil dálkový ovladač a stiskl tlačítko. Na telestěně se objevila další místnost. „To je speciální místnost pro seguridad. Zaveďte ji tam a já vás budu sledovat. Asi deset nebo patnáct minut; pak požádám někoho jiného. Ti ultimodiadores - vy jim říkáte Enderi - všichni ten povyk je kvůli nim?" „Mají v tom prsty."

„Ale ti jsou přece neškodní. Hlupáci a -jak se to říká? - rouhači? Ale nikomu neublíží, leda snad vlastním duším."

„Tihle jsou jiní, doktore Spencere. Kdybyste se se mnou mohl propojit, pochopil byste, jak se jí bojím." Z důvodu Spencerovy ochrany se s ním nikdo, kdo byl zasvěcen do celého plánu, nepropojoval obousměrně. On sám tu podmínku považoval za typický projev americké paranoie.

„Mám tady jednoho zřízence, který je velice tlustý... ne, je prostě velký - a má černý pás v karate. Bude vás hlídat se mnou.“ „Ne. Než se dostane dolů, můžu už být po smrti.“ Spencer vážně přikývl a zamyslel se. „Pošlu ho do místnosti, která sousedí s vaší, a dám mu operátor.“ Pozvedl dálkové zařízení a stiskl příslušné tlačítko. „Takhle. To jej přivolá.“ Ray se omluvil a odešel do umývárny, kde vykonal rychlou prověrku svých zbraní: kroužek s klíči a švýcarský armádní nůž. V pozorovací místnosti už na něj čekal Lalo, který měl ruce jako Rayova stehna. Anglicky nemluvil a pohyboval se s nervózní opatrností člověka, který ví, jak snadno se věci lámou. Dolů sešli společně. Lalo pak vklouzl do místnosti 2, zatímco Ray odešel do čekárny. „Madam?“ Vzhledla k němu, hrud', čelo. „Jsem doktor Spencer. A vy?“

„Jane Smithová. Můžeme si spolu někde promluvit?“

Odvedl ji do místnosti 1, která byla ve skutečnosti větší, než vypadala na monitoru. Usadil ji na pohovku a přitáhl si židli. Sám se posadil tak, aby bylo opěradlo jeho židle mezi nimi, jako štít.

„Co pro vás mohu udělat?“

„Máte tu pacientku, která se jmenuje Blaze Hardingová. Profesorka Blaze Hardingová. Absolutně nutně si s ní potřebuji promluvit.“

„Tak za prvé, jména svých klientů nikdy neuvádíme. Za druhé, naši klienti nám jen zřídka kdy řeknou své pravé jméno. Slečno Smithová.“

„Kdo jste doopravdy?“

„Cože?“

„Podle toho, co vím, je doktor Spencer Mexičan. Ještě jsem se nesetkala s Mexičanem, který má bostonský přízvuk.“

„Ujišťuji vás, že jsem?“

„Ne.“ Vytáhla pistoli, kterou měla zastrčenou za podvazkový pásem. Zjevně byla vyrobená ze skla. „Na tohle nemám čas.“ Její obličej získal studený výraz; byla dokonale šilená. „Teď mne pěkně potichu povedete z jedné místnosti do druhé, dokud nenajdeme profesorku Hardingovou.“

Ray se odmlčel. „A když tu není?“

„Pak spolu půjdeme na klidné místo, kde ti začnu uřezávat prsty, jeden po druhém, dokud mi neřekneš, kde je.“

Vtom Lalo rozrazil dveře a namířil na ni velkou černou pistoli. Rozmrzele se na něj podívala a střelila ho jedinou ranou do oka. Skleněná pistole byla takřka dokonale nehlučná.

Mexičan pustil pistoli a klesl na jedno koleno, oběma rukama si zakryl obličej. Začal zoufale kňučet, ale vzápětí mu její druhý výstřel utrhl vršek hlavy. Muž se tiše skácel v záplavě krve, mozku a mozkomíšní tekutiny.

Tón jejího hlasu se nijak nezměnil; byl stále vážný a bezbarvý. „Viš, může se ti podařit přežít, jedině když se mnou budeš spolupracovat.“

Ray strnul a jen tupě zíral na mrtvolu.

„Zvedni se. Půjdeme.“

„Já... já nemyslím, že je tady.“

„Tak kde?“ Zarazila se, když ocelové rolety s rachotem překryly dveře a okna.

Ray uslyšel tichý syčivý zvuk a vzpomněl si, co mu Marty vyprávěl o vyšetřovací místnosti ve Sv. Bartoloměji. Možná, že tady byli zařízení stejné.

Žena zjevně nic neslyšela - příliš mnoho hodin střelby jí otupilo sluch - ale rozhlédla se a její pohled padl na televizní kameru, která trčela v horním rohu místnosti jako konec tužky. Strhla ho k sobě tak, aby byl v záběru, a přiložila mu pistoli k hlavě. „Máte tři sekundy, abyste otevřeli dveře, jinak ho zabiju. Dvě.“

„Señora Smithová!“ Hlas se ozýval jakoby odevšad. „K otevření těch dveří je třeba el gato... konektor. Bude to trvat dvě minuty, možná tři.“

„Máte dvě minuty.“ Podívala se na hodinky. „Od této chvíle.“

Ray zavrával, pak dopadl na zem a převálil se na záda. Hlava mu s hlasitým bouchnutím udeřila o podlahu.

Znechuceně si odfrkla. „Zbabělče.“ O několik sekund později se sama začala potácet, pak ztěžka dosedla na podlahu. Roztřesenýma rukama pozvedla pistoli a vypálila čtyři rány Rayovi do prsou.

Můj byt v budově 31 měl dva pokoje - ložnici a „kancelář“, šedivou místnůstku, kde se vešla pouze chladnička, dvě tvrdé židle a malý psací stůl před obyčejnou komunikační konzolou.

Na stole stála sklenice vína a moje poslední jídlo: šedá kapsle.

Před sebou jsem měl žlutý notářský tablet se světelným perem, ale nedokázal jsem vymyslet nic, co by nebylo naprosto zřejmé. Zazvonil videofon. Nechal jsem ho zazvonit třikrát a pak jsem jej zvedl. Byl to Jefferson - moje psychiatrická Nemesis, která mne přišla zachránit v hodině jedenácté. Řekl jsem si, že hned jak zavěsí, polknu kapsli.

Ale stejně jako můj pokoj a kapsle, i Jefferson byl šedý v obličejí, tak šedý, že ani nebyl černý. Takovou barvu jsem neviděl od chvíle, kdy mi volala moje máma, že zemřela teta Franci. „Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Ray je mrtvý. Zabila ho vražedkyně, kterou poslali na Blaze.“

„Poslali? Kladivo Boží?“ Stříbrný pruh v horní části obrazovky oznamoval, že je zapnuté šifrování: mohli jsme říkat cokoliv.

„Předpokládáme, že k nim patří. Spencer jí právě vrtá díru pro konektor.“

„Jak víte, že šla po Amelii?“

„Má její fotografii. Vyptávala se na ni v hotelu - Juliane, zabila Raye jen tak a předtím zabila ještě jiného muže. Prošla bezpečnostní kontrolou kliniky s pistolí a nožem z nějakých plastů. Byli jsme strachy bez sebe, že nepřišla sama.“

„Bože. Vystopovala nás až do Mexika?“

„Můžeš sem přijet? Blaze potřebuje tvou ochranu - my všichni tě tu potřebujeme!“

Doslova jsem zůstal stát s ústy dokořán. „Vy potřebujete mě, abych tam přijel a hrál si na vojáka?“ Proti profesionálním

ostřelovačům a vrahům z přesvědčení.

Spencer se odpojil a přešel k oknu. Zvedl žaluzie, zamžoural do vycházejícího slunce a zív. Pak se obrátil k ženě, která byla připoutána ke kolečkovému křeslu řemeny opatřenými zámkami.

„Señora," řekl, „vy jste šílená."

Jefferson se odpojil o minutu dříve. „To je i moje diagnóza."

„To, co tady provádíte, je naprosto nelegální a nemorální," řekla. „Znásilňujete lidské duše."

„Gavrilo," řekl Jefferson klidně, „pokud vůbec nějakou duši máte, já ji nenašel."

Škubla pouty, až její křeslo poskočilo směrem k němu.

„Na druhé straně má pravdu," řekl Spencer. „Dost dobře ji nemůžeme předat policii."

„Nechám si ji tu, jak říkáte vy Američané, na pozorování na dobu neurčitou. Jakmile bude v pořádku, necháme ji jít."

Promnul si strniště na bradě. „Nejpozději v polovině září. Vy tomu taky věříte?"

„Já se v matematice nevyznám. Ale Julian a Blaze ano a ti o tom vůbec nepochybují."

„To na nás dopadá kladivo Boží," řekla Gavrila. „Nemůžete udělat nic, abyste ho zastavili."

„Zmlkni. Nemůžeme ji někam strčit?"

„Mám něco, čemu říkáte ‚polstrovaná cela‘. Žádný blázen z ní ještě neutekl." Přistoupil k interkomu a zavolal muže jménem Luis, aby ji tam odvezl.

Pak se posadil a zadíval se na ni. „Ubohý Lalo; ubohý Ray. Netušili, co jsi za stvůru."

„Samozřejmě, že ne. Muži ve mně vidí jen vhodný objekt pro svou chlípnost. Proč by se měli bát kundy?"

„Brzy se o tom dozvíte víc, než vám bude příjemné," řekl Jefferson.

„Vyhrožujete si, jak chcete. Znásilnění se nebojím." „Tohle bude mnohem intimnější než znásilnění. Představíme vám několik přátel. Pokud máte nějakou duši, oni ji najdou."

Neodpověděla. Věděla, o čem mluví; o Dvacitce se dozvěděla, když s ním byla propojena. Poprvé se začala tvářit trochu vyděšeně.

Někdo zaklepal na dveře, ale nebyl to Luis. „Juliane," přivítal ho Jefferson. „To je ona."

Julian si ženu mlčky prohlédl. „To že je stejná žena, kterou jsme viděli na monitoru ve Sv. Bartoloměji? Těžko uvěřit."

Gavrila se na něj podívala zvláštním způsobem. „Co je?"

„Poznala tě," vysvětlil Jefferson. „Když se Ingram pokusil unést na nádraží Blaze, sledoval jsi je. Myslela si, že jsi byl s Ingramem."

Julian přistoupil těsně k ní. „Dobře si mě prohlédni. Chci, aby se ti o mně zdálo."

„Třesu se strachy," odsekla.

„Přišla jsi sem, abys zabila mou lásku, a místo ní jsi zabila mého přítele. A ještě jednoho muže. Říkali, že jsi při tom ani nemrkla okem." Pomalu k ní natáhl ruku. Pokusila se ucuknout, ale on jí sevřel hrdlo.

„Juliane..."

„Neboj se." Kola vozíku byla zajištěná proti pohybu. Pomalu jí tiskl hrdlo a žena se zakláněla. Přidržel ji v bodě, kdy hrozilo, že se vozík převrátí. „Zjistíš, že tady jsou všichni hrozně milí. Chtějí ti pomoci." Pustil ji a vozík se zhoupal a dopadl s hlasitým třesnutím na opěradlo. Gavrila zasténala.

„Jenomže já k nim nepatřím." Předklonil se a pak se spustil na všechny čtyři, až měl obličej těsně u jejího. „Já nejsem milý a nechci ti pomoci."

„To na ni neplatí, Juliane."

„Nedělám to kvůli ní, ale kvůli sobě." Pokusila se mu plivnout do obličeje, ale minula. Narovnal se a přitom zvedl vozík.

„Tohle se ti nepodobá."

"Já se sám sobě nepodobám. Marty ti neřekl, že jsem ztratil schopnost se napojit?"

„Ty jsi nevěděl, že se ti to může stát?" „Ne. Protože jsem se nezeptal."

Jefferson přikývl. „To proto, že jsi za mnou už dlouho nezašel. Mohl ses na to zeptat mne."

Do místnosti vešel Luis a ostatní nepromluvíli, dokud mu Spencer nedal instrukce, co má udělat s Gavrilou.

„Myslím, že skutečnost je mnohem zlověstnější a zavání manipulací," řekl Julian, když se za nimi zase zavřely dveře.

„Myslím, že Marty potřeboval někoho, kdo byl mechanik, umí bojovat, ale je imunní proti humanizaci." Ukázal palcem na Spencera. „Už ví všechno?" „V podstatě."

„Myslím, že mě Marty potřebuje pro případ, že by došlo na násilí. Stejně jako ty - když jsi mne zavolał, abych bránil Blaze, myslel jsi na totéž."

„Já jsem jen myslel?"

„A měl jsi pravdu! Mám zatracený vztek a klidně bych někoho zabil! Není to šílené?" „Juliane..."

„Jistě, ty slovo ‚šílený‘ nepoužíváš." Ztišil hlas. „Ale je to zvláštní, že? Svým způsobem jsem se vrátil v kruhu na počátek." „Mohlo by to být jen dočasné. Ale máš plné právo zuřit." Julian se ztěžka posadil a tleskl rukama, jako by si v nich chtěl uvolnit napětí. „Co jste se od ní dozvěděli? Míří sem všichni zabijáci z města?"

„Jediný další, kterého znala, byl Ingram. Ale dozvěděli jsme se jméno muže, který jí rozkazoval a podle všeho patřil ke špičce. Je to generál Blaisdell. Stejný člověk, který nechal stáhnout váš článek a dal příkaz k zabití Blazeina kolegy."

„Je z Washingtonu?"

„Z Pentagonu. Podsekretář úřadu ministerstva obrany pro rozvinuté výzkumné projekty - UMORVP."

Julian měl co dělat, aby se nerozesmál. „UMORVP likvidoval výzkum vždycky. Ale slyším poprvé, že likviduje i výzkumníky."

„Víš, že odletěla do Guadalajary a že šla na kliniku, kde se instalují konektory, ale to je vše."

„Kolik takových klinik tu je?"

„Sto třicet osm," odpověděl Spencer. „A jelikož tady profesorka Hardingová nikdy nepracovala, jediná stopa vedoucí k jejímu skutečnému jménu jsou moje osobní záznamy a... jak se jmenovala ta věc, kterou jsi podepsal?"

„Plná moc."

„Ano, a ta je založena na notářství. I kdyby ji nakrásně našli, nic ji nespojuje s touhle klinikou."

„Já bych si příliš jistý nebyl," namítl Julian. „Pokud bude Blaisdell chtít, najde nás stejným způsobem, jako nás našla ona. Nějakou stopu jsme po sobě nejspíš nechali. Mexická policie patrně ví, že jsme v Guadalajaře, a podplatit je není žádný problém. Prosim za prominutí, doktore Spencere."

Pokrčil rameny. „Es verdad."

„Takže musíme podezírat každého, kdo projde dveřmi. Ale co Amelie, Blaze - je někde poblíž?"

„Asi půl kilometru," řekl Jefferson. „Zavezu tě tam."

„Ne. Mohli by někoho z nás stopovat. Nenásobme jejich šance. Jenom mi napište její adresu. Nechám se tam odvést dvěma taxíky."

„Chceš ji překvapit?"

„Jak to myslíš? Žije s někým?"

„Ne, ne. Vlastně ano, s Ellií Morganovou. Ale s tím si nemusíš dělat starosti."

„Kdo si dělá starosti? Jenom jsem se ptal."

„Prostě jsem jen chtěl vědět, jestli jí mám zavolat a oznámit jí, že k ní jedeš."

„Promiň. Nejsem ve své kůži. Klidně ji zavolej a... počkat, ne. Linka může být napíchnutá."

„Nemožné," namítl Spencer.

„Chcete mě rozesmát?" Podíval se na adresu, kterou mu mu Jefferson napsal. „Dobře. Vezmu si taxi na mercado. Ztratím se v davu a pak pojedou metrem"

„Vaše opatrnost hraničí s paranoiou," poznamenal Spencer.

„Hraničí? Už jsem pořádný kus v ní. Vy byste nebyl paranoik, kdyby vám jeden z vašich nejlepších přátel právě odoperoval půlku života - a nějaký generál z Pentagonu posílal na vaši milenku jednoho zabijáka za druhým?"

„Je to přesně tak, jak se říká," řekl Jefferson. „To, že je člověk paranoik, ještě nemusí znamenat, že po něm někdo nejde."

Řekl jsem sice, že pojedou na trh, místo toho jsem ale vyjel taxíkem až na předměstí a pak jsem se vrátil metrem zpátky do centra. Něco takového jako přehnaná opatrnost neexistuje.

Do Ameliina motelu jsem proklouzl z postranní uličky. Když jsem zazvonil u dveří jejího pokoje, otevřela mi Ellie Morganová.

„Spí," oznámila mi napůl šeptem, „ale myslím, že by chtěla, abych ji probudila." Měly propojené pokoje. Vešel jsem dovnitř a ona za mnou zase zavřela.

Amelie byla teplá a hebká od spánku a voněla levandulí ze své oblíbené koupelové soli.

„Marty mi volal, co se stalo," řekla. „Muselo to pro tebe být strašné jako ztratit jeden ze smyslů."

Nedokázal jsem jí odpovědět, a tak jsem ji místo toho jen tiskl k sobě.

„Už vím o té ženě a... a Rayovi," vyhrkla.

„Byl jsem tam. Mluvil jsem s ní."

„Doktor ji chtěl instalovat konektor."

„Udělal to, riskantní zrychlenou instalaci. Je z Kladiiva Božího, ze stejné buňky jako Ingram." Pověděl jsem jí o tom generálovi z Pentagonu. „Nemyslím, že jsi tady v bezpečí. Nikde v Guadalajaře. Vystopovala nás od Sv. Bartoloměje rovnou ke dveřím kliniky podle snímků ze satelitu."

„Naše země používá satelity k špehování vlastních občanů?"

„Satelity krouží kolem celé zeměkoule. Prostě se neobtěžují je nad USA vypínat." Na stěně byl automat na kávu.

Přistoupil jsem k němu, aniž jsem při tom přestal mluvit. „Nemyslím, že by Blaisdell věděl, kde přesně jsme. Jinak bychom měli patrně místo jednoho vraha na krku útvar rychlého nasazení, nebo alespoň tým, který by jí kryl záda."

„Jsou na snímcích ze satelitů skutečně vidět jednotliví lidé, nebo jenom autobusy?"

„Autobusy a nákladáky."

„Takže se prostě můžeme sebrat, dojít na nádraží a odjet na nějaké jiné místo v Mexiku."

„Nevím. Má tvoji fotografii, takže musíme předpokládat, že ji Blaisdell předá i dalším zabijákům. Mohl by někoho podplatit, a než se naděješ, budou tě hledat všichni policisté v Mexiku."

„Je hezké vědět, že o mne mají takový zájem."

„Možná by ses se mnou měla vrátit do Portobela. Schovat se v budově 31, dokud nebudeš v bezpečí. Marty ti může zařídít cestovní příkaz a určitě mu to nebude trvat víc než několik hodin."

„To by bylo skvělé." Protáhla se a zívla. „Takže mám ještě čas přečíst si tenhle obtah. Chci, aby ses na to taky podíval; pak to můžeme poslat z letiště těsně předtím, než odletíme."

„Dobře. Pro mě to bude vítaná změna."

Amelie vypracovala skvělé stručné shrnutí. Já jsem přidal obšírné pojednání o aplikaci pseudooperátorové teorie. Přečetl jsem si i Elliinu verzi pro širokou veřejnost. Nezdála se mi příliš přesvědčivá - chyběly v ní výpočty - ale řekl jsem si, že bude lépe spolehnout se na její zkušenost a nechat si námítky pro sebe. Ellie moje rozpaky stejně vytušila a řekla mi, že neuvést výpočty bylo jako psát o víře a nezmínit Boha, ale redaktoři dospěli k přesvědčení, že by devadesát procent jejich čtenářů odpadlo při první rovnici.

Zavolaal jsem Martymu. Byl na operačním sále, ale ozval se mi jeho asistent a oznámil mi, že si Amelie může vyzvednout cestovní příkaz na bráně. Sdělil mi také nepříliš překvapující novinu, že poručík Thurman nebyl mezi humanizovanými.

Doufal, že poklidné mentální prostředí dané připojením k lidem z mé staré čtyř eliminuje stres, který u něj vzbuzuje migrény. Bohužel se tak nestalo a migréna se dostavila sice se zpožděním, o to však silněji. Takže nebude stejně jako já zahrnut do první fáze. Na rozdíl ode mne má teď domácí vězení, protože i těch několik minut, po které byl napojen, stačilo, aby se dozvěděl příliš mnoho.

Těšil jsem se, až si s ním promluví, protože teď už jsme nebyli byrokrat a patolízal. Jako nedobrovolní exmechanici jsme měli mnoho společného.

Také jsem najednou měl mnohem víc společného s Amelií. Pokud měla ztráta schopnosti připojit se vůbec nějakou výhodu, pak to bylo tohle: smazalo to hlavní bariéru mezi námi. Z mého úhlu pohledu jsme byli oba mrzáci, ale alespoň společně.

Pracovat s ní ve mně budilo skvělé pocity, dokonce i být s ní v jedné místnosti, a už jsem ani nemohl uvěřit, že jsem ještě včera byl připraven spolknout jed.

Pravda, už jsem to nebyl já. Předpokládám, že příliš nezáleželo na tom, co budu do 14. září. Potom možná budu nehmotný. Nebo se ze mne stane plazma.

Zatímco si Amelie balila svůj malý kufík, zavolal jsem na letiště ohledně čísla letu a ověřil jsem si, že tam mají videofonní automaty napojené na širokorozsahovou síť. Ale pak jsem si uvědomil, že pokud Ameliin cestovní příkaz skutečně čeká na bráně, mohli bychom ještě stihnout vojenský speciál. Zavolal jsem na příslušná místa a opravdu, Amelie teď byla „kapitán Blaze Hardingová“. Náš spoj odlétal za devadesát minut, nákladní letáček, který měl spoustu volného místa, pokud by nám nevadilo sedět na lavicích.

„No, já nevím,“ řekla Amelie. „Jelikož mám vyšší hodnost, měla bych ti možná sedět na klíně.“

Taxík měl dobrý čas. Amelie odeslala spolehlivým přátelům dvanáct kopií obtahů spolu s osobními vzkazy a pak jsme odeslali verze pro veřejně přístupné matematické a fyzikální magazíny.

Elliiu verzi odeslala na odbornou i obecnou síť a pak už jsme museli běžet do letáčku.

To, že zvolili odlet z letecké základny, místo aby čekali na další civilní let, jim pravděpodobně zachránilo život. Půl hodiny poté, co odjeli, někdo zaklepal na dveře Ameliina pokoje a Ellie šla otevřít. Kukátkem uviděla mexickou dívku v zástěře a se smetákem, docela hezkou, s kudrnatými černými vlasy. Otevřela. „Nemluvíš španělsky?“ Vtom ji konec smetáku zasáhl do solaru plexus. Ellie pozpátku zavravorala a svalila se na podlahu.

„Ani já ne, Satane.“ Žena ji bez viditelné námahy zvedla a hodila ji na židli. „Neopovažuj se křičet, nebo tě zabiju.“ Z kapsy zástěry vytáhla kotouč lepicí pásky a spoutala jí s ní zápěstí, pak jí pásku několikrát obtočila kolem prsou a opěradla židle. Menší kousek přilepila Ellii na ústa.

Strhla si zástěru. Ellie zalapala nosem po dechu, když uviděla, že pod ní má modrou nemocniční košili potřísněnou krví.

„Šaty.“ Strhla si noční košili se skvrnami od krve. Narovнала se, protáhla si své půvabné svalnaté tělo a zahlédla dvojími otevřenými dveřmi Elliiu kufr. „Aha.“

Prošla do vedlejšího pokoje a za chvíli se vrátila s džínami a bavlněnou košilí. „Jsou mi trochu volné, ale bude to stačit.“ Úhledně je složila na postel a strhla Ellii pásku s úst natolik, aby mohla mluvit.

„Neoblékla ses,“ řekla Ellie, „protože nechceš mít na šatech krev. Mou krev na svých šatech.“

„Možná tě chci vzrušit. Myslím, že jsi lesba, když bydlíš společně s Blaze Hardingovou.“

„Jistě.“

„Kde je?“

„Nevím.“

„Samozřejmě, že víš. Mám ti ublížit?“

„Nic ti neřeknu.“ Hlas se jí třásl a několikrát nasucho polkla. „Stejně mě nakonec zabiješ.“

„Proč si to myslíš?“

„Protože tě mohu identifikovat.“

Shovívavě se zasmála. „Právě jsem zabila dva strážné a utekla jsem z přísně tajné zóny vaší kliniky. Tisíce policistů vědí, jak vypadám. Mohu si dovolit nechat tě naživu.“ S elegancí gymnastky se sehnula a vytáhla z kapsy zástěry chirurgický skalpel.

„Víš, co to je?“

Ellie přikývla a polkla.

„Ted' slavnostně přísahám, že tě nezabiju, pokud mi pravdivě odpovíš na mé otázky.“

„Přísaháš Bohu?“

„Ne, to je rouhání.“ Pozvedla skalpel a zamyšleně se na něj podívala. „Ačkoliv tě vlastně možná nezabiju, ani kdybys mi lhala. Jenom tě poráním tak krutě, že budeš prosit o milosrdenství smrti. Ale místo toho ti jenom před odchodem uříznu jazyk, abys jim o mně nemohla nic říct. A pak ti uříznu ruce, abys to nemohla ani napsat. Samozřejmě, že ti je podvážu touto páskou. Chci, abys žila dlouho a měla příležitost toho litovat.“

Na zemi pod židlí se objevila loužička moči a Ellie se rozplakala. Gavřila jí opět zalepila ústa páskou.

„Říkávala ti matka, že ti dá důvod, abys měla proč brečet?“ Skalpel se mihnul vzduchem a přibodl Elliiu levou ruku k opěrce.

Ellie přestala vzlykat a vytřeštila oči na rukojeť skalpelu a stružku krve, která jí pomalu vytékala z rány.

Gavřila čepel lehce vyviklala a pak ji vytáhla. Proud krve zesílil, ale ona pomalu složila papírový kapesník a přitiskla ho na ránu. „Když se tě teď zeptám, budeš prostě odpovídat na moje otázky? Nebudeš křičet?“ Ellie bezhlesně přikývla a Gavřila jí zase sundala pásku.

„Jeli na letiště.“

„Jeli? Ona a ten její černý přítel?“

„Ano. Vracejí se do Texasu. Do Houstonu.“

„Hm. To je lež.“ Přiložila špičku skalpelu ke hřbetu druhé Elliiny a pozvedla pěst jako kladivo.

„Do Panamy!“ vykřikla žena chraptivě. „Portobelo. Ne... prosím, ne?“

„Číslo letu?“

„Já nevím. Slyšela jsem, jak si to zapisuje,“ ?ukázala hlavou? „tam u videofonu.“

Gavrila přešla k aparátu a zvedla kousek papíru. „Aeromexico 249. Myslím, že museli hodně spěchat, když to tu zapomněli.“

„Spěchali.“

Gavrila přikývla. „Takže bych si měla taky pospíšet.“ Vrátila se a zamyšleně se podívala na svou oběť. „Neudělám ti všechny ty hrozné věci, i když jsi mi lhala.“ Uhladila Ellii pásku přes ústa a pak vzala jiný kousek a zalepila jí s ním nos. Ellie začala divoce kopat a trhat hlavou, ale Gavrila jí pásku několikrát omotala kolem hlavy a zabránila jí tak v dýchání úplně. Jak se Ellie zmítala, židle se s ní převrhla. Gavrila ji bez viditelné námahy opět postavila, stejně jako to před několika hodinami udělal Julian s ní. Potom se pomalu oblékla a při tom se dívala, jak ta pohanka umírá.

V mé kanceláři mě čekal vzkaz zářící na obrazovce komunikační konzoly. Říkal, že Gavrila přemohla strážce a utekla. No dobře, stejně neexistoval způsob, jak by se mohla dostat na základnu umístěnou v budově uzavřené rozkazem z Pentagonu. Amelie si dělala starosti, že by se mohla dozvědět, kde bydlela, a proto zavolala Ellii. Videofon nikdo nezvedl. Nechala jí vzkaz, ve kterém ji varovala před Gavrilou, a radila jí, aby se přestěhovala na nějaké jiné náhodně zvolené místo ve městě.

Martyho harmonogram říkal, že je na operačním sále a že bude mít volno až po sedmé hodině odpoledne - za pět hodin. V chladničce jsem měl chleba a sýr. Udělali jsme si malou svačinu a pak jsme si zalezli do postele. Pro dva lidi byla příliš úzká, ale byli jsme tak vyčerpaní, že by nám stačilo cokoliv horizontálního. Amelie usnula s hlavou na mém rameni, poprvé po dlouhé době.

Ze spánku mne vytrhlo pípání konzoly. Amelii to neprobudilo, ale probudil jsem ji já, když jsem se nemotorně pokoušel vymanit se z pod ní. Levou ruku jsem měl zmrtvělou jako kus dřeva a na tváři jsem jí romanticky vyrobil loužičku slin.

Otřela si ji a pak pootevřela šterbinky očí. „Videofon?“

„Spi. Řeknu ti, když to bude něco důležitého.“ Přešel jsem do kanceláře a přitom jsem si bušil levou rukou o bok. Z chladničky jsem vytáhl láhev zázvorového piva - oblíbené pití toho, co tu bydlel přede mnou, a posadil jsem se ke konzole:

Marty se setká s tebou a Blaze v 19:15 v jídelně. Vezmi s sebou tohle.

Humanizace:				Humanizace:			
Jméno	Hodnost	Implant	začátek/ dokončení	Jméno	Hodnost	Implant	dokončení
Tamesová	svob.	?	28.7/9.8	Suttonová	npor.	28.7/1	29.7/12.8
Reynolds	svob.	?	"	Whipple	npor.	29.7/2	30.7/13.8
Benyo	svob.	?	"	Danielová	npor.	29.7/2	30.7/13.8
Jewelová	tchsgt.	?	"	Suggsová	npor.	29.7/2	30.7/13.8
Monez	5sgt.	?	"	Johnson B.	npor.	29.7/2	30.7/13.8
				Hazeltine	npor.	29.7/2	30.7/13.8
Fosterová	genmjr.	?	"	Maxberryová	npor.	29.7/2	30.7/13.8
Pagel	briggen.	?	"	Lanardson	npor.	29.7/2	30.7/13.8
Fox	plk.	?	"	Dare	por.	29.7/2	30.7/13.8
Lymanová	plk.	?	"	Butwellová	por.	29.7/1	30.7/13.8
McConnellová	plk.	?	"	Lavallecová	por.	29.7/1	30.7/13.8
Lorenz	pplk.	?	"	Kelly	por.	29.7/1	30.7/13.8
Mealy	pplk.	?	"	Gilpatrick	9sgt.	27.7/2	8.7/11.8
Swimová	pplk.	?	"	Millerová	7sgt.	27.7/2	28.7/11.8
Barbea	mjr.	?	"	Hollowayová	7sgt.	27.7/1	28.7/11.8
Barnesová	mjr.	?	"	Garrisonová	7sgt.	29.7/1	30.7/13.8
Costellová	mjr.	?	"	McLaughlin	6sgt.	29.7/1	30.7/13.8
Dick	mjr.	?	"	Rowe	6sgt.	29.7/1	31.7/13.8
Donahue	mjr.	?	"	Hughesová	6sgt.	29.7/1	31.7/13.8
Evansová	mjr.	?	"	Smith. R.	5sgt.	30.7/1	31.7/13.8
Ho	mjr.	?	"	Duffy	5sgt.	30.7/1	31.7/13.8
Washington	mjr.	?	"	Ching	5sgt.	30.7/1	31.7/13.8
Griffenová	npor.	?	"	Schauer	des.	30.7/2	31.7/13.8
Hyde	npor.	?	"	Williams	des.	30.7/2	31.7/13.8
Lake	npor.	?	"	Perkinsová	des.	30.7/2	31.7/13.8
Neumannová	npor.	?	"	Huntová	des.	30.7/2	31.7/13.8
Phan	npor.	?	"	Taral	des.	30.7/2	31.7/13.8
Steinbergová	npor.	?	"	H	Kanzerová	svob.	30.7/2 31.7/13.8
Check	por.	?	"	Pincay	svob.	30.7/2	31.7/13.8
Thurman	por.	(X)	(X)	Hyde	svob.	30.7/2	31.7/13.8

Friedmanová	por.	?	"	Blinkenová	svob.	31.7/1	01.8/14.8
Steinmanová	por.	?	"	Merrilová	svob.	31.7/1	01.8/14.8
Thomson	por.	?	"	Ramsden	svob.	31.7/1	01.8/14.8
Troxlerová	por.	?	"	Yalowitz voj.	31.7/1	01.8/14.8	
			Santos voj.	31.7/1	01.8/14.8		
Spoa	genpor.	27.7/2	28.7/11.8	Merciová	voj.	31.7/2	01.8/14.8
Pewová	genmjr.	27.7/2	28.7/11.8	Kantorova	voj.	31.7/2	01.8/14.8
Bowden	briggen.	28.7/2	29.7/12.8	Walleri voj.	31.7/2	01.8/14.8	
Nguyen	briggen.	28.7/2	29.7/12.8	Scanianová	voj.	31.7/2	01.8/14.8
Hoffnerová	briggen.	29.7/2	30.7/13.8	Pomoroyová	voj.	31.7/2	01.8/14.8
	Humanizace:			Humanizace:			
		začátek/			začátek/		
Jméno	Hodnost / Implant		dokončení	Jméno	Hodnost	Implant	dokončení
Kummer	plk.	27.7/1	28.7/11.8	De Berry	voj.	31.7/2	01.8/14.8
Loftus	plk.	27.7/1	28.7/11.8	Pešková	voj.	31.7/2	01.8/14.8
Owensová	plk.	27.7/1	28.7/11.8	Gilbersonová	9sgt	?	26.7/09.8
Snyderová	pplk.	27.7/1	28.7/11.8	Tasille	7sgt	?	"
Stallingsová	pplk.	27.7/1	28.7/11.8	Flynnová	7sgt	?	"
Tomy	pplk.	27.7/2	28.7/11.8	Minter	6sgt	?	"
Allan	mjr	27.7/2	28.7/11.8	Raymondová	6sgt	?	"
Blackneyová	mjr	27.7/2	28.7/11.8	Goldsmithová	5sgt	?	"
Bobo	mjr	27.7/2	28.7/11.8	Sweeney	5sgt	?	"
DeHenning	mjr	28.7/2	29.7/12.8	Lyons	5sgt	?	"
Edwardsová	mjr	28.7/2	29.7/12.8	Cavanová	5sgt	?	"
Ford	mjr	28.7/2	29.7/12.8	Westová	des.	?	"
Lynch	mjr	28.7/2	29.7/12.8	Lubhauselová	des.	?	"
Majorsová	mjr	28.7/2	29.7/12.8	Chin	des.	?	"
Nestorové	mjr	28.7/1	29.7/12.8	Yarrow	des.	?	"
Perry	mjr	28.7/1	29.7/12.8	Spenderová	voj.	?	"
Roxyová	mjr	28.7/1	29.7/12.8	Warren	voj.	?	"
Van Hornová	mjr	28.7/1	29.7/12.8				

Délka rozpisu mi byla povědomá: byl to seznam celé posádky budovy 31 beze mne. Když jsem tu ještě pracoval, viděl jsem ho možná stokrát.

Razení jednotlivých jmen bylo divné, protože nemělo nic společného s hodnotami lidí (jak to obvykle na rozpisu služeb bývá), ale netrvalo mi ani minutu, než jsem zjistil, proč tomu tak je. Prvních pět jmen patřilo mechanikům ze strážní služby, jejichž vojákky převzala moje stará četa. Pak následoval seznam všech důstojníků, kteří byli společně propojeni od 26. července, nejspíš ne všichni v jedné velké skupině.

Na konci seznamu byli zase všichni napojení poddůstojníci a vojáci s výjimkou stráží. I ti byli propojeni od předvčerejška. Teoreticky by všichni měli být vyléčeni z války 9. srpna.

Mezi těmito dvěma skupinami byl seznam asi šedesáti vojáků, kteří strávili své životy s handicapem normality. Čtyři lékaři na nich pracovali už od úterka. Podle seznamu pracoval tým 1 už pět dní a tým 2 - zřejmě narychlo povoláný z Průplavové oblasti - už osm.

Slyšel jsem, jak se Amelie pohybuje po ložnici a převléká se z toho, v čem spala. Když za chvíli přišla za mnou, česala si vlasy a na sobě měla červenočerné mexické šaty, které jsem u ní ještě neviděl.

„Nevěděl jsem, že sis přivezla oblečení.“

„Tohle mi dal doktor Spencer: říkal, že to koupil své ženě, ale neslušely jí.“

„Věrohodná historka.“

Podívala se na mne přes rameno. „Spousta lidí.“

„Dělají na nich dvanáct dní, ve dvou směnách. Zajímalo by mne, jestli vůbec spí.“

„Každopádně jedí.“ Podívala se na hodinky. „Jak daleko je odsud jídelna?“

„Pár minut.“

„Co kdyby sis oblékl novou košili a oholil se?“

„Kvůli Martymu?“

„Kvůli mně.“ Opřela se bradou o mé rameno. „Tak. Chtěla bych ještě zavolat Ellii.“

Rychle jsem se oholil a našel jsem si košili, kterou jsem nosil jen jeden den.

„Pořád to nebere,“ zavolala Amelie z vedlejší místnosti. „A u pultu v motelu taky nikdo není.“

„Chceš si to ověřit na klinice? Nebo v Jeffersonově motelovém pokoji?“

Zavrtěla hlavou a zavěsila. „Až po obědě. Nejspíš někam šla.“ Z tiskárny vylezl výtisk rozpisu; Amelie ho vzala, složila a strčila si ho do náprsní tašky. „Pojďme se podívat po Martym.“

Jídelna byla malá, ale k Ameliinu překvapení nebyla úplně automatizovaná. Na jednodušší jídla tam byly automaty, ale byla tam i kuchyně s opravdovým kuchařem, kterého Julian okamžitě poznal.

„Poručík Thurman?“

„Juliane. Pořád nesnesu připojení, tak jsem se nabídl, že vystřídám seržanta Duffyho. Ale nedělej si marné naděje - umím uvařit jenom čtyři nebo pět jídel." Podíval se na Amelii. „To musí být... Amelie?"

„Blaze," odpověděl Julian a představil je. „Byl jsi s nimi propojený dost dlouho?"

„Jestli tím myslíš, víš o všem?" pak ano. Obecnou představu mám. Vy jste to vypočítala?" zeptal se Amelie.

„Ne. Já jsem přes částice. Jen jsem se motala kolem, když Julian a Peter počítali."

Začal jim nakládat salát.

„Peter, ten odborník na kosmologii," řekl. „Včera jsem ho viděl ve zprávách."

„Včera?" zeptal se Julian.

„Vy o tom nevíte? Našli jej, jak se potuluje po nějakém ostrově a je úplně grogy." Thurman jim řekl všechno, co si ze zpravodajské relace pamatoval.

„Nezmiňoval se o našem článku?" zeptala se Amelie.

„Myslím, že ne. Těžko mohl, když si myslí, že je rok 2000. Myslíte, že se mu vrátí paměť?"

„Jedině pokud ji lidé, kteří mu ji vymazali, uložili," řekl Julian, „a to nezní příliš pravděpodobně. Podle toho, co jsi říkal, to byla pěkně fušerská práce."

„Alespoň že je živý," řekla Amelie.

„Nám to moc nepomůže," povzdechl si Julian a pak zachytil Ameliin pohled. „Promiň. Ale je to tak."

Thurman jim podal salát a pustil se do výroby hamburgerů. Pak přišel Marty a objednal si totéž.

Posadili se na konec dlouhého volného stolu. Marty se svalil na židli a odloupil si náplast stimuly za uchem. „Raději bych se měl trochu prospat."

„Jak dlouho už pracuješ?"

Podíval se na hodinky, ale ani se na ně nepokoušel zaostřit zrak. „Nechci to vědět. Zrovna jsme dodělali plukovníky.

Týmu dvě právě skončil odpočinek, pustí se do Tomyho a prvního poddůstojníka... jak se jmenuje?"

„Gilpatrick," řekl Julian. „Ten by potřeboval humanizaci jako sůl."

Thurman přinesl Martymu salát. „To byl ale masakr, tam v Guadalajaře," řekl. „Zpráva od Jeffersona přišla těsně předtím, než jsem se odpojil od Dvacítky." Větší část spojení mezi Portobelem a Guadalajarou probíhala spíš přes konektory než klasickými linkami - dalo se tak přenést mnohem více informací za kratší čas a každý, kdo byl připojen, by se to stejně dříve nebo později dozvěděl."

„Bylo to odporné," řekl Julian. „Měli si na tu ženskou dávat víc pozor."

„To určitě." Thurman se vrátil ke svým hamburgerům. Ani jeden z nich nevěděl, že se baví o dvou různých incidentech: Thurmana zkoušeli napojit dvakrát a po druhé byl v kontaktu, právě když přišla zpráva o vraždě útoku, který skončil Elliinou smrtí. „Jakou ženskou?" zeptal se Marty s plnými ústy jídla. Julian a Amelie se na sebe podívali. „Ty jsi neslyšel o Gavrilu? O Rayovi?"

„Ne. Ray má nějaké problémy?"

Julian se nadechl a řekl mu to. „Ray je po smrti, Marty." Marty pustil vidličku. „Ray?" „Gavrila je zabiják Kladiva Božího, kterou poslali zlikvidovat Blaze. Propašovala pistoli na kliniku a zastřelila ho."

„Raye?" opakoval Marty. Byli přátelé už od základní školy. Zbledl. „Co řeknu jeho ženě?" Potřásl hlavou. „Byli jsme přátelé." „To nevím," odpověděl Julian. „Nemůžeš jí říct, že položil život za mír, i když je to svým způsobem pravda."

„Pravda je, že jsem ho vytáhl z jeho bezpečné a pohodlné kanceláře a nastrčil do cesty šílené vraždkyni."

Amelie ho vzala za ruku. „Tím se teď netrap. Nic, co bys mohl udělat, to nezmění."

Tupě na ni upíral oči. „Nečeká, že by se vrátil před čtrnáctým. Takže mě možná vesmír té povinnosti zbaví tím, že vybuchne."

„Mnohem pravděpodobněji bude jen jedním na dlouhém seznamu nešťastných náhod," řekl Julian. „Klidně můžeš počkat a oznámit je všechny najednou. Až skončí nekrvavá revoluce."

Ke stolu přišel Thurman a položil před ně hamburgery. Slyšel dost, aby pochopil, že ještě nevědí o Elliině vraždě, a možná ani o tom, že je Gavril na svobodě. Rozhodl se, že jim nic neřekne. Stejně se to brzy dozvědí sami. Ale každé zdržení znamenalo výhodu pro jeho stranu.

Protože on neměl v úmyslu nechat ty blázný, aby zničili vojenství. Musí je zastavit a věděl přesně, co má udělat.

Přes roušku migrény, která mu zabráňovala komunikovat s těmi pomýlenými idealisty, k němu přece jen prosáky nějaké užitečné informace. Například o generálu Blaisdellovi a jeho vysokém postavení.

Blaisdell mohl neutralizovat budovu 31 jediným telefonátem. Thurman se s ním musel spojit, a to co nejdřív. Jméno Gavrilu mu v tom mohlo pomoci.

Když jsme se vrátili na ubytovnu, nebyl na konzole vzkaz pro mne, ale pro Amelii - aby okamžitě zavolala po bezpečné lince Jeffersonovi. Zastihla ho v jeho motelovém pokoji v Guadalajaře, právě když obědval. V podpaždím pouzdru měl šipkovou pistoli.

Upíral na nás oči z obrazovky. „Posaď se, Blaze." Pomalu se svezla do křesla před konzolou. „Nevím, jak moc se předpokládá, že je budova 31 bezpečná. Podle mne ne dost."

Gavrila uprchla. Nechává za sebou stopu z mrtvol a ta míří k tobě. Zabila dva lidi na klinice a jednoho očividně mučila, aby jí dal tvou adresu." „Ne... ach, ne!"

Jefferson přikývl. „Přišla tam těsně potom, co jsi odešla. Nevíme, co všechno jí Ellie řekla, než zemřela."

Zasáhlo mě to nejspíš krutěji než ji. Amelie s Ellií žila, ale já jsem žil v ní.

Zbledla a zašeptala, aniž při tom hýbala rty. „Mučila ji." „Ano. A pak zamířila přímo na letiště a odletěla nejbližší linkou do Portobela. Teď je někde ve městě. Raději předpokládej, že ví přesně, kde tě najde."

„Sem se dostat nemůže," řekl jsem.

„Vyprávěj mi o tom, Juliane. Neměla se dostat ani odsud.“ „Jo, to je pravda. Můžeš se napojit přes konektor?“ Obdařil mne podezíravým lékařským pohledem. „S tebou?“ „Samozřejmě, že ne. S mou četou. Vykánávají tu strážní službu a popis té čubky by jim mohl být užitečný.“

„Samozřejmě. Promiň.“

„Pověz jim všechno, co víš, a pak si zajdeme za Candi, aby nám poreferovala.“

„Dobře... a nezapomeň, že se mnou byla Gavrila propojena obousměrně?“

„Cože? To bylo chytré.“

„Mysleli jsme, že zůstane ve svěraci kazajce. Byl to jediný způsob, jak z ní něco dostat, a dostali jsme toho spoustu. Jenže teď musíš počítat s tím, že hodně zjistila i ona od Spencera a ode mne.“ „Moji adresu ne,“ řekla Amelie.

Jefferson zavrtěl hlavou. „Neznal jsem ji a Spencer taky ne. Ale ví hodně o našem plánu.“

„Zatraceně. Pokusí se ho zmařit.“

„Ještě to neudělala. Má nadřízeného ve Washingtonu, ale zatím se s ním nespojila. Idolizuje si ho a směšuje se svým rigidním fanatismem... Nemyslím, že mu zavolá, dokud mu nebude moci říct: ‚Poslání splněno‘.“

„Takže nestačí, abychom ji šli z cesty. Musíme ji chytit a postarat se, aby nemluvila.“

„Někam ji zavřít a dveře zatlouct hřebíky.“ „Nebo bednu,“ řekl jsem. Přikývl a přerušil spojení. „Zabít ji?“ zeptala se Amelie.

„To nebude nutné. Stačí ji nadrogovat a nechat ji v limbu až do dne D.“ Nic jiného nám nejspíš ani nezbude, protože jediní lidé v budově, kteří jsou schopni zabít, jsme v současnosti byli já a Amelie.

To, co jim Candi řekla, znělo děsivě. Nejenže byla Gavrila krajně nebezpečná, dobře vycvičená a silně motivovaná láskou a strachem z Boha a Jeho pozemského avatara, generála Blaisdella - ale dostat se do budovy 31 pro ni bylo snazší, než se Julian obával. Budova byla střežena hlavně proti vojenskému útoku a rozběsněnému davu. Jinak nebyla vybavena ani obyčejným poplašným zařízením proti zlodějům.

Samozřejmě, že by se nejprve musela dostat na základnu. Oba její popisy, které měli k dispozici, poslali spolu s otisky prstů a snímky sítnice na bránu se striktním příkazem k zadržení - „ozbrojená a nebezpečná“.

Na letišti v Guadalajaře bezpečnostní kamery nebyly, ale v Portobelu jich byla spousta. Nikdo, kdo vypadal jako ona, nepřicestoval žádným ze šesti spojů, které toho odpoledne přiletěly z Mexika, ale to mohlo svědčit také jen o tom, že použila další převlek. Několik žen její velikosti a postavy objevili. Také jejich popis odeslali na bránu.

Ve skutečnosti si Gavrila ve své paranoie, kterou měl Jefferson předvídat, sice koupila letenku do Portobela, ale nepoužila ji. Místo toho odletěla do Průplavové oblasti a převlékla se za muže. Potulovala se po nábřeží tak dlouho, až potkala opilého vojáka, který měl přibližně její výšku, a zabila ho pro jeho uniformu a doklady. Větší část mrtvoly zanechala v hotelovém pokoji, když jí před tím uřezala ruce a hlavu. Ty dobře zabalila a odeslala je nejlevnějším způsobem na fiktivní adresu v Bolívii. Pak nasedla na jednokolejku směrem na Portobelo a byla na základně hodinu před tím, než po ní začali pátrat.

Už samozřejmě neměla svou plastovou pistoli a dýku, přišla dokonce i o skalpel, který použila na Elli. Na základně byly tisíce zbraní, ale všechny zamčené a evidované s výjimkou pistolí stráží a členů vojenské policie. Zabít policistu jí nepřípadalo jako dobrý způsob, jak si opatřit zbraň. Odešla do zbrojnice, kde nějaký čas jen tak postávala, jako by si četla vyhlášené vyhlášky, potom chvíli čekala ve frontě, ale než na ni došla řada, odběhla, jako by si najednou na něco vzpomněla.

Vyšla před budovu a pak se do ní zase vrátila zadním vchodem. Podle plánu budovy, který se naučila nazpaměť, zamířila přímo k PRAVIDELNÉ ÚDRŽBĚ. Tam visel rozpis služeb; vešla do nejbližší místnosti, zavolala specialistu na údržbu a oznámila mu, že jej volá major Feldman. Specialista za sebou nezamkl dveře a Gavrila vklouzla dovnitř. Měla asi devadesát sekund na to, aby našla něco, co se dalo použít jako smrtící zbraň a nikdo to nebude hned pohřešovat.

V rohu místnosti byla hromada M-31, zaprášených, ale jinak v docela dobrém stavu. Patrně je používali při cvičení - důstojníci, od kterých se nedalo čekat, že je pak zase vyčistí. Jednu si vzala a zabalila ji do zeleného ručníku spolu se zásobníkem výbušných šipek a bajonetem. Otrávené šípky by byly lepší, tišší, ale žádné nenašla.

Gavrila vylouzla nepozorovaně ven. Nezdálo se, že by na téhle základně vojáci běžně nosili lehké útočné zbraně, a proto nechala M-31 zabalenou v ručníku. Bodák v pochvě si zastrčila pod košili za opasek.

Bandáž, která jí stlačovala ňadra, byla nepohodlná, ale nechala si ji pro případ, že by s její pomocí mohla získat nějakou tu sekundu překvapení. Uniformu měla volnou, takže vypadala jako lehce obtloustlý muž, pomešší a s mohutně vyvinutým hrudníkem. Zvlášť dobrý pozor si dávala na svou chůzi.

Budova 31 se napohled nijak nelišila od ostatních, které ji obklopovaly, až na nízký elektrický plot a strážnici. Odolala pokušení vyrušit strážného a prostřílet se dovnitř a kolem strážnice se proplížila. Čtyřicet ostrých, které ukořistila, by dokázaly natropit pěkný zmatek, ale od Jeffersona věděla, že budovu střeží vojáček. Někdo z čtyř toho černocho Juliana. Juliana Classe.

Doktor Jefferson ovšem neznal plán budovy a právě tohle by teď nejvíc potřebovala. Kdyby věděla, kde je Hardingová, mohla by zařídit menší diverzní akci pro vojáčky co nejdál od její ubikace a pak si pro ni jen dojít. Ale budova byla příliš rozlehlá a nemohla doufat, že by takto vojáčky zaměstnala na více než několik minut.

Navíc by přesně tohle od ní očekávali. Prošla kolem budovy 31 a ani se na ni nepodívala. Určitě věděli o vraždách a mučení, kterého se dopustila. Nedalo by se to nějak použít proti nim? Nedalo by se zařídit, aby se ze strachu stali neopatrnými?

Ať už udělá cokoli, muselo k tomu dojít uvnitř budovy. Tady venku by ji zdržela stráž a mezitím by Hardingovou vzali pod ochranu vojáčky.

Najednou se zastavila. To bylo ono! Ztropit poplach venku, ale být uvnitř, až propukne. A pak sledovat vojáčky ke své oběti.

Pak by ale potřebovala pomoc Boží. Vojáčky byli rychlí, i když už budou nejspíš zpacifikováni, pokud humanizační plán zdárně pokračoval. Bude muset zabít Hardingovou dřív, než ji zadrží.

Sebevědomí jí ale nikdy nechybělo. Pán ji dovedl až sem, určitě nedopustí, aby teď selhala. Dokonce i jméno té ženy, Blaze, bylo démonické, jako její poslání. Všechno bylo v pořádku.

Zahnula za roh a rychle se pomodlila. V postranní uličce si hrálo nějaké dítě. Dar od Boha.

Leželi jsme v posteli a povídali si, když konzola znovu zazvonila. Byl to Marty.

Vypadal unaveně, ale usmíval se. „Vyvolali mne z operačního sálu. Pro změnu mám dobré zprávy, z Washingtonu.

Dnes večer odvysílají úryvek ze tvé teorie v Hodince Harolda Burleye.”

„Podporují ji?“ zeptala se Amelie.

„Zjevně ano. Viděl jsem jen asi minutu; pak zase honem do práce. Touto dobou už bys ji měla mít v paměti. Podívej se sama.” Zavěsil a my jsme vyhledali pořad, který nám poslal.

Začínalo to dramatickou explozí galaxie a tak podobně. Pak se objevil Burleyův profil, vážný jako vždycky, jak zhlíží na to kataklysma.

„Je možné, že nás od něčeho takového dělí pouhý měsíc? V nejvyšších vědeckých kruzích panují protichůdné názory. A nejenom vědci kladou otázky. Také policie.”

Objevil se záběr na Petera, zbídačelého a zoufalého, jak stojí do pasu nahý a v rukou drží číslo pro policejní snímek.

„Tohle je Peter Blankenship, který patřil po dvě desetiletí k nejvýznamnějším kosmologům na světě.

Dnes neví ani, kolik planet má Sluneční soustava. Myslí si, že žije v roce 2 004 - a nemůže se smířit s tím, že je dvacetiletý muž v šedesát čtyři let starém těle.

Někdo jej napojil a vymazal mu čtyřicet let minulosti. Proč? Co věděl? Předávám slovo Simone Mallotové, ředitelce oddělení soudní neuropatologie FBI.” Na obrazovce se objevila žena v bílém plášti. Pozadí tvořily lesklé přístroje.

„Doktorko Mallotová, co nám můžete říct o úrovni chirurgického zákroku, který byl proveden na tomto muži?”

„Osoba, která to udělala, patří do vězení,” řekla. „Použili nebo spíše zneužili k tomu špičkové vybavení: mikroskopické vyšetření prokázalo, že se nejdříve pokoušeli vymazat konkrétní, poměrně nedávné vzpomínky, ale když se jim to opakovaně nedařilo, zlikvidovali chirurgicky celý velký blok. Dalo by se to označit za vraždu osobnosti, a jak už nyní víme, zničení vynikajícího génia.”

Amelie po mém boku si povzddechla, skoro vzlykla, ale zároveň se mimovolně předklonila, jako by se bála, že jí něco unikne.

Burley upřel zrak přímo z obrazovky. „Peter Blankenship věděl něco - nebo přinejmenším věřil v něco, co se hluboce týká vás i mne. Věřil, že pokud se nechopíme iniciativy a nezabráníme tomu, čtrnáctého září nastane konec světa.”

Objevil se obraz zrcadlového pole na odvrácené straně Měsíce, které se záležitosti nijak netýkalo. Kamera proletěla nad ním a skokem se přenesla k rotujícímu Jupiteru. „Projekt Jupiter, největší a nejkompaktnější vědecký experiment, jaký byl kdy uskutečněn. Peter Blankenship provedl výpočty, které dokazují, že musí být zastaven. Ale pak zmizel a objevil se ve stavu, kdy není schopen cokoliv obhájit.

Avšak jeho asistentka, profesorka Blaze Hardingová” ?záběr na přednášející Amelii? „předvíдалa, co se stane, a ukryla se. Ze svého útočiště v Mexiku rozeslala tucty kopií Blankenshipovy teorie spolu s podpůrnými výpočty vědcům po celém světě. Názory se různí.”

Znovu záběr na studio, ve kterém proti Burleyovi seděli dva muži, jeden z nich nám dobře známý.

„Bože, ne Makro!” zvolala Amelie.

„Dnes jsou mými hosty profesori Lloyd Doherty a Mac Roman. Doktor Doherty je dlouholetým spolupracovníkem Petera Blankenshipa. Doktor Roman je děkan vědní katedry Texaské univerzity, kde pracuje a učí profesorka Hardingová.”

„Učení není práce?” zeptal jsem se, ale Amelie mne okřikla.

Makrovi se v obličeji objevil známý sebevědomý úsměv. „Profesorka Hardingová byla v poslední době vystavena mimořádnému stresu vyplývajícimu z toho, že měla milostnou aféru s jedním svým studentem a Peterem Blankenshipem zároveň.”

„Držte se vědy, Makro,” vyzval jej Doherty. „Četl jste ten článek. Co si o něm myslíte?”

„No, já... je skrznastrz fantastický. Směšný.”

„Řekněte mi, proč.”

„Lloyde, naši diváci přece nemohou chápat matematické důkazy, které by to vyžadovalo. Ale absurdní je už sama myšlenka. Že by fyzikální podmínky uvnitř něčeho menšího, než je brok do vzduchovky, mohly přivodit konec vesmíru.”

„Lidé kdysi považovali za absurdní myslet si, že by maličká bakterie mohla způsobit smrt lidské bytosti.”

„To není dobrá analogie.” Jeho brunátný obličej ještě více potemněl.

„Naopak, je naprosto přesná. Ale souhlasím s vámi, že nedojde ke zničení vesmíru.”

Makro kývl na Burleye a na kameru. „Tak vidíte.”

Doherty pokračoval. „Zanikne pouze Sluneční soustava, možná naše galaxie. To je poměrně malý koutek vesmíru.”

„Ale Země by byla zničena určitě,” řekl Burley.

„Za méně než hodinu, ano.” Kamera jej zabrala v detailu. „O tom není možné pochybovat.”

„Ale jistě že je!” namítl Makro mimo záběr.

Doherty se na něj unaveně podíval. „Dokonce i kdyby vaše pochyby měly nějaký rozumný základ - a ony ho nemají -

jaké riziko byste považoval za přijatelné? Jedna ku jedné? Deset procent? Jedna ku stu, že všichni zemřeme?"

„Takto přece věda nefunguje. Věci nemohou být pravdivé z deseti procent.“

„A lidé nemohou být z deseti procent mrtví.“ Doherty se obrátil k Burleyovi. „Chyba, kterou jsem našel, se netýká prvních minut, dokonce ani prvního tisíciletí. Myslím, že se tvůrci teorie spletli při extrapolaci do intergalaktických měřítek.“

„Pokračujte,“ vyzval jej Burley.

„V konečném důsledku by prostě vzniklo dvakrát tolik hmoty; dvakrát tolik galaxií. Místo pro ně tu je.“

„Pokud je jedna část teorie špatná?“ začal Makro. „A co více,“ nenechal se přerušit Doherty, „zdá se, jako by k tomu v minulosti už došlo, v jiných galaxiích. Vlastně to vysvětluje mnohé anomálie, se kterými se tu a tam setkáváme.“

„Vraťme se zpátky na Zemi,“ řekl Burley, „nebo alespoň do Sluneční soustavy. Jak těžké by bylo zastavit projekt Jupiter? Největší experiment, který byl kdy uskutečněn?“

„Po stránce vědy vůbec ne. Postačí jediný rádiový signál z JPL. Přimět některé lidi, aby ten signál vyslali a ukončili tak své vědecké kariéry, by bylo za normálních okolností velice těžké. Jenže pokud to neudělají, kariéra nás všech skončí čtrnáctého září.“

„To je nezodpovědný nesmysl,“ namítl Makro. „Vám jde o senzaci, ne o vědu.“

„Máte deset dní, abyste to dokázal, Maku. Za tlačítkem už se tvoří dlouhá fronta.“

Detailní záběr na Burleye, jak vrtí hlavou. „Pokud jde o mne, nemohou ho stisknout příliš brzy.“ Pak obrazovka pohasla. Začali jsme se smát, objímat se a bryndat kolem sebe zázvorové pivo. Ale pak konzola zazvonila a obrazovka se rozsvítila, i když nikdo nepřijal hovor. Objevila se tvář Eileen Zakimové, nové velitelky čtyř. „Juliane, máme tady stav ohrožení. Jsi ozbrojený?“

„Ne - tak dobře, jsem. Je tady pistole.“ Ale tu někdo zapomněl, stejně jako to zázvorové pivo; ani jsem se nepodíval, jestli je nabitá. „Co se děje?“

„Ta šílená čubka Gavřila je tady. Možná už je uvnitř. Zabíla venku malou holčičku, aby odlákala strážu od brány.“

„Dobrý bože! Copak nemáme na strážu vojáčka?“ „Máme, ale chodí na obchůzky. Gavřila si počkala, až bude na opačné straně bloku. Podle toho, co víme, podřezala dítě a hodila ho umírající proti dveřím strážnice. Když voják otevřel, prořízla mu hrdlo, pak jej dovlekla k bráně a použila jeho otisky prstů, aby si otevřela dveře do budovy.“

Tou dobou už jsem měl pistoli v ruce a zasouval jsem závoru na dveřích. „Podle toho, co víte? Nevíte to určitě?“

„Není jak: u vnitřních dveří není kamera. Ale odvěkla jej ke dveřím, a jestli je voják, ví, jak fungují otiskové zámky.“

Zkontroloval jsem zásobník pistole. Osm tříštivých nábojů. Každý obsahoval 144 jako břitva ostrých střepeň - přesněji řečeno nařezaný kus kovu, který se rozprskne do 144 jehliček. Jsou vypáleny takovou silou, že vám mohou utrhnout ruku nebo nohu.

„Takže teď je v budově?“

„Nevíme to jistě.“

„Pokud je uvnitř, musí překonat ještě nějaké otiskové zámky? Nějaký monitorovaný vchod?“

„Hlavní vchod je hlídán kamerou. Otiskové zámky už dál nejsou, jen obyčejné mechanické. Moji lidé prověřují všechny dveře.“

Když řekla „moji lidé“, neubrnil jsem se zamrknání. „Dobře. Tady jsme v bezpečí. Dávejte nám zprávy.“

„Budu.“ Obrazovka pohasla.

Oba jsme se podívali ke dveřím. „Možná, že nemá nic, čím by se přes ně dostala,“ nadhodila Amelie. „Na to dítě a strážného použila nůž.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Myslím, že nůž použila jen pro své vlastní pobavení.“

Gavřila natěsnaná ve skřini pod odtokem v prádelně čekala, M-31 měla na klíně připravenou střílet a útočná puška strážu ji tlačila do žeber. Dostala se sem služebním vchodem, který byl otevřený do nočního vzduchu a zamkla jej za sebou.

Jak se tak dívala skrze škvíru, její trpělivost a předvídavost byly odměněny. Ke dveřím tiše přistoupil voják, zkontroloval zámek a zase odešel.

O minutu později vylezla ze svého úkrytu a protáhla se. Bud'to musí zjistit, kde bydlí ta žena, nebo musí vymyslet způsob, jak zničit celou budovu. Ale rychle. Měla proti sobě obrovskou přesilu a moment překvapení obětovala za výhodu šíření hrůzy.

Uviděla konzolu s klávesnicí vestavěnou do zdi, šedý plast zblelený povlakem nějakého mýdla. Přistoupila k ní, stiskla náhodně nějaké písmeno a konzola se sama aktivovala. Naťukala slovo „seznam“ a byla odměněna seznamem osob. Blaze Hardingová tam nebyla, ale Julian Class ano, u čísla 8-1841. Spíš než jako číslo místnosti to vypadalo jako telefonní číslo.

Chvilí uvažovala, pak přesunula na jméno kurzor a jednou klikla. Tím získala číslo 241, což bylo užitečnější. Budova měla dvě podlaží.

Náhle ji vyrušil nějaký hlomoz. Bleskově se otočila, obě zbraně namířené, ale byla to pouze jedna z praček, která právě začala ždímat.

Bez povšimnutí prošla kolem výtahu a zamířila k těžkým dveřím opatřeným nápisem POŽÁRNÍ VÝCHOD, za kterými bylo zaprášené schodiště. Nezdálo se, že by na něm byly nějaké bezpečnostní kamery. Rychle a tiše vyběhla do druhého patra.

Na chvíli se zamyslela a pak nechala jednu ze svých zbraní u dveří na chodbu. K zabíjení jí jedna stačila. Kromě toho bude nejspíš ustupovat ve spěchu a moment překvapení by jí mohl být užitečný. Věděli, že je ozbrojená útočnou puškou, ale o její M-31 patrně ještě neměli tušení.

Pootevřela dveře a uviděla, že naproti ní byla řada dveří s lichými čísly, která se směrem doprava zvyšovala. Zavřela oči, aby se zhluboka nadechla a rychle se pomodlila, a pak vyrazila jako o závod chodbou, předpokládajíc, že se někdy v blízké budoucnosti setká s bezpečnostními kamerami a vojáčky.

Nebylo tam nic z toho. Zastavila u dveří 241, ve zlomku sekundy si všimla jmenovky CLASS, sklonila svou zbraň a vypálila proti zámku.

Dveře se neotevřely. Zamířila o patnáct centimetrů výše a tentokrát ustřelila závoru. Dveře se pootevřely a ona je rozkopla dokořán.

Julian stál uvnitř, ve stínu, a oběma napřaženými rukama držel pistoli. Instinktivně se vrhl stranou, když vypálil, a dávka jehlic, které by jí jinak utrhly hlavu, jí rozervaly část levého ramene. Bez míření dvakrát vypálila do tmy - věřila, že Bůh nezavede smrtící projektily k němu, ale k bílé vědecké pracovnici, kterou měla potrestat - a uskočila z cesty jeho druhé ráně. Pak se rozběhla zpátky ke schodišti a stačila tak tak proběhnout dveřmi, když třetí výstřel zpusťl stěny chodby.

Tam na ni čekal voják, tyčící se na posledním schodu. Z Jeffersonova mozku věděla, že mechanikovi, který ho řídí, už pravděpodobně vymyli mozek, takže ji nemůže zabít. Zbytek zásobníku vyprázdnila do očí té věci.

Černoch na ni zaječel, aby odhodila zbraň a vyšla ven s rukama nad hlavou. No dobře. Vypadalo to, že je jediný, kdo stojí mezi ní a tou vědatorkou.

Špičkou nohy pootevřela dveře, ignorujíc vojáčka, který slepě šmátral za ní, a vyhodila ven teď už zbytečnou pušku.

„Teď vyjdi pomalu ven,“ přikázal jí muž.

Zatímco rozkládala ramenní opěrku M-31, v duchu si promítla, co musí udělat. Bočním kotoulem překonat šířku chodby a pak už jen nepřetržitě pálit jeho směrem. Skočila.

Zmýlila se. Zasáhl ji, ještě než dopadla na zem, břicho jí zaplavila nesnesitelná bolest. Viděla, jak se blíží její vlastní smrt, při dopadu na zem se kolem rozprskla krev a útržky střev, pokusila se dokončit kotoul, ale uklouzla. Nějak se jí podařilo zvednout se na všechny čtyři a z těla jí vyhřezlo něco slizkého. Převalila se, aby byla otočená tváří k němu, a přes rychle tmavnoucí závoj zamířila svou zbraň. Něco řekl a pak svět skončil.

Zařval jsem: „Zahod' to!“ ale ona mne ignorovala a druhý výstřel jí utrhl hlavu i s rameny. Vypálil jsem znovu, reflexivně - tentokrát jehlice roztříštily M-31 i s rukou, která jí držela, a udělaly jí v hrudi obrovskou, zářivě rudou díru.

Amelie za mémi zády vydala dávkový zvuk a utekla do koupelny, kde začala zvracet.

Nemohl jsem od ní odtrhnout oči. Od pasu nahoru už ani nevypadala jako člověk, jen odporná montáž řezničiny a cárů. Zbytek zůstal nedotčený. Z nějakého důvodu jsem rukou napřaženou před obličejem zastínil tu zmasakrovanou část a s hrůzou jsem zjistil, že dolní polovina jejího těla zaujímalá uvolněnou, mimovolně svádívou polohu.

Vojáček rozrazil dveře na chodbu. Jeho smyslová čidla byla rozstřílená na hadry. „Juliane?“ To byl hlas Candi.

„Nevidím. Jsi v pořádku?“

„Jsem v pořádku, Candi. Myslím, že je po všem. Přijde posila?“ „Claude. Je dole.“

„Budu ve svém pokoji.“ Šel jsem, jako bych přepnul na automatiku. Když jsem řekl, že jsem v pořádku, skoro jsem to myslel vážně. Právě jsem proměnil lidskou bytost v hromadu kouřícího masa, jen tak, jako součást každodenní práce. Amelie si umyla obličej a nechala vodu téct. Na toaletu nedoběhla a teď se pokoušela uklidit tu spoušť pomocí ručnicků. Odhodil jsem pistoli a pomohl jsem jí vstát. „Lehni si, zlato. Já se o to postarám.“

Plakala. Zabořila mi obličej do ramene a nechala se odvést k lůžku.

Když jsem uklidil a hodil jsem ručníky do recyklátoru, posadil jsem se na pelest postele a snažil jsem se myslet. Ale nedokázal jsem se dostat přes děsivý obraz ženy zasažené třemi hroznými ranami - a pokaždé jsem to byl já, kdo stiskl spoušť.

Když mlčky odhodila pušku, z nějakého důvodu jsem věděl, že vyrazí ze dveří a bude střílet. Sotva jsem ji zahlédl, prst se mi sám pohnul na spoušti.

Zaslechl jsem řinčivý zvuk, který musel znamenat, že oslepila svou tichou zbraň Candi. Pak, když ji bez váhání zahodila, musel jsem předpokládat, že je prázdná a že má nějakou jinou.

Ale to, co jsem cítil, když jsem s prstem na spoušti čekal, až se objeví... Nic takového jsem ve vojákovi nikdy necítil. Přípravenost.

Skutečně jsem chtěl, aby vyšla ven a zemřela. Skutečně jsem ji chtěl zabít.

Změnil jsem se tolik za poslední týden? A byla to opravdu změna? Ten chlapec byl jiný případ, vlastně to byla ‚pracovní nehoda‘, neudělal jsem to úmyslně, a kdybych ho mohl probudit k životu, udělal bych to.

Gavrilu bych probudil jen v případě, že bych ji mohl zabít znovu.

Z nějakého důvodu jsem si vzpomněl na svou matku a její hněv, když byl zavražděn prezident Brenner. Tehdy mi byly čtyři. Nedalo se říct, že by Brennera nějak milovala, jak jsem se dozvěděl později, a tím to bylo horší - cítila se jako spoluvinice. Jako by ta vražda byla vyslyšením jejich přání.

Ale ani zdaleka se nepřiblížila zvrhlé nenávisti, kterou jsem cítil ke Gavrilu - mimo to, ona skoro ani nebyla lidská bytost. Byla jako vraždící upír. Upír, jenž se cílevědomě plížil po stopách ženy, kterou jsem miloval.

Amelie mlčela. „Je mi líto, že jsi to musela vidět. Bylo to dost příšerné.“

Přikývla, obličej zabořený v polštáři. „Alespoň je to za námi. Tahle část je za námi.“

Masíroval jsem jí záda a něco jsem souhlasně mručel. Nevěděli jsme, že Gavrilu - jako skutečný upír - povstane ze svého hrobu, aby znovu zabíjela.

Na letišti v Guadalajare napsala Gavrilu krátký vzkaz pro generála Blaisdella a vložila ho do obálky s jeho domácí adresou. Tu dala do jiné obálky, adresované svému bratrově spolu s instrukcí, aby ji odeslal pokud mu do zítřka rána

nezavolá. Vzkaz zněl:

Pokud jsem se vám do této chvíle neozvala, jsem mrtvá. Muž, který velí skupině, jež mne má na svědomí, je generálmajor Stanton Roser, nejnebezpečnější člověk v Americe. Oko za oko?

Gavrila

Poté co poslala tuto zprávu, uvědomila si, že to nestačí, a v letadle popsala další dvě strany, ve kterých se pokusila vyličit vše, co se dozvěděla z těch několika minut, kdy byla schopna nahlédnout do Jeffersonovy mysli. Ovšem štěstí tentokrát stálo při druhé straně. Dopis hodila do schránky v Průplavové oblasti, takže šel automaticky přes vojenskou kontrarozvědku, kde si znužený seržant část její zprávy přečetl, a pak ji hodil do recyklátoru jako dopis od cvoka.

Ale Gavrila nebyla jediná na straně zla, kdo věděl o Plánu. Poručík Thurman se doslechl o její smrti několik minut poté, co k ní došlo, dal si dvě a dvě dohromady, převlékl se do vycházkové uniformy a tiše se vytratil. Kolem strážní služby prošel bez nejmenších problémů. Voják, který před chvílí vystřídal strážného zavražděného Gavrilou, se ještě docela neprobudil. Thurmana nechal projít a ještě mu salutoval.

Thurman neměl peníze, aby si koupil letenku, a proto vsadil na vojenský spoj. Kdyby ho někdo požádal o cestovní příkaz nebo mu udělal scan oční rohovky, dopadlo by to s ním zle - nepřišli by mu jen nedovolené opuštění posádky, ale i porušení přímého zákazu vycházení.

Kombinace štěstí, blufování a pečlivého plánování však slavila úspěch. Na základnu se dostal právě včas, aby stihl zásobovací helikoptéru, která se vracela do Průplavové oblasti. Věděl, že v PO vládne už několik měsíců, přesněji řečeno od chvíle, kdy se odtrhla od Panamy a stala se teritoriem USA, administrativní chaos. Letecká základna nebyla tak docela zahraničí ani nepatřila k zemi. Thurman se zapsal na let do Washingtonu, při tom trochu zkomolil své jméno a o půl hodiny později mávl kontrole před očima průkazem a nastoupil na palubu.

Na letecké základně Andrews přistál za úsvitu, dal si pořádnou snídani v tranzitní důstojnické jídelně a potom se poflakoval kolem až do půl desáté. Pak zavolal generálu Blaisdellovi.

Poručické výložky vás přes spojovatelky Pentagonu nedostanou příliš rychle. Postupně řekl dvěma civilistům, dvěma seržantům a jednomu kolegovi poručíkovi, že má osobní vzkaz pro generála Blaisdella. Nakonec se propracoval až k plukovníci, která byla jeho administrativní tajemnicí.

Byla to pohledná žena o několik let starší než Thurman. Podezíravě si jej změřila. „Volal jste z Andrews,“ řekla, „ale podle mých informací máte být v Portobelu.“

„To je pravda. Dostal jsem volno k opuštění posádky.“

„Podržte svůj cestovní příkaz před čočkou kamery.“

„Žádný nemám.“ Pokrčil rameny. „Moje zavazadlo se pohřešuje.“

„Vy jste měl cestovní příkaz v zavazadle?“

„Dal jsem ho tam omylem.“

„To by mohl být drahý omyl, poručíku. Jaký máte vzkaz pro generála?“

„Ve vši účtě, plukovníku, je to velice osobní.“

„Pokud je to osobní, tak to raději sepište do dopisu a pošlete mu ho na jeho domácí adresu. Všechno, co se dostane do jeho kanceláře, jde přes mne.“

„Prosím. Jen mu řekněte, že je to od jeho sestry?“

„Generál nemá sestru.“

„Od jeho sestry Gavrily,“ dodal. „Má potíže.“

Plukovnice sebou trhla a pak řekla někomu mimo obrazovku: „Ano, pane. Okamžitě.“ Stiskla tlačítko a její obličej vystřídala zelená pečeť UMORVP. Nad ní se zatřpytil měnivý kódovací pruh a pak všechno vystřídal generálův obličej. Výpadal pokojně, skoro dědečkovsky.

„Voláte z bezpečné linky?“

„Ne, pane. Z veřejného videofonu. Ale nikdo není poblíž.“

Přikývl. „Mluvil jste s Gavrilou?“

„Nepřím, pane.“ Rozhlédl se. „Byla zajmuta a nainstalovali jí konektor. Byl jsem krátce napojen na její vězňatele. Je mrtvá, pane.“

Výraz v generálově obličej se nezměnil. „Dokončila své poslání?“

„Pokud to mělo být odstranění té vědecké pracovnice, pak ne, pane. Zabili ji, když se o to pokoušela.“

Zatímco hovořili, udělal generál dva nenápadné pohyby rukou, tajná znamení Enderů a Kladiava Božího. Thurman přirozeně neodpověděl ani na jedno z nich. „Pane, vím o obrovském spiknutí?“

„Vím, synu. Budeme v hovoru pokračovat raději z očí do očí. Pošlu pro vás svůj vůz. Vyvolají vás.“

„Ano, pane,“ řekl prázdné obrazovce.

Thurman více než hodinu popíjel kávu a díval se do novin, aniž je doopravdy četl. Pak ho vyvolali a oznámili mu, že na něj venku čeká generálova limuzína.

Šel tam a ke svému překvapení zjistil, že limuzína má lidského řidiče, drobnou mladou ženu v uniformě rotmistra.

Otevřela mu zadní dveře. Okna limuzíny byla ze zrcadlového skla.

Sedadla byla měkce čalouněná, ale potažená nepohodlným plastem. Řidička k němu nepromluvila ani slovo, ale pustila nějakou hudbu, měkce plynoucí jazz. Vlastně ani neřídila, pouze stiskla tlačítko. Četla si ze starožitné papírové Bible, ignorující ohlupující jednotvárnost velkých šedých Grossmanových modulů, z nichž každý hostil plnou desetinu milionu lidí. Thurmana svým způsobem fascinovaly. Jak v nich mohli žít dobrovolně? Samozřejmě, většinou to nejspíš

byli odvedenci, kteří stříhali metr a už se nemohli dočkat, až se vrátí do civilu.

Několik kilometrů jeli podél řeky v zeleném pásu a pak vystoupali po spirálové nájezdové rampě na širokou dálnici, která vedla do Pentagonu. Ten se nyní skládal ze dvou pětiúhelníků - menší, historické budovy uhnížděné uprostřed té, kde se v současné době pracovalo. Zahlédl celou stavbu jen na několik sekund a pak začal vůz sjíždět po táhlém betonovém oblouku ke svému cíli.

Limuzína zastavila před nákladovou rampou, označenou pouze žlutými písmeny BLKRDE21. Řidička odložila Bibli a šla Thurmanovi otevřít dveře. „Pojďte prosím za mnou, pane.“

Prošli automatickými dveřmi přímo k výtahu, jehož stěny byly nekonečně regresními zrcadly. Řidička se rukou dotkla senzoru a řekla: „Generál Blaisdell.“

Výtah jel asi minutu a Thurman při tom studoval miliony Thurmanů rozbíhajících se do všech čtyř směrů a snažil se necivět na rozličné atraktivní obrazy své průvodkyně. Vášnivě čtenářky Bible nebyly jeho typ. Ale zadek měla hezký. Dveře výtahu se otevřely do tiché a prázdné přijímací místnosti. Rotmistřyně obešla pult a zapnula konzolu. „Řekněte generálovi, že je tu poručík Thurman.“ Někdo jí šeptem odpověděl a ona přikývla. „Pojďte za mnou, pane.“

Další místnost už mnohem více připomínala generálskou pracovnu. Dřevěné táflování, originály obrazů na zdech, elektronické okno zobrazující výhled na Kilimandžáro. Jedna stěna byla plná cen, věnování a hologramů generála se čtyřmi prezidenty.

Starý pán se elegantně zvedl od asi akrového stolu. Měl atletickou postavu a tik v oku.

„Posadte se prosím sem, poručíku.“ Pokynul směrem ke dvojici pohodlně čalouněných křesel. Pak se podíval na rotmistřyni. „Přiveďte pana Carewa.“

Thurman neklidně poposedl. „Pane, nejsem si jist, kolik lidí by mělo?“

„Pan Carew je sice civilista, ale můžeme mu věřit. Je specialista na informace. Napojí se na vás a ušetří nám spoustu času.“

Thurman už dopředu cítil záchvat migrény. „Pane, je to nezbytně nutné? Propojení?“

„Ano, ano. Ten muž je konektorový svědek federálního soudního systému. Zázrak, opravdový zázrak.“

Zázrak vstoupil bez jediného slova. Vypadal jako vosková figurína sebe samého. Na sobě měl formální oblek a proužkovanou vázanku.

„On,“ řekl a generál přikývl. Muž se posadil do druhého křesla a ze skříňky na stole mezi sebou a Thurmanem vytáhl dvě přípojky.

Thurman otevřel ústa, aby všechno vysvětlil, ale pak si prostě zastrčil přípojku do konektoru. Carew ho napodobil. Thurman ztuhl a obrátil oči v sloup. Carew na něj pohlédl se zájmem a pak začal zhluboka oddechovat a na čele mu vyrazil pot.

Po několika minutách se odpojil a Thurman upadl do milosrdného bezvědomí. „Bylo to pro něj těžké,“ poznamenal Carew, „ale získal jsem mnoho zajímavých informací.“

„Věděl vše?“ zeptal se generál.

„Všechno, co jsme potřebovali, a ještě víc.“

Thurman začal kašlat a pak se pomalu zvedl do normální polohy. Jednou rukou si stiskl čelo a druhou si začal masírovat spánky. „Pane... mohu požádat o něco proti bolení hlavy?“

„Jistě... rotmistře?“ Žena odešla z místnosti a po chvíli se vrátila se sklenicí vody a tabletkou.

Poručík se vděčně napil. „A teď... pane. Co budeme dělat, pane?“

„Pokud jde o tebe, synu, odpočineš si. Rotmistr tě doprovodí do hotelu.“

„Pane, nemám přidělovou knížku ani žádné peníze. Všechno zůstalo v Portobelu; vlastně jsem měl zákaz opuštění.“

„Nedělejte si s tím starosti. O všechno se postaráme.“

„Děkuji vám, pane.“ Bolest hlavy začínala ustupovat, ale ve výtahu raději zavřel oči, protože se obával, že by jinak viděl tisíckrát sám sebe, jak zvrací.

Limuzína byla stále na místě. Vděčně zapadl do jejího měkkého čalounění.

Řidička za ním zavřela dveře a pak se posadila dopředu. „Ten hotel,“ zeptal se jí, „pojedeme zase až do města?“

„Ne,“ odpověděla a nastartovala motor. „Do Arlingtonu.“ Otočila se, pozvedla automatickou dvaadvacítku s tlumičem a střelila ho do levého oka. Thurman zatáhl prsty do dveřního madla a ona se nahnula a střelila jej znovu, tentokrát přímo doprostřed čela. Štítivě nakrčila nos nad spouští, kterou její oběť ve voze nadělala, a pak stisknutím tlačítka nasměrovala vůz k hřbitovu.

Marty nám oznámil tu bombu při snídani. Jedli jsme u automatů, jako každé ráno, když Marty přišel s někým, koho jsem nepoznával. Přesto se usmál a vtom jsem si vzpomněl na diamant zasazený do jednoho z jeho předních zubů.

„Vojín Benyo?“ Byl to jeden z mechaniků, které moje stará četa vystřídala ve stráží.

„Osobně, seržo.“ Potřásl si rukou s Amelií a představil se, pak se posadil a nalil si kávu.

„Tak o co jde?“ zeptal jsem se. „Nefunguje to?“

„Nikoliv.“ Znovu se zašklebil. „Jediné, co není, jak jsem předpokládal, jsou dva týdny.“

„Cože?“

„Nejsou k tomu třeba dva týdny,“ vysvětlil Marty. „Benyo je humanizovaný a stejně tak všichni ostatní.“

„Nechápu.“

„Propojili jsme je s vaším stabilizátorem, Candi. V tom to bylo! Když se napojí na někoho, kdo je už humanizovaný, postačí pouhé dva dny.“

„Ale... proč to s Jeffersonem trvalo celé dva týdny?“

Marty se zasmál. „Netrvalo! Byl jedním z nás už po několika dnech, ale nikdo si toho nevšiml, protože byl první - a z

devadesáti procent byl humanizovaný, už když jsme s ním začali. Všichni, jeho nevyjímaje, se soustředili výhradně na Ingrama."

„Ale pak přišli na řadu hoši jako já," vmísil se do hovoru Benyo, „kteří jsme to pomyšlení od samého začátku nenáviděli - a nebyli jsme zrovna ovečky - k čertu, každý poznal, kdy jsem se předělal já."

„A jste opravdu předělaný?" zeptala se Amelie. Vážně se na ni podíval a krátce kývl. „Není vám líto, že... už nejste ten chlap, kterým jste býval?"

„Těžko se to vysvětluje. Já jsem ten chlap, kterým jsem býval. Ale víc než jen to, chápete?" Bezmocně máchl oběma rukama. „Chci říct, ani za milion let bych nepřišel na to, kdo doopravdy jsem, i když to tam pořád bylo. Potřeboval jsem druhé, aby mi to ukázali."

Usmála se a potřásla hlavou. „Zní to, jako byste se obrátil na víru."

„Svým způsobem to tak je," řekl jsem. „V Ellině případě to bylo doslova." To jsem neměl říkat; okamžitě zvažněla. Položil jsem ruku na její.

Všichni na chvíli ztichli. „Co to udělá s tvým harmonogramem?" zeptala se nakonec Amelie.

„Kdybychom to věděli, než jsme s tím začali, značně by se zrychlil - a samozřejmě se i zrychlí, z dlouhodobého hlediska, až budeme měnit svět. V tuto chvíli nás ale nejvíce zdržuje chirurgická práce. Poslední implantát máme v plánu na třicátého prvního. Takže třetího srpna by měli být všichni v budově předělaní, od generálů po vojiny."

„A co váleční zajatci?" zeptal jsem se. „McLaughlin je nepředělá za dva dny, nebo ano?"

„Zase, kdybychom to věděli... Nikdy s nimi nebyl propojen víc než několik hodin. Bylo by dobré vědět, jestli to účinkuje i s tisíci lidí najednou."

„Jak víš, že je to jen tak nebo tak?" zeptala se Amelie. „Dva týdny, pokud se jedná o ‚normální‘ lidi nebo dva dny, když je s nimi jeden z vyvolených po celou tu dobu. O mezistupních nevíš vůbec nic."

„To je pravda." Protřel si oči a ušklíbl se. „A na experimentování nemáme čas. Myslím, že z toho jednou bude fascinující vědecký výzkum, ale jak jsem řekl už u Sv. Bartoloměje, teď neděláme vědu." Jeho videofon zapípal.

„Okamžik."

Dotkl se náušnice a mlčky poslouchal. „Dobře... Hned tam budu. Ano." Potřásl hlavou.

„Problémy?" zeptal jsem se.

„Možná to není nic vážného a možná je to pohroma. Přišli jsme o kuchaře."

Chvilí mi to trvalo. „Thurman zmizel?"

„Jo. Včera večer proklouzl kolem stráže, hned potom, co jsi... když Gavril zemřel."

„Nemáš představu, kam by mohl jít?"

„Mohl by být kdekoli na světě. Třeba to šel roztočit do města. Byl jsi s ním propojen, Benyo?"

„Hm-ne. Ale Mondez ano a s ním jsem pořád. Takže něco vím. Nic moc, však víte, ty jeho migrény." „Jaký jsi z něj měl dojem?"

„Normální kluk." Zamnul si bradu. „Myslím, že baštil vojnu víc než my ostatní. Jako by se mu to líbilo."

„Pak se mu náš plán příliš zamlouvat nemohl?" „To nevím. Řekl bych, že ne."

Marty se podíval na hodinky. „Za dvacet minut musím být zpátky na sále. Budu instalovat konektory až do jedné.

Juliane, nechceš ho zkusit vypátrat?"

„Udělám, co budu moci."

„Benyo, ty se propoj s Mondezem a s ostatními, kteří byli ve styku s Thurmanem. Musíme zjistit, kolik toho ví." „Jistě."

Vstal. „Myslím, že je dole v herně." Dívali jsme se, jak odchází. „Alespoň že neznal generálovo jméno."

„Roserovo ne," přisvědčil Marty. „Ale od někoho z Guadalajary se mohl dozvědět jméno Gavrilina šéfa, Blaisdella. Právě to teď potřebuji zjistit." Znovu se podíval na hodinky. „Zavolej Benyovi asi za hodinu. A proveď všechny lety do Washingtonu."

„Udělám, co bude v mých silách, Marty. Jenže jakmile se dostal z Porta, mohl do Washingtonu odletět tisíci různými způsoby."

„Jasně, máš pravdu. Možná bychom měli počkat a uvidíme, co udělá Blaisdell."

A viděli jsme.

Blaisdell strávil několik minut rozhovorem s Carewem - skutečné ‚stažení‘ informací z propojení by znamenalo celé hodiny trpělivého vyšetřování pod hypnózou a s pomocí přístrojů, ale i tak zjistil, že mezi dobou, kdy Gavril v Guadalajare nainstaloval konektor, a její smrtí o tisíce kilometrů dále uplynulo několik dní. Co se dozvěděla, že odletěla do Portobela?

Zůstal ve své kanceláři dokud nedostal kódovaný vzkaz od své šoférky, že záležitost byla vyřízena, a pak se sám odvezl domů - výstřednost, která občas mohla být užitečná.

Žil sám, s robotickým služebnictvem a hlídacím vojáčkem, ve vile na Potomacu méně než půl hodiny jízdy od Pentagonu. Polohrázděný dům z poloviny osmnáctého století s dřevěnou podlahou ošlapanou věky se dokonale hodil k jeho obrazu muže cílevědomého už od narození, privilegovaného od narození a od narození určeného, aby změnil historii světa.

A nyní měl konečně dosáhnout svého cíle.

Do sklenice z křišťálového skla si nalil svou denní dávku whisky a usadil se, aby probral poštu. Když zapnul konzolu, oznámil mu plánovač ze všeho nejdřív, že mu přišla klasická papírová pošta.

Zvláštní. Poslal robosluhu, aby ji přinesl, a zjistil, že se jedná o jediný dopis bez zpáteční adresy, odeslaný toho rána z Kansas City. Vzhledem k důvěrnosti jistých aspektů jejich vztahu bylo zvláštní, že nepoznal Gavrilin rukopis na obálce.

Přečetl si krátký vzkaz dvakrát a pak ho spálil. Stanton Roser nejnebezpečnější muž v Americe? Jak nepravděpodobné a jak příhodné - v sobotu ráno spolu hráli ve Venkovském klubu v Beťhesdě. Golf někdy může být nebezpečná hra. Přeskočil poštu a otevřel na počítači pracovní linku. „Dobrá večer, generále," oslovil ho pečlivě modulovaným bezpohlavním hlasem.

„Vypiš mi všechny projekty s označením ‚tajné‘ nebo s vyšším stupněm utajení, pokud byly zahájeny v minulém měsíci - ne, v posledních osmi týdnech - oddělením rozmístování sil a personálu. Vymaž všechny, které nemají žádný vztah ke generálu Stantonu Roserovi."

Na seznamu byly jen tři projekty: překvapilo ho, jak málo z Roserovy práce bylo tajné. Ale jeden z těch ‚projektů‘ byl v podstatě souborem různorodých tajných akcí s 248 položkami. Uložil si ho a podíval se na ostatní dva, které byly vybrány proto, že byly přísně tajné.

Očividně mezi nimi nebylo žádné spojení, až na to, že byly zahájeny téhož dne a - aha! - oba v Panamě. Jedním byl pacifikační experiment v zajateckém táboře; druhým experiment se zvýšením účinnosti velení na Fort Howellu v Portobelu.

Proč mu jen Gavřila neposlala více informací? Čert aby vzal tu ženskou slabost pro dramatickост.

Kdy vlastně odletěla do Panamy? To bylo poměrně snadné zjistit. „Zobraz všechny cestovní příkazy UMORVP vystavené za poslední dva dny."

Zajímavé. Pod svým ženským kódovým jménem si koupila letenku do Portobela a pod mužským kódovým jménem do Průplavové zóny. Který spoj doopravdy použila? Vzkaz přišel z letiště Aeromexico, ale to mu nepomohlo; tato společnost měla oba spoje.

Dobře, kterou identitu použila v Guadalajaře? Počítač mu sdělil, že ani jedno z těch jmen se za poslední dva týdny nikde ve městě nevyskytlo, ale dalo se předpokládat, že jelikož stíhala ženu, přestrojila se za muže. Tudiž v průběhu své cesty šaty nejspíš změnila, aby se u druhého letu vyhnula odhalení.

Proč ale Panama, proč Průplavová zóna a proč právě ten starý tichošlápek Stanton? A proč se prostě nevrátila zpátky do Států, když už se o teorii té zatracené ženské ohledně projektu Jupiter mluvilo ve zpravodajství?

Na poslední otázku odpověď znal. Gavřila se na zprávy dívala tak zřídky, že nejspíš ani nevěděla, kdo je prezident. Jako by v této době země měla skutečného prezidenta.

Samozřejmě, Průplavová oblast mohla být pouhá zástěrka. Do Portobela se odtamtud mohla dostat za několik minut. Ale co vůbec pohledávala na kterémkoliv z těch míst?

Klíčem byl Roser. Roser chránil vědeckou pracovníci a ukrýval ji na jedné z těch dvou základen. „Zobraz seznam úmrtí Američanů v Panamě za posledních dvacet čtyři hodin s výjimkou těch, kteří zahynuli ve válečných operacích."

Výborně: ve Fort Howellu byli dva, vojín, který byl ZPVSNB -zabit při výkonu služby, nikoliv v boji - a blíže neurčená žena, zabít v sebeobraně. Podrobnosti pro pověřené osoby k dispozici - jaké překvapení! - na oddělení pro rozmístování sil a personálu.

Podrobnosti o ZPVSNB utajeny nebyly a po dalším dotazu zjistil, že muž byl zabit, když stál na stráži před hlavní administrativní budovou. To musela být Gavřilina práce.

Ozval se zvonek a v rohu obrazovky se objevil vyšetřovatel Carew. Když se jej dotkl kurzorem, objevila se hypertextová zpráva o sto tisíci slovech. Generál si povzdechl a rozhodl se, že si dá ještě sklenku whisky, do kávy.

V budově 31 už začínalo být trochu těsno. V Guadalajaře byli naši lidé příliš zranitelní; nikdo nevěděl, kolik cvoků, jako byla Gavřila, má Blaisdell v rukávu. Tak se stalo, že náš administrativní experiment najednou potřeboval několik desítek civilních poradců, celou společnost ze Speciálu sobotní noci a Dvacítku. Alvarez zůstal u nanotovárny, ale všichni ostatní se během čtyřadvaceti hodin přestěhovali sem.

Nebyl jsem si jistý, jestli to byl dobrý nápad - koneckonců, Gavřila tady zabila skoro stejné množství lidí jako v Guadalajaře. Jenže strážte teď byly skutečně na stráž; namísto jediného vojáčka nás hlídali hned tři.

Významně to zjednodušilo humanizační harmonogram. Až doposud jsme mohli používat jen jednoho z Dvacítky, po bezpečnostní lince z kliniky v Guadalajaře. Jakmile jsme je měli fyzicky v budově 31, mohli jsme je používat vždy po čtyřech a nechat je, aby se stídali.

Ale já osobně jsem se netěšil ani tak na Dvacítku jako na ostatní - na své staré přátele, kteří se mnou sdíleli neschopnost číst myšlenky. Každý, kdo byl napojen, byl okamžitě uchváten oním velkým projektem, ve kterém jsme byli já a Amelie odsouzení do role retardovaných pomocníků. Bylo dobré mít kolem sebe lidi s obyčejnými, nekosmickými starostmi. Lidi, kteří měli čas na moje vlastní obyčejné problémy. Jako že jsem se stal po druhé vrahem. Bez ohledu na to, jak si to zasloužila a jak si za to mohla sama, byl to pořád můj prst na spoušti a můj mozek, ve kterém přetrvávaly obrazy jejich posledních hrozných okamžiků.

Nechtěl jsem o tom mluvit s Amelií, určitě ne teď a možná hodně dlouho ne.

Večer jsem seděl s Rezou na trávníku a snažili jsme se rozeznat několik hvězdiček z větší části pohlcených září světél města.

„Podle všeho by tě to nemělo trápit tolik jako ten chlapec," prohlásil. „Pokud si to někdo na světě zasloužil, pak to byla ona."

„Čert aby to vzal," zaklel jsem a otevřel jsem druhou láhev piva. „Na vnitřní pudové úrovni není žádný rozdíl v tom, kdo byli nebo co udělali. Tomu dítěti se prostě objevila na prsou rudá skvrna a padlo mrtvé k zemi. Gavřile jsem rozprskl střeva, mozek a ty její zatracené ruce po celé chodbě."

„A pořád na to nemůžeš zapomenout."

„Nejde to." Pivo bylo ještě studené. „Pokaždé, když mne bolí břicho, vidím před sebou, jak jí vybuchly vnitřnosti. A

vím, že v sobě mám stejný materiál."

„Takové věci už jsi přece musel vidět dřív." „Nikdy dřív jsem nezpůsobil, že se to stalo. To je velký rozdíl." Zavládlo rozpačité ticho. Reza přešel prstem po okraji své sklenice vína, ale ozvalo se jen tiché zasyčení. „Takže to zkusíš znovu?" Skoro jsem se zeptal: Zkusím co? ale na to mě znal Reza příliš dobře. „Nemyslím. Kdo ví? Dokud nezemřeš na něco jiného, můžeš se sám zabít vždycky."

„Hej, takhle jsem se na to nikdy neřval. Díky."

„Myslel jsem, že potřebuješ povzbudit."

„Jo, jasně." Olízl si prst a zkusil to znovu, zase neúspěšně. „Tohle jsou armádní sklenky na víno? Jak si sakra myslíte, že vyhrájete válku, když nemáte ani pořádné sklenky na víno?"

„Zvykáme si na primitivní podmínky."

„Takže bereš léky?"

„Jo, antidepresiva. Vážně nemyslím, že bych to udělal."

Začal jsem si uvědomovat, že jsem na sebevraždu nemyslel už od rána, vlastně až do chvíle, kdy o ní Reza začal mluvit.

„Všechno jde k lepšímu."

Jak jsem se vrhl na zem, pivo se rozlilo do trávy. Pak ten zvuk zaslechl i Reza - štěkot samopalu - a vrhl se vedle mne.

Úřad ministerstva obrany pro rozvinuté výzkumné projekty neměl žádné bojové jednotky. Ale Blaisdell byl generálmajor a mezi jeho tajnými souvěrci byl i Philip Cramer, viceprezident Spojených států.

Cramerovi umožňovalo jeho výsadní postavení v Radě národní bezpečnosti, zejména ve světle naprostého přehlížení ze strany nejneschopnějšího prezidenta od dob Andrewa Johnsona, zmocnit Blaisdella ke dvěma násilným akcím. Tou první byla dočasné vojenské obsazení laboratoří pro výzkum raketových pohonů v Pasadeně, jinými slovy zabránění komukoliv, aby stiskl tlačítko, které by ukončilo projekt Jupiter. Tou druhou bylo převedení pod jeho velení, expedičních sil v Panamě, v zemi, se kterou Spojené státy nebyly ve válce. Zatímco senátoři a právníci soptili nad těmi očividně ilegálními činy, vojáci, na které se vztahovaly, plnili své rozkazy.

Obsazení LVRP bylo triviálně jednoduché. Ve tři hodiny ráno dorazil konvoj, rozehnal všechny, kdo pracovali na noční směně, a pak celé místo uzavřel. Právníci a zavile antimilitární americká menšina se zaradovali. Někteří vědci však tušili, že oslavovat by bylo poněkud předčasné. Pokud by se vojáci ve svých pozicích udrželi několik týdnů, vývoj věci příštích by se stal nezvratným.

Zaútočit na skutečnou vojenskou základnu už nebylo tak prosté. Brigádní generál vydal rozkaz k obraně a o několik sekund později zemřel osobně zastřelený generálem Blaisdellem. Z Colónu do Portobela byla vyslána četa lovců zabíjáků spolu s podpůrnou rotou, údajně na potlačení nepokojů mezi americkými vojáky, kteří se dopustili zrady. Z bezpečnostních důvodů jim bylo samozřejmě zakázáno kontaktovat základnu v Portobelu a neřekli jim o mnoho víc, než že k nepokojům došlo jen v ústřední velitelské budově. Měli nad ní převzít kontrolu a počkat na další rozkazy.

Major, který byl ve službě, odeslal zpátky dotaz, proč se o celou záležitost nepostarají jednotky, které jsou už na základně, když jsou nepokoje tak striktně ohraničené. Jelikož byl velící generál mrtvý, žádnou odpověď nedostal, a proto mu nezbylo než předpokládat, že je potenciálně nepřátelská celá základna. Podle mapy zjistil, že se budova 31 nachází příhodně blízko vody, a naplánoval obojživelný útok: vojáčky se na opuštěné pláži severně od základny ponořili do moře a absolvovali několikakilometrový pochod pod hladinou.

Jelikož se pohybovali tak blízko břehu, vyhnuli se obranným ponorkám. Tento nedostatek major zaznamenal pro pozdější hlášení.

Nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem viděl: boj vojáků proti vojákům. Dva stroje se vynořily z vody a krčily se na pláži, zasaženy výstřely dvou našich strážných vojáků. Třetí náš stroj se zdržoval těsně u budovy a byl připraven zasáhnout do boje, ale současně kontroloval celou frontu.

Nikdo o nás zjevně nevěděl. Stiskl jsem Rezovi rameno, abych na sebe upoutal jeho pozornost - pyrotechnické efekty souboje ho úplně umrtvily - a zašeptal jsem: „Drž se při zemi! Plaz se za mnou!"

Odplížili jsme se mezi keře a pak jsme, stále přikrčení, doběhli k hlavnímu vchodu do budovy. Strážný u brány nás zahlédl a vypálil varovný výstřel - nebo možná špatně mířený - nad našimi hlavami. Zaječel jsem na něj: „Arrowhead!" což bylo dnešní heslo, a to zjevně fungovalo. Nejspíš by se ani nezatěžoval podívat se naším směrem, ale to jsem si s ním mohl vyřídit jindy.

Protáhli jsme se úzkými dveřmi oba najednou jako figurky z nějakého potrhleho komiksu a ocitli jsme se tvář v tvář slepému vojákovi, kterého poškodila Gavrila. Neposlali jsme ho do opravy, protože jsme nechtěli odpovídat na nejrůznější otázky a čtyři vojáčky nám připadali dostateční. Alespoň než jsme se ocitli uprostřed války.

„Heslo!" zaječel někdo a já zařval: „Arrowhead!" prakticky ve stejném okamžiku řekl Reza snaživě: „Arrowsmith!" což byl film, který mi nějak unikl. Uznali mu to. Žena, která klečela za pultem a nahrazovala vojákovy oči, nás mávnutím pustila dovnitř.

Skrčili jsme se vedle ní. Neměl jsem na sobě uniformu. „Jsem seržant Class. Kdo tady velí?"

„Bože, já nevím. Možná Suttonová. Ta mi řekla, abych šla sem dolů a hlídala tu věc." Vzadu se ozvaly dvě hlasité exploze. „Víte, co se k čertu děje?"

„Pokud vím, napadli nás naši vlastní. Buďto tohle, nebo nepřítel konečně získal vojáků."

Ať už se stalo cokoli, uvědomil jsem si, že útočníci musejí postupovat rychle. I kdybychom na základně neměli jiné vojáků, každou minutou se museli objevit létáčky.

Žena uvažovala ve stejných intencích. „Kde jsou létáčky? Už je přece měli napadnout."

To byla pravda, oni byli vždycky ve službě, neustále napojeni. Bylo možné, že je odveleli? Nebo dostali rozkaz

nevměšovat se?

V budově 31 nebylo žádné ‚velitelské stanoviště‘, protože se odtamtud žádné boje nikdy neřídily. Žena za pultem nám řekla, že poručík Suttonová byla v jídelně, a proto jsme zamířili tam. Místnost v přízemí a bez oken byla pravděpodobně stejně bezpečná jako kterákoliv jiná, pokud by vojákci začali budovu trhat na kusy.

Suttonová seděla u stolu s plukovníkem Lymanovou a poručíkem Phanem, kteří byli oba připojeni. Marty a generál Pagel, oba také připojeni, seděli u druhého stolu spolu s Topem, poddůstojníkem Gilpatrickem, který se netrpělivě vrtěl. Kolem vyčkával hlouček bačkoráků a nenapojených mechaniků se zbraněmi. Zahlédl jsem Amelii mezi jinými civilisty pod těžkým kovovým servírovacím stolem a zamával jsem na ni.

Pagel se odpojil a podal přípojku Topovi, který si ji ihned zastrčil do konektoru. „Co se děje, pane?“ zeptal jsem se. Kupodivu mne poznal. „Sám toho mnoho nevím, seržante Classi. Jsou to jednotky Aliance, ale nemůžeme s nimi navázat spojení. Je to, jako by přicházeli z Marsu. A nemůžu se dovolat na prapor ani na brigádu.

Pan Larrin - Marty - se snaží rozvrátit jejich systém velení přes Washington, jako to udělal tady. Máme na lince deset mechaniků, kteří čekají na rozkazy, ale nejsou v klecích.”

„Takže mohou řídit vojákky, ale nic složitějšího s nimi neudělají.”

„Mohou hlídkovat a používat jednodušší zbraně. Možná že s nimi dokážou jen stát nebo si lehnout. Cokoliv, jen ne útočit.

Naše spojení na letáčky a plaváčky bylo odříznuto, zřejmě hned u budovy.” Ukázal na druhý stůl. „Poručík Phan se je snaží obnovit.”

Ozvala se další exploze, dost silná, aby zarachotila nádobím. „Člověk by si myslel, že si toho někdo všimne.”

„Jenže všichni vědí, že jsme nechali oblast izolovat kvůli tajnému simulačnímu cvičení. Tohle všechno by mohlo být jeho součástí.”

„Dokud nás doopravdy neodpaří,” poznamenal jsem.

„Kdyby měli v úmyslu zničit budovu, udělali by to v první sekundě útoku.”

Top se odpojil. „Do prdele. Promiňte, pane.” Shora se ozvala pekelná rána. „Jsme mrtví. Čtyři vojákci proti deseti neměli nejmenší šanci.”

„Neměli?”

Marty se odpojil. „Dostali všechny čtyři. Jsou uvnitř.”

Leskle černý vojákček ježící se nejrůznějšími zbraněmi prošel dvěma jídelny. Mohl nás všechny zabít v jediném okamžiku. Nepohnul jsem ani svařákem, až na oči, které mi nekontrolovaně tékaly sem a tam.

Jeho kontraaltový hlas, dost silný, aby nám roztrhl bubínky, řekl: „Pokud se budete řídit rozkazy, nemáme důvod nikomu ublížit. Všichni, kdo mají nějaké zbraně, je položí na podlahu. Pak se přesuňte ke zdi naproti mně a ruce držte tak, abych na ně viděla.” Začal jsem couvat s rukama nad hlavou.

Generál vstal trochu příliš rychle a hlavně laseru i samopalu se okamžitě namířily jeho směrem. „Jsem brigádní generál Pagel, nejvyšší velitel?”

„Ano. Vaše totožnost byla potvrzena.”

„Víte, že za tohle budete postavena před polní soud? Zbytek života strávíte?”

„Promiňte, pane, ale mám rozkaz ignorovat hodnot kohokoliv v budově. Moje rozkazy pocházejí od generálmajora, který se dostává každým okamžikem. Ve vši účtě navrhuji, abyste počkal a prodiskutoval to s ním.”

„Takže mne zastřelíte, když se teď s rukama nad hlavou nepostavím ke zdi?”

„Ne, pane. Zaplavím místnost zvracecím plynem, ale pokud se někdo nedotkne zbraně, nikoho nezabiju.”

Top zbledl. „Pane...”

„Jasně, Tope. Už jsem si k němu taky přičichl.” Generál se s rukama v kapsách odšoural ke zdi.

Ve dveřích se objevili dva další vojákci spolu s několika desítkami lidí z ostatních podlaží a já jsem zaslechl tichý zvuk blížící se nákladní helikoptéry; pak malého letáčka. Oba stroje tiše přistály na střeše budovy.

„To je generál?” zeptal se Pagel.

„To nevím, pane.” O minutu později dovnitř vtrhla skupina bačkoráků, nejprve deset a pak další tucet. Měli maskovací kombinézy a kukly, ale žádné hodnotné označení ani insignie své jednotky. To by člověka znervóznilo. Svoje vlastní zbraně nechali na chodbě a pak začali odnášet ty naše z podlahy.

Jeden z nich si sundal kombinézu a odhodil kuklu. Až na několik pramenů bílých vlasů byl holohlavý. Navzdory uniformě generálmajora se tvářil skoro laskavě.

Přistoupil ke generálu Pagelovi a vyměnil si s ním předpisový pozdrav. „Chtěl bych mluvit s doktorem Martym Larrinem.” „Generál Blaisdell, předpokládám?” řekl Marty. S úsměvem přistoupil k němu. „Musíme si spolu samozřejmě promluvit.”

„Samozřejmě. Možná bychom mohli jeden druhého obrátit na svou víru.”

Rozhlédl se a upřel oči na mne. „Vý jste ten černý fyzik. Vrah.” Přikývl jsem. Pak ukázal na Amelii. „A doktorka Hardingová. Chci, abyste šli všichni se mnou.”

Když procházel kolem prvního vojáčka, lehce se ho dotkl. „Pojďte taky jako moje osobní stráž,” řekl s úsměvem.

„Popovídáme si v kanceláři doktorky Hardingové.”

„Vlastně žádnou kancelář nemám,” řekla. „Jenom pokoj.” Úmyslně se vyhýbala pohledu na mne. „Číslo 241.”

Tam jsme měli zbraň. Myslela si, že přemůžu vojáčka? Promiňte, generále, dovolte, abych otevřel tuhle zásuvku a podíval se, co v ní najdu. Jejda, usmažený Julian.

Jenže to možná byla naše poslední šance.

Vojáček byl příliš velký, než aby se s námi vtěsnil do výtahu, proto jsme šli po schodech. Blaisdell kráčel vpředu.

Marty se trochu potácel.

Generála očividně zklamalo, že místnost 241 nebyla plná zkumavek a tabulí počmáraných křídou. Sám si posloužil zázvorovým pivem z chladničky.

„Předpokládám, že vás zajímají mé plány," řekl.

„Vlastně ani ne," řekl Marty. „Jsou to výplody chorobného mozku. Nevyhnutelnému nemůžete zabránit."

Zasmál se, spíš pobaveně než šileně. „Mám LVRP."

„Ale jděte."

„Skutečně. Na rozkaz prezidenta. Už tam nejsou žádní vědci. Jen moji loajální vojáci."

„Všichni z Kladiva Božího?" zeptal jsem se.

„Všichni velitelé," přisvědčil. „Ostatní jsou pouhý kordon, který nám má držet nevěřící svět od těla."

„Připadáte mi jako vcelku normální," zalhala Amelie. „Proč byste měl chtít, aby tenhle krásný svět skončil?"

„Vy mne ve skutečnosti za normálního nepovažujete, doktorko Hardingová, ale mýlíte se. Vy ateisté ve svých slonovinových věžích vůbec nechápete, jak cítí normální lidé. Jak je to dokonalé."

„Zabíjet na potkání," opáčil jsem.

„Vy jste horší než ona. To není smrt, je to znovuzrození. Bůh použil vás vědce jako nástroj, aby mohl všechno smazat a začít znovu."

Svým šileným způsobem to dávalo smysl. „Jste blázni," řekl jsem.

Vojáček se otočil obličejem ke mně. „Juliane?" řekl hlubokým hlasem, „Já jsem Claude." V jeho pohybech byla určitá ztuhlost, která svědčila o tom, že není v kleci, náležitě zahřátý, ale řídí vojáčka pomocí dálkového ovládání.

„Co to má znamenat?" zeptal se Blaisdell.

„Že přebírací algoritmus funguje," řekl Marty. „Vaši lidé už vojáčky neřídí. Teď je ovládají naši."

„Dobře vím, že něco takového není možné," odsekl. „Bezpečnostní pojistky?"

Marty se zasmál. „To je pravda. Bezpečnostní pojistky proti převzetí řízení jsou skutečně komplikované a nanejvýš spolehlivé. Já to musím vědět. Sám jsem je navrhoval."

Blaisdell se podíval na vojáčka. „Vojáku. Opusťte tuto místnost."

„Nikam nechod', Claude," řekl Marty. „Možná tě budeme potřebovat."

Stroj zůstal stát na místě a lehce se pohupoval. „Dostal jste přímý rozkaz od generálmajora," řekl Blaisdell.

„Já vím, kdo jste, pane."

Blaisdell se překvapivě rychle vrhl ke dveřím. Vojáček po něm chňapl, aby jej uchopil za ruku, ale místo toho jej srazil k zemi. Pak ho hodil zpátky do místnosti.

Generál pomalu vstal a oprášil se. „Takže ty jsi jeden z těch humanizovaných."

„Přesně tak, pane."

„A myslíš si, že ti to dává právo neuposlechnout rozkaz svého nadřízeného?"

„Ne, pane. Ale moje rozkazy obsahují nařízení, abych vaše činy a rozkazy považoval za jednání duševně nemocného člověka, který za sebe není zodpovědný."

„Pořád tě můžu zastřelit!"

„Předpokládám, že byste mohl, pane, ale musel byste mě najít."

„Já dobře vím, kde jsi. Klece mechaniků z ostrahy této budovy jsou v přízemí, v severním křídle." Dotkl se náušnice.

„Majore Lejeune. Přijďte sem." Znovu se dotkl náušnice. „Přijďte sem."

„Z této místnosti se nedostane nic kromě statického šumu - s výjimkou mé frekvence."

„Claude," řekl jsem, „proč ho prostě nezabiješ?"

„Ty víš, že nemůžu, Juliane."

„Mohl bys ho zabít, aby sis zachránil život."

„To ano, ale jeho vyhrožování, že najde mou klec, je nerealistické. Vlastně tady vůbec nejsem."

„No dobře, jenže on chce zabít nejenom tebe, ale i všechny ostatní na světě. Chce zničit vesmír."

„Zmlknete, seržante," zavrčel Blaisdell.

„Nemohl by to být jasnější případ sebeobrany, ani kdyby ti mřil pistolí na hlavu."

Vojáček chvíli mlčel, zbraně volně po boku. Pak pozvedl laser a zase jej nechal poklesnout. „Nemůžu, Juliane. I když vím, že máš pravdu. Nemůžu ho chladnokrevně zabít."

„Předpokládejme, že tě požádám, abys odešel z místnosti," řekl jsem. „Abys počkal na chodbě. To bys mohl udělat?"

„Samozřejmě." Vyvrátil ven a při tom vzal ramenem kus dvevního rámu s sebou.

„Amelie... Marty... prosím, jděte také ven." Otevřel jsem zásuvku psacího stolu. V pistoli zůstaly ještě dva tříštivé náboje. Vytáhl jsem ji.

Amelie uviděla zbraň a začala něco koktat.

„Půjďme na chvíli ven," řekl Marty, objal ji rukou kolem ramen a společně zamířili nemotornou, jakoby krabí chůzí na chodbu.

Blaisdell se narovnal. „Tak. Pochopil jsem, že ty k nim nepatříš. K těm humanizovaným."

„Ve skutečnosti částečně ano. V každém případě je chápu." „Přece bys nezabil člověka pro to, v co věří."

„Zabil bych vlastního psa, pokud by dostal vzteklinu." Odjistil jsem pistoli.

„Co jsi to za ďábla?"

Záměrný bod laseru mu tancoval ve středu hrudi. „To se pořád snažím zjistit." Stiskl jsem spoušť.

Vojáček nezasáhl, když Julian vystřelil a náboj doslova roztrhl Blaisdella na dva kusy. Část jeho těla narazila na lampu a místnost se ocitla v šeru, zředeném pouze světlem z chodby. Julian stál bez hnutí a naslouchal vlhkým zvukům, které vydávalo mrtvé tělo.

Pak se k němu voják naklonil. „Dej mi prosím tu pistoli, Juliane.“

„Ne. Tobě by nebyla k ničemu.“

„Mám o tebe strach, příteli. Dej mi tu zbraň.“

Julian se v tlumeném světle otočil. „Aha. Chápu.“ Zastrčil si pistoli za opasek. „Neboj se, Claude. To je v pořádku.“ „Určitě?“

„Docela určitě. Prášky možná. Zbraň nikdy.“ Obešel vojáčka a vykročil na chodbu. „Marty, kolik máme lidí, kteří se nepodrobili humanizaci?“

Martymu trvalo asi minutu, než se mu podařilo uklidnit se natolik, aby odpověděl. „Spousta lidí je v polovině cesty. Všichni, kteří se zotavují po operaci, jsou buď humanizovaní nebo napojení.“

„Takže kolik jich ještě nebylo operováno? Kolik lidí v této budově může bojovat?“

„Možná pětadvacet, třicet. Většina z křídla E. Ti, kteří jsou dole pod ostrahou.“

„Pojďme tam. Musíme sehnat tolik zbraní, kolik najdeme.“

„Ve starých vojáckých je spousta zbraní BSU,“ ?poněkud humánnějších zbraní bez smrtících účinků? „a některé z nich ještě nebyly použity.“

„Vezmi je. Sejdeme se u křídla E.“

„Použijte požární schodiště,“ navrhla Amelie. „My se proplížíme ke křídlu E po chodbě.“

„Dobře. Všichni vojáci jsou naši?“ Vyrazili směrem k nouzovému východu.

„Čtyři,“ řekl Claude. „Ale ostatních šest je neškodných, znehybněných.“

„Víte to nepřátelští bačkoráci?“

„Ještě ne.“

„Takže z toho můžeme vytlout kapitál. Kde je Eileen?“

„Dole v jídelně. Pokouší se vymyslet, jak bačkoráky odzbrojit, aniž by jim při tom ublížila.“

„Že jí přejí hodně štěstí.“ Julian otevřel dveře a opatrně vyhlédl ven. Nikdo nebyl v dohledu. Ale pak, na druhém konci chodby, zastavil výtah.

„Všichni se otočte a zacpěte si uši,“ řekl Claude. Když se dveře výtahu otevřely, odpálil do chodby šokový granát. Detonace a záblesk ohlušila a oslepila bačkoráky, kteří byli vysláni, aby se podívali po generálu Blaisdellovi. Začali kolem sebe pálit nazdařbůh. Claude se postavil mezi ně a okno. „Raději sebou hodte,“ vyzval je naprosto zbytečně. Julian poněkud negentlemansky prostrčil oknem Amelii a za nimi prolezl i Marty.

Seběhli po plechových schodech a rozběhli se ke křídlu E. Claude za nimi vypálil výstražnou dávku, která je jen tak tak minula. Při tom přepínal mezi samopalem a laserem, který sežehl zem po obou stranách.

Lidé v křídle E už se ozbrojili, čím to šlo - ve skladu našli šest M-31 a bedničku granátů - a vytvořili provizorní obrannou barikádu z matrací, které navršili do výše ramen v půlkruhu na konci hlavní chodby. Jejich hlídka našťastí poznala Juliana, takže když vtrhli dovnitř, nebyli zřetelně nezhumanizovanou a krajně vyděšenou skupinkou za matracemi na místě zkoseni.

Julian je rychle seznámil se situací. Claude řekl, že dva z vojáků šli ven, aby prohlédli pozůstatky našich původních vojáků, těch vyzbrojených prostředky bez smrtících účinků. Mechanici, kteří teď stroje ovládali, byli pacifisté a těžko mohli svoje postoje vyjadřovat pomocí granátů a laserů. Slzný i zvracecí plyn nezabíjel, ale ještě méně nebezpečné bylo lidi prostě uspat a posbírat jejich zbraně.

Dokud zůstali nepřátelští bačkoráci uvnitř, dalo se to zařídit. Bohužel, budova 31 nebyla vybavena jako klinika v Guadalajaře nebo Sv. Bartoloměj, kde bylo možné vmanévrovat lidi do správné místnosti a pak je vyřadit stisknutím jediného tlačítka. Ale dva z původních vojáků měli kanystry se Sladkým snem, protidavovým prostředkem, který tvořila směs uspávacího plynu a nějakého euforiantu - zasažené osoby usnuly, a když se probudily, nemohly se přestat smát.

Naneštěstí se ukázalo, že zbytky obou strojů byly rozmetány asi tak na stovce čtverečních metrů pláže. Při jejich pečlivém prohledání se podařilo zachránit pouhé tři neporušené plechovky plynu. Bohužel, z jejich označení se nedalo zjistit, jestli vás uspí, nebo vás donutí plakat či zvracet. Pokud by mechanici řídili vojačky z klecí, mohli by plyn identifikovat čichem, ale dálkové ovládání čichové vjemy nepřenášelo.

Na rozlousknutí tohoto problému neměli příliš mnoho času. Blaisdell sice po sobě zametl stopy dobře, takže Pentagon se zatím neozval, zato už se jim podařilo vzbudit nežádoucí pozornost v Portobelu. Na obvyčejné cvičení byly vnější projevy příliš realistické: zatoulané střely zranily dva civilisty. Většina občanů města se raději ukryla ve sklepech. Čtyři policejní vozy zastavily v půlkruhu před vstupem na základnu, osm velice nervózních důstojníků vyběhlo, poschovávalo se za ně a pak začali pokřikovat španělsky i anglicky na hlídku tvořenou dvěma vojačky, která jim zarytě neodpovídala. Nemohli vědět, že nejsou ovládáni.

„Vrátím se hned.“ Vojáček řízený Claudem znehybněl, jak jeho operátor postupně kontroloval šest nehybných strojů. Když se dostal k jednomu z těch, kteří stáli před branou, vypálil několik dávek z laseru do pneumatik policejních vozů, které efektně vybuchly.

Na několik minut obsadil voják v jídelně, zatímco Eileen řešila problémy s plechovkami neznámého obsahu. Vybrala si tři ‚zajatce‘ (shodou okolností volila mezi důstojníky) a nechala je ‚projít se po prkně‘.

Ukázalo se, že mají všechny tři druhy prostředků: jeden plukovník okamžitě usnul, zatímco druhý neviděl přes slzy na krok. Mezitím se generál na vlastní kůži přesvědčil, jaké to je, když člověk vyzvrací i to, co nesnědl.

Claude se přepnul zpátky do křídla E a Eileenin voják vpochodoval do jídelny s plechovkou v ruce. „Myslím, že už jsme prakticky mimo nebezpečí,“ řekl. „Neví někdo, kde by se dalo sehnat několik set metrů provazů?“

Já jsem věděl, kde by se daly sehnat nějaké provazy: v prádelně byla zásoba šňůr na prádlo, zřejmě pro případ, že by se

pokazily všechny sušičky najednou. (Díky své nynější význačné pozici v budově 31 jsem možná byl jedinou osobou, která věděla o provaze nebo kde by se daly najít tři zaprášené plechovky dvanáct let staré burákové pomazánky.) Počkali jsme půl hodiny, až ventilátory vyvětraly zbytky Sladkého snu, a pak jsme zašli do jídelny, abychom roztřídili přátele od nepřátel, odzbrojili a svázali členy Blaisdellovy jednotky. Ukázalo se, že jsou to všechno muži stavění jako ragbyoví obránci.

V místnosti pořád ještě zůstalo dost Sladkého snu, aby se nám z toho trochu zatočila hlava a cítili jsme se vesele a uvolněně. Blaisdellovo komando jsme naskládali ve dvojicích obličejí k sobě, předpokládající a doufající, že po probuzení propadnou homofobní panice. (K vedlejším účinkům Sladkého snu na muže patří i silná erekce.) Jeden z bačkoráků měl pás plný tříštivé munice. Vzal jsem si ho stranou, posadil jsem se na schody a začal jsem si nabíjet pistoli. Na východě se objevila slabá záře. Slunce vycházelo do nanejvýš zajímavého dne. Možná mého posledního.

Přišla Amelie a mlčky se posadila vedle mne. Pohladila mne po ruce.

„Jak je?“ zeptal jsem se.

„Nejsem žádné ranní ptáče.“ Vzala mou ruku a políbila ji. „Muselo to pro tebe být peklo.“

„Vzal jsem si prášky.“ Zasunul jsem do zásobníku poslední náboj a potěžkal jsem pistoli. „Chladnokrevně jsem zabil generálmajora. Nejspíš mne pověsí.“

„Bylo to tak, jak jsi to říkal Claudovi,“ odpověděla. „Sebeobrana. Bránil jsi celý svět. Ten člověk byl nejhorší druh zrádce, jaký je možné si představit.“

„Šetři si to pro vojenský soud.“ Naklonila se ke mně a tiše se rozplakala. Položil jsem pistoli a objal jsem ji. „Vůbec nevím, co teď bude dál. A myslím, že Marty na tom není o nic lépe.“

Kolem nás proběhl nějaký cizí člověk s rukama nad hlavou. Zvedl jsem pistoli a namířil jsem jeho směrem. „Tyto prostory nejsou přístupny nepovolaným osobám.“

Zastavil se asi šest metrů od nás, ruce stále ve vzduchu. „Seržant Billy Reitz, pane, vozový park. Co se to tu k čertu děje?“

„Jak jste se sem dostal?“

„Prostě jsem proběhl kolem vojáčka; vůbec nereagoval. Co je to za šílenství?“

„Jak jsem řekl?“

„Nemyslím tady!“ Divoce zamával rukama. „Myslím tam!“

Amelie a já jsme se podívali za plot základny. V kalném ranním světle tam mlčky stály tisíce lidí, všichni úplně naří.

Méně než dvacet osob, které zahrnovala Dvacítka, byli svou spojenou zkušeností a inteligencí schopni řešit zajímavé problémy. Tuhle schopnost získali od prvního okamžiku po své humanizaci.

Tisíce válečných zajatců v Průplavové oblasti tvořily obrovskou entitu, která se zabývala pouze dvěma problémy: Jak se odsud dostat? a Co potom?

Dostat se ven bylo tak snadné, že to bylo skoro až triviální. Váleční zajatci vykonávali většinu prací v táboře; o tom, jak to v něm chodí, věděli víc než vojáci a počítače dohromady. Ošálit počítače bylo jednoduché, pouhá záležitost načasování simulované nutnosti lékařské pohotovosti, která na klíčový okamžik odlákala od pultu předem vytipovanou ženu (o níž věděli, že má měkké srdce).

Došlo k tomu ve dvě ráno. Ve dvě třicet byli všichni vojáci probuzeni hlavněmi zbraní přiloženými na prsa a odvedeni do přísně střeženého oddělení. Vzdali se bez jediného výstřelu, což nebylo nijak překvapivé, uvážíme-li, že jejich protivníky byly tisíce na pohled rozzuřených a ozbrojených nepřátelských zajatců. Nemohli vědět, že nepřátelé nebyli skutečně rozzuření a byli v podstatě neschopní stisknout spoušť.

Nikdo z válečných zajatců nevěděl, jak se ovládají vojáčky, ale mohli je odpojit a znehybnit je, vytáhnout mechaniky z jejich klecí a odvést je do vězení k bačkorákům. Svým vězňům zanechali dostatek jídla a vody a přistoupili k dalšímu kroku.

Mohli prostě uprchnout a rozptýlit se. Jenže pak by válka pokračovala, válka, která proměnila jejich pokojnou a prosperující zemi ve zpusťované bojiště.

Museli jít za nepřitelem. Museli se obětovat. Mezi Portobelem a Průplavovou oblastí existovalo pravidelné spojení prostřednictvím jednokolejky. Ukořistěné zbraně zanechali na místě spolu s několika lidmi, kteří hovořili dokonalou americkou angličtinou (aby alespoň na několik hodin udrželi iluzi fungujícího zajateckého tábora) a natěsnali se do několika nákladních vozů s označením čerstvé ovoce a zelenina.

Jakmile vlak dorazil do intendantní stanice, všichni se svlékli, aby se předvedli jako naprosto neozbrojení a zranitelní - a také aby zmátli Američany, které nahota uváděla do značných rozpaků.

Několik z nich bylo přiděleno na práce na základně v Portobelu, takže když se dveře vagónů otevřely a oni se vyvalili jako šokující záplava ven do světél reflektorů, věděli přesně, kam mají jít. Budova 31.

Díval jsem se, jak vojáček u strážnice zavrával a pak se otočil jako na obrtlíku, ohromen nesmírností toho podivného fenoménu.

„Co se to k čertu děje?“ zahřímá Claudův hlas. „Qué pasa?“ Vrásčitý stařec postoupil kupředu, v ruce přenosnou propojovací skříňku. Za ním se hnál bačkorák, M-31 napáženou kolbou dopředu.

„Zadrž!“ zvolal Claude, ale bylo příliš pozdě. Pažba pušky dopadla na mužovu lebku s nepříjemně praskavým zvukem a stařec se skácel vojáčkovi k nohám, v bezvědomí nebo mrtvý.

A tohle byla scéna, kterou příštího dne mohl vidět celý svět. Nic, co by Marty dokázal naaranžovat, by nemohlo mít takový efekt.

Váleční zajatci se na vojáka dívali s výrazem tichého soucitu a odpuštění. Mohutný válečný stroj poklekl a opatrně prohlédl křehké tělo, vzal ho do náručí a podíval se na bačkoráka. „Vždyť to byl pouhý stařec, proboha," řekl tiše. A pak asi dvanáctiletá dívka zvedla ze země skříňku, rozmotala přípojky a jednu z nich mlčky nabídla vojáčkovi. Vojáček poklekl a přijal ji, aniž pustil starce, neobratně si ji zasunul do konektoru. Dívka si druhou přípojku zapojila do vlastní hlavy.

Slunce rychle vycházelo nad Portobelem a na několik minut všechno znehybnělo, tisíce mlčících lidí a jeden stroj v tichém spojení, zatímco ulice se začaly třpytit zlatě a růžově.

Pak přišli dva bačkoráci v bílých pláštích a s nemocničními nosítky.

Claude se odpojil a jemně předal tělo jejich péči. „?Tohle je Juan José de Cordoba," řekl španělsky. „?Zapamatujte si jeho jméno. Je to první oběť poslední války."

Poslední válkou to nazvali možná trochu příliš optimisticky a postupně přibýly desetitisíce nových obětí. Ale Marty předpověděl další vývoj a závěr toho všeho poměrně přesně.

Váleční zajatci, kteří teď sami sebe kolektivně nazývali Los Liberados, 'Svobodní', vlastně absorbovali Martyho a jeho skupinu a vydali se cestou míru.

Začali impozantní ukázkou intelektuální síly. Z původních principů vydedukovali povahu signálu, který by mohl zastavit projekt Jupiter, a použili malý radioteleskop v Kostarice, aby tento povel vyslali - čímž zachránili svět a učinili první tah v podniku, který připomínal hru stejně jako válku. Hru, jejímž cílem bylo objevit svá vlastní pravidla. Spoustu z toho, co se událo v následujících dvou letech, bylo pro normální lidi těžké být jen pochopit. Svým způsobem se skoro jednalo o čistě Darwinovský konflikt, dva různé druhy soupeřily o jedinou ekologickou niku. Vlastě to byly poddruhy, Homo sapiens sapiens a Homo sapiens pacificans, protože se mohly vzájemně křížit. A nebylo pochyb, že z dlouhodobého hlediska musí pacificans zvítězit.

Když začali izolovat nás 'normální', kteří se během další generace staneme subnormálními, Marty mne požádal, abych se stal hlavní spojkou pro ty Američany, kteří měli zalídnit Kubu, Portoriko a Britskou Kolumbii. Řekl jsem ne, ale lhal bych, kdybych tvrdil, že mi to nezalichotilo. Na světě bylo jen třidvacet normálních, kteří zakusili propojení s humanizovanými. Takže bychom byli skutečně cenní pro ostatní normální, kteří plnili Tasmánii, Tajwan, Srí Lanku, Zanzibar a tak podobně. Myslím, že nám postupně začnou říkat 'ostrované'. A humanizovaní převezmou naše dřívější jméno.

Dva roky chaosu pozvolna vyústily v nový pořádek. Svým způsobem to ale všechno vykrytalizovalo už první den, kdy se Claude obousměrně propojil s malou holčičkou a jejími bratry a sestrami v budově 31.

Bylo kolem poledne. Amelie i já jsme byli vyčerpaní jako psi, ale nechtělo se nám spát, nebyli jsme schopni usnout. Přinejmenším pokud šlo o mne, věděl jsem, že už v tom pokoji nikdy neusnu, i když za mnou přišla služba a diskrétně mi sdělila, že 'všechno bylo uklizeno'. S pomocí kbelíků, rýžáků a jednoho nebo dvou černých pytlů na tělesné ostatky. Pak přišla žena s košíkem chleba a natvrdo uvařenými vejci. Rozložili jsme si na schody noviny a pustili jsme se do svačiny, plátky vajec na krajících chleba.

Přistoupila k nám žena středního věku s úsměvem na tváři. Zpočátku jsem ji nepoznal. „Seržant Class? Julian?"

„Buenos días," řekl jsem. „Za všechno vděčím vám," řekla a hlas se jí třásl potlačovaným citem.

Pak všechno zapadlo na místo, její obličej a hlas. „Starostka Maderová."

Přikývla. „Před několika měsíci jste mi na palubě helikoptéry zabránil, abych spáchala sebevraždu. Poslali mne do Oblasti a byla jsem conectada a teď jsem živá, více než živá. Díky vašemu soucitu a pohotovosti.

Po celou dobu, kdy jsem se měnila, po celé ty dva týdny, jsem doufala, že jste ještě naživu, takže se spolu budeme moci, jak vy říkáte, propojit." Usmála se. „Váš jazyk je tak zvláštní.

A pak jsem přišla sem a dozvěděla jsem se, že sice žijete, ale byl jste oslepen. Spojila jsem se však s těmi, kteří vás znali a milovali vás, když jste si ještě mohli navzájem pohlédnout do srdce."

Vzala mne za ruku, pak se podívala na Amelii a nabídla jí druhou ruku. „Amelie... na jeden kratičký okamžik jsme se spolu také setkaly."

Takže jsme tam stáli a drželi se za ruce, v tichém kruhu. Tři lidé, kteří málem zahodili své životy, z lásky, ze vzteku, ze zármutku.

„Vy... vy," řekla. „No hay palabras. Pro tohle nejsou slova." Pustila naše ruce, odešla směrem k pláži a cestou si utírala oči.

Posadili jsme se a chvíli jsme se dívali za Maderovou, chléb s vejci nám osychal na slunci a naše ruce pevně svíraly jedna druhou.

Sami a spolu. Tak, jak to bývalo vždycky.

* Ngumi - svahilsky pěst. Pozn. Autora

* Blaze - angl. plamen. Pozn. překladatele